

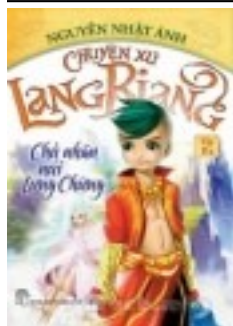
Chuyện xứ Lang Biang (Tập 3: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng)

Contents

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 3: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng)	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02 - Phần 1	10
3. Chương 02 - Phần 2	15
4. Chương 03	19
5. Chương 04 - Phần 1	25
6. Chương 04 - Phần 2	30
7. Chương 05 - Phần 1	35
8. Chương 05 - Phần 2	38
9. Chương 06	42
10. Chương 07	51
11. Chương 08 - Phần 1	59
12. Chương 08 - Phần 2	63
13. Chương 09 - Phần 1	67
14. Chương 09 - Phần 2	72
15. Chương 10 - Phần 1	77
16. Chương 10 - Phần 2	81
17. Chương 11	86
18. Chương 12 - Phần 1	94
19. Chương 12 - Phần 2	99
20. Chương 13	104
21. Chương 14	111
22. Chương 15	118
23. Chương 16	126
24. Chương 17	133
25. Chương 18	142
26. Chương 19	149
27. Chương 20 - Phần 1	158
28. Chương 20 - Phần 2	162
29. Chương 21 - Phần 1	166
30. Chương 21 - Phần 2	171
31. Chương 22 - Phần 1	175
32. Chương 22 - Phần 2	179
33. Chương 23	183
34. Chương 24	190
35. Chương 25 - Phần 1	198
36. Chương 25 - Phần 2	203
37. Chương 26	207
38. Chương 27 - Phần 1	215
39. Chương 27 - Phần 2	220
40. Chương 28	226

41. Chương 29 - Phần 1	232
42. Chương 29 - Phần 2 (hết)	237

Chuyện xứ Lang Biang (Tập 3: Chủ Nhân Núi Lưng Chùng)

Giới thiệu

Chuyện xứ Lang Biang xoay quanh cuộc phiêu lưu kỳ thú của hai nhân vật chính Nguyên và Kăply d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xu-lang-biang-tap-3-chu-nhan-nui-lung-chung>

1. Chương 01

Chương 1

Giáo sư Akô Nô

Nếu cần mô tả một buổi sáng tuyệt vời vì bất cứ lý do gì hoặc không vì bất cứ lý do gì, các bạn hoàn toàn có thể mô tả buổi sáng sau đây, cũng là buổi sáng mở đầu cho câu chuyện này: đó là khoảnh khắc nắng lên tươi thắm và cao cao bên trên lâu đài K'Rahlan, những cụm mây nổi như bông treo lười nhác giữa tầng trời với những đường viền mỗi lúc một ửng hồng như những quả táo sắp chín. Gió lướt đi xạc xào trên lá cây, một lúc sau đã nhún nhảy trên bãi cỏ xanh mượt đằng sau lâu đài bằng những bước êm ái rồi rụt rè quanh quần chỗ nhà bếp nơi thằng Đam Pao và con Choléng đang ngồi ngáp vặt.

Đó là một buổi sáng thực sự thanh bình và thư thái với hai đứa nhỏ, bởi vì cũng thực sự là sáng nay hai đứa nó chẳng có chuyện gì để làm vì đến trưa bà Êmô mới từ lâu đài Sérôpôk trở về, còn pháp sư K'Tul thì sau cú đại bại của tờ Tin nhanh N, S & D trong mưu toan lật đổ hiệu trưởng N'Trang Long, cơ thể của ông xuôi xị đến mức cơn đói cũng đột ngột thiếp đi, không buồn gào lên như thường lệ vào thời điểm mặt trời vẫn mọc.

Lúc Nguyên, Kăply, Êmê, K'Tub xách cặp trèo xuống cầu thang xoắn, đã thấy ông K'Tul ngồi đằng bàn, đang uể oải nhắm nháp bia Saydimi, là thứ mà người ta không bao giờ uống vào lúc sáng sớm nếu không ở trong tâm trạng buồn phiền quá mức.

K'Tub định ngăn ba nó nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ nói:

- Chào ba!

Những đứa còn lại cũng cất tiếng chào gọn lỏn rồi chuồn lẹ ra cổng. Mặc dù trông ông K'Tul hôm nay không có vẻ gì muốn gây sự với toàn thể giới nhưng bọn Kăply không thể đoán chắc được điều đó nếu tụi nó cứ tiếp tục chằng ràng trước mặt ông như những mồi lửa.

- Em không hiểu tại sao ba em có ác cảm với thầy N'Trang Long dữ vậy? - K'Tub cất giọng rầu rầu khi rảo bước trên đại lộ Brabun.

- Ồ, chị thấy thầy N'Trang Long cũng tốt quá chứ! - Êmê phụ họa.

- Tốt quá chứ không phải là cũng tốt quá! - K'Tub cự nự, mặt đã có vẻ quàu quàu.

Nguyên đang định lên tiếng, bỗng há hốc miệng khi thấy Êmê co giò vọt chạy.

- Êmê, em đi đâu vậy?

Kăply hét lên nhưng Êmê không trả lời, tiếp tục phi như gió, trông nó cuống cuống như một người đang cố thoát ra khỏi một đám cháy.

Kăply sầm mặt quay sang K'Tub:

- Tại mày đó...

- Sao lại tại em? - K'Tub kêu lên oan ức. Nó chỉ tay vào CỬA HIỆU THẤT TÌNH bên đường. - Bộ anh không nghe gì hết sao?

Kăply nhìn sang cửa hiệu của lão Seradion và ngay lập tức nó hiểu ngay điều gì đã khiến Êmê tháo chạy.

Một điệu nhạc văng ra từ bên trong xoáy vào tai nó, nghe rõ mồn một:

Hứa thật nhiều

Thất hứa thật nhiều

Yêu thật nhiều

Thấy ghét thật nhiều

Vào đây vả miệng nó

Cho nó đừng nói điêu!

Xạo thật rồi

Nói láo thật rồi

Hết thật rồi

Hết thuốc thật rồi

Vào đây bóp mũi nó

Cho nó đừng hắt hơi!

Kăply lắc đầu:

- Lão Seradion này thật lắm trò.

- Cái vụ xập xình này lão mới trang bị gần đây để câu khách đó. - K'Tub cười hì hì. - Nhưng lão làm thế chỉ tổ làm khách bỏ chạy hết!

Nguyên lặng lẽ rảo bước, cố tỏ ra chẳng dính dáng gì đến chuyện nhảm nhí này. Nó biết Êmê chưa hết xấu hổ về vụ trót ếm bùa nhỏ Bolobala, mặc dù thứ bùa lôm côm của cô nàng chẳng có chút xíu hiệu quả gì hết.

Nguyên sải bước thật nhanh, tất nhiên không phải để bắt kịp Êmê mà chính để tránh xa cái miệng ưa chọc ghẹo của thằng K'Tub trước khi thằng nhóc kịp chìa mũi dùi sang nó. Hơn nữa, dù muốn Nguyên cũng không dễ gì đuổi kịp Êmê khi cô bé chạy với một tốc độ mà nếu có thêm làn khói xịt đằng sau đuôi thì rất dễ nhầm với một chiếc xe đua thể thức 1.

Cả bọn chỉ tóm được Êmê trong sân trường khi cô nàng ra sức ngăn một đứa bé đang hăm hè xông vào định nện nhau với một đứa cao hơn nó cả một đầu.

Thằng bé trạc mười tuổi, chắc là học sinh lớp Sơ cấp 1, tóc để trái đào trông ngộ nghĩnh hết sức. Lúc bọn Kăply trở tới thì nó đang cố giằng ra khỏi tay Êmê, giương đôi mắt đen lay láy nhìn cô bé, giận dữ:

- Buông ra đi, nhóc! Để ta nện thằng oắt mất dạy này một trận!

- Trời đất! - K'Tub trợn mắt kêu lên. - Sao thằng lỏi này ăn nói xác láo vậy ta? Nó được mấy tuổi mà dám kêu chị Êmê là nhóc?

Păng Ting không biết mò lên trường từ hồi nào, lúc này đang đứng bên cạnh đám ầu ẩu, cất tiếng khuyên lớn:

- Thôi, bỏ qua đi em.

- Bỏ qua sao được! - Thằng bé ré lên, mặt mày vẫn còn phùng phùng như hơi lửa.

- Nếu chị bỏ qua được thì chị nghĩ là em cũng bỏ qua được chứ!

Thấy Păng Ting lộ vẻ giận dữ, thằng bé lập tức thay đổi thái độ. Nó thở phì một tiếng, đưa tay quệt mồ hôi trên trán:

- Nếu nhóc người nói vậy thì ta cũng đành bỏ tay.

Nó quay sang đối thủ to gầy gấp rưỡi nó, phẩy tay:

- Người đi đi! Nên nhớ là ta chỉ tha cho người một lần thôi đấy!

Thằng lớn đã định bỏ đi, nghe thằng bé nói vậy liền găm gù nhảy xổ lại, nhanh nhe ra:

- Mày nói gì nói lại lần nữa coi!

- Thôi đi Đêra! - Êmê vội vàng đẩy thằng này ra. - Bộ bạn muốn đánh nhau với trẻ con thiệt hả?

Păng Ting vỗ vai thằng bé, giọng trêu mến:

- Thôi, em cũng vào lớp đi. Đừng chàng ràng ở đây nữa!

- Chuyện gì thế, Păng Ting? - Khi hai kẻ hiếu chiến đã dùng dùng bỏ đi mỗi người một hướng, Nguyên nhìn Păng Ting tò mò hỏi.

- Thằng Đêra lớp em ấy mà. - Păng Ting cúi nhặt cái nón chóp dưới đất lên, phui phui và hậm hực đáp.

- Nó thấy bữa nay em uốn tóc xoắn nên cứ tò tò theo trêu chọc. Thế là thằng nhóc kia không biết ở đâu xông tới đòi nện nhau với nó.

Êmê mỉm cười:

- Thằng nhóc đó trông cũng đáng yêu quá chứ hả?

Kăply nhún vai:

- Tính tình thằng lỏi đó kể như là chơi được nhưng nó ăn nói sao nghe chói tai quá!

Kăply vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh nhưng thằng nhóc đã biến đâu mất. Chắc nó đã chuồn vô lớp rồi. - Kăply nghĩ bụng. Nhưng khi nó và Nguyên đi dọc theo hành lang để về lớp thì tụi nó chợt thấy thằng nhóc khi nãy đứng trong lớp Cao cấp 1 và đang bị tụi học trò vây quanh chọc ghẹo.

Việc thành linh bắt gặp thằng nhóc ngồi ngồ ngổ này trong lớp học của Mua khiến đôi mắt Kăply chớp lia chớp lịa.

- Nó làm gì trong đó vậy hả? - Kăply ngạc nhiên quay sang Nguyên.

Nguyên đáp lời bạn bằng cách nắm tay Kăply lôi lên hành lang, ba mươi giây sau hai đứa đã đứng cạnh cửa sổ thò đầu dòm vô.

Kăply thấy rõ Kan Tô đang xoa đầu thằng nhóc, vui vẻ hỏi:

- Nhóc mày là học sinh mới à?

Thằng nhóc chưa kịp trả lời đã quay đầu một vòng vì bị thằng Y Gok nghịch ngợm kéo tai:

- Hồng lè mày không biết lớp Sơ cấp 1 nằm ở đâu sao, nhóc?

Mua gạt tay Y Gok ra:

- Sao bạn chơi mạnh tay thế?

Quay qua thằng nhóc, Mua dịu dàng nói:

- Để chị dẫn em về lớp nhé.

Nhưng khi Mua nắm lấy tay nó thì thằng nhóc ghì lại:

- Thả ta ra.

- Em không muốn để chị dắt thì thôi. - Mua đành buông tay ra, cố giữ giọng mềm mỏng. - Thế thì chị đi trước, em đi sau nhé.

- Ta nói rồi. Ta không đi đâu hết.

Thằng nhóc lại ré lên và lần này thì tụi học trò lớp Cao cấp 1 đã có vẻ phát bực.

- Kệ nó, Mua. - Y Gok hừ mũi. - Để lát nữa thầy Akô Nô mời nó ra.

Như không muốn thằng nhóc gặp chuyện rắc rối, Mua nhìn nó bằng ánh mắt khẩn khoản:

- Đi về lớp đi em! Em đừng có bướng...

Tiếng chuông vào lớp vang lên inh ỏi cắt ngang lời dỗ dành của Mua. Trong khi tụi học trò chưa kịp ổn định chỗ ngồi thì một đám mây màu tím đã bay tới và là đà dừng lại: thầy N'Trang Long vẫn quần mình trong chiếc áo chùng quen thuộc và bàn chân quanh năm không mang giày dép của thầy trong nháy mắt đã đứng ngay giữa cửa.

Lớp học đột ngột tối sầm khi vóc dáng cao lớn của thầy gần như chắn bít cửa ra vào. Trong tư thế như không cho một ai tẩu thoát đó, thầy nhìn tụi học trò đang bỏ nháo bỏ nhào về chỗ ngồi bằng ánh mắt phải nói rất ư là ngán ngấm:

- Nói thiệt là các trò làm ta mất mặt quá!

Thầy khẽ lướt mắt về phía thằng nhóc siêu quậy lúc này đang đứng trơ một mình giữa lớp, cạnh bàn giáo viên và Kăply chắc mẩm là thầy sẽ lại thốt ra một lời than phiền khác về cái chuyện tại sao một đứa học sinh lớp Sơ cấp 1 còn đứng xó rợ ở đây khi chuông vô lớp đã reo om nãy giờ.

- Tụi mình về lớp đi! - Kăply thúc cùi chỏ vào hông Nguyên, lo lắng giục. - Thầy hiệu trưởng muốn nổi quạu rồi đó.

- Thầy không nhìn thấy tụi mình đâu. - Nguyên gạt ngang. - Bữa nay lớp Cao cấp 1 có thầy mới, đợi coi thử mặt mũi giáo sư Akô Nô như thế nào.

Như cùng tâm trạng với Kăply, Kan Tô lật đật nạt thằng nhóc khi thấy thầy N'Trang Long nhìn thẳng này:

- Ra ngoài đi mày!

Y Gok phân trần:

- Khi nãy bạn Mua năn nỉ thằng oắt này để dẫn nó về lớp mà nó hổng chịu nhúc nhích gì hết, thầy ơi!

Dirapo, một thằng nhãi đến lúc này vẫn còn chạy loăng quăng giữa hai dãy bàn như thể không quyết định được nên ngồi vào chỗ nào, ngoảnh mặt về phía thầy hiệu trưởng, cất giọng the thé:

- Thầy Akô Nô chưa xuống tới, có gì đâu mà mất mặt hử thầy?

- Giáo sư Akô Nô đã tới từ lâu rồi, trò à. - Thầy N'Trang Long nhún vai và rầu rĩ nói. - Thiệt tình thì ta cũng không hiểu ổng nghĩ sao khi nhìn thấy một cái lớp bát nháo như thế này.

Thầy N'Trang Long là người ưa khô hài nhưng căn cứ vào giọng nói của thầy lúc này không có vẻ gì là thầy vừa nói đùa. Như bị một lực vắn vô hình, tất cả cái đầu của tụi học trò lớp Cao cấp 1 quay tròn một vòng khiến Nguyên và Kăply bên ngoài cửa sổ phải hốt hoảng ngồi thụp xuống.

- Các trò đừng quay mòng mòng nữa. Giáo sư Akô Nô đang ở đây nè.

- Trời đất! - Cả lớp đồng loạt kêu lên bằng thứ giọng sùng sốt của những kẻ lần đầu nhìn thấy ma khiến Nguyên và Kăply hấp tấp thò đầu lên và đến phiên tụi nó, hai đứa cũng há hốc miệng ra khi thấy ngón tay thầy N'Trang Long đang chỉ ngay chóc vào thằng oắt lạ mặt.

- Thầy không nói giỡn chứ, hả thầy? - Y Gok run run hỏi, bụng thót lại khi nhớ đến cái bẹo tai vừa rồi. - Làm sao mà giáo sư Akô Nô là... là... thằng nhóc này được...

- Nhóc cái đầu nguoi! - Thằng nhóc gầm lên, cố làm ra vẻ đe dọa nhưng bộ tịch trẻ con của nó khiến nó trông rất buồn cười.

Như nhận ra nạt nộ như vậy không ăn thua, nó quét mắt xuống các dãy bàn đang rộ lên những tiếng cười rúc rích:

- Các trò có biết ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi không mà dám kêu ta là nhóc hử?

- Mười tuổi là cùng chứ mấy! - Thằng Dirapo nhanh nhẩu đáp, giọng giễu cợt. Nói xong, nó toét miệng cười hì hì.

- Các trò nghe đây! - Có vẻ không muốn lũ học trò trượt quá xa ra ngoài rìa của sự lễ phép, thầy N'Trang Long cất cao giọng. - Giáo sư Akô Nô tuy có bề ngoài của một đồng tử nhưng nếu xét về thời gian có mặt trên đời, có lẽ tuổi của giáo sư còn nhiều gấp đôi ta lận đó.

Tiết lộ của thầy N'Trang Long cộng với nét mặt nghiêm nghị của thầy khi thông báo điều đó khiến tụi học trò im bật. Về cười cợt trên mặt bọn nhóc như bị một bàn tay vô hình xóa mất, thay vào đó là sự ngờ vực xen lẫn sợ hãi, và ánh mắt tụi nó nhìn thầy Akô Nô bây giờ trông rất giống với cái cách chiêm ngưỡng một kỳ quan.

Trước vẻ mặt hoang mang của bọn học trò đang ngồi chết khiếp trên ghế, thầy N'Trang Long quay sang thầy Akô Nô, lịch sự:

- Anh đã có thể bắt đầu buổi học được rồi đó, anh Akô Nô.

- Cảm ơn ông, ông N'Trang Long.

Thầy Akô Nô nói, và Kăply phải cố lắm mới không phì cười khi chợt phát hiện thầy Akô Nô đứng đối diện với thầy N'Trang Long trông kỳ cục y như người tí hon đứng cạnh người khổng lồ trong những bộ phim mà nó đã từng xem.

Nhưng Kăply chưa kịp huých vai Nguyên để chia sẻ cảm giác hoạt kê đó đã lập tức biến sắc mặt khi thầy N'Trang Long lại tỉnh queo lên tiếng, mắt vẫn không nhìn về phía tụi nó:

- Còn những đứa nhóc nhà K'Rahlan cũng nhanh chóng về lớp đi, và nhất là không được quên những gì ta đã dặn hôm qua, nhớ đấy!

Có thể nghe rõ tiếng gầm gừ của thầy Haifai trong cổ họng khi Nguyên và Kăply lăm lét thò đầu vô lớp.

Thầy quay cái trán đỏ về phía tụi nó, hốc mắt tối om om của thầy loé lên tia sáng rờn rợn và trong khi cả lớp đang chờ thầy phát nổ thì đột nhiên thầy nguội ngất như một quả mìn thành linh bị ướt:

- Hai trò về chỗ đi!

- Sao về chỗ đơn giản vậy thầy? - Như thường lệ, thằng Amara gào lên bắt bình. - Thầy phải bắt tụi nó chui cầu tiêu hay bét ra cũng phải chép phạt nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ đi trễ" chứ.

Thầy Haifai hừ giọng và cái cách thầy nhìn Amara không khác gì nhìn một củ cải bị thối:

- Nếu bữa nay ta thiệt sự không vui thì ta sẽ bắt trò chép phạt năm nghìn lần câu "Con sẽ không bao giờ nhảy vô họng thầy giáo" chứ không phải là phạt K'Brăk và K'Brêt, Amara à.

Câu nói đầy miệt thị của thầy Haifai như ngọn roi quất ngang lưng Amara. Thằng nhóc nhảy tưng tưng, và đúng như Kăply nghĩ trong đầu, nó ngoác miệng rống hết cỡ:

- Cô ơi, cô! Thầy nói vậy mà cô...

- Thôi đi, Amara! - Từ đôi môi đỏ như son của thầy Haifai, một giọng phụ nữ eo éo phát ra. - Ta nghĩ rằng một ngày vui như ngày hôm nay thì ông dễ dãi như vậy cũng phải thôi, trò à.

Dĩ nhiên bọn học trò đều biết cô Haifai muốn nhắc đến vụ sứ giả thứ tư của trù Bastu bị bắt hôm qua. Chính thằng Amara cũng nhớ ra chuyện đó nên nó thấy nếu nó cứ nằng nặc yêu cầu trừng phạt Nguyên và Kăply thì kể như nó hồng giống ai hết. Vì vậy mà nó thả người rơi phịch xuống ghế, và trông vẻ mặt nhăn nhó của nó có cảm tưởng như nó đang ngồi trên một quả cầu gai.

Ở trên bâng, thầy Haifai bắt đầu đập đập hai tay vào nhau theo thói quen:

- Hôm nay chúng ta học câu Thần chú chiến đấu số 8...

Chỉ đợi có vậy, Kăply chồm người qua chỗ thằng Tam, hạ giọng thì thào:

- Tam nè, mày nhìn thấy giáo sư Akô Nô bao giờ chưa?

- Giáo sư mới của lớp Cao cấp 1 hở? - Tam hỏi lại, kể từ khi vợ chồng thầy Haifai thôi hành hạ nó, Tam đã thôi lăm la lăm lét mỗi khi trò chuyện. - Tao chưa thấy. Nhìn ông thế nào?

- Lạ lắm mày ạ. - Kăply xích sát vào Tam hơn nữa để có thể chìa vẻ mặt hào hứng vào ngay mắt thằng này.

- Ông chỉ là một thằng nhóc chừng chín, mười tuổi thôi à.

- Cái gì? - Suýt chút nữa Tam đã bắn lên khỏi ghế, miệng nó há ra. - Mày không nói đùa đó chứ?

- Không đùa chút nào. Cả tao lẫn thằng K'Brăk đều thấy. - Kăply xác nhận với vẻ khoái trá thấy rõ. - Thầy N'Trang Long bảo ông nhiều tuổi lắm, nhiều hơn cả thầy nữa. Nhưng tao thấy ông y chang một đứa con nít. Ông quậy dữ lắm. Hồi sáng cả đồng lứa chúng kiến cảnh ông đòi đánh nhau với thằng Đêra lớp Trung cấp 2 ngay giữa sân trường nè.

Tam nhìn Kăply bán tin bán nghi, không biết thằng này có bịa chuyện để lừa nó hay không. Làm gì có chuyện một giáo sư đòi đánh nhau với học trò!

Nhưng Tam chỉ nghĩ ngờ lúc đó thôi. Khi chuông tan học vang lên, vừa bước ra khỏi lớp, nó đã nghe Kăply ré lên:

- Ông kia, Tam!

Tam giật mình nhìn theo tay chỉ của Kăply, ngó người ra khi thấy thằng nhóc mà Kăply bảo là giáo sư Akô Nô đang phóng ra khỏi lớp Cao cấp 1 và chạy như bay về phía lớp Trung cấp 2. Kăply, Nguyên và Tam tò mò đi theo, ngạc nhiên thấy thầy Akô Nô chặn Păng Ting ngay trước cửa lớp khi cô bé cùng Êmê lon ton đi ra.

- Từ sáng đến giờ thằng nhóc kia có còn chọc phá gì người nữa không, Păng Ting? - Thầy hỏi, giọng quan tâm.

Păng Ting toét miệng cười khi nhận ra thằng bé ngộ nghĩnh:

- Lại là em à?

Păng Ting chưa kịp nói tiếp, thằng Đêra đã xông tới. Nó nhìn thầy Akô Nô bằng cặp mắt hằn học:

- Thế nào? Bộ mày định tìm tao để nện nhau nữa à?

Như hồi sáng, thầy Akô Nô có vẻ không nhớ ra mình là ai. Trước vẻ mặt sững sốt của Tam, thầy xấn tay áo lên:

- Muốn thì chơi à.

Bị đối phương khiêu khích, Đêra như không còn lý trí. Mặt đỏ bầm, nó nhảy xổ vào thầy Akô Nô như một cơn lốc và trước khi tụi Kăply kịp lên tiếng ngăn cản, hai bên đã đâm nhau tui bụi rồi.

- Đêra! - Păng Ting và Êmê cùng la lên khi thấy cả hai ôm chặt lấy nhau và té lăn cù dưới sân.

- Bạn có buông ra không?

Ở phía đối diện, Nguyên và Kăply cũng cùng ré lên một lượt:

- Đêra! Thầy Akô Nô đó!

Ba tiếng “thầy Akô Nô” dội vào tai Đêra như một gáo nước lạnh. Nó buông thầy Akô Nô ra, nhảy phắt dậy và dáo dác ngo quanh:

- Đâu? Thầy Akô Nô đâu?

Nó quay sang tụi Kăply gầm gừ:

- Tụi mày nói nhăng gì thế?

Kăply chỉ tay vô thầy A kô Nô mặt mày lem luốc lúc này đang lớp ngóp bò dậy:

- Thầy đây nè.

- Mày... nói... sao?

Cặp mắt Đêra lập tức đứng tròn, hoàn toàn không nhận ra mình đang cà lăm. Ở bên cạnh, Păng Ting, Êmê và những đứa khác cũng cảm thấy như trời vừa sập xuống đầu. Như để trả lời Đêra, một đám học sinh lớp Cao cấp 1 từ xa ủa tới.

- Trời đất! - Kan Tô rống lên bài hời. - Đứa nào làm gì thầy Akô Nô vậy?

Bằng cả hai tay, Y Gok rứt rứt phủ bụi trên chiếc áo chùng xốc xếch thê thảm của thầy, miệng tía lia:

- Đứa nào vậy thầy? Thầy nói tên nó ra đi, con sẽ kêu thầy hiệu trưởng đuổi học nó.

Thầy Akô Nô trừng mắt nhìn Y Gok:

- Trò mà bép xép với lão N’Trang Long, ta sẽ đuổi học trò trước tiên đó!

- Đừng thấy thầy Akô Nô lóc chóc mà coi thường à nha. - Mua hớn hở khoe trên đường về, nhìn vẻ mặt tươi roi rói của nó có cảm tưởng thầy Akô Nô vừa cho nó cả đồng điểm mười trong buổi học đầu tiên. - Có thể nói là mình chưa từng thấy một giáo sư nào xịn như thầy!

- Ồ, biến lớp học thành một đại dương đâu phải là chuyện đơn giản. - Kan Tô xuýt xoa phụ họa - Bàn ghế đều biến thành thuyền và tất cả tập vở thành những cánh buồm hết ráo. Lại giông bão ầm ầm nữa chớ, khiến đứa nào đứa nấy sợ chết khiếp.

Kan Tô xộc tay vào mái tóc xù:

- Ác liệt thiệt tình!

K’Tub há hốc miệng:

- Sáng nay thầy dạy môn Biển hử anh Kan Tô?

- Ủ. - Kan Tô vuốt lại mái tóc mà nó vừa bới tung lên. - Thiệt ra thì thầy chưa dạy bài nào hết. Thầy chỉ mới giới thiệu cho học trò biết thế nào là tinh túy của phép biến thôi.

Bolobala tặc lưỡi:

- Chắc chắn những màn biểu diễn của thầy Akô Nô không có trong sách giáo khoa rồi.

- Sách giáo khoa á? - Mua lúc lắc hai bím tóc, giọng hào hứng. - Thầy Akô Nô bảo những thứ ghi trong đó chỉ là những trò trẻ con.

- Bây giờ nghĩ lại thiệt tức cười hết sức. - Kan Tô hươ tay sang hai bên. - Các bạn tưởng tượng được không, một ông thầy mười tuổi oang oang chê sách giáo khoa là đồ trẻ con. Vậy mà lúc đó không đứa nào cảm thấy buồn cười. Cả lớp cứ thần mặt ra như bị thôi miên.

- Có đấy, Kan Tô. - Mua háng giọng. - Bạn không nhớ Dirapo...

- À phải rồi. - Kan Tô sáng mắt lên. - Lúc đó chỉ có thằng Dirapo là bật ra tiếng cười khê. Thầy Akô Nô liền xoay mặt vào mặt nó: “Trò cười cái con khỉ gì thế?”. Các bạn cũng biết rồi đó, Dirapo không phải là đứa hiền lành gì. Nó nhơn nhơn hỏi lại “Hổng lẽ trình độ của thầy còn cao hơn sách giáo khoa?”. Phải nói

là nó hỏi một câu đại ngu, vì ngay cái chuyên biến lớp học thành biển cả trước đó đã cho thấy ngay trình độ phi thường của thầy Akô Nô rồi.

K'Tub sốt ruột, vừa hỏi nó vừa nhảy tưng tưng:

- Thế thầy Akô Nô đáp sao hở anh Kan Tô?

- Đáp sao á? Thầy nheo mắt nhìn Dirapo, tỉnh queo hỏi “Thế theo sách giáo khoa, một pháp sư có thể biến con người thành mặt trăng được không?”

- “Dạ, hình như kh... ô... ông...”, thằng Dirapo ngập ngừng đáp.

- Về lý thuyết, môn Biến cho phép biến một sinh vật thành một đồ vật, nhưng biến thành mặt trăng hay mặt trời thì lại khác. - Mua chen lời. - Hầu như không có nhà soạn sách giáo khoa nào dám hình dung đến điều kinh khủng đó.

Kan Tô gật gù:

- Đúng vậy. Chính thầy Akô Nô cũng xác nhận rằng mặt trăng không phải là một đồ vật. Theo thầy, mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ, nơi có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục. Mặt trăng cũng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở.

Lại thằng K'Tub bộp chộp:

- Thế thầy Akô Nô định biến ai thành mặt trăng à, anh Kan Tô?

Kan Tô trả lời bằng cách kể tiếp:

- Thầy trợn mắt nhìn thằng Dirapo lúc này mặt mày đã trắng bệch: “Thế trò có tin là ta sẽ biến trò thành mặt trăng ngay bây giờ không?”. Dirapo chắc đã sồn ra quần rồi, đã muốn khóc lóc xin tha lỗi rồi, nhưng sau khi đảo mắt một vòng, thấy cả lớp chăm chăm nhìn nó, thế là nó dậm ngượng. Nó lắp bắp, vừa nói vừa run: “Con... kh... ô... ông tin”. Thầy Akô Nô liếc khoáy tay một vòng...

Tới đây thằng Kan Tô láu cá cổ tình ngưng ngang khiến cả đồng cái miệng bật hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Chỉ đợi có vậy, Kan Tô trình trọng cất giọng:

- Thế là lớp học lập tức tối sầm như đêm ba mươi. Rồi trong nháy mắt, một mặt trăng tròn vành vạnh mọc ngay chân tường. Cả lớp như hóa đá, đứa nào đứa nấy trờ trờ nhìn mặt trăng dần dần nhô lên từng chút một, trong lòng vừa hân hoan lại vừa khiếp hãi. Khi lên đến đỉnh lớp thì mặt trăng dừng lại, và dưới ánh sáng rực rỡ của nó, mọi người đều nhận thấy thằng Dirapo đã không còn trong chỗ ngồi.

- Bây giờ thì Dirapo đã ở trên trần nhà, đã hóa thành một mặt trăng tròn như một chiếc đĩa bạc. - Mua rứt cổ nói. - Và ghé góm nhất là hai con mắt của thằng Dirapo. Đôi mắt của Dirapo nhìn xuống lớp, chớp lia lịa và ầng ậng nước. Nó đang khóc, có lẽ là vì sợ và cả vì hối hận.

Bọn Kăply há hốc miệng, không tin được một cái tai nào trong hai cái tai của mình. Câu chuyện thật lạ lùng, đến mức Kăply nghĩ rằng những chuyện như thế chỉ có thể xảy ra trong mơ.

- Siêu đẳng thiệt! - Mãi một lúc, Êmê là đứa đầu tiên buột ra lời cảm khái.

- Ủ. - Bolobala chà tay lên chóp mũi. - Mình đã học môn Biến năm ngoái. Nhưng ngay cả thầy Hailixiro...

Nguyên hừ giọng:

- Bolobala! Hần là Buriam!

- Ồ, xin lỗi. Đúng rồi, Buriam! - Khuôn mặt bầu bĩnh của Bolobala khẽ nhăn lại, trông rất giống một con mèo phạm lỗi. - Ý mình muốn nói ngay cả sứ giả thứ tư của trùm Bastu cũng không biểu diễn được màn nào ấn tượng bằng một nửa như thế.

K'Tub cầm tay Kan Tô lắc qua lắc lại:

- Thế rồi sao nữa hả anh? Rốt cuộc thì anh Dirapo...

- Dĩ nhiên là sau đó thầy Akô Nô biến mặt trắng trở lại thành Dirapo. Và lúc này thì thằng nhãi ngồi xệp như miếng giẻ ướt, hồng đi ra đi vô gì ráo, chân cẳng không nhúc nhích nổi mà miệng mồm cũng méo xẹo luôn.

- Lạ thiệt à nha. - Nguyên vừa nói vừa dứt một sợi tóc. - Nếu tài giỏi như vậy sao thầy Akô Nô đánh không lại thằng Đêra? Khi này nhìn thầy bò toài dưới đất với thằng Đêra, đầu cổ mình mẩy lấm lem, ngó thiệt rầu hết sức!

Thắc mắc của Nguyên lập tức đánh thức bọn trẻ khỏi cơn phần khích. Bolobala nhú cặp lông mày rậm:

- Ồ há. Nhắc tới mới thấy kỳ cục...

Êmê lúc lắc mái tóc vàng:

- Khó hiểu thiệt!

- Chẳng có gì là khó hiểu hết, chị Êmê. - Păng Ting nói, rõ ràng sự quan tâm đặc biệt của thầy Akô Nô đối với nó khiến nó cảm thấy có nghĩa vụ phải bênh vực thầy. - Em nghĩ khi sống trong hình hài một đứa trẻ, thầy Akô Nô tất nhiên phải nhiễm tính trẻ con. Có thể vật nhau là trò đùa ưa thích của thầy.

Khi không ai cắt nghĩa được sự mâu thuẫn trong hành động của thầy Akô Nô thì cách giải thích của Păng Ting hiển nhiên là lập luận dễ chấp nhận nhất. Nếu có điều gì khiến Nguyên, Kăply và Êmê kịch liệt phản đối thì đó chính là ao ước cực kỳ bá láp của thằng oắt K'Tub. Nó chìa bộ mặt phần khởi vào mắt mọi người, hí hửng nói:

- Chắc, hồng biết chừng nào em mới có dịp vật nhau với thầy Akô Nô há?

2. Chương 02 - Phần 1

Chương 2

Trên mái nhà

Ông K'Tul đón nhận cái tin về sự xuất hiện của giáo sư Akô Nô trong trường Đămri với một thái độ dè dặt:

- Thú thiệt là ta chưa từng nghe nói tới một giáo sư nào quái chiêu như thế!

Ông đã cởi bỏ bộ mặt ủ rũ ban sáng và đưa tay vờ về hàm ria con kiến một cách kích động:

- Các phù thủy tốt nghiệp khoa sư phạm ở cái xứ Lang Biang này ta biết gần hết và nếu ta nhớ không lầm thì hồng có thằng cha nào có hình dáng lóc chóc như vậy.

- Thiệt mà ba! - Thằng K'Tub ré lên từ bên này chiếc bàn ăn, miệng vẫn đang lèn chặt xà lách trộn nên giọng nói nghe như phát ra từ đằng sau một chiếc khăn tay. - Chính con nhìn thấy nè. Thầy Akô Nô ngó chừng mười tuổi, ổng khoái đập lộn một cây!

- Ta không nói là tui con bịa chuyện. - Ông K'Tul giật giật chiếc khăn rằn trên vai một cách nóng nảy. - Ta chỉ muốn nói là ta rất lấy làm lạ về giáo sư Akô Nô.

Bà Êmô nhẹ nhàng chen lời:

- Có thể ông ta không phải là người của Bộ Giáo Dục, anh K'Tul à.

- Chính là ta đang nghĩ như vậy đó! - Ông K'Tul liếc bà Êmô bằng ánh mắt đầy ngụ ý. - Và đó là điều cực kỳ khó hiểu. Theo chỗ ta biết, trừ lớp Hường nghiệp được hưởng quy chế sử dụng giáo viên thỉnh giảng, toàn bộ các thầy cô trong trường Đămri phải do Bộ Giáo Dục bổ nhiệm.

- Ba biết không ba! - Thằng K'Tub chẳng thèm quan tâm đến thắc mắc của ba nó, lại hào hứng khoe. - Theo mấy anh chị ở lớp Cao cấp 1 kể lại, thầy Akô Nô thiệt là siêu. Sáng nay thầy vừa biến anh Dirapo thành mặt trắng đó ba.

Có vẻ như ông K'Tul chẳng cần biết Dirapo là thằng nhóc nào nhưng cái vụ biến hóa độc chiêu kia khiến ông không khỏi biến sắc.

- Biến thành mặt trăng ư? Không thể như thế được! - Ông lẩm bẩm như tự nói thầm. - Mặt trăng không phải là một đồ vật. Mặt trăng chính là cánh cửa vũ trụ...

K'Tub láu táu tiếp lời, giọng khoái trá thấy rõ:

- Cánh cửa đó có một ngõ lên trời và một ngõ xuống địa ngục, đúng không ba? Con còn biết mặt trăng là hoa hậu của các tầng trời, là nữ thần bảo trợ cho việc sinh nở. Nhưng mà thầy Akô Nô vẫn biến được tuốt, ba à!

- Biến được cái con khỉ! - Ông K'Tul thỉnh thoảng quát mắng. - Đó chỉ là trò lừa bịp. Một trò bịp, tụi con hiểu không?

Không khí quanh bàn ăn đột nhiên căng như một sợi dây đàn, đến mức Nguyên cảm thấy cần phải lái câu chuyện sang hướng khác:

- Thế thì Tin nhanh N, S & D có đưa tin gì về chuyện trường Đămri có giáo viên mới không hở, bố?

Nguyên cố ý tránh nhắc đến tờ Lang Biang hằng ngày, sợ ông K'Tul nổi xung, nhưng câu hỏi của nó càng làm ông cáu hơn.

- Tờ báo thô để đó á? - Ông K'Tul nghiêng răng ken két. - Hừm, ta chưa từng thấy ai sĩ diện hão như Ama Đliê. Tạm thời đình bản là cái quái gì kia chứ! Việc gì phải đình bản! Cứ nghĩ đến cái cảnh thằng cha Kan Blao lúc này đang ngồi rung đùi là ta muốn lộn ruột.

Trong khi bọn trẻ mày mê ra trước cơn giận đột ngột của ông K'Tul, bà Êmô cố tìm cách làm cho bầu không khí dịu xuống:

- Tôi nghĩ Ama Đliê chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn thôi, anh K'Tul. Có thể tờ Tin nhanh N, S & D (nóng, sốt và dẻo) sẽ ra mắt lại trong một vài hôm nữa.

Ông K'Tul vẫn thở khò khè như một người lên cơn suyễn nhưng rõ ràng là câu nói đúng lúc của bà Êmô có hiệu lực như một cái giá đỡ, giúp ông không đến nỗi ngã lộn ra. Ông không tìm được lý do để đẩy sự phẫn nộ đi xa hơn nhưng từ lúc đó cho đến khi bữa ăn kết thúc, bọn trẻ thấy ông không mức thêm một thìa canh nào nữa.

Nguyên và Kăply cũng chỉ bị cơn cáu gắt của ông K'Tul làm cho hoảng hồn ngay lúc đó thôi, và sau đó thì tụi nó quên rất nhanh. Cái hạn định mười ngày của thầy N'Trang Long hiện đang choán hết tâm trí của tụi nó nên dĩ nhiên tụi nó chẳng hơi sức đâu để ý đến những chuyện linh tinh khác.

- Thế là sắp qua một ngày rồi, Kăply à. - Nguyên tựa lưng vào thành giường, rầu rĩ nói, lúc hai đứa đã ở trong phòng.

- Vụ đến núi Lưng Chùng á?

Kăply hỏi lại bằng cái giọng như thể đó không phải là chuyện của mình khiến Nguyên nổi quạu:

- Chứ hỏng lẽ mà còn chuyện gì khác nữa?

Kăply như cũng nhận ra sự hời hợt của mình. Nó đập tay lên trán, cố ép mình tích cực hơn:

- Ngày mai tụi mình đến chỗ lão Alibaba đi. Tao nghĩ...

- Màm khỏi cần nghĩ nữa! - Nguyên thô bạo cắt ngang. - Có cớ thăm thăm của lão Alibaba bay loanh quanh đến già cũng đừng hòng tìm thấy hòn núi đó đâu.

Kăply rụt rè nhìn bạn, ngập ngừng hỏi:

- Chứ hỏng lẽ mà định làm theo lời mách nước của kẻ cời chối bí mật?

- Chắc phải như vậy thôi! - Nguyên thờ đánh thượt. - Ngoài cách đó, thiệt tình là tao chẳng nghĩ ra được cách nào khác.

Nguyên đáp bằng giọng của kẻ đầu hàng và như thể minh họa cho sự bất lực của mình, nó tụt người khỏi thành giường và ném đầu xuống gối mạnh đến mức Kăply dù chậm hiểu đến mấy cũng nhận ra đó là dấu chấm hết cho câu chuyện.

Trước đây, trừ K'Tub, tất cả bọn trẻ đều phản đối việc triệu tập Tam phù thủy để hỏi thăm đường đến núi Lưng Chừng. Nói chung, không đứa nào tin vào thiện chí của kẻ bí mật đã lén lút bám theo tấm thảm của gã Mustafa hôm nọ.

- Phải cân nhắc hết sức cẩn thận, anh K'Brăk à. Đừng quên chúng ta phải tiêu tốn 50 năpken cho mỗi phút xuất hiện của bọn Tam phù thủy. - Bằng giọng của một người giữ sổ tiết kiệm, Păng Ting vừa nói vừa vung cánh tay bữa nay đeo cả chục cái vòng ngọc bích khiến chúng va vào nhau lanh canh như một thứ nhạc đệm vui tai.

- Hồng lẽ ngoài luận điệu cũ xì đó ra, chị không nghĩ được một câu nào dễ nghe hơn sao, chị Păng Ting! - K'Tub dài môi ra. - Em nghĩ chúng ta đang cần một ai đó chỉ đường cho mình đến núi Lưng Chừng chứ đâu có cần ôm một đồng tiền trong người rồi trơ mắt ngó nhau.

Suku hân hoan nói, tay vỗ bồm bộp vào túi quần:

- Chị Păng Ting, tiền bạc là chuyện nhỏ. Em vừa bán cả đồng ngải thuộc bài cho tụi học trò.

Nó đang đưa đôi mắt sáng:

- Vấn đề là cho đến nay chúng ta vẫn chưa biết kẻ bí mật đó là ai.

- Trước đây anh vẫn nghĩ hẳn là kẻ mai phục trong trường Đămri, - Kăply nhìn Suku - nhưng bây giờ thì chúng ta đã biết là không phải.

- Hẳn là ai, người tốt hay kẻ xấu, thậm chí có phải là tay chân của trùm Bastu hay không, theo anh chẳng có gì quan trọng hết, Suku à. - Nguyên trầm ngâm cất giọng. - Theo anh, chúng ta cứ gặp Tam phù thủy, nếu bọn họ chỉ đường cho chúng ta được thì tốt, còn không thì cũng đâu có chết chóc gì.

- Anh sáng suốt thiệt đó, anh K'Brăk! - Êmê reo lên, hết sức trắng trợn, căn cứ vào vẻ mặt sáng bừng của nó chắc là nó sẽ ôm chầm lấy Nguyên nếu thằng này dám ngồi gần nó hơn một chút.

So với Êmê, K'Tub xem ra còn hào hứng hơn. Cho nên cũng dễ hiểu khi nó cổ reo lớn hơn bà chị:

- Đúng rồi đó! Cứ gặp Tam phù thủy trước đã, còn những chuyện khác tính sau.

Kết quả của cuộc bàn bạc xuôi chèo đến mức có cảm tưởng ngay ngày hôm sau, Păng Ting sẽ lập tức triệu tập Tam phù thủy. Mà cái cách con nhỏ ngồi làm thỉnh không hề phản đối trong khi tụi bạn ì xèo cũng cho thấy nó có vẻ sẽ làm như thế lắm.

Nhưng sáng hôm sau, trường Đămri xảy ra một chuyện bất ngờ khiến cuộc gặp gỡ với Tam phù thủy buộc phải lùi lại. Thoạt tiên là sự xuất hiện đột ngột của thầy Akô Nô ngay trên đường Brabun. Phải nói là từ xưa tới nay, bọn trẻ chưa bao giờ bắt gặp một giáo viên trường Đămri lảng vảng bên ngoài khuôn viên nhà trường. Dĩ nhiên thỉnh thoảng cũng có thầy cô nào đó được thầy N'Trang Long phái đi công tác, nhưng cái kiểu vừa đi lơn tơn trên hè phố vừa mút kem như tụi nó đang nhìn thấy nơi thầy Akô Nô lúc này rõ ràng khác xa với hình ảnh một giáo viên đi làm nhiệm vụ.

- Thầy làm gì ở đây thế nhỉ? - Kăply thắc mắc, mắt vẫn nhìn chăm chú qua bên kia đường, nơi thầy Akô Nô đang quay đầu dòm quanh quất như tìm ai.

Chưa đứa nào kịp trả lời, một thằng nhãi không biết ở đâu lao vụt tới. Lúc lướt ngang qua thầy Akô Nô, nhanh như cắt nó thò tay giật phắt cây kem trên tay thầy rồi co giò chạy biến.

Bọn trẻ tròn mắt nhìn theo tên cướp cạn, cả Nguyên lẫn Kăply cùng sững sốt kêu lên:

- Thằng Y Êê.

Y Êê cùng lớp với Nguyên và Kăply, là đệ tử ruột của thằng Amara.

- Thằng mất dạy! - Kăply gầm gừ. - Đụng phải thầy Akô Nô là mày tiêu đời rồi.

- Ảnh không biết thằng nhóc đó là thầy Akô Nô hử anh K'Brêt? - K'Tub ngạc nhiên hỏi.

- Nếu biết đó là thầy Akô Nô, bố nó cũng không dám giở trò nữa là nó.

Kăply hậm hực đáp, không ngừng dôi mắt qua hè phố đối diện, khoái trá khi thấy thầy Akô Nô quay phắt lại, ba chân bốn cẳng rượt theo Y Đê, miệng la toáng:

- Trả cây kem cho ta! Trả cho ta!

Y Đê không ngừng chân. Nó vừa sải bước vừa chọc que kem vô miệng, thoảng chốc đã chén sạch.

Ở phía sau, thầy Akô Nô vẫn ra rả:

- Trả que kem cho ta!

Y Đê bất thần dừng lại. Nó quay hẩn người ra sau, chờ thầy Akô Nô trở tới, chìa cái que không ra trước mặt, giọng nhăn nhủ:

- Gì mà quang quác lên thế. Trả cho mày nè.

Bọn Kăply nhìn thấy rõ mặt thầy Akô Nô như bị ai kéo lệch đi. Thầy chìa bộ mặt dúm dỏ vào mắt Y Đê, giọng phần uất:

- Ta không thể tha cho ngươi nữa rồi, nhóc à.

Bọn Kăply lúc này đã băng qua đường và đến rất gần chỗ hai thầy trò Akô Nô chuẩn bị đánh nhau.

- Chắc thầy sẽ biến anh Y Đê thành mặt trăng, anh K'Brêt há? - K'Tub nắm chặt hai tay, hồi hộp nói.

- Không đâu, K'Tub! - Kăply chưa kịp đáp, Êmê đã chìa cái mũi hếch sang thằng oắt, giọng hiểu biết. - Những trò biến hóa động trời như vậy đâu thể đem ra sử dụng bừa bãi được. Chì nghĩ thầy sẽ dùng thần chú Bất di bất dịch hoặc Té xuống.

K'Tub lâu lâu:

- Té xuống mà làm gì. Biến anh Y Đê thành con cóc coi bộ vui hơn.

Nhưng thầy Akô Nô làm như chẳng biết lấy một câu thần chú phổ thông nào. Như một hòn đạn, thầy lao vào thằng Y Đê, ôm ngang lưng nó và trong nháy mắt, cả hai lẫn cù xuống đất.

- Phải dùng thần chú chơi cho nó lật gọng chó! - K'Tub không giấu vẻ bất bình. - Vật nhau như thế thì ăn thua gì!

- K'Tub! - Êmê nói, giọng không rõ đồng tình hay phản đối. - Hôm qua thầy cũng vật nhau với Đêra đó thôi.

- Hay thầy cóc biết phép thuật gì ráo? - K'Tub tiếp tục quạu quọ. - Dám ba em nói đúng lắm à. Cái vụ biến anh Dirapo thành mặt trăng không chừng là trò lừa bịp.

Trong khi bọn trẻ nói qua nói lại, thằng Y Đê đã cõil được lên bụng thầy Akô Nô và đang không ngừng nhún lẩy nhún để. Y Đê tuy là đứa nhỏ con nhất lớp Cao cấp 2 nhưng so với thầy Akô Nô, nó giống như một con sói đang đánh nhau với một con thỏ. Con sói đó lúc này đang đè chặt con thỏ xuống đất và bắt đầu vung nắm đấm nện "kình kình" vào giữa mặt đối phương. Y Đê vừa thụi vừa la:

- Trả cho mày nè!

Đến nước này thì bọn Kăply không thể đứng nhìn được nữa. Păng Ting là đứa đầu tiên thét lên:

- Bọn có buông thầy Akô Nô ra không!

- Cái gì?

Y Đê ngẩng lên, hoảng hốt khi thấy cả đồng lứa đứng lù lù bên cạnh. Nhưng chính câu nói của Păng Ting mới khiến nó tái mét mặt:

- Thầy Akô Nô nào?

Nó liếc xuống bộ mặt bầm tím của thằng nhóc lúc này đang cố cựa quậy để thoát ra, miệng mếu xệch:

- Thầy Akô Nô đây á?

Kăply gầm lên:

- Chứ mày nghĩ đó là ai hả?

Y Êđê nhồm dậy rất nhanh, giống như bị sự sợ hãi đẩy bắn qua một bên. Rồi như không đủ sức để đứng lên, nó quỳ mọp trên hai đầu gối, run rẩy đỡ thầy Akô Nô dậy, lấp bắp:

- Thầy... con không biết... thầy cho con xin lỗi...

- Xin lỗi cái đầu người!

Thầy Akô Nô cúi tiết văng một câu và lồm cồm bò dậy. Như chưa hả giận, thầy quanh ra sau lưng Y Êđê và vung chân đá vô mông nó:

- Người không biết ta là ai cũng không sao. Người động ta thì cũng không sao nốt. Nhưng cái thói bắt nạt và cướp giật của kẻ yếu thì đúng là quá sức tẻ!

Cứ nói một câu thầy đá một cái. Khuôn mặt Y Êđê lúc này không còn một chút máu. Nó không dám né cú đá của thầy Akô Nô, chỉ một mực đập đầu bình bình xuống lề đường:

- Tội con đáng chết! Tội con đáng chết!

- Tội của người nhẹ hều mà đáng chết cái con khỉ gì! - Thầy Akô Nô cười hì hì và thu chân lại.

Y Êđê như kẻ chết đuối vớ được cọc. Nó chống tay xuống đất để chỗi người dậy và quay lại, chìa bộ mặt sáng rỡ vào mắt thầy Akô Nô:

- Vậy là thầy tha cho con hả thầy? Thầy muốn nói là thầy không đề nghị thầy hiệu trưởng đuổi học con...

- Đuổi học người thì ta được lợi lộc cái quái gì chứ! - Thầy Akô Nô xoa gò má sưng vù, hừ mũi cắt lời. - Nhưng muốn ta tha cho, người phải chạy đi mua đèn cho ta sáu cây kem.

Y Êđê đúng là thằng trùn sò có hạng. Lúc này mà nó còn dẫu mỡ ra đôi co:

- Khi nãy con chỉ giật của thầy có một cây...

- Ta nói sáu cây là sáu cây! - Thầy Akô Nô quát ầm. - Người chắc vừa lọt lòng ra đã là đồ bần tiện hả Y Êđê?

Y Êđê sợ thì có nhưng hoàn toàn không nghĩ là thầy Akô Nô biết nó. Đến khi nghe thầy kêu tên nó ra, Y Êđê vội co giò chạy thẳng, không dám chần chờ lấy một giây.

Thầy Akô Nô chỉ cầm một cây kem. Năm cây còn lại, Nguyên, Kăply, Êmê, Păng Ting và K'Tub mỗi đứa một cây. Sáu thầy trò vừa mút kem vừa khoái chí nhìn theo thằng Y Êđê đang thất thểu lê gót bỏ đi.

- Đáng đời cái thằng bunn xỉn! - K'Tub toét miệng cười.

Nguyên nhìn thầy Akô Nô, cố tỏ ra lễ phép:

- Thầy lang thang ngoài đường chi cho tụi nó bắt nạt hả thầy?

Thầy Akô Nô trợn mắt:

- Người nói ta lang thang á?

Thầy quay nhìn Păng Ting, cười hề hề:

- Hừm, không có đâu! Ta đi tìm con nhỏ này nè. Để xem nó có bị ai hiếp đáp dọc đường không vậy mà.

Chỉ có thầy bị thằng Y Êđê hiếp đáp thì có! Bọn trẻ nghĩ bụng, buồn cười quá sức nhưng không đứa nào dám nhếch mép. Trong khi đó, gò má Păng Ting lập tức ứng lên. Cho đến lúc này, nó cũng không rõ nó coi thầy Akô Nô là một giáo sư đạo mạo hay là một thằng nhóc dễ thương. Nó khẽ liếc thầy một cái rồi lại cúi gầm xuống, bụng không hiểu tại sao thầy lại quan tâm lo lắng cho nó như thế.

- Nhưng đó là ta nhân tiện tò mò thế thôi. - Thầy Akô Nô xoa xoa mái tóc trái đào hồn nhiên nói tiếp. - Chứ nó là cháu của Păng Sur thì ai mà dám đụng đến nó.

- Vậy thầy ra đây là có công chuyện hả thầy? - Kăply láu táu hỏi.

- Ồ, bọn người chờ ta một chút. Ta sẽ cho bọn người xem cái này.

Nói xong, thầy quay ngoắt người bỏ đi. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn Kăply, thầy đi vài ba bước rồi thỉnh thoảng cúi xuống vào một con hẻm. Một lát sau, thầy quay ra và lần này thì đôi môi của bọn trẻ lập tức vẽ thành hình chữ O: bên cạnh thầy lúc này có thêm một thằng nhóc nữa, thậm chí thằng nhóc này xem ra còn bé hơn thầy, ngó bộ dạng chừng tám tuổi là cùng.

Hồng lễ trường Đămri lúc này chủ trương mời toàn thầy cô lóc chóc? Kăply giật thót một cái và giương mắt nhìn chăm chăm vị giáo sư mới.

3. Chương 02 - Phần 2

Tiến gần tới chỗ bọn trẻ, thầy Akô Nô đẩy thằng nhóc lạ mặt ra phía trước, hớn hử hỏi:

- Nè, biết ai không?

Bọn Kăply nắm cái đầu đồng loạt cúi thấp, rập ràng:

- Chào thầy ạ.

Thằng nhóc có nước da ngăm ngăm đặc biệt, lông mày rậm, đôi mắt to như ốc nhồi. Thấy bọn Kăply khom mình lễ phép, nó nhe răng cười khàn khạch:

- Hay lắm, hay lắm! Tất cả chống hai tay vô hông coi!

Bọn trẻ hoang mang chống hai tay vô hông.

Thằng nhóc lại cười hí hí:

- Chụm hai chân lại! Rồi, bắt đầu nhảy đi!

Bọn Kăply nhăn nhó liếc nhau, mặt đứa nào đứa nấy chảy dài như vừa chui qua từ ống kem. “Ông phạt tụi mình tội gì vậy hả?”, Kăply ngơ ngác tự hỏi, nó nghĩ mãi mà không tìm ra câu trả lời.

- Nhảy đi! Nhảy lên! - Thằng nhóc vỗ hai tay vào nhau bồm bộp, nóng nảy giục.

Trong khi những đứa khác ngần ngừ không biết có nên làm theo mệnh lệnh kỳ quặc đó hay không thì Kăply và K'Tub đã chụm chân phóng tới trước.

Thằng nhóc nhảy tưng tưng, trông nó rất giống thằng K'Tub khi phấn khích:

- Nhảy! Nhảy! Nhảy!

Kăply và K'Tub lại nhảy phóc một cái.

- Lẹ! Lẹ! Lẹ!

Thằng nhóc vừa hét vừa hươ chân múa tay.

- Thôi, đừng nhảy nữa! - Thầy Akô Nô đột ngột lên tiếng. - Giữa đường sá mà nhảy tới nhảy lui ngó giống khùng quá hà!

- Nhảy nữa chứ! - Thằng nhóc lạ tru tréo, và trước ánh mắt kinh ngạc của bọn Kăply, nó òa ra khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa thui vô lưng thầy Akô Nô bình bịch. - Nhảy nữa! Nhảy cho em coi!

Êmê đưa mắt nhìn thầy Akô Nô, ngập ngừng hỏi:

- Ông thầy này ổng... bị sao vậy hả thầy?

- Tại bọn người tự xưng tôn nó làm thầy chứ thầy gì thằng nhóc này! - Thầy Akô Nô cười hì hì. - Nó là thằng Mom, con trai của cô Kemli Trinh đó.

- Trời đất! Nó là thằng từng từng đó hả?

Trong khi Êmê, Nguyên và Păng Ting kêu lên thẳng thốt thì cách đó một quãng, Kăply và K'Tub muốn rượt người xuống đất.

Như một mũi tên, K'Tub bay vèo về phía thằng Mom. Mặt phùng phùng, nó bặm môi co chân định đá cho thằng nhóc cả chồn này một cái nhưng thầy Akô Nô đã nhanh tay cản lại:

- Ê, ê! Nhóc người không được làm càn à nha.

- Chính nó làm càn thì có! - K'Tub tức muốn xịt khói lỗ tai. - Nó đâu có phải là thầy mà dám kêu tụi con làm chuyện này chuyện nọ!

Thầy Akô Nô khoát tay:

- Bỏ qua đi! Bộ người quên là thằng nhóc này bị trúng phải bùa Ngốc của Buriăk rồi sao?

Nguyên chột “à” lên một tiếng:

- Ra là thầy vừa từ làng Ea Tiêu trở về?

- Ồ, lão N'Trang Long nhờ ta tới đó đem thằng này về trường cho pháp sư Lăk chữa trị.

- Có thể chữa được hả thầy? - Păng Ting hỏi hộp hỏi.

- Ta hổng biết gã Lăk có chữa được không nữa. - Thầy Akô Nô đưa tay vò chòm tóc loe hoe giữa trán, nhăn mặt đáp. - Nếu đưa ta chữa, chắc ta làm cho thằng nhóc này ngốc thêm quá hà.

Sáu thầy trò vừa đi vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc đã đến trước cổng trường.

Thầy Akô Nô quay qua bọn trẻ, nháy mắt:

- Bọn ta đi trước nhé! Ta lè mề kiểu này, chắc lão N'Trang Long đang rửa um ở trống!

Nhìn thầy Akô Nô kéo tay thằng Mom chạy qua luồn qua cổng, Nguyên khẽ lắc đầu:

- Anh thấy thầy Akô Nô man man đâu có thua gì thằng Mom!

Y chang một ống nước bị xì, Kăply cáu tiết phun ào ào:

- ổng khoái đập lộn thì kệ ổng, tự nhiên lại để thằng nhóc kia lôi mình ra làm trò cười! Thiệt tình!

- Anh K'Brê! - Păng Ting ngo nguậy mái tóc bừa nay tết thành từng bím ngó y chang một bầy rắn đang làm ổ trên đầu nó. - Em nghĩ là thầy Akô Nô không cố tình trêu bọn mình. Hành động khùng khùng của thằng Mom hoàn toàn nằm ngoài dự định của thầy.

Kăply đáp trả Păng Ting bằng vẻ mặt hầm hầm. Nó không nói gì, nhưng chiếc mặt nạ quàu quàu mà nó đang trông trên mặt chứng tỏ nó đang nghĩ ngược lại những gì Păng Ting nói.

Cứ thế, nó đâm sầm vô lớp Cao cấp 2 bằng bộ dạng của kẻ sẵn sàng gây gổ với bất cứ ai trên đường đi. Nhưng vừa bước qua cửa lớp, Kăply giật mình rụt phắt chân lại. Trông nó như người vừa thọc chân vào miệng cá sấu.

- Cha mẹ ơi! - Nó quay phắt ra sau, hốt hoảng nhìn Nguyên. - Cô Haifai đang dạy môn Giải mộng ở trống.

Nguyên thụt lui vào đằng sau bức tường nhanh như chớp:

- Hổng bét rồi! Tụi mình mới học môn Thần chú chiến đấu hôm qua đây mà. Bữa nay đâu có giờ của thầy Haifai.

Như để tự phạt mình, Nguyên đập tay lên đầu một cái bốp:

- Cái đầu tao chắc cũng sắp hóa thành cục gạch rồi, Kăply à.

Đang lo lắng sợ thầy N'Trang Long bắt gặp, Kăply chẳng còn bụng dạ đâu để tâm đến so sánh đầy ngụ ý của Nguyên. Nó thấp thỏm hỏi:

- Tính sao đây? Hay là vào học đại?

Nguyên chưa kịp đáp, bỗng giật bắn người khi nghe một giọng nói vang lên rành rọt trong đầu: “Hai nhóc người định ăn trộm thứ gì mà thậm thà thậm thụt vậy?”.

Nguyên điếng hồn nhìn sang Kăply, thấy thằng này đang quay đầu ra tứ phía, mặt tái mét như vừa đụng phải một xác chết. Như vậy là nó cũng nghe thấy giống như mình! Nguyên đưa tay khều Kăply, lắp bắp hỏi:

- Ai nói đấy hở mày?

Kăply cố không nói ra ý nghĩ trong đầu, nhưng môi nó lại run run đáp:

- Thầy Hailixiro.

Cái tên đó vừa bật ra, cả Nguyên lẫn Kăply đều cảm thấy rất rõ rệt trái tim mình đang rơi xuống. Tệ hơn nữa, tụi nó phát giác ra máu trong người hình như cũng đang đông cứng lại.

“Hailixiro cái con khỉ! Bộ trong trường chỉ có mỗi thằng cha hắc ám đó biết môn thần giao cách cảm thôi sao! Bọn người đứng là lũ ngu như heo!”. Giọng nói bí mật lại vang lên một tràng và lần này thì Nguyên và Kăply mừng rỡ nhận ra đó là giọng thầy Akô Nô. Ồ há! - Nguyên reo lên trong đầu. - Thầy Akô Nô dạy lớp Cao cấp 1 thay cho thầy Hailixiro, đương nhiên là thầy phải giỏi môn Thần giao cách cảm rồi!

Nguyên và Kăply lại dáo dác dòm quanh, sung sướng thấy máu trong người đã lưu thông trở lại và lúc này trên gương mặt tụi nó vẻ tò mò đã hoàn toàn thay chỗ cho nỗi sợ hãi. Nhưng hai đứa vẫn chẳng nhìn thấy thầy Akô Nô đâu. Chỗ cửa lớp Cao cấp 1 rõ ràng không hề có một bóng người. Hồng lẽ thầy có thể nhìn xuyên tường?

Trong khi bọn Kăply sững sốt nghĩ thì giọng thầy một lần nữa lại cất lên: “Bọn người làm gì nhón nhác như quạ vào chuồng lợn thế! Ta đang ở trên này nè”.

Nguyên và Kăply ngẩng phắt đầu nhìn lên và hai đứa như không tin vào mắt mình khi thấy thầy Akô Nô đang bò lom khom trên mái nhà.

Bắt gặp ánh mắt kinh dị của hai đứa học trò, thầy toét miệng cười: “Bọn người đừng có trở mắt lên như thế. Ta ra cả đồng bài tập bắt tụi học trò ngồi làm rồi lên đây tìm trứng chim chơi”.

Kăply nghe rõ tiếng cười hồn nhiên và khoái trá của thầy Akô Nô ong ong trong đầu, bất giác nó nhe răng cười theo, nỗi ám ức lúc nãy bay biến đâu mất. Xưa nay nó chỉ biết học trò lừa thầy để trốn học chứ chưa từng nghe chuyện thầy lừa học trò để trốn dạy leo lên mái nhà tìm tổ chim như ông thầy nhóc tì này đang làm.

“Bọn người lên đây chơi với ta”. Không cần biết hai đứa học trò có đồng ý hay không, thầy Akô Nô đưa tay huơ một cái. Chỉ trong tích tắc, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói.

Kăply vừa khoái vừa sợ. Nó liếc thầy Akô Nô:

- Thầy ơi, rủi thầy hiệu trưởng bắt gặp...

- Sợ gì chứ! - Thầy Akô Nô cười khì khì. - Lão N'Trang Long bây giờ đang lo quỳnh đít về vụ chạy chữa cho thằng con của cô Kemli Trinh, thì giờ đâu mà rảo ra đây.

Thầy nháy mắt với Nguyên và Kăply:

- Để ta chỉ cho bọn người xem cái này.

Như có phép lạ, thầy Akô Nô vừa nói xong, Nguyên và Kăply đã thấy mình ở trên mái ngói khác; chỗ này gần ngọn tháp phía Bắc và có thể nhìn rõ một khu vực rộng lớn trong trường.

Trong khi Nguyên và Kăply đang láo liên nhìn xuống sân, thầy Akô Nô bất thần thúc tay vô hông tụi nó:

- Bọn người nhìn đi đâu vậy? Ngó lên trời kia kia!

Hai đứa lật đật ngược cổ nhìn lên và phải mất một lúc, tụi nó mới nhìn thấy một chấm đen đang chao liệng chập chờn títt đằng xa. Có vẻ như đó là một chiếc chổi bay và chiếc chổi đó rõ ràng là đang cố ý bay quanh trường Đămri, mặc dù chủ nhân của nó cảnh giác đánh một vòng thật rộng.

Kăply nhìn theo chấm đen một hồi, bỗng tái sấm mặt khi sức nhớ đến kẻ bí mật bám theo tụi nó hôm nọ.

- Người cỡi chổi đó là sứ giả của trùm Bastu hả thầy? - Nó quay sang thầy Akô Nô, nơm nớp hỏi.

- Sứ giả sứ giặc gì ở đây! - Thầy Akô Nô khịt mũi. - Và thằng cha đó cũng không hề cỡi chổi. Theo ta đó là một tấm thảm bay.

- Thảm bay?

Cả Nguyên lẫn Kăply đều kêu lên kinh ngạc. Nếu là thảm bay, chắc chắn gã Mustafa đang ngồi trên đó. Nhưng theo tụi nó biết, Mustafa nhát gan đến mức thật khó mà tìm được trên cõi đời này người thứ hai giống như gã. Mustafa sợ trùm Bastu và tay chân của hắn đến chết khiếp, và Kăply tin rằng có cho gã tất cả vàng trên thế giới chắc chắn gã cũng không dám lái thảm bay cao đến thế.

- Bộ bọn người không tin ta hay sao? - Thầy Akô Nô hừ giọng vẻ bất bình.

- Tin chứ thầy. - Kăply vội vàng thanh minh, biết thầy hiểu sai thái độ vừa rồi của tụi nó. - Tụi con chỉ không hiểu tại làm sao mà gã tài xế Mustafa nhát như cầy kia lại dám lái thảm bay tuốt lên trời như thế.

- Mặc xác cái gã điên đó! - Thầy Akô Nô tặc lưỡi. - Bây giờ hai đứa người thử nhìn về phía phòng y tế coi!

Ở chỗ tụi nó đang ngồi, chỉ có thể nhìn thấy phòng y tế từ phía trên và thiệt sự thì Nguyên và Kăply chẳng thấy có gì lạ hết. Những chiếc lá to bản xếp hàng đều tăm tắp đang phản chiếu những tia nắng ban mai rực rỡ và hàng dãy mái lá lấp lánh như thể bao quanh ngọn tháp trông giống như một chiếc váy xoè bằng bạc.

- Có gì đâu thầy? - Kăply ngạc nhiên thì thầm.

- Hồng biết hằng ngày bọn người ăn thứ gì mà đầu óc dần dần quá sức. - Thầy Akô Nô phang một câu khiến Nguyên và Kăply có cảm giác vừa bị đá rớt trúng đầu. - Bọn người làm ơn nhìn nhếch qua bên tay phải chút xíu đi!

Ánh mắt của Nguyên và Kăply hấp tấp dời qua phía tay phải, và cả hai suýt chút nữa té lăn ra khi phát hiện thám tử Eakar đang ngồi thu lu trên mái ngói cách đó hai căn. Ông ngồi lọt thỏm vào vùng bóng râm của ngọn tháp như cố giấu mình, mắt nhìn chăm chăm về phía phòng y tế, chòm râu dê vểnh ra phía trước một cách căng thẳng.

- Ông làm gì chỗ đó vậy thầy? - Kăply không kềm được thắc mắc.

- Hắn đang nghe trộm. - Thầy Akô Nô chỉ tay ra phía trước. - Bọn người nhìn hai bên tai của hắn coi!

Bây giờ Kăply mới thấy hai vành tai của Eakar đang bị dán kín bởi một thứ gì đó ngó rất giống hai miếng giẻ lau giày.

- Cái thứ nhảm nhí đó kêu là bùa Rống, có tác dụng khuếch âm. - Thầy Akô Nô nhún vai giải thích. - Dán hai lá bùa đó vào hai bên tai, hắn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện trong phòng y tế.

Thầy Akô Nô cong môi, khinh bỉ:

- Thằng cha này là chúa rình mò. Ta về trường này mới có hai, ba ngày mà thấy hắn lục đục trên mái nhà không biết bao nhiêu là lần.

- Ông là thám tử đó thầy.

Kăply láu táu nói, và ngay khi câu nói vừa tuột ra khỏi môi, nó sức hiểu tại sao trước nay nó không bao giờ phát giác ra hành tung của thám tử Eakar dù nó biết tổng ông đang lẩn quất đâu đó trong trường. Thì ra thám tử lén lút nấp trên mái nhà...

- Thám tử gì thằng cha này! - Thầy Akô Nô “xì” một tiếng dài, cắt ngang ý nghĩ trong đầu Kăply. - Ta thấy hắn giống một con mèo ăn vụng hơn.

Nguyên buột miệng nói, cảm thấy có chuyện cần quan tâm hơn là ngồi đó phán xét thám tử Eakar:

- Ông rình cái gì trong đó vậy hả thầy?

Thầy Akô Nô thở đánh thượt:

- Thiệt tình thì ta cũng hỏng hiểu. Trường Đămri có một con ma cà rồng lôm côm thì đã bị lão N'Trang Long tóm rồi. Còn gì nữa đâu mà rình với rập! Theo ta nghĩ, thằng cha này chắc bị điên rồi.

Thám tử Eakar không biết là mình đang bị theo dõi. Suốt một lúc lâu, ông không thay đổi tư thế, mắt vẫn trần trối bám cứng dây nhà lá, có vẻ như tâm trí ông đang bị hút chặt vào cuộc trò chuyện trong phòng y tế. Kăply tò mò quan sát nhà thám tử, thấy ông chốc chốc lại nhồm phất mông lên, cái động tác kỳ khôi đó cho thấy nếu ông không bị kiến cắn thì dứt khoát là ông vừa phát hiện được điều gì cực kỳ lý thú.

- Thầy ơi, - Nãy giờ Kăply cố chứng tỏ mình là người có thể làm chủ được bản thân, nhưng đến khi thám tử Eakar nhồm mông đến lần thứ tư thì nó đành phải quay sang thầy Akô Nô, sốt ruột hỏi - thầy có lá bùa Rống nào đó không thầy?

- Không. - Câu trả lời của thầy Akô Nô như nhúng bộ mặt của Kăply vào thùng nước đá. - Ta đâu có thêm xài ba thứ linh tinh đó.

Nhưng rất nhanh, thầy lại vớt bộ mặt đang nguội ngắt của nó ra khỏi thùng bằng câu nói tiếp theo:

- Nhưng nếu bọn người muốn làm thám tử hạng bét như thằng cha râu dê kia thì ta cũng có cách giúp bọn người. Đơn giản lắm!

Ba tiếng cuối vừa buột ra khỏi miệng, thầy đột ngột rướn người lên, thò tay tóm tóc của hai đứa học trò, mỗi tay một đứa, và bặm môi động hai cái đầu vào nhau kêu đánh “cạch” một tiếng.

Thầy Akô Nô ra tay nhanh như chớp, khi Nguyên và Kăply định né người qua một bên thì hai cái đầu đã va vào nhau như trời giáng rồi.

Cả hai nhăn nhó đưa tay lên ôm đầu và tức tối quay phắt sang thầy Akô Nô nhưng lời cự nự chưa kịp cất lên, cả Nguyên lẫn Kăply bỗng giật nảy người khi nghe cả đồng giọng nói thành linh vọng vô tai mình.

4. Chương 03

Chương 3

Mối quan tâm của Mustafa

Thoạt tiên là giọng của thầy N'Trang Long:

- Buriăk quả là tay lợi hại. Tôi nghĩ trình độ của hắn tăng tiến mỗi ngày đó, ông Lăk à.

Nguyên và Kăply nghe rõ pháp sư Lăk đáp lại bằng giọng rầu rĩ:

- Thiệt tình thì tôi không nghĩ chứng ngọc của thằng bé này lại nghiêm trọng đến thế, thưa ngài.

Tuy không nhìn thấy gì nhưng qua giọng điệu than vãn của pháp sư Lăk, Kăply hoàn toàn có thể hình dung ra trán lão nhăn như thế nào. Ở bên cạnh, Nguyên như cũng ngừng thở, có vẻ đã quên bằng cú đập đầu như búa bổ vừa rồi.

- Ông đã áp dụng mọi biện pháp rồi chứ, ông Lăk? - Thầy N'Trang Long cất tiếng hỏi.

Pháp sư Lăk thở dài:

- Tôi đã làm tất cả những gì trong phạm vi hiểu biết của tôi, thưa ngài.

- Còn ông, - vẫn giọng thầy N'Trang Long - ông có sáng kiến gì không, ông K'Budăng?

Một giọng khàn khàn vang lên, Kăply biết đó là giọng nói của đệ nhất danh y xứ Lang Biang, cũng là giáo sư dạy ngành y bên lớp Hướng nghiệp:

- Tôi nghĩ pháp sư Lăk đã làm hết khả năng.

- Thế còn khả năng của ông thì sao? - Thầy N'Trang Long hừ mũi, Kăply nghe rõ giọng thầy cất cao hơn bình thường. - Cái tôi muốn biết là khả năng của ông chứ không phải là khả năng của pháp sư Lăk?

Kăply đoán là pháp sư K'Budăng đang nhăn nhó như vừa đút đầu vào tổ ong, vì mãi một lúc nó không nghe ông nói gì hết.

- Chắc ông cũng đang cho rằng tình trạng của thằng bé này không thể nào cải thiện được hả ông K'Budăng?

- Thầy N'Trang Long có vẻ đã mất kiên nhẫn, hắng giọng hỏi.

- Ngài cũng biết rồi đấy. - Giọng pháp sư K'Budăng nghe rè rè như phát ra từ một chiếc thùng thiếc bể. - Pháp sư Lăk đã ngâm thằng bé này trong vạc rượu mật ong pha bột san hô đỏ suốt nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng chẳng thấy tiến triển gì. Mà theo sách Y tông, đó là phương pháp chữa bệnh gốc tối ưu nhất.

Ông thở ra một hơi rất nhẹ nhưng Kăply vẫn nghe rõ:

- Tóm lại, nếu giao cho tôi chữa trị, tôi cũng chỉ có thể làm đến thế thôi, thưa ngài...

- Chết ta rồi! - Thầy Akô Nô thình lình bật ra tiếng la hoảng. - Bọn người thích thì cứ ngồi đây nghe, ta phải trở về lớp đây. Lũ nhóc của ta chắc làm bài xong từ lâu đời tám hoánh rồi!

Kăply hấp tấp chụp tay thầy Akô Nô, hốt hoảng như thể chụp một cành cây cho khỏi ngã:

- Í, đâu có được! Thầy đưa tụi con xuống với.

- Xuống thì xuống. Nhưng xuống đâu? Hồng lẽ bọn người chui vô lớp học của ta?

Nguyên áp ứng:

- Thầy cho tụi con xuống... đằng trước cổng là được rồi.

Nguyên vừa nói dứt câu, đã thộn mặt thấy nó và Kăply đang đứng ngay trước cổng trường, nhanh không thể tả. Y như từ sáng đến giờ hai đứa nó vẫn đứng chôn chân ở đó, chưa dời đi đâu lấy một bước.

- Ông thầy này siêu thật mày ạ. - Nó dụi mắt ngơ ngác nhìn quanh, miệng xuýt xoa.

- Ồ, với những gì ông biểu diễn, tao nghĩ tài năng của ông có lẽ ăn đứt các thầy cô khác trong trường Đămri.

Nguyên chưa hết ngẩn ngơ:

- Như vậy chuyện ông biến Dirapo thành mặt trăng đâu phải là trò bịp.

- Bịp sao được mà bịp! - Kăply tức tối kêu lên. - Chỉ có ông K'Tul mới nói xằng thế thôi. Mà ông K'Tul là ai? Là độc giả trung thành của Ama Đliê. Nói chung là cùng một giuộc.

Nguyên nhìn sững bạn:

- Phải mày nói đấy không, Kăply?

Kăply đưa tay lên sờ đầu, lỏn lổn:

- Từ lúc đầu tao va phải đầu mày, hình như sự thông minh của mày có chạy qua bên tao một ít hay sao ấy.

- Có nghĩa là nếu mày khôn lên thì tao ngu đi?

Nguyên lâu lâu nói và không đợi Kăply trả lời, nó quay mình đi thẳng ra đại lộ Brabun.

Lúc đi ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH, Nguyên và Kăply không làm sao bắt mình đi thẳng. Tiếng nhạc xập xình và lời ca uốn éo vọng ra từ bên trong như níu chân tụi nó lại. Hai đứa đứng trơ giữa nắng, hiểu kỳ đồng tai nghe:

Tát vô mặt nó

Bốp! Bốp! Bốp!

Đá vô móng nó

Bộp! Bộp! Bộp!

Thụi vô hông nó

Bình! Bình! Bình

Dộng vô lưng nó

Bình! Bình! Bình!

Kăply hai tay ôm đầu:

- Không hiểu lão Seradion moi ở đâu ra cái thứ âm nhạc thổ tả này! Quái dẫn thiệt tình!

Có vẻ như Nguyên không nghe thấy Kăply nói gì. Nó nhìn trừng trừng vô cửa hiệu của lão Seradion, mặt ngậy ra như đang say sưa thưởng thức thứ âm nhạc khủng khiếp của lão.

Kăply đá vô chân bạn một cú thật mạnh:

- Mày làm sao thế?

- Để yên nào!

Nguyên khẽ nói rồi lại tiếp tục cắm mắt vô cửa hiệu bên đường, hai vành tai vểnh lên như chảo parabol đang dò sóng.

Kăply nhú mồm nhìn bạn rồi quay nhìn CỬA HIỆU THẤT TÌNH, lắng tai nghe ngóng một lúc nhưng chẳng nghe thấy gì ngoài điệu nhạc ỉn ỏi với lời ca càng lúc càng khó nghe kinh khủng. Ngay vào lúc Kăply bắt đầu nghĩ thẳng bạn đại ca của nó bị tung tung do cú va đầu quá mạnh khi nãy thì nó bỗng há hốc miệng khi nghe giọng nói của lão Seradion thình lình vọng vào tai:

- Tụi bay chơi còn ẹ quá!

Kăply sững sốt quay sang bạn, chưa kịp nói gì đã thấy Nguyên mấp máy môi trong khi vẫn không rời mắt khỏi cửa hiệu:

- Đừng ngạc nhiên! Khả năng thu âm từ xa của tụi mình vẫn còn. Nghe tiếp đi!

Kăply chợt hiểu ra và lại quay mặt vô cửa hiệu, nhưng lần này thì nó chẳng nghe được gì hết. Nó đang định mở miệng hỏi thì Nguyên như đọc được ý nghĩ trong đầu bạn, hừ giọng nói:

- Phải tập trung vào!

Kăply vội vã làm theo lời bạn và chẳng mấy chốc nó đã bắt được tiếng nói của lão Seradion:

- Phải khó khăn lắm tao mới đào tạo được tụi bay thành một ban nhạc ra hồn. Nhưng nói thẳng là tụi bay làm tao thất vọng quá!

Hóa ra lão này thành lập một ban nhạc quảng cáo riêng của lão! Kăply nghĩ bụng và cố dỏng tai ra phía trước.

Lão Seradion gầm gừ:

- Hát lớn lên coi! Bộ tụi bay hết xí quách rồi hả?

Tiếng nhạc nện ầm ầm thay cho câu trả lời của ban nhạc và tiếng hát bổng ca vút một cách đột ngột khiến Kăply phải nhắm mắt, tưởng như có một bầy chuột đang quậy tưng trong tai mình.

- Thiệt chẳng ra cái quái gì hết. - Lão Seradion lại cảm râm. - Cứ hệt như người ta khua thùng thiếc. Chắc tao phải cắt tụi bay ra làm đôi quá hà.

Lời dọa dẫm của lão chủ tiệm khiến điệu nhạc đang bùng lên như sấm sét lập tức nhũn xuống, chuyển qua ỉ ề, nghe như than vãn.

- Tụi bay sợ thì ráng chơi cho hay lên! Tụi bay cũng thấy cái gương của thằng Liti rồi đó. Tao mà bực lên tao “bực” một cái là tụi bay dứt đôi như nó cho coi.

Có cảm tưởng lão Seradion càng nói càng cáu, và mặc dù không nhìn thấy, Kăply vẫn tin là nước miếng lão đang văng tùm lum lên đầu cổ bọn nhạc công như cái cách thầy Haifai thường nổi khùng với bọn học trò.

Kăply run run liếc qua phía Nguyên:

- Lão từng giết người mà ạ.

- Tao nghe rồi. - Nguyên mím môi. - Hồng biết Eakar có biết không há!

Nghe nhắc đến nhà thám tử, mặt Kăply sụp xuống:

- Tao nghĩ là không. Tay này cả đời chỉ thích quanh quẩn trong trường Đămri thôi.

- Êmê mà vợ được chuyện giật gân này chắc nó khoái lắm. Tao cá là nó sẽ đi kể với Eakar để dẹp quách cái cửa hiệu nhí nhỏ này.

Nguyên nhún vai nói và đột ngột quay mình bỏ đi.

- Về á? - Kăply vừa hỏi vừa lật đật chạy theo.

Nguyên không buồn đáp, có lẽ nó cho rằng việc mở miệng là quá thừa thãi khi mà cặp giò không ngừng rảo bước của nó đã là câu trả lời hết sức hùng hồn rồi.

Nhưng hai đứa đi chưa được bao xa đã phải dừng lại lần nữa. Tới chỗ ngã ba hôm trước thằng Tam chia tay lão Boloradam, Nguyên và Kăply nhắc thấy một tấm thảm bay bất thần sà xuống từ trên cao và biến mất đằng sau mô đất nhỏ cạnh con đường mòn bên tay phải.

- Mustafa?

Cả hai cùng bật ra tiếng kêu khê và hối hả chạy tới chỗ tấm thảm vừa hạ cánh. Từ lúc phát hiện ra thám tử Eakar ngồi rình mò trên mái nhà, sau đó mải mê để tâm đến cuộc trò chuyện căng thẳng trong phòng y tế, Nguyên và Kăply quên bẵng gã Mustafa đang lơ lửng trên cao. Đến khi ra tới cổng, hai đứa sức nhớ ra, ngược nhìn lên thì chẳng thấy tấm thảm bay của gã đâu nữa.

Đúng là gã Mustafa đang ở đây! Kăply reo thầm khi vừa quanh ra đằng sau mô đất nó đã nhận ngay ra tấm thảm cũ mềm quen thuộc. Nhưng chỉ có mỗi tấm thảm ở đó, còn gã tài xế biến đâu mất.

Kăply khê đánh mắt sang Nguyên rồi lại quay nhìn tấm thảm, ngoác miệng kêu lớn:

- Chú Mustafa, chú ở đâu vậy?

- Tôi ở đây nè! Cậu làm ơn nhỏ giọng giùm một chút!

Từ chỗ tấm thảm vang lên tiếng trả lời rụt rè của gã tài xế.

Kăply trở mặt lên như thể thấy ma, bụng quặn lại. Nhưng Nguyên đã kịp kéo nó ra khỏi nỗi khiếp hãi:

- Chú mặc áo tàng hình của Suku hả chú Mustafa?

- Ờ.

Gã tài xế vừa đáp vừa thò đầu ra khỏi chiếc áo và nhìn chiếc đầu của gã lơ lửng giữa không trung, ngay cả đứa bạo dạn như Nguyên cũng muốn nổi gai ốc. Nó nhăn mặt:

- Chú cởi quách chiếc áo đó ra luôn đi! Chiếc đầu của chú làm tôi nhớ đến sát thủ Baltalon quá hà.

Đối với gã Mustafa chết nhất, có lẽ không có sự hăm dọa nào hữu hiệu bằng cách nhắc đến phe Hắc Ám. Gã gần như giật phăng chiếc áo ra khỏi người, đến mức Suku vốn định làm thỉnh để trêu hai ông anh buộc phải hốt hoảng ré lên:

- Nhẹ tay giùm chút đi, chú Mustafa! Rách áo là tôi bắt đền đó nha!

Vừa thét be be nó vừa chui ra khỏi chiếc áo tàng hình của nó.

- Em cũng ở đây hả Suku? - Nguyên ngạc nhiên kêu lên.

Suku loay hoay xếp chiếc áo màu cánh gián trên tay, cười đáp:

- Chú Mustafa nhờ em đi với chú mà.

Kăply nheo nheo mắt:

- Hồi nãy tôi thấy chú bay lòng vòng quanh trường Đămri nè.

Gã Mustafa xác nhận bằng một cử chỉ mơ hồ nhưng ai cũng hiểu đó là một cái gật đầu.

Nguyên tặc lưỡi:

- Áo tàng hình chỉ che được chú thôi chứ đâu có che được tấm thân. Hừm, bữa nay tôi thấy chú gan thiệt đó!

Nó nhìn chăm chăm vào mặt gã tài xế:

- Tôi rất muốn biết chuyện gì đã lôi chú tuốt lên trời như vậy. - Sự nhớ đến cảnh thám tử Eakar bí mật nấp trên mái nhà, nó nhú mày nói thêm. - Đó hẳn là chuyện rất quan trọng phải không chú Mustafa?

Gã tài xế có vẻ như không muốn trả lời Nguyên. Trông gã rất bối rối, nhất là khi gã cứ lóng ngóng với hai bàn tay của mình. Rõ ràng là gã không biết nên đối xử với chúng như thế nào: vò tóc, rờ rẫm chiếc khăn chít ngang đầu, gãi râu hay là nhét quách vào trong túi áo.

- Chú Mustafa bảo là có một chuyện gì đó đang xảy ra trong trường Đămri. - Cuối cùng, Suku đành đỡ lời gã tài xế tội nghiệp.

Nguyên khịt khịt mũi, cái động tác mà nó ít khi làm nếu không bồn chồn quá mức:

- Nhưng chuyện đó là chuyện gì mới được chứ?

Nguyên hy vọng sự tiết lộ của Mustafa sẽ giúp nó hiểu được động cơ nào đẩy thám tử Eakar lên mái nhà hết ngày này đến ngày khác theo như lời tố cáo của thầy Akô Nô. Nhưng gã tài xế đã làm nó hoàn toàn hụt hẫng:

- Thiệt sự thì tôi cũng không biết rõ, mấy cậu à.

Câu trả lời kỳ quái của gã Mustafa đẩy ánh mắt của Nguyên sang Suku.

- Em hông biết gì hết á. - Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Nguyên, Suku chớp chớp đôi mắt sáng, vội vã thanh minh. - Em gắng hỏi mấy lần mà chú Mustafa đâu có chịu xì ra.

- Tôi đã bảo là tôi không biết mà, cậu Suku. - Gã Mustafa nói như van lơn.

- Lạ thiệt! - Nguyên ngồi xổm xuống đất, đối diện với Mustafa và xoáy mắt vào gã. - Tôi tin rằng dấu mặt đất có nứt làm đôi cũng chưa chắc khiến được chú cỡi thám bay lòng vòng giữa trời như thế. Vậy thì cái quái gì ở trường Đămri lại có thể làm chú không quan tâm đến tính mạng của mình kia chứ?

Gã Mustafa khẽ rung người một cái và hấp tấp quay đầu đi chỗ khác như tránh ánh mắt sắc như dao của Nguyên.

Thái độ của gã khả nghi đến mức Suku phải níu tay gã, lắc lắc lắc để:

- Chuyện gì thế, chú Mustafa?

Gã Mustafa rúm người lại khi bị Suku tóm lấy tay, và vì thân hình gã quá dềnh dàng nên khi gã co lại trông gã rất kỳ cục.

- Tôi không biết! - Gã lí nhí trong cuống họng.

- Chắc chắn là chú biết. - Kăply ré lên, sự bướng bỉnh của gã tài xế khiến nó nổi quạu.

Gã Mustafa xanh mặt khi thấy Kăply làm om sòm. Gã rụt cổ lại, cặp mắt ốc nhồi trợn lên đầy khiếp sợ:

- Cậu K'Brê. Cậu đừng có hét lên như thế chứ!

Kăply ré còn lớn hơn:

- Tôi cứ hét! Cho đến khi nào chú còn ngoan cố thì tôi cứ...

- Khỏi cần, K'Brêt. - Đột nhiên Nguyên nói. - Tao đã biết chú Mustafa quan tâm đến chuyện gì trong trường Đămri rồi.

Cả ba cặp mắt đồng loạt chìa vào mặt Nguyên và nó không cần cố gắng lắm cũng thấy rõ nếu Kăply và Suku lộ vẻ hiểu kỳ bao nhiêu thì ánh mắt của gã Mustafa toát ra sự lo lắng bấy nhiêu.

Tự nhiên Nguyên cảm thấy dao động. Nó nhìn gã tài xế, cổ lấy giọng thật êm ái:

- Chú có muốn tôi nói ra không, chú Mustafa?

Gã Mustafa không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên, mà lấp bắp hỏi lại:

- Cậu biết thiệt sao, cậu K'Brăk?

- Tôi biết. - Nguyên gật đầu, đơn giản.

Có cảm tưởng cả một thế kỷ trôi qua sau lời xác nhận của Nguyên. Gã Mustafa suy nghĩ rất lâu, trán nhăn tít, đôi mày rậm dính chặt vào nhau, nói chung là nom gã suy nghĩ thật vất vả.

Kăply nín thở nhìn gã tài xế đang khổ sở vất từng ý nghĩ từ trong bộ óc chắc là rất lộn xộn của gã và nó chỉ thở phào khi cuối cùng gã cũng để cho những ý nghĩ đó phát ra thành tiếng:

- Nếu cậu đã biết thì chuyện đó dĩ nhiên đã không còn là bí mật nữa.

Gã đưa hai tay ôm lấy mặt và từ sau những kẽ tay bọn trẻ nghe vọng ra một tiếng thở dài:

- Cậu cứ thử nói ra đi, cậu K'Brăk.

Nguyên nhìn vẻ cam chịu của gã tài xế, ngần ngừ một thoáng rồi phân vân hạ giọng:

- Chú quan tâm đến việc trị bệnh cho thằng Mom, đúng không?

Mustafa không trả lời nhưng cái giật nảy của gã còn rõ ràng hơn một lời thú nhận.

- Thằng Mom là ai vậy, anh K'Brêt? - Suku ngẩn ngơ ngó Kăply.

- Nó chính là đứa con bị mất tích của cô Kemli Trinh. Pháp sư Lăk đang chữa trị bệnh cho nó.

Kăply đáp rất nhanh rồi quay sang Mustafa, nó nhìn chòng chọc vào gương mặt đang rút sau hai bàn tay của gã, ngơ ngác hỏi:

- Tại sao chú...

Đang nói nửa chừng, nó bỗng bắt thần reo lên:

- A, tôi hiểu rồi. Thằng Mom chính là con trai của chú.

Lần này gã tài xế không giật mình nữa nhưng có vẻ như gã cố rút đầu thật sâu vào giữa hai vai, theo cái kiểu loài đà điểu vùi chui đầu vô cát để mong tránh được tai họa.

Có một thứ gì đó như là sự ngỡ ngàng đang chạy quanh gương mặt của Kăply và Suku. Tụi nó hoàn toàn không nghĩ ra được tại sao gã tài xế của lão Alibaba lại có thể là ba của thằng Mom và hai đứa gần như bị sốc về chuyện đó.

- Thực ra tôi chỉ đoán mò thôi. - Nguyên đưa tay lên đầu dứt một sợi tóc, nhỏ nhẹ nói. - Lần đầu nhìn thấy thằng Mom, tôi đã nhận ra mặt mũi và đặc biệt là nước da ngăm ngăm của nó trông rất khác với mọi người, nhưng lúc đó dù có gương kẻ cổ tôi cũng không dám tin nó là con của chú. Chú cũng biết rồi đó, dù giàu tưởng tượng đến mấy cũng không ai có thể nghĩ tới một mối liên hệ nào đó giữa chú và cô Kemli Trinh. Nhưng vừa rồi, khi chú trợn mắt lên, tôi chợt phát hiện đôi mắt của chú và đôi mắt thằng Mom giống nhau như đúc...

Trong khi gã Mustafa tiếp tục giấu mặt giữa hai bàn tay thì Kăply nhìn thẳng bạn đại ca của mình bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ, trước đây có lẽ chỉ có thầy N'Trang Long và Suku mới thỉnh thoảng nhận được cái nhìn như thế của nó thôi. Và khi Nguyên nói tới chỗ này thì nó không nhận được, liền khoái trá bổ sung:

- Cả vàng trán, chiếc cằm, cả cặp lông mày nữa! Cũng giống nhau y hệt!

Nguyên như không nghe thấy Kăply, thản nhiên nói tiếp:

- Và khi bức màn bí mật đó đã được vén lên rồi thì mọi chuyện bỗng trở nên vô cùng dễ hiểu. Chỉ có lòng thương con mới giúp chú có đủ dũng khí để lái thảm bay lòng vòng trên trời như thế thôi.

- Cậu K'Brăk. - Mustafa buông tay ra và chậm chạp ngược mặt lên. Bằng đôi môi giãn giật, gã nói như rặn từng tiếng. - Cậu nói đúng hết. Nhưng tôi năn nỉ cậu, cũng như cậu K'Brê và cậu Suku đây, làm ơn đừng hé chuyện này ra với ai...

- Chú yên tâm đi. - Nguyên chép miệng, và theo thói quen nó lại thò tay dứt một sợi tóc như thay cho lời thề. - Tụi tôi không điên đến mức xì ra tùm lum đâu.

- Chú giỏi thiệt đó, chú Mustafa! - Suku đột nhiên ré lên, hân hoan và phấn khích. - Không ngờ chú và cô Kemli Trinh là một cặp. Vậy mà từ trước đến giờ...

- Không phải đâu, cậu Suku. - Mustafa lật đặt cắt ngang lời Suku, như sợ thằng oắt cao hứng nói lung tung.

- Không phải là sao? - Đôi mắt sáng như gương của Suku trố lên, nó ngạc nhiên đến mức không buồn vén những lọn tóc sấp chọc vào mắt. - Hồng lè thằng Mom không phải là con chú?

- Thằng Mom đúng là con tôi, - Mustafa nói như rên rỉ, có vẻ như gã muốn lấy tay che mặt một lần nữa - nhưng cô Kemli Trinh không phải là người yêu của tôi. Cô ta chưa bao giờ yêu tôi.

Nguyên tặc lưỡi, cặp lông mày nhú lại:

- Tụi tôi không hiểu gì hết, chú Mustafa.

Mustafa lăm bắm như người mộng du:

- Đúng là cô ta chưa bao giờ yêu tôi. Cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk. Suốt đời cô ta chỉ yêu pháp sư Lăk.

- Chú lăm cẩm quá sức rồi. - Kăply nóng nảy nói, nó bắt đầu nghĩ có thể gã tài xế này đã hóa rồ.

- Nhưng thằng Mom là con tôi. Đó là định mệnh. - Mustafa tiếp tục lăm nhăm. - Định mệnh đã sắp xếp như thế và chúng ta sống ở trên đời là để dọ dẫm đi theo những con đường số phận đã vạch sẵn...

Nguyên nhìn gã tài xế, biết là gã say sưa lẫn về kỷ niệm và đang kẹt cứng ở một chỗ nào đó không thoát ra được.

- Để chú ấy yên!

Nguyên liếc Kăply và Suku, khẽ nói rồi lại quay nhìn gương mặt đờ đẫn của gã Mustafa, cố đoán xem gã đã sắp ra tới ngoài rìa của giấc mơ chưa.

5. Chương 04 - Phần 1

Chương 4

Khu rừng tiên tri

Đó là một ngày tệ hại trong đời Mustafa, mặc dù nó bắt đầu bình thường như những ngày khác và không có dấu hiệu nào cho thấy một bước ngoặt trong cuộc đời gã sắp xảy ra.

Hôm đó là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, gã và cô Kemli Trinh đang trên đường đến làng Ea Tiêu. Có lẽ do đồ đạc linh tinh khá nhiều nên hôm trước cô đã đến tìm lão Alibaba thương lượng việc chuyên chở và ngày hôm sau gã được lệnh lái thảm bay đến trường Đămri đón cô.

Gần suốt chặng đường không có biến cố nào xảy ra, trừ một vài cơn lốc nhẹ. Gã vốn là người chết nhất, không bao giờ dám bay cao quá ngọn cây mười mét, tuyệt đối không bay ngoài đồng trống, hơn nữa mớ đồ đạc linh kinh của cô Kemli Trinh cũng không cho phép gã bay quá nhanh mặc dù tất cả đã được buộc chặt vào thảm, nhờ vậy mà những luồng gió xoáy không ảnh hưởng gì đến chuyến bay, chưa kể tấm thảm của gã là loại thảm có thể hoạt động trong mọi thời tiết.

Nhưng chuyến đi không êm xuôi như Mustafa nghĩ. Khi bay được hai phần ba lộ trình thì xảy ra chuyện.

Tự nhiên Mustafa cảm thấy cổ mình nhón nhột. Thoạt đầu gã không chú ý, vì thực ra cái cảm giác đó cũng chẳng đáng để chú ý. Nhưng rồi một lúc, gã cảm khó chịu vì cứ thấy lưng vướng thế nào. Gã đưa tay mò mẫm nơi cổ và chợt nhận được một lọn tóc.

Gã ném lọn tóc đi, nhưng chỉ lát sau, gã lại thấy một lọn tóc khác quẩn vào cổ, rồi một lọn tóc khác nữa vướng trên mặt. Sao tự dưng tóc mình rụng quá mạng vậy ta? Gã bần khoản nủ bụng, nhưng khi đưa tay lên, chạm phải chiếc khăn chít ngang trán thì gã chợt biết là không phải. Đã được buộc chặt trong chiếc khăn, tóc của gã nếu có rụng cũng không thể rơi xuống mặt, xuống cổ được.

Hay đây là tóc của cô Kemli Trinh? Gã xoay chuyển ý nghĩ, nhưng rất nhanh, gã gạt ngay sự ngờ vực đó ra khỏi đầu óc. Gã ngồi phía trước, ngay mép thảm, cô Kemli Trinh ngồi phía sau, tóc của cô không thể bay ngược chiều gió để vướng vào người gã như thế. Hơn nữa, ngay lúc đó, gã nghe cô Kemli Trinh bật kêu:

- Anh Mustafa! Có phải tóc của anh...

Cô Kemli Trinh đột ngột ngưng ngang câu hỏi, có lẽ cô kịp nhìn thấy chiếc khăn trên đầu gã tài xế.

Mustafa quay lại, kinh ngạc khi thấy cô Kemli Trinh cũng đang luống cuống gỡ những lọn tóc quẩn ngang dọc trên người.

Tóc bay mỗi lúc một nhiều, dính đầy đầu cổ, ngực, bụng của Mustafa và cô Kemli Trinh, xanh ngắt như rêu bám. Tình trạng này nếu cứ kéo dài, chắc chắn chẳng mấy chốc cả hai sẽ hóa thành hai ngôi miếu cổ.

Mustafa ngược mắt nhìn lên, sững sờ thấy tóc bay đầy trời như lông chim. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, gã đã giật bắn khi nghe cô Kemli Trinh la hoảng:

- Anh Mustafa, quay lại ngay!

Không kịp hỏi lý do, thậm chí không kịp cả nghĩ ngợi, Mustafa lật đật cho tấm thảm quay lại. Nhưng tấm thảm cũng không thể đổi hướng như gã muốn, vì hai hàm răng của gã đang va vào nhau lập cập khiến câu thần chú điều khiển của gã cứ bị đứt rời ra từng khúc, mãi một lúc mới nối lại được.

- Gì vậy, cô Kemli? - Bay một đôi xa, đôi môi của Mustafa mới bắt đầu tìm lại được cảm giác.

- Anh nhìn xuống bên dưới coi!

Cô Kemli Trinh áp tay lên ngực, run rẩy nói, có vẻ điều cô đang nghĩ tới đáng sợ đến mức chính cô cũng không đủ can đảm tự mình dò xét.

Gã tài xế thò đầu nhìn xuống dưới. Thấy cây cối và đồng cỏ trôi loang loáng đến chóng mặt, gã biết là mình đang bay nhanh lắm. Sau một hồi đảo dác dòm quanh, gã thở ra nhẹ nhõm khi chẳng phát hiện được một bóng người nào:

- Có ai đâu, cô Kemli.

Như không nhìn thấy sự mừng rỡ của gã tài xế, cô Kemli Trinh hỏi hộp hỏi:

- Anh có thấy vật gì đo đờ không?

- Vật đo đờ hả?

Gã Mustafa hỏi cho có hỏi và lại nhướn mắt quan sát.

- Có. - Nghiêng ngó một hồi, gã phần khởi nói. - Có năm sáu vật màu đỏ nằm rải rác trên mặt đất.

Trái với bộ tịch vui vẻ của Mustafa, mặt cô Kemli Trinh trắng bệch ra như tờ giấy:

- Thế những vật đó có hình gì?

- Hình gì ư? - Mustafa ấp úng. - Tôi không thấy rõ lắm.

Cô Kemli Trinh nhắm mắt lại như thể làm vậy cô mới đủ can đảm để nói ra thành lời sự phỏng đoán ghê rợn trong đầu:

- Anh cố nhìn kỹ đi! Xem những vật đó có phải là những bàn tay không?

- Những... những... bàn tay ư?

Gã Mustafa lấp bấp và he hé mắt nhìn xuống đất lần nữa. Ánh mắt lo lắng của gã lại bắt gặp những vật màu đỏ, nhưng với khoảng cách như hiện nay gã vẫn không thể xác định được hình dạng của những vật đó.

Lưỡng lự một lát, gã quyết định hạ độ cao xuống một chút nữa và sợ sệt mở mắt ra, bụng chỉ mong cô Kemli Trinh đoán trật lất cho rồi.

Nhưng lần này gã điếng người nhận ra những vật đó đúng là những bàn tay - những bàn tay đỏ như máu.

- Đủ... úng... là... bàn tay...

Mustafa lú quú nói, khiếp hãi với cảm giác cái lưỡi của mình thụt đi đâu mất. Gã cố quay đầu về phía cô Kemli Trinh nhưng cái cổ của gã lại không chịu nghe lệnh gã. Gã cảm thấy như có một khúc cây nằm ngay chỗ đáng lẽ là cái cổ và phát hiện đó càng làm gã phát hoảng.

- Vậy thì đúng hẳn rồi!

Cô Kemli Trinh khẽ than, gương mặt bỗng chốc xám xịt, thoát nhìn tưởng cô vừa chui ra từ một đồng tro.

- Bay nhanh lên, anh Mustafa! - Giọng cô rít lên, rất giống với tiếng một viên đạn vừa ra khỏi nòng. - Cố ra khỏi khu vực này càng nhanh càng tốt.

Gã Mustafa dĩ nhiên không cần đến lần thúc giục của cô Kemli Trinh để tăng tốc độ của tám thảm lên gấp đôi. Quai hàm vừa nhúc nhích được, gã đã cuống cuồng ra lệnh cho tám thảm vọt đi như tên bắn.

Cứ như thể cả một nghìn năm trôi qua dưới tám thảm, Mustafa thực sự là có cảm giác đó khi gã thấy hai má bỗng rất vì gió và gã biết là mũi gã đang đỏ ửng lên như một quả cà chua sắp rụng.

Mustafa không biết là mình đã bay trong bao nhiêu lâu nhưng đến khi gã cảm thấy đầu óc quay cuồng vì mệt, vì sợ và cả vì trong đời gã chưa bao giờ gã bay nhanh như thế thì tiếng cô Kemli Trinh vọng tới từ phía sau:

- Anh giảm tốc độ được rồi đó, anh Mustafa.

Gã Mustafa có lẽ không chờ đợi một câu nào dễ chịu hơn thế. Và câu nói tiếp theo của cô Kemli Trinh càng khiến gã nhẹ nhõm hơn gấp bội:

- Có lẽ chúng ta đã ra khỏi khu vực nguy hiểm rồi!

Mustafa ngược mặt lên trời, mừng rỡ thấy những lọn tóc chỉ còn lượn lờ lác đác phía xa xa. Gã từ từ hãm đà bay, cố hít thật sâu để điều hòa hơi thở, mặc dù chính gã cũng không rõ là từ này đến giờ gã có còn thở hay không.

- Anh thử quan sát lần nữa xem, anh Mustafa. Có phải là những bàn tay máu đã biến mất rồi không?

Lần này thì gã Mustafa làm theo lệnh của cô Kemli Trinh rất nhanh. Gã sốt sắng cúi đầu dòm quanh, ánh mắt xẹt qua xẹt lại giữa các bụi cây và quét dọc cánh đồng cỏ chạy dài phía dưới.

- Quả là chúng đã biến sạch rồi, cô Kemli. - Gã ngẩng lên, hoan hỉ nói.

- Lạy trời! - Cô Kemli Trinh chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại và nhẹ nhàng thở ra.

Mustafa nhìn người bạn đồng hành, rụt cổ nói:

- Những bàn tay đó trông ghê quá, cô Kemli.

Cô Kemli mở mắt ra:

- Anh không biết những bàn tay đó là ký hiệu của ai sao?

- Tôi không biết. - Mustafa hỏi hớp hớp. - Của ai hở cô?

- Đây là ký hiệu của Balibia. - Sau khi nhón nhác nhìn quanh một vòng, cô Kemli Trinh thấp giọng đáp mặc dù không có ai gần đó và Mustafa thấy rõ mặt cô tái đi khi nhắc đến cái tên này.

Mustafa biết chắc gã đã từng nghe qua cái tên cô Kemli Trinh vừa thốt, nhưng gã không nhớ ngay ra là ai:

- Tôi nghe cái tên này quen quen...

Cô Kemli Trinh nghiêng người về phía gã tài xế, giọng vo ve như muỗi kêu:

- Hẳn chính là...

Ngay lúc đó, Mustafa sực nhớ ra và ngay lập tức gã hét lên như hóa điên, hoàn toàn không tự chủ:

- A, hẳn là tả hộ pháp của trùm... trùm...

Như thể bị ai thỉnh linh nhét một quả chanh vào họng, nói tới đây Mustafa đột nhiên ngắc ngứ, mồ hôi trên trán gã túa ra như tắm và ánh mắt rõ ràng là đã lạc đi.

- Bình tĩnh lại đi, anh Mustafa. - Cô Kemli Trinh đập tay lên vai Mustafa, tìm cách trấn an gã chết nhất. - Dù sao thì bây giờ chúng ta cũng đã an toàn rồi.

- Balibia... Balibia... - Mustafa thều thào. - Thế mà tôi cứ tưởng hẳn đã chết ngắc rồi.

- Rất nhiều người tưởng thế. - Cô Kemli Trinh thở dài. - Đã hơn bốn năm nay, kể từ ngày tấn công lâu đài K'Rahlan, cả hai hộ pháp của trùm Bastu đều đồng loạt biến mất. Ai cũng nghĩ bọn họ đã bỏ xác trong trận đánh kinh hồn đó. Không ngờ Balibia hôm nay lại xuất hiện...

Giọng cô Kemli Trinh càng lúc càng phiến muộn:

- Ký hiệu bàn tay máu của Balibia từ lâu đã được coi như một cấm lệnh. Bất cứ ai trông thấy phải tránh xa, nếu không hậu quả sẽ không thể nào lường được. Từ trước đến nay đã có không ít người bỏ mạng vì vi phạm cấm lệnh của Balibia rồi, anh Mustafa à.

Mustafa nín thở:

- Ai đặt ra cấm lệnh đó hở cô Kemli?

- Dĩ nhiên là do chính Balibia đặt ra.

- Nhưng chắc gì những bàn tay máu vừa rồi là của chính Balibia? - Mustafa run run nói, mắt nhìn chăm chăm cô Kemli Trinh như thăm mong một sự đồng tình. - Nhỡ ai vẽ làm như thế để hù dọa mọi người thì sao?

Trái với sự chờ đợi của Mustafa, cô Kemli Trinh buồn bã lắc đầu:

- Trên đời này có lẽ không ai có đủ gan để giả mạo ký hiệu của Balibia. Làm như vậy chẳng khác nào giỡn mặt với tử thần. Anh phải biết là trong phe Hắc Ám, trình độ của các hộ pháp sư còn cao hơn các sứ giả một bậc. Xét về mặt lịch sử, vai trò của các hộ pháp đã có cách đây sáu, bảy trăm năm, từ thời Bajaraka Đầu Bự còn tại vị, còn sứ giả thực ra chỉ là chức vị mới được Bastu đặt ra gần đây thôi.

Khẽ liếc bộ mặt càng lúc càng héo đi của gã tài xế, cô e dè tiếp:

- Hơn nữa, có một yếu tố cho thấy Balibia đang ở quanh đây. Đó là những lọn tóc. Nếu anh biết Balibia có thói quen sư tập tóc và răng của người chết thì hẳn anh đã hiểu tại sao khi nhìn thấy cấm lệnh của hẳn, tôi đã hấp tấp bảo anh quay lại.

Tiết lộ của cô Kemli Trinh y như một luồng gió lạnh thổi luồn trong áo Mustafa. Gã run bần bật khi nhớ lại gã đã lúng túng như thế nào với mớ tóc đan kín bầu trời khi nãy. Gã cố xếp chân tay lại cho gọn hơn,

đồng thời cố nhét đầu vào giữa hai vai và trong khi tìm cách giấu mình một cách vô vọng, gã bỗng muốn xỉu lẫn ra giữa tấm thảm khi một giọng nói lạ hoặc thỉnh thoảng vang lên sát bên tai:

- Giải lắm, Kemli. Người nói về ta không sai một chữ nào hết.

Như bị quất vào lưng một cú quá mạnh, cô Kemli Trinh nảy tung lên, suýt rơi ra khỏi thảm. Khi rớt xuống, cô lật đật ôm cứng lấy bọc hành lý, cố tưởng tượng đang ôm một tấm khiên và kinh hãi quét mắt ra chung quanh.

Tiếng nói của Balibia nghe như ở ngay bên cạnh nhưng sự thực thì hắn còn ở títt đằng xa. Cô Kemli Trinh sẽ se thở ra khi nhìn thấy ở phía sau một chấm đen đang vun vút đuổi theo. Balibia đã đạt tới trình độ vận lý truyền thanh, cô sợ sệt nghĩ và quay sang gã tài xế, quýnh quýnh giục:

- Tăng tốc độ lên tới đa đi, anh Mustafa!

Thực ra thì ngay khi kịp trấn tĩnh, Mustafa đã cho tấm thảm bay nhanh hết cỡ rồi. Giữa lúc thập tử nhất sinh, gã biết lo lắng cũng chẳng ích gì nên chú tâm vào việc lái tấm thảm bay sao cho thật êm ái, vững vàng.

- Nhanh nữa đi, anh Mustafa!

Ở phía sau, cô Kemli Trinh không ngừng rên rỉ mặc dù cô cũng biết Mustafa có lẽ không cần tới sự thúc hối của cô.

- Cô đừng lo, cô Kemli. - Gã Mustafa đột nhiên làm một cái chuyện mà trong đời gã chưa bao giờ làm là trấn an kẻ khác và gã ngạc nhiên một cách thích thú khi nhận ra điều trái khoáy đó. - Cô nên biết là tốc độ của chổi bay không thể nào bì được với tốc độ của tấm thảm bay, ngay cả khi đó là cây Wind XP xịn nhất.

Thái độ trấn tĩnh khác thường của Mustafa cùng lời khẳng định của gã giúp cô Kemli Trinh cảm thấy ngực mình nhẹ đi một chút. Nhưng khi ngoảnh lại phía sau thì trái tim cô lập tức vắng đầu mất: Trong một thời gian ngắn, Balibia đã thu hẹp đáng kể khoảng cách giữa hắn và tấm thảm. Bây giờ thì cô đã có thể nhận ra chiếc áo choàng xanh dệt bằng tóc khoác bên ngoài chiếc áo chùng của hắn và trên cổ hắn rõ ràng là đang đóng đưa râu chuôi kết bằng vô số những chiếc răng.

Cô Kemli Trinh thấy bụng mình thót lại. Những hình ảnh quái gở đó đập vào mắt làm cô muốn nôn ọe quá. Nhưng điều làm cô muốn ngất đi là khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần lại một cách nhanh chóng. Như vậy hoặc là Mustafa đã nhận định sai bét về tốc độ của các loại chổi bay, hoặc gã không biết bất cứ một cây chổi tấm thảm thường nào khi lọt vào tay của Balibia cũng trở nên cực kỳ đáng sợ. Chắc chắn Balibia đã phù phép cây chổi của hắn! Cô Kemli Trinh nghiêng về giả thuyết thứ hai và ý nghĩ đó khiến cô lạnh toát như ướp đá.

- Balibia đuổi gần kịp rồi, anh Mustafa! - Cô kêu lên, hoang mang và tuyệt vọng.

- Cô cứ ngồi yên đó! Để tôi!

Mustafa điềm nhiên nói, bằng một thứ giọng bình tĩnh lạ lẫm đến mức chính gã cũng không tin vào tai mình.

Nhưng Mustafa không có thì giờ để khám phá bản thân. Lúc này gã không muốn nghĩ đến điều gì khác hơn là tìm cách thoát khỏi sự truy đuổi của Balibia càng nhanh càng tốt.

Mustafa nôn nóng phóng tấm mắt ra xa và sau một hồi sục mắt khắp nơi, mặt gã rạng ra khi bắt gặp một cánh rừng dày bên trái.

Gã nhòm người trên chỗ ngồi, trông linh hoạt hẳn và phần chân nói:

- Chúng ta thoát rồi, cô Kemli! Cô nhìn xem Balibia còn cách chúng ta bao xa?

- Còn chừng mười mét thôi à.

Cô Kemli Trinh lập bập đáp, hoàn toàn thất bại khi cố ép mình lấy giọng tươi tỉnh. Với khoảng cách đó, cô nghĩ, nếu Balibia đánh ra một đòn chắc chắn Mustafa và cô lẫn tấm thảm đều cháy ra tro.

Trong khi Balibia có lẽ đang cân nhắc xem có nên hạ sát thủ hay không thì Mustafa đột ngột hét lên:

- Bám chặt vô mép thảm, cô Kemli!

Gần như cùng một lúc, tấm thảm đột ngột chao nghiêng, lượn một vòng rộng, vừa lượn vừa tụt rất nhanh xuống dưới như gặp phải vùng không khí loãng.

Cô Kemli Trinh nắm chặt mép thảm, và bất chấp ruột gan trong người đang muốn xổ tung vì nhồi xóc quá mạng, cô ngoái cổ dòm lên, mừng rỡ thấy Balibia vẫn đang lơ lửng tuốt trên cao. Có vẻ như hần hoàn toàn bất ngờ trước cú lượn ngoạn mục và đầy mạo hiểm của Mustafa.

Đến khi hần gài lên, chúc cây chỏi xuống và lao vút đi như một quả tên lửa chúi xuống mục tiêu thì tấm thảm của Mustafa đã kịp liệng sát bìa rừng và trong tích tắc đã lặn vào giữa mớ lá xanh.

Như không thể khác, Mustafa và cô Kemli Trinh văng mỗi người một hướng, mình mẩy đau như dầm vì va đập thê thảm vào các cành nhánh chằng chịt trong rừng.

- Cô có sao không, cô Kemli? - Mustafa thì thảo hỏi, gã cố nén đau bò lại chỗ người bạn đồng hành.

- Khô... ông sao... - Cô Kemli gượng lên tiếng, giọng đùng đục như vọng lên từ dưới lòng đất. - Anh quan sát chung quanh xem Balibia đang ở đâu?

Mustafa lia mắt một vòng:

- Không thấy hần đâu hết. Chắc hần còn quanh quẩn ngoài kia.

- Nếu vào đây thế nào hần cũng tìm thấy mình. - Cô Kemli Trinh nói bằng giọng của người vừa rơi xuống vực thẳm, nghe lều phều và rõ ràng là chẳng toát ra chút hy vọng nào

6. Chương 04 - Phần 2

Cô Kemli Trinh càng tỏ ra yếu đuối thì Mustafa càng thấy mình cứng rắn lạ lùng. Gã mím môi:

- Cho đến chừng nào hần chưa tóm được mình thì kể như mình vẫn đang còn sống, cô Kemli à.

Cô Kemli Trinh ngược nhìn gã bằng ánh mắt biết ơn, ít ra là vì gã cho cô biết cô chưa chết. Đến bây giờ cô mới thấy cánh tay trái của Mustafa nhuộm đầy máu:

- Ối! Tay của anh...

- Không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Chỉ bị một cành cây móc phải thôi.

Mustafa vừa nói vừa xé toạc tay áo quần thành từng vòng quanh vết thương để cầm máu. Tuy gã cố tròng vào mặt vẻ thản nhiên nhưng nghe tiếng răng của gã nghiến vào nhau ken kết, cô Kemli Trinh biết là gã đau lắm.

- Anh để tôi băng cho.

Cô nói, và chỏi tay ngồi thẳng dậy.

Mustafa và cô Kemli Trinh ở trong rừng suốt bảy ngày. Trong bảy ngày đó, họ chớp mắt rất ít. Những ngày đầu tiên, thỉnh thoảng họ lên ra ngoài bìa rừng để quan sát động tĩnh và khi thấy Balibia vẫn lảng vảng bên ngoài thì họ biết là họ còn phải ẩn nấp rất lâu.

- Sao Balibia không xông vào đây? - Rất nhiều lần Mustafa tỏ ra băn khoăn, và một vài lần gã thốt ra thành tiếng.

- Ủ, nếu hần xông vào thì chúng ta đành chịu chết. - Những lần như vậy, cô Kemli Trinh luôn chớp mắt lo lắng. - Khu rừng này hình như đã bị ếm, không thể đột thổ được.

Đôi khi, Balibia gây ra những đám cháy ở bìa rừng. Và ngay khi hai nạn nhân nấp bên trong đỉnh ninh mình sẽ bị thiêu sống thì lửa đột ngột tắt dần.

- Hẳn dọa cho mình chạy ra đó thôi.

Mustafa nói, mắt vẫn không ngừng quan sát ánh lửa thấp thoáng bên kia những hàng cây.

Tối ngày thứ tư, cả hai bắt đầu đi sâu vào giữa rừng.

- Trong này an toàn hơn.

Mustafa nói và cô Kemli Trinh tán đồng bằng cách lặng lẽ đi theo.

Nhưng ngay cả khi đã ở giữa rừng, chốc chốc họ vẫn nghe tiếng rú rít trên đầu và mặc dầu không trông thấy gì vì tán lá quá dày họ vẫn biết chiếc chổi bay của Balibia đang quần đảo bên trên một cách điên cuồng.

Một vài lần trong ngày, Balibia bắn xối xả từ trên cao những đám mưa lân tinh kèm theo những lời hăm he được truyền xuyên qua cây lá, nghe rõ mồn một, tất cả những trò mèo có tính chất khùng bố đó luôn luôn đặt hai kẻ trốn chạy vào tâm trạng bất an. Cũng may là Balibia không thấy họ, cũng như họ không nhìn thấy gã, nên những đợt công kích của hắn chỉ là hú họa nhưng dù vậy, mỗi lần thấy màn ánh sáng xanh chét chóc dội xuống, Mustafa và cô Kemli Trinh cũng phải tránh né cuống cuồng.

Thức ăn mà cô Kemli Trinh đem theo cạn dần theo thời gian bị bao vây và vào lúc cả hai đang bắt đầu tin rằng những ngày u ám đang đợi họ ở phía trước thì chuyện lạ xảy ra.

Lúc đó Mustafa đang ngủ chập chờn. Và một chiếc lá không biết từ đâu rơi trúng mặt đánh thức gã dậy. Mustafa cầu nhàu, gỡ chiếc lá ra khỏi mặt và định ném đi. Nhưng một tích tắc trước khi chiếc lá rời khỏi tay, gã chợt nhìn thấy thấp thoáng ở trên đó có một thứ gì ngoằn ngoèo trông giống như là chữ viết.

Gã nắm chặt chiếc lá, nhìn sững và kinh ngạc khi thấy cái đó đúng là chữ. Những dòng chữ được đục xuyên qua chiếc lá một cách khéo léo và sắc sảo.

- Gì thế nhỉ?

Gã lẩm bẩm và gí chiếc lá vào sát mắt nhưng chưa kịp đọc thì cô Kemli Trinh nhắc thấy:

- Cái gì vậy, anh Mustafa?

- Lại đây, cô Kemli. - Mustafa hươ chiếc lá trên tay. - Tôi vừa nhặt được một chiếc lá vô cùng kỳ quái.

- Ai viết gì thế nhỉ?

Cô Kemli Trinh lại gần và sững sốt kêu lên khi nhìn thấy những dòng chữ li ti.

- Tôi cũng không rõ. Vừa rồi tôi bị chính chiếc lá này đánh thức.

Mustafa nói và cùng với cô Kemli Trinh, cả hai cúi đầu vào chiếc lá, tò mò đọc:

- Thông điệp này do chim gõ kiến Ôtôbus đem tới. Các người đang ở trong khu rừng tiên tri. Các người đã xâm phạm đền thờ của thần Kalăm và chỗ nghỉ của ngài. Cái chết đang ở trước mắt các người, do chính kẻ thù của các người đem tới. Cách duy nhất để tiêu trừ tai họa là các người phải ăn ở với nhau như vợ chồng theo ý muốn của thần linh. Và mọi nguy hiểm sẽ tự nhiên tan biến. Đây là định mệnh mà cũng là duyên phận của các người. Nếu làm theo, vận may của các người sẽ lớn hơn một cỗ xe bốn rồng, còn nhược bằng kháng cự, sự sống của các người sẽ nhỏ hơn nửa hạt tằm. Lúc đó những nút ma thuật sẽ được thần Kalăm thắt lại và sự bất hạnh ghê gớm sẽ phủ xuống các người...

Kể đến đây, gã tài xế đột nhiên ngưng bật và nếu da gã trắng hơn một chút chắc hẳn bọn trẻ đã thấy mặt gã đỏ lên.

- Thế rồi sao nữa, chú Mustafa? - Suku hỏi, ánh mắt ngưng đọng trên mặt gã tài xế.

- Sao nữa ư? - Mustafa ngần ra. - Thì ta ném chiếc lá đó đi chứ sao. Ta ném và nói: “Thiệt là nhảm nhí”. Cô Kemli Trinh cũng nói y hệt ta. Cô nói “Thiệt là nhảm nhí”.

Gã thở ra:

- Nhưng khi cả hai nhìn vào mắt nhau thì chúng ta đều đọc được trong đó sự lo âu và chúng ta mơ hồ hiểu rằng những gì chiếc lá tiên tri mách bảo có thể không phải là trò đùa nhảm nhí.

- Tại sao thế hả chú? - Kăply thắc mắc.

- Bởi vì tuy ta không hề biết trên đời có cái gọi là khu rừng tiên tri nhưng cô Kemli Trinh thì đã từng nghe nhắc tới. Cô dạy môn Đời sống các loại ma ở trường Đămri, và khi nghiên cứu về môn này cô ít nhiều đã đọc thấy về khu rừng này trong các tài liệu. Hơn nữa, việc Balibia không dám xông bừa vào rừng đã cho thấy đây không phải là khu rừng bình thường.

Ánh mắt gã Mustafa bỗng trở nên mơ màng:

- Lúc đó chúng ta thật sự rất hoang mang. Mặc dù trong những ngày sống chết bên nhau, ta đã đem lòng yêu cô Kemli Trinh nhưng cô đã có hình bóng riêng trong lòng trước đó rồi.

- Đó là pháp sư Lăk, phải không chú? - Kăply hỏi một câu thừa thãi đến mức câu nói vừa buột ra khỏi miệng, nó liền lơ lửng tay cốc đầu mình một cái.

- Pháp sư Lăk? Đúng là ông ta!

Mustafa đáp một cách máy móc, giọng vẫn xa xăm như vọng về từ một nơi nào đó trong ký ức. Trước ánh mắt ngạc nhiên của bọn trẻ, gã bỗng thở phào:

- Nhưng cuối cùng cả hai chúng ta không thể chống lại được định mệnh. Chúng ta không thể chết bất minh như vậy được. Hơn nữa, nếu số phận đã sắp đặt cho ta và cô Kemli Trinh nên vợ nên chồng thì xét cho cùng chúng ta cũng khó trốn tránh cái số phận đã được an bài đó.

Trán nhăn tít, có vẻ gã rất khó khăn khi thú nhận điều đó, thậm chí Kăply tưởng như có thể sờ được các nếp nhăn trên mặt gã.

Nguyên gật gù:

- Và rốt cuộc thì chú và cô Kemli Trinh đã an toàn ra khỏi khu rừng?

- Ồ. Đúng như chiếc lá tiên tri nói, khi chúng ta đã sống với nhau như vợ chồng theo lời căn dặn của thần Kalâm, Balibia đột nhiên biến mất. Thật là kỳ lạ. Và từ lúc đó cho tới khi quay về đến làng Ea Tiêu, chúng ta không gặp một bất trắc nào nữa. Nếu có bất trắc thì bất trắc đến từ ba mẹ cô Kemli Trinh...

- Chắc là họ không chấp nhận chú? - Nguyên thản nhiên nói. - Họ cũng đâu có muốn trở thành mục tiêu tàn sát của trùm Bastu.

- Cậu nói đúng đó, cậu K'Brăk. - Gương mặt gã Mustafa sụp xuống. - Khi ta trình bày mọi chuyện và xin hỏi cô Kemli Trinh làm vợ, ta không ngờ lại bị từ chối quyết liệt như vậy. Có vẻ như họ thà gả con gái cho một con cóc còn hơn là gả cho một tên nhập cư như ta.

Trước cảnh ngộ của Mustafa, bọn trẻ không nói gì, chính xác là không biết nói cái gì, nhất là ở lứa tuổi của tụi nó, nhưng những tiếng khịt mũi rụt rè thì nhau vang lên nghe rất giống những lời chia sẻ.

Nhưng Mustafa làm như không nghe thấy, vẫn đeo đuổi những ý nghĩ trong đầu, giọng càng lúc càng khổ tâm:

- Rốt cuộc thì chẳng cái gì ra cái gì hết. Cuộc đời bọn ta coi như nát bét. Cô Kemli Trinh có với ta một đứa con nhưng giấu bí nó ở làng Ea Tiêu, ta thì không dám nhận là ba nó. Còn pháp sư Lăk sau vụ đó đã lạnh nhạt hẳn, nếu không muốn nói là hắt hủi cô Kemli Trinh ra mặt.

- Quái lạ! - Nguyên kêu lên. - Làm sao pháp sư Lăk biết được chuyện này hả chú Mustafa? Hồng lẽ chú hoặc cô Kemli Trinh nói ra?

- Hồng ai nói ra hết, cậu K'Brăk. - Gã Mustafa trợn mắt lên, tay vò cái khăn chít quanh đầu mạnh đến nỗi suýt làm nó bung ra. - Ta cũng rất lấy làm lạ về chuyện đó. Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu pháp sư Lăk bằng cách nào biết được sự việc đó.

Cặp lông mày Nguyên cau lại:

- Nếu tôi không lầm thì cô Kemli Trinh đã không quay trở lại trường Đămri sau kỳ nghỉ hè?

- Dĩ nhiên rồi. - Gã Mustafa hươu mạnh tay, lần này thì chiếc khăn xổ ra luôn và rơi xuống đùi gã nhưng gã cũng chẳng buồn để ý. - Để sinh con trong vòng bí mật, cô Kemli Trinh đã xin nghỉ dạy năm đó.

- Như vậy pháp sư Lăk tất phải nghỉ ngơi. Và nếu ổng chịu khó dò xét thì tất nhiên ổng...

- Không phải đâu, cậu K'Brăk. - Mustafa nóng nảy cắt ngang lời phỏng đoán của Nguyên. - Ba ngày sau khi cô Kemli Trinh từ khu rừng tiên tri trở về, pháp sư Lăk đã tìm đến làng Ea Tiêu làm âm ỉ và tuyên bố cắt đứt quan hệ. Như vậy là nguồn tin đó đến tai ông ta nhanh ngoài sức tưởng tượng.

Trong chốc lát, người Mustafa như rút lại, có vẻ như gã bị chính câu chuyện của mình đè bẹp. Kăply dán mắt vào gã, thấy tấm lưng to lớn của gã cong xuống như một tấm ván bị uốn, tự nhiên cảm thấy không tin được những gì gã đã làm trong chuyến bay chín năm về trước:

- Tôi vẫn không thể hiểu nổi một con người từng can đảm như thế, từng xả thân bảo vệ một phụ nữ yếu đuối trước sự truy sát của hộ pháp phe Hắc Ám mà bây giờ lại nhút nhát như tôi đang nhìn thấy. Chú có bịa đặt ra câu chuyện đó không vậy, chú Mustafa?

- Tôi chưa bao giờ là một người can đảm, cậu K'Brê. - Mustafa bình thản xác nhận, chẳng hề cảm thấy bị xúc phạm, dù Kăply cố tình chọc tức gã. - Mỗi đe dọa tiềm tàng của trùm Bastu đã biến tôi thành một con gián và tôi chẳng ngại ngần gì nói ra điều đó. Tôi chỉ tìm thấy sự can đảm có một lần duy nhất đó thôi. Tôi cũng không hiểu ra làm sao nữa. Có lẽ trước sự cô thế của một phụ nữ, khát vọng che chở của tôi được đánh thức. Cũng có thể đó là sức mạnh của tình yêu.

Kăply làm một động tác như đang cười:

- Và một khi đã mất tất cả thì sự can đảm của chú cũng mất theo luôn?

- Chính xác là vậy đó, cậu K'Brê. Thậm chí cái gan của tôi bây giờ còn bé hơn là lúc tôi chưa gặp cô Kemli Trinh.

Mustafa rầu rĩ đáp, tay mò mẫm chít lại cái khăn bị đứt đầu và khi chít xong rồi thì gã cầm lên chiếc áo tàng hình bên cạnh, có vẻ như muốn chui ngay vào để chứng minh sự nhút nhát của mình.

- Gượm đã, chú Mustafa! - Suku nín tay Mustafa, không cho gã tròng áo vô người. - Tôi muốn nói chú nghe điều này.

Mustafa quay sang thẳng oắt, vẫn để yên tay mình trong tay nó:

- Chuyện gì vậy, cậu Suku?

Gương mặt của Suku đột nhiên trở nên nghiêm trang, giọng nói của nó càng nghiêm trang hơn:

- Theo tôi, khu rừng mà chú và cô Kemli Trinh lọt vào không phải là khu rừng tiên tri.

- Cậu nói sao? - Mustafa rõ ràng chưa hiểu Suku định nói gì. Cả Nguyên và Kăply ngồi bên cạnh cũng há hốc miệng vì ý kiến bất ngờ của thẳng oắt, đầu đứa nào đứa nấy kêu u u.

- Tôi muốn nói đó là khu rừng tiên tri giả. - Suku nói chậm từng tiếng. - Có kẻ nào đó cố tình tạo ra một khu rừng giả mạo để đánh lừa chú và cô Kemli Trinh.

Bây giờ thì ý nghĩ trong câu nói của Suku đã ngấm được vô đầu Mustafa, và khi hiểu ra thẳng nhóc định nói gì gã nghệt mặt ra như thể từ trước đến giờ gã chưa từng nghe một điều kỳ cục hơn thế.

- Sao lại có thể như vậy được? - Mustafa một lần nữa trợn đôi mắt ốc nhồi lên và Kăply lại thấy thẳng Mom giống gã kinh khủng.

Suku hất đầu cho lộn tóc trước trán chuôi qua một bên và nói bằng giọng chắc nịch:

- Thứ nhất, khu rừng tiên tri không ở gần làng Ea Tiêu. Nó nằm trên con đường dẫn đến thung lũng Plei Mo, tức là ở hướng ngược lại. Với tốc độ của tấm thảm, chú phải bay ít nhất là một ngày rưỡi mới mong đến được khu rừng đó. Điều thứ hai còn quan trọng hơn: Kalăm là một phúc thần bụng bự và ngài chưa bao giờ là chủ nhân của khu rừng tiên tri, đơn giản vì Kalăm là một vị thần ưa nói đùa, lại bị tật cả lăm. - những phẩm chất hoàn toàn không phù hợp với một đấng tiên tri.

- Thế chủ nhân của khu rừng tiên tri là ai hở Suku? - Kăply láu táu hỏi, nó đã ngồi sát Suku lúc nào không hay.

- Theo truyền thuyết, chủ nhân khu rừng này là ác thần Mituyn và canh giữ khu rừng này là con rắn của lão - con xatara. Những cây tiên tri mọc trên đầu của con rắn này. Đặc điểm của con xatara là nó ngủ suốt đời. Nó ngủ ngay từ khi vừa sinh ra, do đó nó không phải là con rắn nguy hiểm. Nó chỉ đáng sợ những khi nó ngáp. Những cái ngáp của nó thường gây ra động đất, nhưng đồng thời cũng làm cây tiên tri rụng lá. Ai may mắn nhặt được những chiếc lá này, sẽ nhìn thấy tương lai của mình...

Kăply cố dùng cựa quậy mà không được:

- Thế còn...

Nhưng Mustafa còn ngửa ngáy hơn nó:

- Thế còn con Ôtôbus? Chính cô Kemli Trinh cho ta biết chim gõ kiến được xem là loài chim tiên tri...

- Đúng vậy. - Suku bình thản. - Gõ kiến vẫn được suy tôn là giống chim tiên tri, đồng thời nó cũng là biểu tượng của việc duy trì nòi giống, và tên láu cá nào đó đã dựa vào hai yếu tố này để lừa chú và cô Kemli Trinh. Thực ra thì chim gõ kiến chẳng liên quan gì đến khu rừng tiên tri hết. Sở dĩ nó được gọi như vậy vì tiếng gõ của nó thường báo điềm lành cho người đi săn và đặc biệt là nó có khả năng dẫn đường cho những ai đi lạc trong rừng.

Đến lúc này thì Mustafa quên mất ý định chui vào chiếc áo tàng hình. Mồ hôi trên trán gã đổ xuống như mưa, ướt đầm cả chiếc khăn bịt đầu, nhưng gã không buồn chùi, cứ lấp bấp như người ngủ mê:

- Kinh khủng! Kinh khủng quá!

Nguyên nhìn Suku:

- Tên láu cá mà em nói có lẽ là Balibia.

- Em cũng nghĩ là hẩn, anh K'Brăk. Rõ ràng bữa đó hẩn không có ý hạ sát chú Mustafa và cô Kemli Trinh, chỉ muốn lừa họ vào rừng. - Suku hấp háy đôi mắt sáng. - Nhưng em không hiểu hẩn làm thế để làm gì. Suy cho cùng thì hẩn có lợi lộc gì trong chuyện này đâu.

- Khó hiểu thiệt! - Nguyên dứt mạnh một sợi tóc. - Nhưng phe Hắc Ám xưa nay vẫn quen hành sự như thế. Nếu nhìn bề ngoài thì thấy những việc làm của chúng rất khó hiểu.

- Như vụ Buriam vừa rồi đó. - Kăply nhanh nhẩu chen lời, sung sướng vì đã nhớ kịp tới sự kiện nóng hổi đó.

Ở bên cạnh, gã Mustafa vẫn tiếp tục vật lộn với nỗi đau và có vẻ như gã đang tự dày vò mình khi luôn miệng lầm nhảm:

- Hồng lẽ thẳng Mom là kết quả của một sự lừa dối? Không, nó vẫn là con tôi. Dù sao nó cũng là máu thịt của tôi.

Đột ngột gã ngược nhìn lên, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa Nguyên và Kăply:

- Hai cậu làm ơn cho tôi biết sự thật đi. Họ đã chữa trị cho con tôi như thế nào? Chứng ngốc của nó có chữa được không? Nó đã hết hẩn chưa?

Những câu hỏi dồn của gã tài xế và nhất là ánh mắt đau đáu hy vọng của gã khiến Nguyên và Kăply bất giác ngó nhau, thiệt sự là tụi nó hổng biết phải trả lời như thế nào. Nãy giờ, gã Mustafa gần như bị nhấn chìm dưới vô vàn nỗi đau, tụi nó không muốn ném thêm một tảng đá nữa vào gánh nặng trong lòng gã.

Cuối cùng, Nguyên quyết định nhìn thẳng vào mặt Mustafa, cố nghĩ là mình không nói dối:

- Pháp sư Lăk và pháp sư K'Budăng đang làm hết cách để chữa cho con trai chú. Chú yên tâm đi, tụi tôi nghĩ là sớm muộn gì họ cũng sẽ thành công.

Mặt gã Mustafa dần ra một chút và ánh sáng dần dần cháy lên trong đôi mắt tối sầm của gã.

Gã gật gù cảm khái:

- Pháp sư Lắc thì hồng biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng nếu có đệ nhất danh y K'Budăng nhúng tay vào thì tôi hoàn toàn tin tưởng...

7. Chương 05 - Phần 1

Chương 5

Con trai của các ngón

Chưa bao giờ trong đời Nguyên và Kăply cảm thấy nhột nhạt như trong bữa ăn trưa hôm đó. Nhất là Kăply, nó một tay đưa một tay muống, liên tục quơ quào các món ăn trên bàn để tìm cách trám miệng mình lại bằng đủ thứ hầm-bà-lăng, càng nhiều càng tốt.

Câu chuyện của gã tài xế Mustafa kỳ lạ và thú vị đến mức bây giờ Kăply mới nghĩ ra tại nó hứa giữ bí mật giùm gã là chuyện đại ngu.

- Bữa nay ngó bộ con đói dữ hă, K'Brê? - Bà Êmô âu yếm nhìn thẳng nhóc.

- Ạ... ạ... - Kăply lúng búng đáp trong khi miệng vẫn lén chặt một khoanh sinh vật nguyên thủy to tổ chẳng.

- Hay lắm, K'Brê. - Từ đầu bàn quen thuộc, ông K'Tul hào hứng nói theo, bữa nay mặt ông nom rạng rỡ một cách bất thường khiến bọn trẻ quay hết về phía ông để xem thử cái gì đột ngột đốt nóng ông như vậy.

- Cả tụi con nữa, cũng nên ăn uống tưng bừng đi chớ! - Ánh mắt long lanh của ông quét ngang mặt những đứa còn lại. - Vì theo ta thì sự kiện này thiệt đáng ăn mừng rôm rả lắm.

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn trẻ, ông nhanh nhẩu chộp lấy tờ báo trước mặt, vung lên theo cái cách người ta vung chiến lợi phẩm:

- Thấy gì chưa?

Trang bìa lờ lợt của tờ Tin nhanh N, S & D đập vào mắt bọn Kăply một cách kiêu hãnh.

- Rốt cuộc Ama Đliê cũng chứng tỏ hăn vẫn là một tay làm báo bản lĩnh. - Hàng rìa con kiến trên môi ông K'Tul cựa quậy một cách kích động. Ông đập đập tay lên tờ báo, khoái chí nói tiếp. - Không những tờ Tin nhanh N, S & D đã ra lại mà ngay từ số đầu tiên đã tuyên chiến ngay.

Ông rung rung tờ báo như người chào hàng đang rung miếng keo dán lưng:

- Tuyệt lắm! Rất tuyệt! Hừm, lần này thì lão N'Trang Long lại gặp khó khăn nữa rồi!

Như không thể kéo dài niềm hứng khởi hơn nữa, ông lia tờ báo bay dọc bàn ăn, khéo léo như phóng một chiếc tàu lượn:

- Tụi con đọc đi! Đọc để thấy cuộc sống luôn chờ đón chúng ta bằng những bất ngờ thích thú.

Ông cao hứng triết lý:

- Và chính vì thế đời mới đáng sống!

Kăply và K'Tub nhanh tay đè tờ báo xuống trước mặt và cả bốn cái đầu hồi hă cụng vào nhau, thô lỗ mắt đọc:

VỤ ÁN BOLOBALA CÓ THỰC SỰ ĐÃ KẾT THÚC?

Có vẻ như hồ sơ về vụ ám hại nữ sinh Bolobala đã được xếp lại khi sứ giả Buriam bị Cục an ninh bắt giữ cách đây ba hôm. Theo những gì đã được chính thức công bố thì Buriam, vốn hoạt động trong trường Đămri dưới cái lốt giáo sư Hailixiro, là kẻ chủ mưu và là thủ phạm duy nhất trong vụ này. Nhưng hôm nay, theo nguồn tin tuyệt mật bản báo thu lượm được thì dường như Hội đồng tối cao Lang Biang lẫn Cục an ninh vẫn chưa muốn rời mắt khỏi trường Đămri. Những chuyến thăm dò bí mật của thám tử Eakar tại ngôi

trường lắm chuyện này chứng minh nơi đây vẫn chưa thực sự an toàn và hiệu trưởng N'Trang Long vẫn chưa tạo được sự tin cậy với cộng đồng. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi những diễn biến hứa hẹn nhiều bất ngờ trong thời gian tới và sẽ nhanh chóng cung cấp đến quý độc giả. Ngay từ bây giờ, quý độc giả đã có thể đặt mua báo dài hạn để không phải ân hận vì bỏ sót bất cứ một tin tức nóng, sốt và dẻo nào của chúng tôi.

- Thiệt không biết xấu hổ! - K'Tub nhăn mặt đẩy tờ báo ra xa như thể xua một con gián. - Dù nghệt mũi kinh niên cũng nghe được hơi hướm quảng cáo toát ra nồng nặc từ cái tin vớ vẩn này. Đây chỉ là một chiêu dụ khỉ khách hàng của Ama Đliê thôi, ba à.

- Im đi, K'Tub! - Ông K'Tul quát lên. - Đây không phải là tin tức vớ vẩn. Ta có thể cam đoan như thế. Nếu đây là tin bịa đặt, Hội đồng Lang Biang và Cục an ninh không bao giờ để yên cho Ama Đliê khi tờ Tin nhanh N, S & D lôi họ vào chuyện này.

Êmê cố lái câu chuyện vào chỗ mà nó chắc là ông K'Tul ưa thích:

- Thế cậu nghĩ là có kẻ đứng đằng sau Buriam hả cậu?

- Ta không nghĩ gì hết. - Ông K'Tul dụ giọng. - Và ngay cả tờ Tin nhanh N, S & D cũng không khẳng định điều này. Nhưng với những dấu hiệu bất thường mà Ama Đliê vừa phát hiện thì cũng không loại trừ khả năng đó.

Tuy ông cố làm ra vẻ khách quan nhưng bọn trẻ vẫn đọc thấy sự hả hê trong câu nói của ông. K'Tub cong môi "xì" một tiếng dài:

- Tờ Tin nhanh N, S & D không khẳng định nhưng cái cách tung tin độc ác như thế xét ra còn hơn cả khẳng định ngàn lần.

Bà Êmô gõ chiếc muống vào tô canh làm phát ra những tiếng leng keng thay cho hồi chuông nghỉ giải lao:

- Thôi, ăn đi. Những chuyện như thế này thật ra chưa có gì sáng tỏ hết. Chẳng việc gì nhà ta phải ầm ĩ vì những chuyện không đầu.

- Không thể bảo là không đầu, di Êmô. - Ông K'Tul vẫn chưa hết cáu. - Nếu mà trường Đămri còn có một tổ-sư-ma-cà-rồng nào nấp trong đó nữa thì bọn nhóc nhà này cũng chưa chắc đã được yên đầu.

K'Tub hằm hằm nhìn ba nó, tức điên vì không nghĩ ra được một câu gì có sức nặng để cãi lại ông.

Trong bọn, chỉ có Nguyên và Kăply là làm thinh. Mẩu tin của tờ Tin nhanh N, S & D khiến tụi nó nhớ tới hình ảnh của thám tử Eakar trên mái trường hồi sáng. Và tụi nó tin là Ama Đliê đã đánh hơi được hành vi của Eakar. Vì vậy mà mặc cho K'Tub và ba nó cãi nhau ỏm tỏi, hai đứa ngồi chúi đầu vào đĩa thức ăn để tìm cách che giấu bộ mặt mà tụi nó tin chắc là rất xúc động của mình.

Chỉ đến khi chui vào phòng, với K'Tub và Êmê bực dọc sau lưng, Nguyên mới mở miệng phun ào ào những gì kềm chế bấy giờ:

- Ama Đliê không nói vu vơ đâu, K'Tub. Hồi sáng chính mắt tụi anh nhìn thấy lão Eakar nấp trong trường Đămri.

- Tụi anh thấy? - K'Tub chưng hửng. - Thiệt không đó? Lão nấp ở đâu?

- Ở trên mái nhà. - Kăply vọt miệng.

- Eakar nấp trên mái nhà mà tụi anh thấy được thì đúng là siêu thiệt!

Thấy thẳng oắt tỏ ý nghi ngờ, Nguyên hắng giọng:

- Đầu đuôi là như thế này nè...

Sau khi nghe Nguyên từ tốn thuật lại tất cả những gì xảy ra với nó và Kăply trong buổi sáng, Êmê và K'Tub bất giác trừng mắt nhìn nhau, thấy đầu mình kêu vo vo như có một bầy ong đang bay ở trong.

Êmê há miệng định hỏi nhưng rồi nó đứng trơ ra đó vì không biết phải hỏi câu gì trước. Có quá nhiều bất ngờ trong câu chuyện của Nguyên.

- Đầu anh cũng đang rối lên đây, Êmê. - Như đọc được tâm trạng của cô bạn gái, Nguyên đưa tay lên vỗ vỗ đỉnh đầu. - Nhưng theo anh, có lẽ điều đáng lo nhất lúc này là chứng ngực của thằng Mom.

Êmê thở dài:

- Ô, nếu thằng nhóc cứ từng từng suốt đời, chắc chú Mustafa và cô Kemli Trinh đau khổ lắm.

- Nhất là họ đã chịu đau khổ quá nhiều rồi. - K'Tub khịt khịt mũi phụ họa, bằng cái giọng bùi ngùi xưa nay hồng thấy nó đem ra dùng bao giờ nên nghe lạ hoắc lạ hươ.

Êmê ngược cái mũi hếch vô mặt Nguyên, thấp thỏm:

- Theo anh, bọn họ có sẽ chữa trị được không?

- Anh cũng không biết nữa. - Giọng Nguyên rầu rầu. - Như anh vừa kể thì em cũng thấy tình thế có vẻ đang lâm vào bế tắc mà.

Kăply cau mày cố gộp vào một ý kiến nhưng nó chẳng nghĩ ra được điều gì đặc biệt. Cuối cùng, nó cũng nảy được một ý dở ẹc:

- Trưa mai học xong, tụi anh sẽ chạy đi kiểm thầy N'Trang Long hỏi xem sao.

* * *

Nguyên và Kăply vừa dứt đầu vô lớp đã nghe thằng Y Đê oang oang:

- Tao cá với tụi bay thầy Akô Nô là một thằng cha bịp bợm. Nếu không sợ ổng méc thầy hiệu trưởng, hôm qua tao đã nện ổng te tua rồi.

Y Đê nhỏ thó nhưng giọng rất to, càng ngày nó càng ăn nói hỗn láo y chang thằng Amara sư phụ nó.

- Mà nghĩ là mày đánh thắng thầy Akô Nô sao? - Hailibato chìa bộ mặt nằn năn về phía Y Đê, neho mắt hỏi, đã quên mất nỗi buồn không được thầy N'Trang Long cho phép đổi tên thành Haitobali.

- Thì tụi mày cũng biết chuyện ổng vật nhau với thằng Đêra ở lớp Trung cấp 2 rồi đó. - Y Đê nhếch mép. - Cỡ Đêra mà ổng chơi không lại, làm sao ổng ăn nổi tao.

Thái độ xác xược của Y Đê khiến Kăply như bị cù vào nách. Nó neho mắt:

- Nhưng hôm qua tại sao mày nện nhau với thầy Akô Nô vậy hả Y Đê? Bộ ổng giật đồ của mày hả?

Mặt mày Y Đê lập tức đỏ ửng lên như vừa vớt ra từ nồi nước sôi. Nó nhìn Kăply bằng ánh mắt căm tức, nhưng chưa kịp nghĩ ra lời lẽ nào để đốp lại thì Amara đã vọt miệng, môi dài cả thước:

- Tao chẳng thấy thầy Akô Nô có tài cán gì hết. ổng là thầy giáo mà mỗi ngày đánh nhau với học trò cả chục bận là không xong rồi. Đưa một thằng nhóc lôm côm như vậy lên bục giảng, kỳ này thầy N'Trang Long tiêu rồi.

Nó quay đầu nhìn quanh, cổ mở to cặp mắt ti hí, giọng đe dọa:

- Hôm qua tụi bay đều đã đọc tờ Tin nhanh N, S & D rồi chứ gì? Tụi bay cũng biết đó...

- Tao chả biết gì hết. - Kăply khó chịu cắt ngang. - Chỉ thấy Ama Đliê quảng cáo tờ báo của lão y như người ta quảng cáo thuốc xức ghẻ thôi, thiệt trơ trên quá sức!

- Mày mới là đồ trơ trên, K'Brêt. - Amara gầm gừ, mái tóc xoăn tít của nó xù lên. - Hôm qua bọn mày hòa vào với thầy Akô Nô để bắt nạt thằng Y Đê mà không thấy xấu hổ hả?

- Vô chỗ ngồi hết đi! Giờ này mà lũ ngực tụi bay còn đứng xớ rớ ở đó hả?

Tiếng quát thành linh của thầy Haifai lập tức cắt đứt cuộc cãi vã giữa hai bên. Thầy lừ lừ vào lớp, cái trán đỏ của thầy quay tứ phía, gục lên gục xuống như không biết nên nhắm mắt vào đứa nào.

Bọn học trò im thít trong chỗ ngồi, đưa cặp mắt thăm dò từng bước đi của thầy, sẵn sàng né qua một bên nếu thầy cao hứng biểu diễn màn quát tháo kèm theo nước bọt.

- Amara! - Thầy bắt thần dừng lại, chiếu cặp mắt tối om om vào thằng này, khinh khỉnh nói. - Ta biết ba của trò là chủ nhà máy TỜ RỒI, xưa nay là nguồn cung cấp giấy chủ yếu cho tờ báo của Ama Đliê. Nhưng như vậy không có nghĩa là trò cứ bô bô quảng cáo cho tờ Tin nhanh N, S & D mọi lúc mọi nơi...

- Thầy không được đụng chạm đến chuyện làm ăn của ba con. - Amara rống lên, mặt đỏ phừng phừng. - Con không quảng cáo cho ai hết, mà chỉ cung cấp thông tin cho các bạn.

- Thế sao trò không phổ biến tin tức in trên tờ Lang Biang hằng ngày? - Thầy Haifai tỉnh queo. - Hay là vì tờ báo này chỉ mua giấy của nhà máy TRẮNG TINH?

Cả lớp đều thấy bộ mặt của Amara từ đỏ chuyển qua tím, mỗi lúc một phù ra. Chiếc áo trên người nó cũng từ từ phồng lên khiến tụi bạn lo lắng không biết chừng nào thì nó phát nổ.

- Ông cứ sa đà vào những chuyện ngoài lề đó làm gì. - Từ trong đôi môi đỏ như son của thầy Haifai, tiếng vợ thầy bực bội vọng ra. - Theo tôi ông nên tập trung vào việc dạy môn Thần chú chiến đấu cho tụi nó là hơn...

- Cô nói đúng quá, cô ơi. - Amara nhảy cẫng, Kăply có cảm tưởng nếu có một cây sào trong tay chắc nó đã bắn lên tận xà nhà. - Thầy suốt ngày chỉ để ý và bắt bẻ những chuyện vặt vãnh, thiệt nhỏ nhen hết chỗ nói.

Nó đưa mắt nhìn Y Đê, cười với thằng đệ tử ruột một cái rồi quay lại tố cáo tiếp, mặt nhơn nhơn:

- Còn chuyện quan trọng là dạy học thì thầy chẳng quan tâm gì hết trơn. Nói thiệt là vừa rồi tụi con chẳng biết học câu thần chú số 8 để làm cái quái gì. - Amara phê phán hăng đến mức tay nó bắt đầu vung tá lả.

- Đánh nhau chí chết mà dùng thần chú Tựa quai hàm thì chỉ có nước cạp đất, đúng không cô? Cái đó là trò chơi của con nít chứ thần chú chiến đấu con khỉ gì. Lẽ ra thầy phải biết chọn lọc...

Lần này thì thầy Haifai không để cho vợ kịp cướp lời. Thầy cười gằn, nanh gằn như chìa hết ra ngoài:

- Ta muốn lấy tên trò đặt tên cho một giống lợn quá, Amara à. Trò học hành ngu như heo mà lúc nào cũng đòi làm thầy thiên hạ. Hồng lẽ trò không biết là nếu trò khiến cho đối thủ tựa quai hàm thì hẳn hết đường niệm chú sao?

Kăply cố nín cười khi thấy Amara đực mặt ra trước câu phản bác của thầy Haifai. Thằng Y Đê nhấp nhểm phía sau, tính a dua theo sư phụ, nghe vậy cũng lập tức đứng trơ như cột nhà. Trông hai đứa lúc này giống như những nhân vật trong một cuốn phim bị kẹt băng, chẳng thấy nhúc nhích gì hết.

- Chỗ này thì ổng nói đúng đó, Amara. - Cô Haifai lên tiếng an ủi đứa học trò cứng. - Theo ta thì trò chề ổng chuyện gì cũng được, mà xét ra ổng cũng có nhiều cái rất đáng chề, nhưng chuyện dạy dỗ thì ta tưởng là trò chớ có nên xía vô.

Cô ngừng lời một chút, rồi nói tiếp, giọng nghiêm nghị:

- Ta cũng cho rằng các trò không nên bàn tán lung tung về giáo sư Akô Nô. Tất cả giáo sư trong trường này đều do Bộ giáo dục chính thức bổ nhiệm, chừng nào thấy ai đó không thích hợp thì Bộ sẽ có ý kiến. Còn nhiệm vụ hàng đầu của các trò là học, học và học.

Lời nhắc nhở của cô Haifai kết thúc luôn ba thứ chuyện linh tinh mà ngày nào thằng Amara cũng quậy ra cho bằng được. Nhưng bữa nay thì nó hoàn toàn xuôi xị khi không những thất bại thảm hại trong việc công kích thầy Haifai mà còn bị thầy nói huých toẹt ra mối quan hệ làm ăn giữa ba nó và tờ Tin nhanh N, S & D.

8. Chương 05 - Phần 2

Tất nhiên là Nguyên và Kăply quên rất nhanh những chuyện vớ vẩn vừa xảy ra. Lúc này, tụi nó đang nóng lòng muốn biết kết quả chữa trị của thằng Mom nên chẳng còn bụng dạ đâu để thưởng thức vẻ mặt ủ ê của

thằng Amara, cũng như khi bị kêu lên bằng trả bài, chẳng đứa nào đủ bình tĩnh làm được một nửa những gì thầy Haifai yêu cầu khiến thầy chửi tụi nó như tát nước vào mặt.

- Ta nghĩ với những đứa trẻ nhà K'Rahlan thì tụi bay phải ngu ít hơn những đứa khác mới phải chớ. - Thầy cúi kính tuôn một tràng, chẳng nể nang gì hết. - Hồi sáng hai đứa bay ăn trúng thứ gì mà đầu óc đông lại thành một cục vậy hả?

Tuy mặt sát Nguyên và Kăply tơi tả trong buổi học, nhưng khi hồi chuông hết giờ vang lên, thầy nhẹ bước đến gần tụi nó, cúi đầu nói nhỏ:

- Cái khả năng nghe trộm của mấy trò tiêu tan từ trưa hôm qua rồi. Bây giờ mấy trò muốn chứng kiến việc chữa bệnh cho thằng nhóc nhà cô Kemli Trinh thì đi theo ta.

Câu nói của thầy Haifai khiến Nguyên và Kăply sợ đến dựng tóc gáy. Tụi nó chia bộ mặt xanh lè vào mắt nhau: Làm sao mà thầy biết rành rọt mọi chuyện vậy hả?

- Mấy trò dẹp bộ mặt dần dần đó đi. - Như đọc được ý nghĩ trong đầu bọn nhóc, thầy Haifai khụt khịt mũi. - Ngài Akô Nô nói với ngài N'Trang Long, ngài N'Trang Long nói lại với ta và đến lượt ta nói lại với mấy trò, hiểu chưa?

Nguyên và Kăply chỉ hiểu sơ sơ. Dĩ nhiên là chuyện này do thầy Akô Nô xì ra, nhưng tại sao thầy lại đi kể tùm lum thì tụi nó không hiểu. Hồng lẽ thầy không sợ thầy hiệu trưởng biết chuyện thầy trốn dạy leo lên mái nhà ngồi chơi?

Hai đứa nghĩ trong đầu như vậy nhưng không nói ra, chỉ lèo đèo theo chân thầy Haifai đi về phía ngọn tháp.

- Anh K'Brăk! Anh K'Brêt! Hai anh đi đâu vậy?

Nghe tiếng K'Tub, Nguyên và Kăply ngoảnh lại, thấy thằng nhóc đang đứng với Êmê, Păng Ting ở giữa sân và cả ba đang trở mặt ra dòm tụi nó.

Không dám lên tiếng, sợ thầy Haifai phản đối, Kăply đưa tay ngoắt lia, ra hiệu cho tụi K'Tub đi theo mình.

Nhưng khi K'Tub, Êmê và Păng Ting vừa nới đuôi vào sau lưng Kăply thì thầy Haifai bỗng hừ giọng, y như thể thầy có mặt phía sau:

- Năm đứa tụi bay là đủ rồi. Không được rủ thêm ai nữa đó.

* * *

Như lần trước, khi bọn trẻ đã chui hết vào văn phòng hiệu trưởng và ngồi xếp lớp trên chiếc băng dài, thầy Haifai lôi quả cầu polygo trên nóc tủ xuống, cẩn thận đặt lên bàn giấy.

Trên các mặt pha lê, khung cảnh quen thuộc của phòng y tế vụt hiện ra trong mắt bọn Kăply khi thầy Haifai áp tay lên quả cầu.

Cả bọn nhận ra thằng Mom đang ngồi trong chiếc vạc sôi sùng sục một thứ nước gì đó, mắt nhắm nghiền. Làm như nó đang ngủ, cũng có thể nó đã ngất đi rồi. Bọn trẻ lo lắng nghĩ.

Lăng xăng trước chiếc vạc là pháp sư Lăk, vẫn với bộ tịch nghiêm trọng muôn thuở. Tay lão không ngừng vung vẩy cây roi phép, nhưng những lọ thuốc đủ màu không còn toòng teng nơi thắt lưng lão như bọn Kăply thường thấy. Có thể lão đã dùng hết hoặc những thứ đó chẳng có công hiệu gì trong trường hợp này. Kăply nhìn pháp sư Lăk, thấy bộ mặt vốn đã dài của lão nay như bị ai kéo ra thêm một khúc, tim bất giác nảy tung tung.

Lấp ló sau lưng pháp sư Lăk là gương mặt lấm tấm mụn của Steng. Trông nó đã hồng hào hơn hôm trước nhưng chẳng mập lên được là bao. Có vẻ như hiện nay nó vẫn quanh quẩn trong phòng y tế để pháp sư Lăk chữa bệnh và sai vặt.

Đứng cạnh Steng là một phù thủy lạ mặt, bọn trẻ đoán là đệ nhất danh y xứ Lang Biang K'Budăng. K'Budăng người cao lớn, trong trường Đămri có lẽ ông chỉ thấp hơn mỗi thầy N'Trang Long, quanh cằm chảy ra năm chòm râu thậm thụt và sạch sẽ như ngày nào cũng giặt, chiếc áo chùng đen trên người ông thêu vô số những ký hiệu ngoằn ngoèo, móng tay để dài không thua gì thầy Haifai.

Pháp sư K'Budăng đứng im theo dõi người đồng nghiệp chữa bệnh, chốc chốc sờ tay lên trán thẳng Mom rồi mím chặt môi lại, trông rất giống như cổ kèm một tiếng thở dài.

Ngồi cách đó một quãng là thầy N'Trang Long và cô Kemli Trinh. Họ ngồi cạnh nhau như chỉ để làm một chuyện duy nhất và xét ra thì rất vô nghĩa là chứng tỏ sự tương phản trên nét mặt của mỗi người. Trong khi thầy N'Trang Long trầm tĩnh vắn vè râu cằm thì cô Kemli Trinh hết xoa tóc xuống lại vén tóc lên, và căn cứ vào việc cô không ngừng xoay tới xoay lui, có thể đoán là cô đang vật lộn khổ sở với chính mình.

Có vài lần bọn trẻ thấy cô nhóm người khỏi ghế nhưng rồi chẳng biết phải làm gì cô lại ngồi xuống, chỉ để chốc chốc lại nhóm lên, cứ như thể cô không ngồi trên ghế mà đang ngồi trên một cái lò than.

- Thế nào rồi hở ông K'Budăng? - Cuối cùng, như không bình tĩnh nổi, cô hỏi, giọng ngập nước mắt nên hoàn toàn có thể nghĩ đó là một lời van vãn.

- Chị đừng lo lắng thái quá, chị Kemli. Tôi nghĩ là vẫn có cách.

Không quay đầu lại, pháp sư K'Budăng khẽ khàng đáp, và Kăply gần như không tin cái giọng nhỏ nhẹ đó lại phát ra từ một con người to lớn như ông.

- Ta thì ta có cảm tưởng là mấy lão này hết cách rồi. - Thầy Haifai bỗng dừng buột miệng. - Trông bộ tịch người nào người nấy cứ như vừa bị thần lằn ị trúng mặt.

Ở trong quả cầu, không hiểu có nghe thấy lời bình phẩm độc địa của thầy Haifai không mà pháp sư Lăk và pháp sư K'Budăng đột nhiên quay sang ngó nhau. Kăply chợt thấy bụng mình thắt lại khi nhận ra một thứ gì đó như là những tia lửa đang bắn ra dữ dội từ hai cặp mắt đang mở trừng trừng kia.

Không nói một tiếng nào, hai người nhìn nhau như thế một hồi lâu, những thớ thịt trên mặt trơ ra, cứng như gỗ. Thái độ kỳ quặc của họ khiến ai nấy tự nhiên cảm thấy căng thẳng tột độ. Cô Kemli Trinh há hốc miệng ra, còn bàn tay của thầy N'Trang Long thì dừng lại ở đâu đó giữa mớ râu cằm.

Ngay cả bọn Kăply cũng không nhận ra là tụi nó có đang thở không nữa. Rõ ràng là không đứa nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vì vậy tất cả những gì tụi nó nghĩ tới trong lúc này là cố mở mắt càng to càng tốt.

Trong lúc mọi người bắt đầu nghĩ tới viễn cảnh cả pháp sư Lăk lẫn pháp sư K'Budăng sắp biến thành những tượng đá thì cả hai bỗng mở miệng, gần như đồng thời.

Pháp sư K'Budăng vừa háng giọng:

- Con trai...

Pháp sư Lăk đã nói ngay, như thể ý nghĩ trong đầu của pháp sư K'Budăng lập tức chuyển qua đôi môi ông:

-... của các ngón.

Có thể nghĩ cái câu vừa thốt ra là một loại thần chú bị cấm, nếu căn cứ vào chuyện vừa nói xong, cả hai liền vội vã quay mặt đi, như tránh phải thú nhận với nhau qua ánh mắt rằng họ vừa trót phạm một điều tối kỵ.

Kăply thắc mắc ngược nhìn thầy Haifai:

- Họ nói gì vậy thầy?

- Ta cũng không rõ lắm. - Thầy Haifai lâu bầu. - Nhưng ta nghĩ là họ đang nói đến các ngón tay.

Như nghe thấy câu hỏi của Kăply, thầy N'Trang Long cho phép mình cử động trở lại bằng cách xoắn lấy một lọn râu cằm, "e hèm" một tiếng rồi thông thả nói:

- Theo chỗ ta biết thì trong năm ngón tay, ngón tay cái là biểu tượng của quyền lực, còn ngón tay trở là ngón tay của sự sống...

Thầy ngừng lại một chút để có đủ thì giờ quay mặt về phía pháp sư K'Budăng đang đứng đăm chiêu cạnh thẳng Steng, rồi khoan thai tiếp:

- Trong khi ngón tay giữa là ngón duy nhất có thể nhìn thấy được thì hài người chết thì ngón tay áp út được coi là biểu tượng của lòng ham muốn, có đúng vậy không, ông K'Budăng?

- Hoàn toàn chính xác, thưa ngài. - Pháp sư K'Budăng khẽ đáp, giọng không biểu lộ cảm xúc hoặc có thể ông cố tình làm ra thế.

- Nếu đúng vậy thì ngón út chính là con trai của các ngón kia - cũng là ngón tay mà các ông vừa đề cập. Và nếu ta không đến nỗi quá đáng trí thì ta nhớ là ngón út có chứa cái nyama, tức là sự sống của các ngón khác. Ta nói vậy cũng không sai chứ hả, ông Lăk?

- Không sai, thưa ngài. - Pháp sư Lăk đáp bằng giọng thì thầm, và cũng như người đồng nghiệp của mình, ông cố lấy giọng thản nhiên nhưng rõ ràng người ông khẽ run lên một cái khiến Kăply không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

- Là sao, các ông? - Cô Kemli Trinh xúc động kêu lên, lần này cô đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi. - Ý các ông muốn nói là...

- Đúng vậy, chị Kemli. - Lần này thì pháp sư K'Budăng quay hẳn người lại phía sau, chòm râu dài của ông lay động như có gió. - Ở phần phụ lục của sách Y tông có ba trang đặc biệt, gọi là NHỮNG TRANG ĐEN. Chỉ khi nào không còn cách nào khác, tức là hoàn toàn bó tay, các thầy thuốc mới được động đến những chỉ dẫn của phần này.

- Thế chứng bệnh của con tôi...

Pháp sư K'Budăng nhắm mắt lại và khi ông nói, Kăply thấy vai ông như trĩu xuống:

- Hoàn toàn có thể chữa khỏi, chị Kemli à.

Ông quay về phía thằng Mom, run rẩy chỉ tay vào chiếc vạc, giọng nặng nề:

- Chỉ cần bỏ thêm một ngón tay út vào vạc rượu mật ong trộn san hô đỏ này.

Câu nói của pháp sư K'Budăng khiến bọn Kăply tái xạm mặt. Chưa bao giờ tụi nó hình dung ra phương pháp chữa bệnh quái gở như vậy và điều vừa nghe thấy làm tụi nó sồn gai ốc khắp người. Ở phía trước, bàn tay thầy Haifai giật mạnh một cái khiến quả cầu polygo gần như nảy tung lên.

Trong mớ hình ảnh vừa chao đi đó, Kăply vẫn kịp nhìn thấy cô Kemli Trinh đưa thẳng cánh tay ra phía trước, hốt hển nói:

- Vậy thì mấy ông hãy cắt ngón tay của tôi đi.

Gương mặt cô Kemli Trinh bừng lên vì phấn khích, thậm chí ánh mắt của cô còn nói nhiều hơn là lời lẽ của cô.

- Thiệt sự là tôi rất khổ tâm khi làm việc này, chị Kemli. - Pháp sư K'Budăng xoay người, nắm lấy cánh tay cô Kemli Trinh và nói bằng giọng rì rầm như đọc kinh. - Lòng thương con của chị thiệt đáng cảm phục...

- Ông đừng lo cho tôi, ông K'Budăng. - Cô Kemli Trinh nói, nhẹ nhàng nhưng rất quyết tâm. - Hạnh phúc của các bà mẹ chính là hy sinh cho con cái. Thậm chí nếu phải cắt bỏ cả một bàn tay tôi cũng rất vui lòng.

Pháp sư K'Budăng khẽ cau mày, ngần ngừ một thoáng rồi mím môi lòi ra một con dao nhỏ trong túi áo chùng.

Bọn Kăply sợ hãi nhắm nghiền mắt, trái tim văng đầu mất. Nhưng tụi nó lại mở ra ngay khi tiếng nói của pháp sư Lăk đột ngột cất lên:

- Không cần đâu, ông K'Budăng.

Bọn trẻ nhìn thấy pháp sư K'Budăng quay phắt lại, nắm chòm râu dài quét một vòng tròn như mấy chiếc phát trần cùng lúc vung ra. Trên chiếc ghế sát tường, thầy N'Trang Long vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nếu không kể đến đôi mắt lục lạc lúc này đang nheo lại, vẻ dò xét. Trước mặt thầy, cô Kemli Trinh đứng như chôn chân trên nền nhà, mặt mày ngơ ngác, cánh tay vẫn nằm bất động trong không trung mặc dù pháp sư K'Budăng đã buông ra. Kỳ cục nhất là thằng Steng: như bị ai xô, nó chúi tới trước một bước rồi ngoái cổ lại nhìn trừng trừng vào mặt pháp sư Lăk, trông bất lịch sự hết chỗ nói.

Nhưng lúc này mọi cặp mắt đều dồn về phía pháp sư Lăk, chẳng ai để ý đến Steng, cho dù tư thế của nó thiệt tình là ngó rất hoạt kê.

Kăply thấy rõ là pháp sư Lăk dường như không biết mọi người đang nhìn mình, thậm chí có vẻ như ông không biết mình đang ở đâu. Nó giương to mắt ngó ông, kinh ngạc thấy mặt ông ngây ra, khờ dại và đau khổ, lại phảng phất nét gì đó như là niềm hân hoan, nói chung đó là vẻ mặt pha trộn đủ thứ tình cảm phức tạp, rất khó diễn tả.

Trong khi mọi người nhìn pháp sư Lăk thì ông trân trối nhìn chiếc vạc nghi ngút khói trước mặt, hai tay nắm chặt, mắt đờ ra, có thể thấy tâm trí ông hoàn toàn bị hút hết vào đó.

Mọi người lật đật quét mắt sang chiếc vạc, kể cả thầy Haifai và bọn trẻ tò mò trong văn phòng hiệu trưởng, và ngay lập tức ai nấy đều há hốc miệng và nếu không có một tiếng reo nào bật ra trong lúc đó chỉ là do mọi người cố nén: Thằng Mom bất động này giờ đang bắt đầu cựa quậy, và chung quanh nó những làn khói đột nhiên chuyển sang màu da cam.

- Anh Lăk... - Pháp sư K'Buđăng rùng mình một cái và giọng trở nên khà khà khi ông nói tiếp. - ngón tay của anh...

Câu nói của pháp sư K'Buđăng khiến mọi người giật bắn và mọi ánh mắt lại chuyển sang pháp sư Lăk, lần này dán cứng vào hai bàn tay của ông. Hai bàn tay của pháp sư Lăk vẫn nắm chặt nhưng Kăply thấy rõ ở bàn tay trái máu đang rỉ ra và nhỏ tong tong xuống nền nhà.

Chưa ai kịp có phản ứng gì thì cô Kemli Trinh bỗng thốt lên một tiếng gì giống như tiếng nấc và bất thành linh đồ người tới trước:

- Anh Lăk!

Như choàng tỉnh, pháp sư Lăk chớp mắt liên tiếp và quay lại, vừa kịp giữ cho cô Kemli Trinh khỏi ngã.

- Tại sao anh lại làm thế?

Cô Kemli Trinh nói như mếu và nắm lấy bàn tay trái của pháp sư Lăk, cô từ từ mở ra. Quả nhiên bàn tay của ông bây giờ chỉ còn có bốn ngón.

Cô nhìn trừng trừng vào bàn tay không còn ngón út, giọng lạc đi:

- Thật khổ cho anh...

- Cô Kemli. Tôi đã đối xử với cô chẳng ra gì. - Pháp sư Lăk như quên mất có cả đồng cặp mắt đang ghim vào mình. Ông đưa bàn tay lành lặn vuốt tóc cô Kemli Trinh một cách âu yếm, và thông thả ngắt lời, trong giọng nói của ông dường như có tất cả sự phiến não trên cõi đời. - Tôi đúng là người có tâm địa hẹp hòi và sự hy sinh nhỏ nhoi của tôi thật chẳng thấm gì so với những gì tôi đã gây ra cho cô.

Kăply tự nhiên nghe cay cay nơi mắt, trong đầu bất chợt hiện lên những gì Mustafa nói hôm qua. Rõ ràng pháp sư Lăk và cô Kemli Trinh là một cặp. Nhưng trong gần mười năm qua, sau sự cố ở khu rừng tiên tri giả, pháp sư Lăk đã xem cô như người xa lạ, chính xác là hoàn toàn không đếm xỉa gì đến nỗi khổ tâm của cô.

- Ủa, ta tưởng đây là chuyện vui chứ đâu phải chuyện buồn mà mếu máo. - Thầy N'Trang Long vui vẻ hắng giọng. - Vụ này kêu bằng gương vỡ lại lành đây mà. Ông K'Buđăng bế thằng bé ra đi. Nó sắp tỉnh lại rồi đó.

Như bị đánh thức đột ngột, pháp sư K'Buđăng giật người một cái và lẹ làng bước tới bên chiếc vạc. Nhưng ông chưa kịp chạm vào người thằng Mom thì nó đã mở mắt ra ngạc nhiên ngó quanh:

- Đây là đâu hở mẹ?

9. Chương 06

Chương 6

Achye và Echya

Thám tử Eakar xuất hiện ngay vào lúc bất ngờ nhất.

Ông đẩy cửa phòng y tế bằng tay trái, tay phải vung vẩy cây gậy phép mới tinh như hôm qua vẫn còn nằm trong lò sản xuất. Thấp thoáng sau lưng ông là ba phù thủy đeo huy hiệu Cục an ninh trước ngực áo.

Thám tử Eakar liếc quanh một vòng rồi chìa cây gậy ra phía trước, đầu gậy đi qua đi lại giữa pháp sư Lắc và cô Kemli Trinh một cách nóng nảy, đồng dục hồ:

- Hai người đã bị bắt.

Bọn Kăply chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã nghe thầy Haifai khịt mũi một cái:

- Thằng cha này càng ngày càng lếu láo!

- Tôi á? - Pháp sư Lắc sững sốt nhìn Eakar.

Nhà thám tử lạnh lùng:

- Chính ông. Ông Lắc.

Cặp mắt pháp sư Lắc tròn xoe:

- Tôi có tội gì kia chứ?

Thám tử Eakar hừ giọng:

- Mười năm trước, Cục an ninh đã nghi ngờ có một số thủ hạ cao cấp của trùm Bastu hoạt động bí mật trong trường Đămri...

Thầy N'Trang Long ngắt lời:

- Buriam đã bị bắt rồi, ông Eakar.

- Buriam chỉ là một con tép, thưa ngài. - Thám tử Eakar quét chòm râu dê về phía chiếc ghế thầy N'Trang Long đang ngồi. - Bọn này cấp bậc còn cao hơn đám sứ giả...

Pháp sư K'Budăng cau mày:

- Hồng lẽ ông muốn nói đến các hộ pháp của Bastu?

- Tôi không phủ nhận điều đó. - Eakar ưỡn ngực ra phía trước, cảm thấy cần thiết phải làm như thế để lời khẳng định thêm hùng hồn. - Chính là tôi muốn nói đến tả hộ pháp Balibia và hữu hộ pháp Balikem.

- Hoang đường! - Thầy Haifai lại bức bối khinh khịt chiếc mũi gầy. - Ta tưởng hai tên đó đã chết ngum từ mười ba năm nay rồi chứ.

Kăply tự dưng ngửa miệng:

- Balibia vẫn còn sống nhăn, thưa thầy.

Thầy Haifai trừng mắt nhìn Kăply một cái nhưng chưa kịp nói gì đã phải chúí mắt vào quả cầu. Vì ngay lúc đó cô Kemli Trinh bắt thần hét lên:

- Ông điên rồi, ông Eakar!

Eakar tỉnh queo:

- Ở trên đời có những loại bí mật đôi khi chỉ có người điên mới khám phá nổi, cô Balikem.

- Cái gì? - Cô Kemli Trinh giật bắn. - Ông gọi tôi là Balikem á?

Nhà thám tử gật gù:

- Tôi nghĩ là tôi vừa gọi như vậy.

Thầy N'Trang Long từ tốn:

- Lần này thì tới lượt tôi nghĩ là ông điên, ông Eakar.

Eakar nheo mắt nhìn thầy hiệu trưởng:

- Nếu Bamuri là sự sắp xếp lộn xộn của cái tên Buriam thì Kemli cũng có thể là sự đảo ngược của cái tên Balikem lắm, thưa ngài.

- Sự suy diễn của ông, tôi xin nói thẳng là một sự bất chước rất máy móc vì vậy mà rất ngớ ngẩn, ông Eakar à. - Thầy N'Trang Long chậm rãi. - Không phải hễ cứ đảo ngược một cái tên là người lương thiện sẽ lập tức hóa thành kẻ tội phạm.

Giọng điệu châm biếm của thầy N'Trang Long làm thảm tử Eakar giận run. Mặt tím lại, ông nói như rít qua kẽ răng:

- Tôi e rằng ngài hơi quá lời rồi đó, ngài hiệu trưởng. Những điều tôi nói không hoàn toàn là suy diễn như ngài tưởng đâu.

- Thế mà tôi cứ tưởng là ông đang suy diễn đó chứ. - Thầy N'Trang Long chép miệng và có vẻ như thầy cố giấu một nụ cười đằng sau chòm râu rậm.

Eakar hừ mũi:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì mười năm trước, hiệu trưởng trường Đămri đâu phải là ngài.

- Cái này thì ông nói đúng chóc rồi, ông Eakar.

Đôi mắt Eakar chiếu ra những tia sáng long lanh:

- Nếu vậy thì ngài đâu có biết trong trường Đămri lúc đó có hai nhân vật hoạt động dưới mật danh Achye và Echya.

- Vụ đó thì tôi có nghe nói.

- Ngài chỉ nghe nói thôi. - Eakar nhún vai, giọng đắc thắng. - Còn tôi là người cầm trong tay những bức mật thư của bọn họ.

Thảm tử Eakar kẹp cây gậy vào nách và giũ tay ra:

- Đưa đây!

Phù thủy Cục an ninh đứng bên phải bước tới một bước và rút từ trong túi áo một xấp giấy, cẩn thận đặt vào tay nhà thám tử.

Eakar hươ qua hươ lại mấy tờ giấy trên tay:

- Ngài muốn đọc nó không, ngài hiệu trưởng?

- Không cần đâu. - Thầy N'Trang Long điềm tĩnh. - Tôi nghĩ không có gì là bất tiện nếu ông đọc lên cho mọi người cùng nghe.

- Tối nay. Ở khu rừng phía Bắc. - Thảm tử Eakar lấy giọng ngân nga, Kăply có cảm tưởng ông đang hát lên bức mật thư chứ không phải là đọc nó. - Tuyệt đối thận trọng. Đừng để ai nhìn thấy. ACHYE.

- Hết rồi à? - Thầy N'Trang Long hỏi, khi thấy Eakar ngừng lại.

- Còn đây nữa!

Thảm tử Eakar nói và mở ra một tờ giấy khác:

- Chúng ta nấn ná đã quá lâu. Như thế chẳng có lợi chút nào. Có lẽ đã đến lúc cần có một quyết định dứt khoát. ECHYA.

- Chỉ có thể thôi ư? - Thầy N'Trang Long lại hỏi, giọng hờ hững.

- Còn nữa. - Thảm tử Eakar vênh chòm râu dề ra phía trước. - Nhưng tôi nghĩ chỉ cần chừng đó là đủ kết luận rồi.

- Kết luận gì cơ?

Thầy N'Trang Long hỏi lại bằng giọng rất chi là ngơ ngác, như thể từ nãy đến giờ thầy hổng nghe thấy nhà thám tử nói gì hết.

- Tôi cho rằng vẻ ngây thơ hoàn toàn không hợp với ngài, ngài hiệu trưởng. - Eakar nhăn mặt. - Mười năm trước, khi bắt được những bức mật thư này, Cục an ninh đã nghi ngờ Echya là mật danh của cô Kemli Trinh.

Eakar bắn tia nhìn sang phía cô Kemli Trinh lúc này đang ôm chặt cứng thằng Mom vào lòng như để sưởi cho quần áo của thằng nhóc mau khô:

- Lúc đó chúng tôi đã tra hỏi cô Kemli Trinh về chuyện này nhưng cô một mực phủ nhận. Cô cũng dứt khoát không chịu tiết lộ Achye là ai.

Thám tử Eakar lia mắt sang phía pháp sư Lăk, nhếch môi một cách đắc ý:

- Nhưng căn cứ vào những gì xảy ra trong phòng y tế ngày hôm nay, chúng tôi có thể xác định Achye không là ai khác ngoài pháp sư Lăk.

Pháp sư K'Budăng vọt miệng:

- Hổng lẽ ngài thám tử chưa bao giờ trông thấy Balibia và Balikem? Tôi không hiểu ngài lấy ở đâu ra ý nghĩ cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk là tả hữu hộ pháp của Bastu.

Eakar rung chòm râu thay cho cái khoát tay:

- Ông K'Budăng, thay hình đổi dạng chẳng là cái đỉnh gì với những phù thủy giỏi thuật biến. Với Balibia và Balikem, chuyện đó càng dễ như trở bàn tay.

Thầy N'Trang Long có vẻ đã bắt đầu nổi quạu:

- Tôi thấy chẳng có biến hóa gì ở trong chuyện này hết, ông Eakar. Balikem là Balikem, còn Kemli là Kemli. Còn cái vụ mật thư gì gì đó chỉ là chuyện vớ vẩn.

Đôi mắt Eakar quắc lên:

- Nhưng nếu tôi nói cho ngài biết một năm sau ngày những bức mật thư xuất hiện, pháp sư Lăk đã bí mật gặp gỡ Buriäk ít nhất là ba lần thì ngài có cho đó là chuyện vớ vẩn không?

- Cũng vớ vẩn tuốt! - Thầy N'Trang Long gật đầu một cách rất chi là thoải mái.

Thám tử Eakar há hốc miệng ra, một dấu hiệu không thể lầm rằng nếu ông không định ngáp thì câu trả lời ngang phè của thầy N'Trang Long đã khiến ông sững sốt đến mức dù muốn cũng không thể ngậm chặt miệng lại.

Mãi một lúc, nhà thám tử mới trấn tĩnh được và ông làm chuyện đó phải nói là rất vất vả, thậm chí ông phải gõ cây gậy phép vào lòng bàn tay để yên chí rằng ông đã cử động bình thường.

- Ngài N'Trang Long à. - Eakar thở phì phì. - Bây giờ thì tôi mới hiểu tại sao tờ Tin nhanh N, S & D luôn luôn tấn công ngài.

- Ông cũng có thể tấn công tôi nếu ông muốn, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long nhẹ nhàng ngắt lời. - Nhưng dù ông có tấn công tôi suốt cả đời thì cô Kemli Trinh cũng không thể là Balikem và ông Lăk cũng không thể nào trở thành Balibia được.

Tới phiên Eakar nổi cáu:

- Thế ngài cho rằng Achye và Echya là ai trong cái trường rắc rối của ngài kia chứ?

- Ông Eakar. - Cô Kemli Trinh đột ngột lên tiếng. - Hai cái tên đó chính là mật danh của tôi và pháp sư Lăk.

Cứ như thể vừa có một cú sét giáng xuống giữa phòng y tế. Trừ thầy N'Trang Long ra, tất cả đều muốn bắn tung lên khỏi chỗ. Năm chòm râu của pháp sư K'Budăng bay phăn phật mặc dù trong phòng không có

lấy một chút gió. Gương mặt Steng ngệt ra, đôi môi như lệch qua một bên. Thằng Mom rúm người trong lòng mẹ, mặc dù có thể thấy là nó không hiểu điều gì đang xảy ra.

Trong khi ba phù thủy Cục an ninh hấp tấp thọc tay vào túi áo chùng thì thám tử Eakar ré lên, giọng hoan hỉ như vừa lập được một kỳ công:

- Thấy chưa, ngài N'Trang Long!

Xoáy mắt vào mặt cô Kemli Trinh, nhà thám tử hớn hở:

- Tôi hoan nghênh sự thành khẩn của cô, cô Balikem. Mặc dù sự thú nhận của cô nói thiệt là quá muộn màng, nhưng dấu sao cũng tốt hơn là cô cứ khẳng khái phủ nhận như hồi mười năm về trước.

Eakar càng nói càng cao hứng:

- Tôi đã biết trước mà. Kinh nghiệm trong nghề lâu năm cho tôi biết Buriam không thể nào hoạt động đơn độc. Hẳn không phải là người duy nhất của phe Hắc Ám mai phục trong trường Đămri, càng không phải là người có chức vụ cao nhất trong bọn...

- Thế còn vụ Bolobala? - Pháp sư K'Budăng ngắt lời. - Nói như ông chẳng lẽ cô Kemli Trinh không phải là nạn nhân của thuật Quỷ mạng?

- Ông thật quá ngờ nghệch, ông K'Budăng. - Nhà thám tử cười khẩy. - Đó chỉ là một trò bịp nhằm che mắt thiên hạ. Làm sao mà sứ giả Buriam có thể thao túng được hộ pháp Balikem kia chứ!

- Tôi tưởng ông ba hoa như vậy đã quá đủ rồi, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh nhìn nhà thám tử bằng ánh mắt giận dữ. - Vừa rồi, tôi chỉ nhận tôi là Echya. Tôi chưa bao giờ là Balikem. Nếu quả thực tôi là Balikem và pháp sư Lăk là Balibia, giờ này ông chẳng còn sống trên đời để mà khoác lác đâu.

- Chính xác là vậy đó, mấy trò. - Thầy Haifai gục gặc cái trán dô, khoái trá bình phẩm. - Nếu tả hữu hộ pháp của Bastu mà có mặt ở đây thì thằng cha Eakar đừng hòng múa mép lâu như thế.

Trong phòng y tế, thám tử Eakar như bị rấn cấn. Ông cuống quýt bước lui một bước, cây gậy phép chìa ra phía trước:

- Cô định làm gì?

- Ông bình tĩnh đi, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh nhìn nhà thám tử như nhìn một que kem bị chảy. - Tôi chẳng định làm gì hết. Đơn giản vì tôi không phải là hữu hộ pháp phe Hắc Ám.

Thám tử Eakar rõ ràng là không biết nên chọn một vẻ mặt như thế nào cho phù hợp với tâm trạng của mình trong lúc này nên trông ông thoát xanh thoát đỏ như một tấm bảng quảng cáo điện tử. Vần chọc cây gậy về phía cô Kemli Trinh, ông cố giữ cho giọng nói của mình đừng biến đổi:

- Cô nghĩ những lời dọa dẫm của cô sẽ làm tôi thay đổi ý kiến sao?

Ông nhúc nhích đầu gậy:

- Hừm, nếu cô và pháp sư Lăk không phải là tả hữu hộ pháp của Bastu thì cô giải thích như thế nào về các mật danh Echya và Achye, cũng như về các bức mật thư mà chúng tôi bắt được...

- Đúng là một gã khùng! - Tiếng nói của thầy Akô Nô bắt thần vang lên từ ngoài cửa khiến mọi cái đầu trong phòng đều ngoảnh nhìn.

- Hồn láo! Ai cho nhóc ngươi vô đây?

Ông gằm lên, chòm râu vểnh ra phía cửa thay cho ngón tay:

- Ra ngoài ngay!

Thầy Akô Nô nhăn răng cười:

- Ông Eakar, ông không những khùng khùng mà còn kém hiểu biết nữa! Tệ hại thiệt tình!

Mặt sừng lên, nhà thám tử quay sang thầy N'Trang Long, giận đến mức nói không ra hơi:

- Hồng lễ trường Đămri hỗn loạn đến mức để cho học sinh...

- Thám tử Eakar. - Sợ nhà thám tử thành linh phát nổ, thầy N'Trang Long lật đặt đứng lên khỏi ghế, tươi cười chỉ tay vào thầy Akô Nô. - Xin trân trọng giới thiệu với ông, đây là ngài Akô Nô, giáo sư mới của trường Đămri.

- Cái gì? - Eakar ngoảnh nhìn thầy Akô Nô, rồi quay sang thầy N'Trang Long, rồi lại nhìn thầy Akô Nô, mặt ngẩn ra. - Ngài không nói đùa đấy chứ, ngài hiệu trưởng?

- Tuy tôi rất thích nói đùa nhưng trong trường hợp này thì tôi không muốn đùa chút nào.

- Đừng nhìn ta như thế, ông Eakar. - Thầy Akô Nô toét miệng ra cười, mắt nheo nheo lấu lỉnh. - Tuổi của ta không ít hơn tuổi ông cố của ông đâu. Nói thiệt thì Eakur, ba của ông, đối với ta vẫn còn thuộc hàng cháu chắt.

Có thể thấy rõ vẻ ngơ ngác trên mặt nhà thám tử. Có lẽ ông chưa từng thấy một thằng nhóc mười tuổi nào ăn nói lớn lối đến thế. Nếu không có lời giới thiệu của thầy N'Trang Long, chắc chắn ông tin rằng mình đang bị bốn cọt.

- Ông đã lập gia đình chưa vậy, ông Eakar? - Thầy Akô Nô đột nhiên hỏi một câu chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện trước mắt.

- Chưa. - Eakar máy móc đáp, đầu vẫn kêu ong ong.

- Thế ông đã từng yêu ai chưa?

- Yêu ư? - Như người mộng du, Eakar mấp máy môi. - Tôi không nhớ nữa. Hình như là chưa.

- Thế thì đúng rồi. - Thầy Akô Nô vỗ tay bôm bốp, một hành động chỉ có ở trẻ con. - Ông từng này tuổi mà chưa từng yêu ai nên khùng khùng là phải.

Thầy huơ tay, hào hứng:

- Ông nên tập yêu một ai đó, ông Eakar, cho dù có thể người ta không thêm để ông vào mắt.

Khung cảnh trong phòng y tế lúc này trông khôi hài hết sức. Một thằng nhóc mười tuổi đang say sưa rao giảng về tình yêu cho một lão già thì đúng là kỳ cục.

Bọn Kăply không hện mà cùng đưa mắt ngó nhau, nếu không có thầy Haifai ở đó chắc tụi nó đã phá ra cười. Nguyên khê liếc Êmê, giật thót khi thấy cô nàng đang nhìn mình đầy ngụ ý.

So với bọn Kăply, Steng bất lịch sự hơn nhiều. Nó ngoác miệng cười khàn khạch, bắt gặp cái trừng mắt của pháp sư Lăk, nó hoảng hồn ngậm miệng nhưng không nhịn được lại phì ra cười lớn hơn.

Thám tử Eakar như bưng tỉnh. Ông hít vô một hơi:

- Ông Akô Nô à. Tôi thấy cái đề tài nhảm nhí đó chẳng dính dáng gì đến chuyện cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk...

- Sao lại không dính dáng? - Thầy Akô Nô hừ mũi. - Chỉ có tâm hồn khô héo của ông mới cho rằng không dính dáng thôi. Ngoài chuyện suốt ngày ngồi trên mái nhà, ông còn biết cái quái gì nữa đâu.

Thầy càng nói càng cao giọng, câu cuối cùng gần như quát vào mặt nhà thám tử:

- Thế ông có biết các mật danh Achye và Echya ý nghĩa là gì không?

- Ý nghĩa là gì ư? - Nghe thầy Akô Nô tuôn một tràng, đầu óc Eakar bắt giắc đâm ra hồ đồ. Ông nhìn lên trần nhà, tay bâng quơ vuốt chòm râu dề. - Gì nhỉ? Đã là mật danh thì ý nghĩa cái con khỉ gì chứ.

- Đồ ngốc! - Thầy Akô Nô bĩu môi. - Achye và Echya là dạng viết tắt của Anh chỉ yêu em và Em chỉ yêu anh. Hừm, cả đời chú mày có bao giờ xài đến những thứ này đâu mà biết.

Đối với Eakar, lời giải thích của thầy Akô Nô có tác dụng ngang một nhát búa, nếu căn cứ vào cái cách ông lão đảo và đưa hai tay ôm lấy đầu. Nhà thám tử hoang mang đến mức không biết phải làm gì với chiếc gậy trên tay. Xấp mặt thư thì ông đã nhét vào túi áo nhưng cây gậy thì ông hết hạ xuống lại nhắc lên, kẹp vào

nách rồi như thấy không ổn lại lấy ra, gõ gõ vào cẳng chân, cuối cùng trở ngược mũi gậy gãi gãi vào chỗ ngứa tưởng tượng nào đó trên cổ và bần thần nhìn sang chỗ pháp sư Lắc và cô Kemli Trinh, lấp bắp bằng giọng vô cùng thiếu não:

- Thế sao mười năm trước cô không...

- Chuyện tình cảm không phải là thứ có thể bạ đâu nói đấy hoặc lúc nào cũng nói huých toẹt ra được, ông Eakar. - Cô Kemli Trinh chưa kịp đáp, thầy Akô Nô đã vung cả hai tay, hùng hồn thuyết giảng. - Cần phải có thời cơ. Tóm lại, chú mày đừng hỏi nữa, kéo có bao nhiêu cái dốt lại lòi ra hết. Tốt nhất chú mày nên ôn tập đi theo ta để học thêm về chuyện này...

Đã hơi quen mắt nên bọn Kăply thấy cái cảnh thầy Akô Nô nói năng vung vít bốt buồn cười đi một chút, nhưng đến câu cuối cùng thì tụi nó không thể nào không gập bụng lại mà cười.

Cả đám cười sặc cười sụa, cười như có ai cù, đến khi ngẩng lên thì quả cầu polygo đã không còn ở chỗ cũ.

Nguyên dôi theo thầy Haifai đang bê quả cầu đặt lên đầu tử, quét vôi mắt sang bức vách kế bên nhưng không nhìn thấy cái báo động kẻ đầu, đoán là thầy N'Trang Long cất đi rồi.

- K'Brăk và K'Brêt! Hai trò đã thỏa mãn rồi chứ hả? - Thầy Haifai quay lại phía bọn trẻ, dáng điệu lừ lừ ngó phát ngán.

- Dạ. - Nguyên lí nhí trả lời, ngạc nhiên thấy thầy chỉ hỏi hai đứa nó trong khi có cả đồng lứa trong phòng.

Như biết thừa Nguyên đang nghĩ gì, thầy Haifai “hừm” một tiếng trong cổ họng và nói tiếp, giọng vẫn lạnh tanh:

- Nếu ở trường Đămri không còn chuyện gì khiến hai trò phải động tính hiếu kỳ nữa thì tốt nhất là hai trò nên lập tức làm ngay cái chuyện mà lẽ ra hai trò phải làm từ lâu.

Đôi mắt sâu hút của thầy đột nhiên chiếu ra hai luồng sáng xanh lè:

- Ta cho rằng hai trò nhớn nhợ như thế là quá đủ rồi đó.

Kăply biết là thầy nhắc đến chuyện tụi nó phải đến núi Lưng Chùng, nó cũng đã định gấp rút đi đến đó, nhưng mệnh lệnh của thầy làm nó phát hoảng:

- Lập tức nghĩa là ngay bây giờ hả thầy?

- Ngay bây giờ hay không ngay bây giờ là chuyện của mấy đứa ngu ngốc như trò chó không phải chuyện của ta.

Thầy Haifai nói như đâm vào miệng khiến Kăply hết ham hỏi tới hỏi lui. Nó đục mắt nhìn thầy bước ngang qua nó để đi về phía cửa phòng, quên cả chuyện đi theo cho đến khi Nguyên tóm lấy khuỷu tay nó.

* * *

Phòng y tế đóng chặt cửa khi bọn trẻ đi qua. Êmê định nói một câu gì đó nhưng nó khê liếc thầy Haifai một cái rồi nín thinh.

Sân trường buổi trưa ngập nắng, yên tĩnh đến kỳ lạ, hoàn toàn tương phản với những biến cố động trời vừa xảy ra trong phòng y tế. Thầy Haifai đột ngột dừng lại ở căn nhà lá cuối cùng, nhặt nhèo:

- Mấy trò về đi!

Chỉ đợi có vậy, bọn trẻ hồi hả băng suốt chiều ngang sân. Êmê khụt khịt chiếc mũi hếch trong khi rảo bước, đầu óc rối tung, những gì vừa chứng kiến khiến nó cảm thấy rất rõ rệt có một cơn bão cảm xúc vừa tràn qua lòng nó. Cảnh pháp sư Lắc xả thân để cứu đứa con riêng của người yêu quả thật nằm ngoài sự tưởng tượng của nó và điều đó làm nó bị kích động ghê gớm.

- Thăng Suku đâu?

Tiếng Đêra vang lên đánh thức Êmê khỏi những suy tư. Nó ngược lên, ngạc nhiên thấy thằng này đứng chặn ngay cổng, ánh mắt đang chạy quanh tụi nó, hoàn toàn không giấu vẻ dò xét.

- Suku á? - Kăply nhún vai. - Làm gì có Suku ở đây!

- Nó vẫn hay đi với tụi mày mà? - Đêra nhếch môi, nghi ngờ.

Kăply cười khẩy, cái lối tra hỏi của Đêra bắt đầu làm nó khó chịu:

- Đúng là nó vẫn hay đi với tụi tao nhưng tao không nghĩ là ngày nào nó cũng đi với tụi tao.

Thấy Kăply có vẻ sẵn sàng châm ngòi cho một cuộc gây gổ, Nguyên vội mỉm cười, xởi lởi:

- Mày tìm Suku có chuyện gì vậy, Đêra? Định mua thêm ngải thuộc bài à?

Nguyên định tháo ngòi nổ, không ngờ câu nói của nó hóa ra còn tệ hơn là sự khiêu khích của Kăply. Như bị ong chích, mặt Đêra lập tức phù ra.

- Tao tìm thằng Suku chính là vì chuyện này đây! - Nó nghiêng răng ken két. - Ngải của nó là thứ sản phẩm hạng bét, thậm chí có lẽ là thứ ngu ngốc nhất trên đời mà một thằng cà chớn như nó có thể nghĩ ra.

Kăply xoáy mắt vào mặt Đêra, tò mò hỏi:

- Thế sau khi dùng ngải thuộc bài của nó, mày quên sạch hết bài vở à?

- Không hẳn thế... - Đêra thốt nhiên ngập ngừng. - Đúng là dùng ngải của nó, đứa nào cũng thuộc bài vanh vách...

Câu trả lời của Đêra khiến Kăply, Nguyên và K'Tub ngẩn tò te. Tụi nó nghĩ là Đêra đang nói đùa mặc dù vẻ mặt của thằng này không có dấu hiệu gì cho thấy nó là đứa biết đùa. Êmê và Păng Ting càng sững sốt hơn, vì đứa nào cũng biết Đêra mới lãnh một điểm 0 hồi này và bị thầy Di Pri chửi te tua vì tội không chịu học bài.

- Thế sao... - Kăply khề mấp máy môi, mắt nhìn Đêra trân trân xem có dấu vết gì cho thấy thằng này vừa va đầu phải gốc cây hay không.

- Tụi mày không hiểu à? - Đêra thu nắm đấm và lại nghiêng răng treo treo. - Ngải thuộc bài của thằng Suku đúng là có giúp tụi tao thuộc bài thiệt, nhưng khi thầy kêu trả bài môn Quái vật học thì tụi tao lại đọc vanh vách môn Tiên tri, còn khi thầy dò môn Luyện bùa thì tụi tao lại thuộc như cháo môn Các loại quỷ...

Dù không hề muốn chọc cho thằng Đêra thêm nổi khùng, bọn Kăply cuối cùng cũng phải phá ra cười sặc sụa lần thứ hai trong ngày.

K'Tub vừa cười vừa lau nước mắt:

- Anh Đêra ơi, như vậy ngải thuộc bài của Suku đâu phải là thứ dỏm. Nó chỉ hơi lộn xộn chút thôi.

Đêra găm lên và bọn Kăply tưởng như cả người nó đang bốc khói:

- Tao không giận với mày, K'Tub! Mày về bảo với thằng Suku khôn hồn thì đừng bao giờ để cho tao thấy mặt. Nhớ đấy!

Nói xong, Đêra đùng đùng bỏ đi, và căn cứ vào thái độ hùng hổ của nó có thể tin là nó sẵn sàng giết người nếu chẳng may thằng Suku lộ ra ở một khúc quanh nào đó.

Suku lộ đầu ra thật. Bọn Kăply như không tin vào mắt mình khi từ sau một bụi rậm ven đường, Suku thỉnh linh chui ra trong bộ dạng lấm lét của một con thỏ, tất nhiên là sau khi Đêra đã bỏ đi được một lúc.

K'Tub chưng hửng:

- Mày nấp ở đây này giờ hả Suku?

- Ồ. - Suku vừa đáp vừa lom khom đập đập tay lên ống quần.

- Em làm gì ở đây vậy? - Kăply hỏi, và bước lại giúp thằng nhóc phui bụi.

- Chú Mustafa bay lòng vòng trên trời sốt ruột quá nên kêu em đi tìm mấy anh.

- Yên chí đi. - Kăply vỗ vai Suku, toét miệng cười. - Thằng Mom hết tung tung rồi.

- Thế này giờ mày đã nghe hết những lời tố cáo của Đêra rồi chứ, hả Suku? - K'Tub nheo mắt nhìn bạn.

- Ồ. - Suku tỉnh queo.

K'Tub ngắm bạn một lúc, rồi bỗng nhiên gật gù:

- Lạ thật đấy.

- Lạ gì cơ? - Suku ngược đôi mắt long lanh.

- Lạ là tại sao cho đến giờ này mày vẫn còn sống trên cõi đời. Tao nghĩ lẽ ra mày đã bị những khách hàng của mày hè nhau bóp cổ từ lâu rồi chứ.

- Mày đừng có nghe những lời bố láo của tụi nó. - Mặt Suku sầm xuống. - Đa số học trò trường Đămri là bọn có cái đầu bã mía. Tao đã dặn đi dặn lại bao nhiêu lần về cách sử dụng các loại sản phẩm của tao mà tụi nó có chịu để vào tai đâu.

Êmê nhìn thẳng nhóc bằng ánh mắt trù mên:

- Chị tin em, Suku.

- Suku, anh cũng tin em.

Nguyên nói, và bắt gặp Êmê nhìn mình, dĩ nhiên ánh mắt đó còn trù mên gấp mấy lần khi cô nàng nhìn Suku.

Nhưng Êmê không tấm mình trong nỗi êm đềm được lâu. Bọn trẻ vừa trò chuyện vừa rảo bước dọc đại lộ Brabun và khi cả bọn đi ngang qua CỬA HIỆU THẤT TÌNH thì Êmê cảm thấy như có ai ném đá vào người mình.

Thứ âm nhạc bạo lực của lão Seradion dội vào tai nó một cách thô bạo:

Cuộc tình dù trái ngang

Muộn phiền rồi sẽ tan

Nếu vào đây trút giận

Ta quyết đá cho sập bàn

Người tình dù đã xa

Mà lòng chẳng muốn tha

Xin vào đây trút giận

Ta quyết đá cho sập nhà...

Êmê dợm chân định chạy bỗng cảm thấy có ai nắm chặt tay nó. Nó chưa kịp quay lại đã nghe tiếng Nguyên cất lên bên tai:

- Đừng chạy, Êmê.

- Thả tay em ra, anh K'Brăk. - Êmê giãy nảy. - Lão Seradion tra tấn mọi người thế này...

- Chính vì vậy mà chạy là điều vô ích. Hồng lẽ ngày nào đi qua đây em cũng co giò chạy? - Nguyên tặc lưỡi nói, rồi nó hạ giọng thì thầm. - Tốt nhất là làm cho lão Seradion đóng cửa tiệm luôn.

Êmê ngơ ngác:

- Anh có cách ư?

- Có cách. - Nguyên gật đầu, rồi nó nói thêm, giọng chuyển sang nghiêm trọng. - Tại em không biết đó thôi. Lão Seradion từng giết người ngay trong cửa hiệu của lão.

- Anh không đùa đó chứ?

Lần này thì không chỉ Êmê há hốc miệng mà cả Păng Ting, K'Tub và Suku cũng hấp tấp chụm đầu lại, cả bọn giương mắt hồi hộp nhìn Nguyên, nín thở chờ nghe câu trả lời.

- K'Brăk nói thật đó, Êmê. - Kăply vọt miệng đáp thay bạn. - Lão Seradion lập ra một ban nhạc và bắt phải chơi đúng ý lão. Ai làm lão phật ý là lão ra tay ngay. Một nhạc công tên là Liti đã bị lão chặt làm hai khúc...

- Làm sao các anh biết được? - K'Tub tròn xoe mắt. - Hồng lẽ thứ nhạc thổi tả của lão là nhạc sống?

- Đúng là vậy đó, K'Tub. - Nguyên thò tay dứt mạnh một sợi tóc. - Hôm qua lúc kể chuyện anh quên khuấy mất chi tiết này...

Trước những cặp mắt thao láo của tụi bạn, Nguyên hăng hái thuật lại những gì mà nó và Kăply tình cờ nghe được trưa hôm qua, cũng ngay tại chỗ mà tụi nó đang đứng...

10. Chương 07

Chương 7

Ban nhạc củ cải

K'Tub vỗ tay bôm bốp khi Nguyên vừa dứt lời:

- Phen này chị Êmê gặp may rồi. Cục an ninh mà biết được chuyện này thì lão Seradion kể như tiêu đời.

Cả bọn dồn mắt sang Êmê, ngạc nhiên thấy nó chẳng tỏ vẻ gì phấn khởi.

- Hồng có gì rõ ràng ở đây hết. - Êmê trầm ngâm nói, bằng cái giọng nếu không mượn của Nguyên thì chắc chắn là mượn của thầy N'Trang Long, nghe rất chín chắn. - Lão Seradion hoàn toàn có thể chối phăng chuyện đó.

- Đúng vậy, chị Êmê. - Suku tán thành.

- Chúng ta cần phải có nhân chứng. - Êmê trình trọng tiếp, và nó quay sang Suku. - Em có đem theo chiếc áo tàng hình nào đó không?

Suku đập tay vô túi quần:

- Chỉ có hai chiếc à. Chiếc của em và chiếc của chú Mustafa.

- Cái gì? - Kăply trợn mắt. - Chú Mustafa bay loanh quanh trên trời cả buổi mà dám không mặc áo tàng hình sao? Em không nói lộn đó chứ?

- Thoạt đầu thì chú vẫn mặc. - Suku giải thích. - Nhưng khi bảo em đến chỗ mấy anh thì chú cởi ra đưa em để em mặc cho thằng Mom. Chú muốn em bí mật đưa thằng nhóc đến chỗ chú.

- Thiệt là hoang đường! - Nguyên nhún vai. - Làm sao mà em có thể dẫn thằng Mom ra khỏi trường giữa một lô giáo sư như thế được. Hơn nữa, em cũng thừa biết áo tàng hình chẳng có tác dụng gì trong khuôn viên trường Đămri mà.

- Thì em cũng nói vậy mà chú Mustafa đâu có chịu nghe. - Suku nhăn nhó đáp, trông nó như vừa đập phải gai.

- Chị Êmê ơi. - Păng Ting vùng kêu. - Bây giờ chúng ta phải làm sao? Hai chiếc áo thì đâu có đủ cho chừng này người?

Êmê hất mái tóc vàng óng, giọng dứt khoát:

- Khỏi cần mặc áo. Tất cả chúng ta cùng vào.

- Như lần trước á?

- Ừ, như lần trước. Vào bên trong rồi hăng tít.

Êmê nói nhanh, rồi sực nhớ ra một chuyện quan trọng, nó ngoảnh sang Suku:

- Em có mang đủ tiền đó không, Suku?

- Chị khỏi lo. - Suku đưa tay vén lọn tóc sắp chọc vào mắt, tươi tỉnh đáp. - Tiền bán ngải thuộc bài, em chưa kịp xài đồng nào hết á.

Nguyên và Kăply kín đáo nhìn nhau và rõ ràng hai đứa đang cười với nhau bằng mắt. Cô nàng Êmê dịu dàng hàng ngày bỗng đứng trở nên quyết đoán như một vị tướng chỉ huy khiến tụi nó cảm thấy vô cùng thú vị. Có lẽ trong bọn Êmê là người căm ghét Cửa hiệu Thất tình hơn ai hết, nếu không cô nàng chẳng nhanh nhẹn một cách bất thường như thế. Nguyên nghĩ, và nó đoán cái đầu cục gạch của Kăply chắc cũng nghĩ giống như nó, bởi thiệt sự thì cũng không cần phải thông thái lắm mới hiểu được tại sao Êmê lại quyết tâm đến vậy.

* * *

Lão Seradion nhận ngay ra lũ nhóc hôm trước khi bọn Kăply đun đầu qua khỏi cửa.

- Lại là tụi bay à? - Lão hỏi với giọng của người nghi mình bị hoa mắt.

- Tụi tôi đây. - K'Tub cười toe toét. - Chào ông, ông vẫn khỏe chứ?

Lão Seradion như không nghe câu chào của K'Tub. Lão nhìn sững nó, cái miệng móm há to:

- Nhóc mày đã kịp thất tình tới lần thứ năm rồi kia à?

- O, sao lại là thứ năm? - K'Tub vênh mặt. - Tôi thất tình lần này là lần thứ tám rồi đó. Ba lần mới đây nhất, tôi tự giải quyết được nên không dẫn xác tới chỗ lôm côm này thôi.

Nó đầm hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này thì bực hết sức là bực. - Sực nhớ đến câu nói của thầy Akô Nô khi nãy, nó ngoác miệng bỏ bô. - Trái tim tôi bây giờ đang khô héo thê thảm...

K'Tub nói năng vung tán tăn khiến tụi bạn nó xanh mặt. Trong khi Êmê lườm K'Tub một cái dài thiệt dài thì Nguyên hấp tấp cắt ngang lời ba hoa của thằng oắt:

- Ông còn phòng trống chứ, ông Seradion?

Đang bị thằng K'Tub làm cho mù mịt đầu óc, nghe hỏi, lão chủ tiệm như bưng tỉnh:

- Phòng hả? Còn. Còn chứ.

Sự vồn vã trở lại trên môi lão:

- Tụi bay đi theo tao. Cửa hiệu Thất tình càng ngày càng đổi mới. Trang bị cực kỳ hiện đại. Có cả một ban nhạc phục vụ 24/24.

Bọn trẻ như ngừng thở khi nghe lão Seradion nhắc đến ban nhạc. Nguyên khẽ liếc Êmê, thấy vẻ mặt cô bạn gái đột nhiên trở nên trầm trọng.

- Ban nhạc hở? - Nguyên khịt khịt mũi. - Ồ, tụi tôi vẫn nghe mỗi ngày khi đi ngang qua đây.

Nguyên quay đi chỗ khác, nhăn mặt nói thêm:

- Nói không phải nịnh chứ thiệt tình tụi tôi rất khoái những bài hát đó.

K'Tub vọt miệng:

- Rất sục sôi. Đầy khí thế. Và khiến người ta thất tình một cách phấn khởi, hào hùng.

K'Tub chắc còn định tuôn thêm một vài câu khủng khiếp nữa nhưng Êmê đã kịp thò tay véo nó một cái khiến nó không thể làm gì khác hơn là kêu "oái" một tiếng và lập tức nín thinh.

- Trình độ thưởng thức âm nhạc của tụi bay như vậy là có hạng đó. - Lão Seradion cười híp mắt. Đang nói, lão bỗng xịu mặt, buông ra một tiếng thở dài. - Nhưng thiết sự thì ban nhạc của tao chơi chưa đạt yêu cầu đâu. Phải rèn luyện nhiều hơn nữa mới được.

- Ban nhạc của ông có đông không? - Nguyên thận trọng thăm dò.

- Khoảng chục đứa. - Lão Seradion lúc lắc chùm chìa khóa trên tay, tự hào đáp.

Nguyên chưa kịp hỏi thêm thì lão chủ tiệm đã dừng bước trước cửa phòng số 4 và loay hoay tra chìa khóa vào ổ:

- Phòng của tụi bay đây.

Lão mở rộng hai cánh cửa và nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt cười cợt:

- Tụi bay vẫn chun vô một chỗ như lần trước chứ?

- Như lần trước. - K'Tub nhún vai. - Tụi tôi cần an ủi lẫn nhau, ông Seradion.

Như thông lệ, sau khi bọn Kăply vào phòng được một lúc, lão chủ tiệm ôm vào một đồng thú nhồi bông, đặt lên bàn rồi bắt đầu lên bổng xuống trầm:

- Kẻ thù đây, thưa quý ông quý bà. Quý ông quý bà tha hồ trút cơn phẫn nộ, có thể chửi bới, ngắt véo, cào cấu tùy thích...

Y chang được phát ra từ băng cátxét, những lời ngân nga từ miệng lão Seradion trào ra không sai một chữ so với lần quảng cáo trước.

- Đủ rồi, ông Seradion. - Nguyên nhún vai. - Tụi tôi đã thuộc bài này rồi. Đại khái là “ở đây có kim để chích, có kềm để kẹp, có búa để gõ và hàng đồng những dụng cụ tra tấn rừng rợn khác mà quý ông quý bà có thể thoải mái sử dụng”, đúng không hả?

Lão Seradion cười hề hề:

- Đúng, đúng. Trời sinh ra nhóc ngươi chắc là để làm tri kỷ của Cửa hiệu Thất tình. Nhưng còn cái vụ tiền nong...

- Ông yên tâm đi. - Nguyên khoát tay. - Giá cả là 2.000 năpken mỗi giờ. Tụi tôi cả thấy 6 người, như vậy tổng cộng là 12.000 năpken mỗi giờ, đúng chưa? Lưu lại nhiều hơn thì chi phí cứ theo đó mà nhân lên.

Lão Seradion thò lò mắt nhìn Nguyên, mũi lão cơ hồ dài ra thêm một khúc. Nhìn như vậy một hồi, lão đập tay lên đầu một cái “bốp”, tiếc rẻ nói:

- Nhóc ngươi lẽ ra hoàn toàn xứng đáng làm người quản lý cho tao.

- Thế tôi làm có được không? - K'Tub ưỡn ngực ra phía trước.

- Thằng kia đã không được thì nhóc ngươi lại càng hỏng bét. - Lão Seradion liếc xéo K'Tub. - Nội quy hàng đầu mà mọi nhân viên của Cửa hiệu Thất tình đều phải tuân thủ là: Không được thất tình. Mà bọn ngươi thì mới tí tuổi đầu đã yêu đương lăng nhăng quá.

Lão khoa tay một vòng quanh phòng và lập tức chuyển sang giọng chào hàng, nhanh đến mức Kăply tưởng như có một kẻ khác đang nấp trong người lão và điều đó không khỏi làm nó liên tưởng đến thầy Haifai:

- Như vậy chắc là chúng tôi không cần phải hướng dẫn quý vị về cách sử dụng đồ đạc trong phòng. - Lão quét mắt xuống mặt bàn. - Những con thú nhồi bông này, nếu tôi đoán không lầm thì có lẽ cũng không nhất thiết phải biến thành những người tình bội bạc của quý vị.

Lần này lão Seradion có vẻ tiến bộ hơn trước rất nhiều. Tiếng tăng hắng sột ruột của Êmê vừa lọt vào tai, lão liền lật đật khom lưng, xối lỗi:

- Bây giờ tôi xin phép rút lui. Chào quý vị. Chúc quý vị những khoảnh khắc thư giãn thoải mái như trên thiên đường.

Lão Seradion vừa khuất sau cửa phòng, Êmê đã bật ngay dậy, chìa tay về phía Suku:

- Đưa áo tàng hình đây, Suku?

Giữ mạnh hai chiếc áo màu cánh gián trong tay, Êmê đưa mắt nhìn Nguyên:

- Anh với em đi nhé.

- Ừ.

Nguyên gật đầu mau mắn. Và chỉ một lát sau, cả hai đã biến mất trong mắt tụi bạn.

Êmê thì thào:

- Anh cầm tay em kéo lặc.

Nguyên không nghĩ là Êmê cố tình tạo ra tình huống này nhưng nó vẫn cảm thấy bối rối khi nắm tay cô bạn gái.

Cả hai lần ra khỏi cửa, rón rén men theo lối đi nằm giữa hai dãy phòng, tai dỏng lên cố đoán xem ban nhạc của lão Seradion đang ở chỗ nào.

Chốc chốc hai đứa phải nín thở nép mình sát tường khi lão Seradion dẫn khách đi ngang, mà những lần như vậy thì rất nhiều. Cửa hiệu Thất tình nhìn từ bên ngoài không lớn lắm nhưng bên trong rộng mênh mông. Nguyên và Êmê kinh ngạc nhận thấy rất nhiều hành lang cắt nhau trên lối đi với vô số phòng liền nhau, gần như phòng nào cũng có người và chính những tiếng thét, những tiếng động lịch kịch, tiếng những bức vách bằng kiếng rơi vỡ loảng xoảng vọng ra từ bên trong đã khiến tụi nó mất rất nhiều thì giờ để xác định vị trí của ban nhạc.

Chưa kể, bằng cách nào đó, lão Seradion đã làm cho tiếng nhạc trong cửa hiệu văng ra từ mọi hướng và điều đó càng làm Nguyên và Êmê thêm lúng túng. Hai đứa cứ đi một quãng lại đứng lại, quay đầu nhìn dáo dác, hoàn toàn thất vọng khi không thể định hướng được thứ âm thanh đang chạy lòng vòng quanh tụi nó một cách quái đản.

Có một lúc Nguyên và Êmê cảm thấy tụi nó đang nhìn vào mắt nhau và mặc dù không ai trông thấy ai, đứa này vẫn có thể đọc được sự bối rối trong mắt đứa kia một cách không thể nhầm được. Đôi khi, dù không muốn Nguyên vẫn phải bóp chặt tay Êmê để trấn an cô bé khi những lời ca quái chiêu của ban nhạc đột ngột ré lên và động vô tai tụi nó thành thành như những nắm đấm.

- Làm sao đây, anh K'Brăk? - Cuối cùng, không nhịn được, Êmê hoang mang hỏi.

Nguyên quét mắt dọc hành lang vắng, thấp giọng nói:

- Bình tĩnh đi, Êmê. Thế nào bọn mình cũng tìm thấy ban nhạc của lão.

Nguyên nói bừa, không hề tin vào điều mình nói, vì thiệt sự thì nó cũng chưa nghĩ ra cách nào.

Ngay lúc đó, lão Seradion lại đi ngang. Lần này lão đi một mình, sải bước rất nhanh, vừa đi vừa làu bàu:

- Tụi nó chơi thứ nhạc gì mà ỉu xiu vậy không biết. Thiệt tình!

Nguyên bấm khế những ngón tay lên tay Êmê, thì thầm:

- Bám theo lão!

Hóa ra ban nhạc của lão ở trong này! Nguyên mừng rỡ nhủ bụng khi lão chủ tiệm quanh quanh quẹo quẹo một hồi, rồi dừng lại trước một căn phòng trông tồi tàn như một nhà kho chứa đồ phế thải, cấu kính xô cửa đánh "đùng".

Chưa bước hẳn vào bên trong, lão đã thét âm ầm:

- Tụi bay chơi kiểu gì nghe như nhạc đám ma vậy hả?

Tiếp theo là tiếng ngã đổ rầm rầm, có vẻ như lão Seradion vừa đá tung một chiếc ghế.

- Thăng Lô-tô cà chớn này nè. Tao cho mày đi theo thăng Liti luôn.

Lão Seradion lại gầm lên. Nguyên và Êmê tái mét mặt khi liền theo đó là một tiếng “bụp” ngọt xớt vọng vào tai tụi nó.

- Lão lại giết người.

Nguyên nghiêng răng nói và kéo tay Êmê hấp tấp bước vào.

Nhưng gần như ngay lập tức, hai đứa đứng lặng người luôn tại ngưỡng cửa, sững sờ, chơi vơi.

Trước mặt tụi nó, lão Seradion đang đứng quay lưng lại. Đối diện với lão là một chiếc bàn thấp trên đó có tất cả là chín củ cải đang xếp thành hàng ngang. Các củ cải đứng trên mớ rễ của mình, bên trên là những cọng lá bị cắt cụt, giống như những mái tóc cắt theo kiểu đầu đinh. Nằm lẫn lóc bên cạnh là một củ cải bị cắt làm đôi, có lẽ đó là thằng Lô-tô vừa bị lão Seradion trừng trị.

Nguyên và Êmê đứng há hốc mồm một lúc lâu, mắt mở trừng trừng, mặt nghệt ra, dở cười dở mếu. Tụi nó hoàn toàn không ngờ ban nhạc của lão chủ tiệm chỉ là những củ cải. Phải nói lão Seradion rất khéo chọn: Những nhạc công của lão đều là những củ cải bị sâu đục lam nham, tiếng hát đang không ngừng phát ra từ những cái hốc đen ngòm đó. Và củ nào cũng có hai chiếc rễ to gần cuống lá, vươn ra như hai cánh tay, mỗi nhạc công củ cải chơi một thứ nhạc cụ tí hon và dĩ nhiên là hoàn toàn khác nhau. Bây giờ thì Nguyên mới hiểu tại sao lần nào nó cũng chỉ nghe một mình lão Seradion quát tháo, còn bọn nhạc công không hề lên tiếng. Chắc chắn những củ cải này được lão phù phép chỉ để hát những bài ca do lão sáng tác, ngoài ra chúng không có khả năng nói được một câu nào khác.

Nguyên cũng nhận thấy là lão Seradion chẳng bao giờ tỏ ra dễ ưa khi đứng trước các nhạc công của mình. Lúc này cái miệng móm của lão vẫn tiếp tục tuôn ra hàng tràng những lời mắng nhiếc:

- Tao đã phải tốn bao nhiêu công sức cho tụi bay. Vậy mà tụi bay hát hò còn thua tao hất xì hơi.

Lão lại đá tung một chiếc ghế khác:

- Tụi bay liệu hồn đấy. Có ngày tao cho cả lũ vô nồi hết ráo. Hừm, tập cho tụi khoai tây chơi nhạc hồng chừng lại ăn khách hơn tụi bay nhiều!

Nhận ra không còn gì để xem nữa, Nguyên khê giật tay Êmê và cả hai nhón gót cẩn thận lui ra khỏi phòng.

- Kết quả thế nào? Anh chị có gặp bọn nhạc công của lão Seradion không? - K'Tub láu táu hỏi ngay khi Nguyên và Êmê đẩy cửa phòng và vội vã trút áo tàng hình ra khỏi người.

- Gặp. - Nguyên đáp cụt lủn, mặt xịu xuống.

- Thế bọn chúng có nói gì không? - K'Tub hỏi dồn. - Bọn chúng có tố cáo chuyện lão Seradion giết người không?

Nguyên nói như than:

- Lão Seradion chưa bao giờ giết người, K'Tub à.

Lần này tới lượt Kăply thộn mặt:

- Mà nói gì thế, K'Brăk? Hôm qua chẳng phải tụi mình đã nghe...

- Ban nhạc của lão chỉ là những củ cải, anh K'Brê. - Êmê ngo ngoáy chiếc mũi hếch. - Mà cắt đôi một củ cải thì không thể gọi là giết người.

Trong khi Kăply, Păng Ting và K'Tub tròn xoe mắt thì Suku gật gù, giọng thản nhiên:

- Củ cải là loại rau của sự bất tử, nhiều người dùng nó để luyện thuốc trường sinh. Lão Seradion chắc chắn là bậc thầy về thuật luyện bùa.

Nó quay sang Êmê, chìa tay ra:

- Em chia buồn với chị, chị Êmê.

Êmê nắm tay thằng nhóc, ngơ ngác:

- Chia buồn chuyện gì hở em?

Suku chưa kịp đáp, K'Tub đã cười híc híc:

- Còn hỏi nữa! Kết quả của chuyến đột nhập ngày hôm nay đã quá rõ ràng: Lão Seradion sẽ không sập tiệm và mỗi khi đi ngang qua đây chị vẫn phải vắt giò lên cổ chạy dài dài.

Câu nói của K'Tub khiến cả bọn bật cười, trừ Êmê. Có vẻ như nó rất muốn chồm lại chỗ chiếc kệ sát vách để cầm lên cuốn 200 câu rửa thông dụng nếu ngay lúc đó Nguyên không hắng giọng:

- Tụi mình về đi! Trễ lắm rồi!

* * *

Kăply nhìn những chiếc bóng đổ dài trên đường, mặt lộ vẻ thắc thỏm:

- Bữa nay bọn mình chắc te tua với dì Êmê và bố K'Tul rồi.

- Không sao đâu, anh K'Brêt. - Êmê lúc lắc mái tóc vàng. - Buriam đã bị bắt, em nghĩ mẹ em và cậu K'Tul không quá lo lắng cho chúng ta đâu.

- Chưa chắc. - K'Tub gừ gừ trong cổ họng như một chú sói con. - Tờ Tin nhanh N, S & D đã đầu độc mọi người. Mà ba em thì như các anh chị biết đó, là một tín đồ mù quáng của Ama Đliê.

Câu nói của K'Tub như chiếc dùi nhọn thúc vô lưng bọn trẻ. Tụi nó đi như chạy, trong đầu không nghĩ đến điều gì khác hơn là mong sao cả bọn kịp về đến nhà trước khi thăng Đam Pao và con Choleng dẹp bàn.

Nhưng khi tụi nó về gần đến lâu đài K'Rahlan thì Păng Ting đột ngột ré lên:

- Nhìn kia!

Cả bọn ngoảnh nhìn Păng Ting, thấy nó đang ngược mặt lên trời, tay hươ loạn xạ.

Năm cái đầu lập tức ngẩng lên, và khi nhác thấy chiếc thảm bay phóng vèo vèo trên đầu, Suku mừng rỡ reo lên:

- Chắc chú Mustafa đi tìm em đó.

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Suku lập tức cứng như gỗ khi nó kịp nhận ra tấm thảm không bay một mình. Có ba chiếc chổi bay đang đuổi theo tấm thảm và căn cứ vào việc gã Mustafa đang lao vun vút có thể thấy là gã đang bị rượt trời chết.

- Làm sao giờ? - Suku bồn chồn nói, chân nhảy tưng tưng như đang đứng trên miệng núi lửa sắp phun.

Bọn trẻ bất lực đưa mắt ngó nhau rồi lại ngoảnh lên trời, rõ ràng là không đứa nào biết phải làm sao. Gương mặt Suku càng lúc càng xệ xuống, thông thái như nó mà lúc này cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào để giúp đỡ gã tài xế.

- Ai rượt theo chú Mustafa vậy há? - Păng Ting hỏi hộp hỏi, bụng giật thon thót.

Kăply bắt hai tay lên miệng làm loa, kêu lớn:

- Chú Mustafa! Tụi tôi ở đây nè!

Kăply kêu đến lần thứ ba thì gã tài xế nghe thấy. Gã chồm đầu ra khỏi tấm thảm, dòm xuống dưới.

Nhìn thấy bọn Kăply, mặt Mustafa rạng ra. Không giảm tốc độ, gã cho tấm thảm đánh một vòng rộng sang bên phải rồi chúi xuống. Bọn trẻ sửng sốt khi thấy tấm thảm của gã bay nghiêng, gần như thẳng góc với mặt đất.

Nhưng Mustafa là một tay lái thảm kỳ tài. Hai tay bám chặt mép thảm, gã tiếp tục cho tấm thảm lao xuống hết tốc lực.

Ba cây chổi phía sau hơi khựng lại một thoáng rồi vội vã lao theo một cách điên cuồng. Người chạy kẻ đuổi trong nháy mắt đã phóng gần đến chỗ bọn trẻ.

Khi nhìn rõ những kẻ cỡi chổi, cả đồng cái miệng khiếp đảm la lên:

- Hắc tinh tinh!

Nguyên lóng ngóng đập tay lên vai Păng Ting:

- Em nói gì với bọn họ đi chứ. Hai bên là chỗ quen biết mà.

- Không ăn thua gì đâu, anh K'Brăk. - Păng Ting méo xệch miệng. - Xưa nay bọn Tam phù thủy chỉ nghe theo người nào thuê chúng thôi.

K'Tub vung tay rồi rút, mặt xanh dờn:

- Chạy về nhà ngay! Ba em và dì Êmô sẽ chặn tay Hắc tinh tinh.

Lời K'Tub lập tức trở thành một mệnh lệnh. Cả đám ba chân bốn cẳng phóng như giông về phía lâu đài K'Rahlan. Ở phía sau, cao cao trên đầu, tấm thảm của Mustafa vẫn cuống quýt bám theo.

Khi tông đánh rầm vô cánh cổng rào và nhào lặn vào bên trong, không đứa nào trong bọn nghĩ tới tình huống xấu nhất mà tụi nó có thể rơi vào: ông K'Tul và bà Êmô đồng loạt vắng nhà.

Vì vậy khi thằng Đam Pao trở mắt lên nhìn cả bọn đang lặn lông lốc trên cỏ, rụt cổ nói:

- Sao giờ này mấy anh chị mới về? Cậu và dì đi tìm mấy anh chị này giờ rồi.

Bọn Kăply cảm thấy như có ai rút trái tim tụi nó ra khỏi lồng ngực và liệng đi đâu mất.

- Làm sao giờ? - Êmê lồm cồm bò dậy, run run lặp lại đúng cái câu Suku vừa hỏi cách đó ít phút.

Kăply nói như khóc:

- Còn làm gì được nữa! Tất cả bọn mình hợp sức lại cũng đâu có đối phó nổi với Hắc tinh tinh.

Suku như không nghe thấy những tiếng xôn xao bên cạnh. Nó ngược đôi mắt sáng nhìn lên vòm lá trên đầu, chăm chú một thoáng rồi reo khê:

- Có cách rồi.

Trước ánh mắt hoang mang của tụi bạn, nó lặng lẽ cúi nhặt một hòn đá nhọn dưới chân, vội vã cắm vào trụ cổng rồi bước lui ra sau, lầm rầm niệm chú.

- Vô ích thôi, Suku! - K'Tub “xì” một tiếng như lốp xe bị thủng, giọng thất vọng. - Tao không nghĩ là bùa ếm của một “đại phù thủy” như mày cản bước được Hắc tinh tinh đâu. Tốt nhất...

“Rầm” một tiếng, tấm thảm của Mustafa lao thẳng xuống chỗ bọn trẻ đang đứng, không những không cho K'Tub nói tiếp câu nói dang dở mà còn húc nó, lẫn Nguyên và Êmê ngã lăn ra đất. Gã Mustafa còn tệ hại hơn: tấm thảm văng tuốt vô nhà bếp, còn gã bị bắn tung lên cao và căn cứ vào tiếng rên rỉ của gã vọng xuống từ trên đầu, bọn trẻ đoán là gã bị mắc kẹt đầu đó giữa mớ cành nhánh trong vườn.

- Bình tĩnh mà leo xuống, chú Mustafa. - Suku cao giọng nói, đầu vẫn không quay lại. - Con trai của chú đã được chữa khỏi bệnh rồi.

Không riêng Suku, mà lúc đó chẳng đứa nào có đủ thì giờ để nhìn xem gã tài xế leo xuống bằng cách nào. Ở bên ngoài, cách cổng rào chừng mười mét, Tam phù thủy Hắc tinh tinh đã đáp xuống đất, đứng lù lù trong chiếc áo thụng đen như ba thân cây bị sét đánh, cầm nín nhìn vào lâu đài K'Rahlan, sáu con mắt chiếu ra những luồng sáng xanh lè như lân tinh.

- Bọn họ có dám... xông vào đây không, Păng Ting? - Êmê lấp bắp hỏi, mắt dán chặt vào những con hắc xà đang ngoe nguẩy trên tay Hắc tinh tinh, cô nàng sợ đến mức quên cả sự e ảm sau cú ngã vừa rồi.

- Em nghĩ sớm muộn gì họ cũng sẽ xông vào, chị Êmê à. - Păng Ting lo lắng đáp. - Theo như em biết, xưa nay Tam phù thủy không bao giờ bỏ cuộc nửa chừng.

Nguyên cắn môi:

- Hồng lẽ bọn Hắc tinh tinh dám xâm phạm lâu đài K'Rahlan?

Păng Ting tặc lưỡi:

- Nếu vợ chồng K'Rahlan. - Kaming còn sống thì có thể bọn họ không dám. Nhưng bây giờ thì...

Păng Ting bỏ lửng câu nói và thay vào đó bằng một tiếng thở dài ảm đạm.

Êmê gương nhìn quanh một vòng rồi cất giọng yếu ớt, nghe rất giống một chiếc xe sắp cạn xăng:

- Nếu mẹ em và cậu K'Tul không về kịp, chắc chúng ta phải ráng chống chọi quá, anh K'Brăk à.

Thái độ của hai cô bạn gái tự nhiên làm Kăply thấy khó chịu hết sức, nhất là cái giọng giống như trấn trời của Êmê. Cô nàng kêu gọi chiến đấu mà nghe như tuyên bố đầu hàng.

- Đánh thì đánh chứ sợ gì! - Nó vung tay, rít khê qua kẽ răng. - Tụi anh dù sao cũng học được bảy, tám câu Thần chú chiến đấu rồi chứ bộ. Hồng lẽ bỏ tay chịu trời.

- Bọn Hắc tinh tinh không dám xông vào đâu. - Tiếng Suku nhẹ nhàng cất lên khiến cả bọn quay phắt lại dòm nó.

Không buồn để ý đến những ánh mắt đang ghim vào mình, Suku thản nhiên chỉ tay vào trụ cổng:

- Chính cái này sẽ khiến bọn họ bỏ chạy.

Bọn trẻ khi nãy đã nhìn thấy Suku cắm một hòn đá vào trụ cổng, dù không biết thằng oắt dở trò gì nhưng không đứa nào tin cái thứ bùa êm vớ vẩn đó có thể khiến những sát thủ khét tiếng như Hắc tinh tinh phải sợ hãi.

Bụng bán tín bán nghi, cả bọn nhìn trân trân vào trụ cổng, hòn đá Suku vừa cắm nằm ở mé ngoài nên rốt cuộc không ai đoán ra cái hòn đá lôm côm đó có gì đặc biệt.

Kăply khê liếc mắt ra bên ngoài, nhẹ thở ra khi thấy ba cái dáng cao lêu nghêu của Hắc tinh tinh vẫn đứng im lìm, bất động, sáu luồng sáng bắn ra từ hốc mắt cắm chặt vào trụ cổng Suku vừa phù phép như bị thôi miên. Hồng lẽ bọn họ ngán bùa êm của thằng oắt Suku thiệt? Kăply ngạc nhiên nghĩ và cố mở mắt thật to.

- Chắc chắn Tam phù thủy Hắc tinh tinh nghĩ là chúng ta đã chết, - Suku trầm giọng - do đó điều quan trọng nhất lúc này là chúng ta không được gây ra bất cứ một tiếng động nào, nếu không sẽ hỏng bét.

Mặc dù không biết tại sao phải đóng vai những xác chết nhưng nghe Suku dặn dò bằng giọng nghiêm trọng, bọn trẻ cố bắt mình thở thật nhẹ và mọi tiếng thì thầm lập tức im bật. Gã Mustafa còn cẩn thận hơn, gã đưa tay lên bịt miệng như thể nếu không làm vậy gã sẽ ợ ra một phát đại bác.

Ở bên kia hàng rào, có vẻ như Tam phù thủy Hắc tinh tinh đang trải qua những giây phút khó khăn nhất trong đời mình. Bọn họ hết nhìn chăm chăm vào trụ cổng lại đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng hòn đá của Suku đang khiến cả ba hoang mang tột độ. Và cái cách họ không quyết định được nên xông vào lâu đài K'Rahlan hay nên rút lui cho thấy một cách sống động sự phân vân ghê gớm trong lòng họ.

Trong khi bọn Kăply đang thắc mắc hồng biết Suku dở trò quái chiêu gì thì gã phù thủy đứng bên trái thỉnh thoảng mở miệng:

- Bọn ta tính sao đây?

Gã đứng bên phải khò khè:

- Các người có chắc đó là cấm lệnh của Balibia không?

Gã bên trái bực bội cất cao giọng, nghe rìn rít như hai hòn đá cọ vào nhau:

- Theo ta biết thì cho đến lúc này kẻ dám giả mạo cấm lệnh của Balibia còn chưa ra đời đâu.

- Nhưng gần mười năm nay, tả hộ pháp của Bastu không hề xuất hiện...

- Hừm, mười năm không xuất hiện không có nghĩa là sẽ tiếp tục không xuất hiện vào năm thứ mười một.

- Vậy là bọn ta quay về à? - Gã bên phải đưa tay sờ chiếc mũi bị chẳng nằm lệch về một bên, đáp trả bằng giọng cầu nhàu. - Nếu ta nhớ không lầm thì Hắc tinh tinh hình như chưa bao giờ rút lui khi chưa hoàn thành...

- Nhưng quy tắc của bọn ta là không bao giờ đối địch với phe Hắc Ám. Hơn nữa, bữa nay có thể coi như chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ. - Gã phù thủy đứng giữa bây giờ mới lên tiếng, giọng gã nghe âm u ma quái gấp mấy lần hai tên đồng bọn, vừa ngắt lời gã vừa vung cây chổi trở vào chỗ bọn Kăply đang nấp. - Mục đích của bọn ta là truy sát tên nhập cư Mustafa, nhưng bây giờ có lẽ hắn đã chết ngắc rồi.

Gã phù thủy bên trái gật gù chiếc mũ trùm:

- Không những gã Mustafa mà những ai có mặt trong lâu đài K'Rahlan chắc cũng banh ta lông hết ráo rồi. Khi sai Balibia đến đây, rõ ràng Bastu muốn diệt cỏ tận gốc mà.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh nói qua nói lại thêm một lúc rồi trước ánh mắt hồi hộp của bọn Kăply, cả ba thỉnh lình kẹp chổi vào chân, đồng loạt phóng đi, nháy mắt đã mất hút.

- Mày hay thật đó, Suku! - K'Tub reo lên khi biết chắc bọn Hắc tinh tinh đã ở xa lắc xa lơ.

Nguyên mỉm cười nhìn Suku:

- Kiến thức của bọn Hắc tinh tinh thiệt là hạn hẹp. Kẻ dám giả mạo cấm lệnh của Balibia đã ra đời cách đây mười hai năm mà bọn chúng chẳng hay biết gì hết.

Bọn trẻ vừa cười đùa vừa đổ xô ra trước cổng rào. Quả nhiên trên trụ cổng đang đổ rục một bàn tay máu, mặc dù biết đó là sản phẩm của Suku nhưng nhất gan như Kăply ngó một hồi đã muốn nổi da gà.

- Thực ra biến một hòn đá thành bàn tay máu chẳng có gì là khó...

Suku đang cố làm ra vẻ khiêm tốn nhưng thằng K'Tub lấu lỉnh đã nhảy tót vô họng nó:

- Biết rồi! Ý mày muốn nói khó là ở chỗ làm sao kịp nghĩ ra diệu kế này chứ gì. Và muốn vậy phải có một cái đầu siêu thông minh, phải không?

- Và một trái tim siêu dũng cảm nữa, vì chỉ có kẻ nào không coi mạng sống của mình vào đâu mới làm cái chuyện xưa nay không ai dám làm là giả mạo cấm lệnh của Balibia.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên từ phía sau khiến bọn Kăply giật mình quay phắt lại. Và khi nhác thấy ở góc vườn không biết từ lúc nào mọc lên một người mặc áo thụng đen, bên ngoài khoác chiếc áo choàng ngắn dệt bằng tóc, và trên cổ lủng lẳng xâu chuỗi kết bằng vô số những chiếc răng, cả bọn lập tức muốn xiu lẩn ra đất.

11. Chương 08 - Phần 1

Chương 8

Náo loạn ở lâu đài K'Rahlan

Gan dạ nhất bọn là Nguyên mà lúc này cũng cảm thấy ruột mình như cứng lại. Nó trừng trừng nhìn chiếc đầu trọc lóc của Balibia, muốn chớp mắt một cái cũng không được. Như vừa bị chích một mũi thuốc tê, các mí mắt của nó đột nhiên đờ ra, không chịu nghe theo ý muốn của nó.

Nguyên cứ đực ra, tay chân lạnh ngắt, câu chuyện gã Mustafa kể hôm qua hiện ra trong óc nó từng chút một và như một thứ nọc độc, làm nó cảm thấy rất rõ rệt mạch máu trong người đang từ từ đông cứng lại.

Cỡ như Nguyên mà không thốt được tiếng nào, những đứa khác dĩ nhiên còn keo kiệt với từ ngữ hơn nữa. Quai hàm tui nó như bị ai nắm chặt, còn thở khò khè được là quá giỏi rồi. Thằng K'Tub vừa rồi tí tởn là thế, lúc này như múi cam bị vắt hết nước, chỉ muốn khuyu chân té, vẻ tươi cười trên mặt nó như bị ai lột mất. Kăply xem ra còn tệ hơn, cả người run bần bật như vừa rơi thẳng vào một cơn sốt rét, thậm chí có thể nghe thấy các khớp xương trong người nó kêu cọt két như một cánh cửa đóng đưa trước gió.

Đứng cạnh Kăply, Êmê đang nhắm nghiền mắt, nếu như không cầu nguyện cho mẹ nó và ông K'Tul kịp về nhà trước khi tui nó vĩnh biệt cõi đời thì chắc chắn là nó đang cầu cho sét đánh xuống ngay chỗ Balibia đang đứng.

Dưới chân Êmê, không biết từ hồi nào gã Mustafa đã nằm bẹp như một con gián, toàn bộ cuộc sống của gã lúc này chỉ thu gọn vào trong tiếng rên rỉ, cũng nhờ vậy mà mọi người mới biết là gã còn sống.

Trong bọn, chỉ có Păng Ting và Suku là bình tĩnh hơn một chút, chắc là tụi nó ỷ vào danh tiếng của Păng Sur và Pi Năng Súp, nhưng cũng như tụi bạn, tiếng nói của hai đứa nó như cũng bị Balibia lấy đi và đem quảng ở một xó xỉnh nào đó.

Bọn trẻ cứ đứng trơ như những gốc cây khô, nỗi sợ hãi khiến đầu óc tụi nó trở nên trống rỗng và sự tịch lặng nặng nề đó tạo cảm giác cả bọn đang bị nhốt kín trong một chiếc túi khổng lồ.

Balibia nhìn bọn trẻ trước mặt bằng ánh mắt lạnh lẽo. Da hắn giống như da thuộc, dày cui, xám như lông chuột nên Kăply không thể đoán được cảm xúc của hắn.

Có vẻ sự chết khiếp của bọn trẻ làm Balibia khoái trá đến mức hắn không buồn lên tiếng ngay. Như độc xà đang thôi miên con mồi, hắn im lìm thưởng thức nỗi khiếp đảm của nạn nhân thêm một lúc trước khi nhếch đôi môi thâm sì, cất giọng khô khốc:

- Ta là người có trí tưởng tượng phi thường, - Balibia ngừng lại một chút để sự hoang mang kịp ngấm vào đầu những đứa trẻ, rồi gằn giọng tiếp - nhưng thiệt tình ta cũng không thể hình dung ra câu chuyện ngày hôm nay.

Hắn vuốt tay lên tấm áo choàng, tay kia nắm lấy xâu chuỗi trên cổ lắc khê, lạnh lùng tiếp:

- Bọn người nhìn đây! Bao nhiêu người đã bỏ mạng vì vi phạm cấm lệnh của ta, nhưng trước nay chưa một ai dám giả mạo ký hiệu bàn tay máu.

Hắn bắt thần gằm lên:

- Chưa một ai, các người nghe chưa?

Trong khi bọn Kăply muốn rụng người xuống trước tiếng quát quát buốt óc của Balibia, hắn bỗng nhe răng cười hèn hèn:

- Hắc tinh tinh là một lũ đại ngu. Cái bọn đánh mướn đó là lũ vô học nhất trên đời. - Hắn chuyển giọng gừ gừ. - Cấm lệnh của ta là bàn tay trái, bọn dẫn độn các người bịa ra bàn tay phải, thế mà lũ ngốc đó chẳng biết cái cóc khô gì hết. Hà hà, nhưng dù sao thì Hắc tinh tinh vẫn là bọn biết sợ.

Hắn quét mắt qua từng khuôn mặt, ánh mắt lấp lánh một cách nguy hiểm:

- Còn bọn người, - giọng Balibia trở nên rờn rợn - bọn người không những không biết sợ mà còn ngang ngược phạm vào điều đại kỵ của ta.

Trước sau chỉ có một mình Balibia nói, còn bọn Kăply tịnh không thốt một tiếng nào, trông tụi nó lúc này rất giống với ban nhạc củ cải của lão Seradion.

Nói dứt tiếng cuối cùng, Balibia từ từ giơ tay trái lên.

- Khoan đã. - Cái chết lơ lửng trước mắt khiến Nguyên đột nhiên tìm lại được tiếng nói. Nó hét lên, hoàn toàn theo bản năng. - Cháu của Nhị tiên đang ở đây. Ông không được làm càn.

Bàn tay của Balibia hơi khựng lại, ngực ngoắc một chút rồi vẫn tiếp tục giơ cao.

- Nếu có Pi Năng Súp và Păng Sur ở đây thì ta còn nghĩ lại. Còn cháu của bọn họ đối với ta chẳng có ý nghĩa gì. - Balibia nhếch mép, và trong khi hắn khinh khỉnh nói, những ngón tay hắn bắt đầu ứng đở.

- Đánh đi! - Biết không thể thoát, Êmê hét lên, và như có một sức mạnh vô hình trợ giúp, nó vung tay ra, thoáng chốc trong gió nồng nặc mùi hành tây.

Tiếng hét thành linh của Êmê vang lên như tiếng súng lệnh, lập tức đánh thức những đứa còn lại. Như chòng tỉnh, cả bọn đồng loạt tung đòn về phía Balibia, tin rằng đó là cách duy nhất để kéo dài thời gian chờ ông K'Tul và bà Êmô trở về, mặc dù đứa nào cũng biết chống chọi với tả hộ pháp phe Hắc Ám là điều hoàn toàn mạo hiểm.

Trước những đòn tấn công dồn dập của bọn Kăply, Balibia vẫn tỉnh queo, thậm chí hần nhìn những luồng sáng yếu ớt, những sợi dây loằng ngoằng bắn ra từ tay bọn nhóc bằng ánh mắt giống như là thương hại.

Hoàn toàn không cần cố gắng, Balibia hạ bàn tay trái xuống để ngay trước ngực, nhẹ nhàng hứng lấy tất cả đòn đánh của bọn trẻ.

Chỉ nghe “bụp” một tiếng khê, bọn Kăply đã bắn tung ra xa, bay tuốt qua khỏi hàng rào. Êmê vừa bay vừa hắt hơi ầm ỉ vì bị chính mùi hành tây trừ tà của mình xộc vào mũi. Còn K’Tub thì coi như bị loại khỏi vòng chiến vì không hiểu sao nó lại bị thần chú Treo quai hàm của Nguyên đánh trúng một cú quá mạng.

Nhưng thê thảm hơn hết là Păng Ting. Nó ném về phía Balibia một chiếc đinh đã được ếm bùa, bây giờ chiếc đinh ma thuật đó đang quay lại cắm đầu rượt theo nó. Đã vậy, vừa rồi nó còn lãnh đủ thần chú Trói gô của Kăply, từ đầu tới chân bị bó chặt như đòn chẻ, chốc nữa bay hết đà rơi xuống, nó còn chưa biết làm sao cho khỏi nát thây, nói gì tới chuyện chống đỡ với chiếc đinh đang lên cơn điên đó.

Păng Ting bay cao nhất và xa nhất. Bọn Kăply vừa lóp ngóp bò dậy vừa thấp thỏm đưa mắt nhìn theo nhỏ bạn. Đến khi Păng Ting lao chúc đầu xuống một bụi cây đầy gai thì cả bọn khiếp hãi nhắm nghiền mắt, không đứa nào nở chứng kiến cái cảnh bạn mình nát bét như tương. Chính Păng Ting cũng định ninh nó sắp tiêu tùng đến nơi thì bỗng nhiên nó có cảm giác vừa rơi trúng một đồng bông gòn êm ái.

Păng Ting mở choàng mắt ra, vừa mừng vừa mắc cỡ khi thấy mình đang nằm sấp trên lưng thầy Akô Nô.

- Số người còn hên nên mới rơi trúng lưng ta đó. - Thầy Akô Nô đặt Păng Ting đứng xuống đất, trả chiếc đinh vừa bắt được lại cho nó và toét miệng cười hì hì. - Nếu rơi lệch ra ngoài chút xíu, chắc người nhào nhệch một đồng rồi, nhóc.

Thầy khê phui lưng Păng Ting một cái, những sợi lông tói trên người nó lập tức biến mất, bữu môi nói:

- Ba thứ đồ chơi lôm côm này chắc do gã Haifai bày cho lũ trẻ.

Păng Ting dần dần hoàn hồn. Nó chớp chớp mắt, khi cảm thấy hơi thở đã trở lại trên môi mình:

- Thầy nấp ở đây nãy giờ hả thầy?

- Ồ. Ta rình xem nhóc người có bị ai bắt nạt không vậy mà.

Păng Ting cảm thấy như có một dòng suối mát chảy qua lòng nó. Tự dưng nó buột miệng hỏi cái câu mà nó đã muốn hỏi ngay từ lần đầu tiên nó gặp thầy Akô Nô:

- Sao thầy lo cho con dữ vậy hả thầy?

Păng Ting đau đầu dán mắt vào mặt thầy Akô Nô, hồi hộp chờ câu trả lời, nhưng rồi nó thất vọng ngay khi thầy khoát tay:

- Nhóc người con nít hỏi làm gì chuyện đó.

- Nhưng mà con ầm ứ. - Păng Ting phụng phịu.

Thầy Akô Nô khê thở dài, điều mà Păng Ting chưa từng thấy bao giờ, và ánh mắt thầy chợt trở nên xa vắng:

- So với nỗi ầm ứ trong lòng ta thì sự ầm ứ cỏn con của nhóc người đâu có thấm gì.

Nỗi khổ tâm trên gương mặt non choẹt của một thằng nhóc mười tuổi không còn làm Păng Ting thấy kỳ cục nữa. Nó vội vã quay đầu đi chỗ khác, đoán là thầy có một tâm sự nào đó và cảm thấy không nên chạm vào nỗi đau của thầy.

- Thầy ra chặn tay Balibia đi thầy. - Păng Ting nói qua chuyện khác, hoảng hốt nhớ ra chuyện này còn quan trọng và cấp bách gấp mấy lần so với việc tìm hiểu đời tư của thầy Akô Nô.

- Không được. - Thầy Akô Nô lắc đầu.

- Sao thế hở thầy? - Păng Ting chưng hửng. - Con nghĩ là thầy thừa sức đánh đuổi hắn mà.

Thầy Akô Nô chép miệng:

- Nhưng mà ta không thể đánh nhau với Balibia.

Păng Ting nhìn thầy Akô Nô với vẻ sẫm soi:

- Hồng lẽ thầy sợ hấn?

- Hấn là cái con khỉ gì mà ta phải sợ. - Thầy Akô Nô nhún nhó. - Nhưng dầu không sợ hấn thì ta cũng không muốn đánh nhau với hấn, mặc dù riêng cái chuyện hấn chửi Hắc tinh tinh là lũ vô học đủ để ta vắn cổ hấn rồi.

Thầy xoay mặt vào mặt Păng Ting:

- Ngay cả người cũng thế. Người cũng đừng chạy ra nữa. Cứ nấp trong này cho chắc ăn.

- Không được đâu, thầy ơi. - Păng Ting nhấp nhúm nhìn qua kẽ lá. - Con không thể bỏ mặc các bạn được.

Nói xong, Păng Ting co giò vọt ra khỏi chỗ nấp, chạy thẳng lại chỗ tụi bạn nó đang quần nhau với Balibia trước khi thầy Akô Nô kịp tóm lấy nó.

Lúc Păng Ting rơi xuống, bọn Kăply lòng nóng như lửa đốt nhưng Balibia đã không cho tụi nó một cơ hội nào để chạy lại chỗ bụi cây xem bạn mình còn sống hay đã chết. Hấn vọt ra chỗ cổng rào, bàn tay đỏ rực vung ra phía trước và lập tức trong không trung xuất hiện một cái bóng máu có hình bàn tay to như một đám mây chụp xuống nhanh như chớp khiến cả đám phải cuống cuồng tránh né.

Êmê vừa nhảy nhót vừa nhảy mũi liên tục trong khi thằng K'Tub cố sống cố chết bám lấy Suku chạy loảng quảng, miệng mồm cứng đờ, mặt cắt không còn chút máu.

Păng Ting chạy tới vừa đúng lúc Balibia đánh ra đòn thứ hai. So với lần thứ nhất, lần này bàn tay máu trên không phình to gấp đôi và ung dung hạ xuống, như biết chắc không thể nào đánh trượt một lần nữa.

Không kịp lấy lại hơi thở, bọn trẻ đã vội vã ngược nhìn, cái bóng máu khổng lồ khiến tụi nó bất giác ngợp trong nỗi sợ hãi. Cả đồng cái miệng khê rên lên khi biết chắc lần này khó mà tránh thoát.

Suku, Nguyên và Kăply lập tức đứng tùm vào một chỗ, liều chết vung tay ra. Păng Ting hét lên:

- Có mình đây!

Và nó hấp tấp chìa tay về phía Balibia, lấp bắp niệm chú.

Bọn Kăply dĩ nhiên hết sức hoan hỉ khi nghe tiếng Păng Ting, nhưng dù rất muốn liếc nhỏ bạn một cái, không đứa nào dám rời mắt khỏi bàn tay máu đang từ từ chụp xuống trên đầu, thấp thỏm chờ đợi bàn tay ghê rợn đó va phải những đòn đánh của tụi nó và giết tụi nó chết tươi ngay tại chỗ.

Đúng vào lúc bọn Kăply đau đớn tin rằng không gì có thể ngăn cản giây phút bi thảm đó xảy ra thì đột nhiên một luồng sáng màu tím từ trong vườn thành linh loé lên như sao băng và vọt thẳng vào lưng Balibia.

Tả hộ pháp Hắc Ám kêu hự một tiếng, chúi nhủi tới trước, bàn tay máu trên không lập tức tắt ngóm.

- Hay quá! Cậu K'Tul về rồi! - Êmê reo lên hớn hở.

Balibia lại kêu hự lần nữa, lần này do trúng phải các câu thần chú nhẹ hều của bọn Kăply. Mặc dù không hề hấn gì nhưng hấn cũng tức điên, chiếc áo choàng dệt bằng tóc phồng lên như bọc gió.

Hấn trừng mắt nhìn bọn trẻ một thoáng rồi ngoảnh phắt ra sau, mặt sẫm sẫm:

- Ai?

Câu hỏi của Balibia như ném vào khoảng không. Ngoài tiếng gió xào xạc trên lá cây, lâu đài K'Rahlan vẫn lặng như tờ.

Balibia giận đến mức hai tai như bốc khói:

- Lũ chuột nào đó, lộ mặt ra coi!

Bọn Kăply nghe rõ hai hàm răng Balibia nghiền vào nhau ken két, đoán là trước đây chưa bao giờ hấn giận dữ đến thế.

Nhưng vẫn không có ai đáp lời Balibia.

Ai vậy há? Nếu là ông K'Tul hay bà Êmô thì tại sao họ lại không ra mặt? Păng Ting kín đáo quay đầu về phía bụi cây khi này, bắn khoản nghĩ tiếp: Hay là thầy Akô Nô? Nhưng thầy nói là thầy không muốn đánh nhau với tả hộ pháp phe Hắc Ám kia mà?

Balibia vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nửa muốn xộc vào lâu đài K'Rahlan nửa tỏ ra ngần ngại. Hắn nhìn chăm chăm vào trong vườn, dè dặt như nhìn một chiếc bẫy.

- Nếu người không bước ra thì đừng trách ta.

Cuối cùng Balibia hần học rít lên và mím môi gờ tay khỏi đầu. Trong nháy mắt, một bóng máu rất to hiện ra trong không trung, và chụp thẳng vào khu vườn.

Bọn Kăply mở căng mắt, trống ngực đánh bình bình và như lần trước, tụi nó thấy một luồng sáng tím vọt ra, đánh thẳng vào bàn tay máu của Balibia.

Nhưng lần này, luồng sáng kia tắt phụt khi vừa chạm vào cái bóng máu của tả hộ pháp Hắc Ám.

Balibia cười hềnh hếch:

- Hà hà, thì ra tài nghệ của tên chuột nhắt này chỉ có thế. Chạy đi đâu?

Đột ngột hần quát lên và vung tay chụp qua mé trái khu vườn.

Lần này từ bên trong bắn ra một luồng sáng màu xanh lam, nhưng cũng như lần trước, bị Balibia đập tắt dễ dàng.

Bàn tay máu của Balibia lại chụp qua bên phải. Kẻ bí mật nấp bên trong lại bắn ra một luồng sáng màu cam để đón đỡ.

- A! Tím, xanh lam, da cam! - Balibia hốt hoảng bước lui một bước. - Làm sao người biết Thần chú cầu vòng? Người là gì của... của Mackeno?

12. Chương 08 - Phần 2

Nhưng cũng như những lần trước, vẫn một sự im lặng trả lời Balibia.

- Hừm, người không đáp cũng không sao. - Balibia hậm hực. - Ta đã dám đụng độ với cháu của Pi Năng Súp và Păng Sur, chẳng lẽ lại ngán người nhà của Mackeno.

Có vẻ như Balibia quyết tâm hơn bao giờ hết khi hần vung loạn xạ bàn tay máu, quét suốt chiều ngang khu vườn một cách điên cuồng.

Trước lối đánh như phát rồ của Balibia, kẻ bí mật tung vọt vài luồng sáng để chống chọi và cuối cùng, không chịu đựng nổi, đành phóng khỏi hàng rào, chạy như bay ra cánh đồng cỏ bên trái tòa lâu đài.

Bọn Kăply trở mắt nhìn theo, tá hỏa khi nhận ra kẻ đã chặn tay Balibia này giờ là thằng oắt Đam Pao.

Cả bọn chớp mắt lia lịa, hết nhìn Đam Pao lại quay sang nhìn nhau, có vẻ như đứa này muốn hỏi đứa kia rằng cái thằng nhóc đang bị tả hộ pháp Balibia rượt chạy trời chết đó có đúng là thằng Đam Pao không và nếu đúng thì tại sao trên đời lại có chuyện kỳ quái như vậy.

- Sao lại là nó được há? - Êmê lẩm bầm như người ngủ mơ, nói xong nó hắt hơi một cái rõ to như thay cho dấu chấm hỏi.

“Ừ, quái chiêu thiệt!”. Ánh mắt K'Tub long lanh như muốn nói, quai hàm nó vẫn lệch một bên do trúng phải Thần chú chiến đấu số 8 của Nguyên.

Kăply nhìn Êmê, khoái chí hỏi:

- Hồng lẽ em không biết Đam Pao có trình độ pháp thuật cao như thế này sao?
- Theo quy ước ở xứ Lang Biang, những đầu bếp như Đam Pao và Choleng không được phép học pháp thuật.
- Êmê thở dài, nhắm mắt lại như để cho bớt sốc. - Và cũng chẳng ai được phép dạy pháp thuật cho tụi nó.
- Họ rượt lên tới đỉnh đồi rồi kìa!

Suku kêu lên và co căng chạy khiến tụi bạn nó lập tức ngưng ngay cuộc trò chuyện, hồi hải chạy theo.

Balibia bám sát gót Đam Pao, bàn tay máu vẫn chòn vòn trên đầu thẳng nhóc, chốc chốc lại chụp xuống như một tấm lưới khổng lồ. Nhưng cứ mỗi lần như thế, một luồng sáng từ trong tay Đam Pao lại kịp thời bay ra đánh chặn.

Tuy không làm gì được tả hộ pháp Hắc Ám, nhưng thần chú cầu vòng của thẳng oắt lần nào cũng khiến cho đối phương khựng lại trong giây lát, và thế là nó lại cầm cổ chạy tiếp.

Suốt một hồi lâu, cả hai kẻ đuổi người chạy và tuy năng lượng pháp thuật của Đam Pao không đáng kể, cứ dưng vào bàn tay máu của đối phương là luồng sáng của nó tắt phụt, nhưng Balibia vẫn chưa có cách nào hạ ngay thẳng oắt được.

Băng qua khỏi căn nhà sàn tịch tịch của Đại tiên ông Mackeno, cả hai tuôn như gió xuống thung lũng phía sau ngọn đồi, nơi hôm trước bọn Kăply đụng độ với Baltalon.

Balibia vừa chạy vừa gầm rống như một con thú bị thương khiến bọn Kăply thót bụng lại, bắt đầu nghĩ hẩn đã nổi cơn điên và không khỏi phập phồng lo lắng cho tính mạng của Đam Pao. Nhất là khi chạy tới đáy thung lũng thì thẳng Đam Pao đã thở dốc, tóc tai rối bời như có ai vò, hai chân lảo đảo như chẳng muốn làm gì hơn là sụm xuống quách cho rồi.

- Ha ha ha. - Balibia cười hăng hắc, ánh mắt đỏ khé như hai ngọn đèn. - Người chống chọi được như thế là quá giỏi rồi. Bây giờ có chết chắc người cũng không có gì phải ân hận.

Balibia vừa nói dứt câu, cái bóng máu đột ngột bay lên cao như một cái ráng đỏ, và trong khi bọn trẻ hồi hộp chưa biết tả hộ pháp Hắc Ám định làm gì, hẩn đã mỉm cười cay độc và khé mấp máy môi.

Biết Đam Pao không còn đủ sức để chiến đấu và hải hùng với ý nghĩ thẳng oắt sẽ tiêu ra tro dưới đòn quyết định của đối phương, Nguyên, Kăply, Êmê, Suku, Păng Ting và cả thẳng K'Tub á khẩu quỳnh quít vọt lại bên cạnh thẳng oắt và chìa tay lên trời, lầm rầm niệm chú, tất nhiên là trừ K'Tub, hoàn toàn không ý thức đến hành động nguy hiểm của mình.

Ngay tức khắc, bọn Kăply cảm thấy một sức ép nặng như một trái núi từ từ đè xuống khiến tụi nó có cảm giác tứ chi không còn cựa quậy được. Hàng loạt thần chú của tụi nó bị chặn lại như va phải tường thép, ngay cả luồng sáng màu da cam của Đam Pao cũng chỉ kịp lóe lên một cái trước khi tắt mất tích.

Chỉ một phút sau, bọn trẻ dù không muốn cũng phải nhắm tịt mắt, xương cốt trong người kêu răng rắc, máu dồn lên mặt khiến đầu muốn vỡ tung và ngay cả trái tim trong ngực tụi nó nữa, cũng như tan ra thành trăm ngàn mảnh.

Trong khi hình ảnh cái chết bắt đầu lớn vồn trong óc và cả bọn đang kinh hoàng chờ nó chụp lấy mình, thấy lần này khó mà thoát, tụi nó bỗng mừng rỡ thấy sức ép tự nhiên giảm dần từng chút một như máy bơm đang xả van. Cả bọn he hé mắt ra, ngạc nhiên thấy bàn tay máu trên cao đang từ từ thu nhỏ lại và nhạt dần, ngả sang màu hồng, thoáng chốc thành màu trắng rồi không thấy đâu nữa.

Ở trước mặt, Balibia đang bốc mình là là khỏi mặt đất, nhưng hẩn không bay đi mà cứ lơ lửng một chỗ, tay chân xuôi xì, mắt nhắm nghiền như đang ngủ, và kỳ lạ là toàn bộ thân thể hẩn đang bị bao phủ bởi một tấm lưới óng ánh được dệt bằng những sợi mảnh như tơ, lấp lánh màu ngân nhũ vô cùng đẹp mắt, trông hẩn lúc này giống hệt một con tằm đang tự trói mình trong tổ kén.

Sau một thoáng sững sờ, Nguyên là đứa đầu tiên xông lên trước. Nó ngược cổ nhìn Balibia đang trôi bồng bênh trong không trung, sầm soi một hồi rồi đưa tay đập vào chân hẩn một cái “bốp”, hẩn hoan nói:

- Hình như hẩn ngắt đi rồi.

Păng Ting ngấm ngấm Balibia, sung sướng nói:

- Như vậy là hắc trúng phải thần chú Bất tỉnh của em đó.

Nguyên dứt một sợi tóc, nhú mày:

- Còn anh dùng thần chú Sụm bà chè, sao hắc lại bay lơ lửng thế này không biết?

- Em nữa. - Êmê ngơ ngác. - Em cũng dùng thần chú Té xuống mà hắc chẳng chịu té xuống gì hết, anh K'Brăk.

Nguyên quay sang Kăply:

- Còn mày?

- Tao hả? - Kăply nhăn nhó như thể cái nhìn của Nguyên xúc phạm nó ghê gớm. - Vừa rồi tao dùng thần chú Lộn mèo mà.

Suku khẽ rùng mình khi bắt gặp cả đồng ánh mắt đang đổ dồn vào nó. Chưa đứa nào kịp hỏi, nó đã luống cuống nói:

- Còn em... khi này...

K'Tub nóng nảy hỏi một câu, không để ý đến chuyện quai hàm nó đã hoạt động bình thường ngay khi Balibia vừa bất tỉnh:

- Khi này mày dùng thần chú gì?

- Ồ... - Suku lúng túng. - ở đời ai mà chẳng có lúc nhầm lẫn, nhất là trong trường hợp quá căng thẳng...

- Dài dòng quá! - K'Tub gầm gừ. - Thần chú gì?

Suku quay bộ mặt bên lên đi chỗ khác, lí nhí:

- Thì... thần chú Bay lên chứ thần chú gì!

- Thế thì đúng rồi. - Păng Ting bật cười. - Vừa trúng thần chú Té xuống vừa trúng thần chú Bay lên, Balibia dĩ nhiên phải lơ lơ lửng lửng...

- Suku ơi là Suku. - K'Tub gơ hai lên trời. - Tao nghĩ là...

- Em nghĩ gì thì lát nữa về nhà hãy nói, K'Tub. - Nguyên cắt ngang. - Cái cần nghĩ ngợi nhất trong lúc này là tại sao Balibia lại đột ngột mất hết năng lượng pháp thuật.

- Đúng rồi đó. - Êmê nhanh nhẩu đồng tình. - Chỉ những ai mất hết năng lượng pháp thuật mới dễ dàng trúng đòn của tụi mình thôi.

Suku chỉ tay vào người Balibia, ngập ngừng nói:

- Có lẽ chính tấm lưới này đã tước hết sức mạnh của hắc. - Đang nói, Suku chợt kinh hoảng la lên. - Í, lạ quá, hổng lẽ đây chính là thần chú kim cương!

Bốn chữ thần chú kim cương khiến cả bọn há hốc miệng như thấy ma.

- Làm sao là thần chú kim cương được? - Kăply sững sốt. - Em chẳng nói đây là thần chú vô địch của chủ nhân núi Lưng Chừng hồi sáu trăm năm trước sao?

- Thần chú kim cương khi phát ra có hình dáng của một tấm lưới óng ánh, không ai chống đỡ nổi. - Suku run run giải thích. - Nghe nói thần chú kim cương có tất cả là bảy câu. Năm câu đầu là loại thần chú vương đạo, không giết người, chỉ khiến đối phương phát tán và tiêu tan năng lượng thôi. Hai câu chót là thần chú bá đạo, trúng phải là chết ngay, dùng để đối phó với những phù thủy hắc ám đã hoàn toàn mất hết nhân tính.

- Em chắc chắn chứ, Suku? - Nguyên nín thở hỏi, cảm thấy câu chuyện ngày hôm nay càng lúc càng nghiêm trọng.

- Chắc chắn một trăm phần trăm! Đây chính là thần chú kim cương!

Tiếng thầy Akô Nô thành linh vang lên và trước vẻ mặt ngỡ ngàng của bọn trẻ, thầy thông thả bước ra từ sau một bụi cây.

- Thần chú kim cương thiệt hả thầy? - Păng Ting láu táu hỏi lại, nó là đứa duy nhất không trở mặt lên trước sự xuất hiện đột ngột của thầy Akô Nô.

- Hồng lẽ ta nói chơi với bọn nhóc người.

- Vậy thầy có biết ai đã sử dụng thần chú kim cương để tấn công Balibia không? - Păng Ting nhìn thầy Akô Nô bằng ánh mắt ngờ vực.

- Nhóc người đừng nhìn ta như thế. - Thầy Akô Nô hừ mũi. - Hừm, ta cũng đang muốn biết ai là kẻ ra tay đây! Hẳn chắc chắn không phải là chủ nhân núi Lưng Chùng rồi.

Thầy quét mắt sang thân hình vẫn còn lơ lửng của Balibia, khê khoa tay một cái vào không khí khiến hán rơi ngay xuống đất, bữu môi nói:

- Còn gã này đâu phải là Balibia. Nếu gã đúng là tá hộ pháp của phe Hắc Ám, bọn người làm quái gì còn sống sót đến bây giờ!

Ngày hôm nay bọn Kăply gặp nhiều chuyện lạ lùng đến mức không đứa nào còn đủ sức trợn mắt lên lần nữa, nhưng câu nói của thầy Akô Nô vẫn khiến tụi nó phải cố hết sức để đừng ngã dúi vào nhau.

- Sao lại như thế được hở thầy? - Nguyên lấp bắp. - Chính hán đã dùng bàn tay máu...

- Bàn tay máu thì ai bịa ra chẳng được.

Thầy Akô Nô vung tay một cái, một bóng máu có hình bàn tay hiện ra nhanh như chớp và không hề khác một chút xíu nào với bàn tay máu của Balibia khi nãy, thậm chí bàn tay máu của thầy còn lớn hơn và chói chang hơn nhiều.

Trước những bộ mặt đang nghệt ra của bọn trẻ, thầy Akô Nô vung tay một cái nữa: bàn tay máu lập tức biến mất, còn nhanh hơn khi nó hiện ra.

- Thấy chưa! Dễ ợt à. - Thầy Akô Nô cười hì hì. - Nhưng bàn tay máu của Balibia xưa nay chưa bao giờ chụp hệt đối phương. - Thầy liếc Balibia đang nằm thẳng cẳng dưới đất, cười khẩy. - Còn chụp đâu trật đó như gã này chứng tỏ đó là đồ dỏm.

- Vậy hán là ai vậy hở thầy? - Păng Ting chớp mắt. - Con nghĩ đâu có ai dám giả mạo Balibia...

- Hán là Buriăk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu. - Thầy Akô Nô chưa kịp mở miệng, Suku đã tỉnh khô đáp.

- Hán dám giả dạng Balibia có lẽ vì hán biết đích xác hiện nay Balibia không ở quanh đây.

- Buriăk á? - K'Tub lộ vẻ nghi hoặc. - Làm sao mà biết hán là Buriăk?

- Tao nhớ lại ánh mắt hán, K'Tub à. - Suku vuốt tóc, thủng thỉnh nói. - Ánh mắt hán chốc chốc lại đỏ rực lên như than hồng. Đó là đôi mắt của Buriăk. Tao còn nhớ cảm giác rờn rợn hôm nọ, lúc Buriăk nhìn bọn mình.

- Hán đúng là Buriăk rồi. - Nguyên reo lên. - Bàn tay máu của hán tuy là giả, nhưng thần chú của hán là thần chú thật. Vừa rồi hán đã sử dụng bàn tay máu thay cho chiếc lục lạc để thực hiện lời nguyện Tan xác.

- Đúng vậy, anh K'Brăk. - K'Tub nhảy cẫng như thể nó là người đầu tiên phát hiện ra Balibia là Buriăk. - Hèn gì khi nãy lúc đầu vầng mắt hoa, ngực tức nghẹn đến không thở nổi, tự dưng em có cảm giác mình đã từng trải qua nỗi đau đớn giống như thế này một lần rồi.

Câu nói của K'Tub khiến cả bọn bắt giác rung mình, trong tâm trí lập tức hiện lên hình ảnh cuộc đối đầu suýt chết trước Buriăk, cũng chính tại chỗ này. Hôm đó nếu không có sự bảo vệ của Tam phù thủy Bạch kỳ lân, tụi nó chắc đã bị lời nguyện Tan xác của Buriăk đóng lút xuống đất như tảng đá cạnh dòng suối rồi.

- Muốn biết hán là ai thì bọn người nhìn đây!

Thầy Akô Nô hừ giọng và phẩy tay một cái về phía Balibia.

Ngay tức khắc, chuyện lạ xảy ra. Khi tấm lưới ngân nhũ biến mất, hình dáng Balibia từ từ thay đổi. Người hần bé lại, tóc mọc ra rất nhanh trên chiếc đầu trọc, chiếc áo choàng bằng tóc và râu chuỗi trên cổ tự nhiên mất tấm, thay vào đó là chiếc áo chùng cũ mềm, rách teng beng, da hần ít xám đi một chút nhưng trông mốc meo kinh khủng, y như thể cả đời hần không bao giờ tắm gội.

- Quả nhiên hần là Buriäk. - Êmê nhìn chăm chăm vào gã sứ giả thứ năm của trùm Bastu, bước lui một bước và khẽ rên lên.

Thầy Akô Nô đột ngột nói:

- Bọn người giải hần về và giao cho thằng-cha-khoái-ngồi-trên-mái-nhà. Ta có chuyện phải đi rồi đây!
- Thầy đi đâu vậy thầy? - Păng Ting háo hức. - Cho con theo với!
- Nhóc người đừng lộn xộn. - Thầy Akô Nô hừ mũi. - Ta phải truy tìm kẻ bí mật đã xuống tay với Buriäk, người đi theo làm sao được.

Đang nói, trán thầy bỗng nhăn tít:

- Thần chú kim cương tái xuất hiện! Hừm, phen này lớn chuyện rồi đây!
- Ngài khỏi cần truy tìm nữa, ngài Akô Nô. - Một tiếng nói trầm trầm thành linh vọng tới từ đâu đó tít đằng xa. - Người vừa sử dụng thần chú kim cương trừng trị Buriäk chính là trùm Bastu.
- Trùm Bastu á? - Thầy Akô Nô ngơ ngác hỏi lại, mặt bắt giắc thần ra. - Làm sao mà hần biết được thần chú này chứ?

Bọn trẻ hoàn toàn không nghĩ Buriäk lại bị hại dưới tay chủ nhân của hần, dáo dác đưa mắt nhìn quanh, cố đoán xem người vừa lên tiếng là ai.

Nhưng tiếng nói vừa rồi nương theo gió lan tới rồi cũng theo gió tan đi như ảo ảnh, không làm sao xác định được vắng tới từ hướng nào.

Lúc này trời dần về chiều và gió dưới đáy thung lũng mỗi lúc một lạnh hơn, sương đã bắt đầu dâng là là mặt cỏ như những cụm khói trắng. Nhưng trước những biến cố dồn dập liên tiếp xảy ra, bọn Kăply đứa nào cũng thấy trong người nóng bức như ngồi cạnh bếp lò.

Trong khi đó, thầy Akô Nô có vẻ như đang đấu tranh kịch liệt với những ý nghĩ trong đầu mình. Thầy nắm tay lại rồi thả ra, rồi nắm lại, rồi dấm hai tay vào nhau như để làm cho chúng đỏ ửng lên, rồi thầy lẩm bầm như nói với chính mình:

- Nếu là trùm Bastu thì ta đuổi theo hần để làm cái quái gì kia chứ!

Thầy liếc bọn Kăply, giọng vội vã:

- Ta về trường đây. Bọn người nhớ lời ta dặn đấy nhé.

Nói xong, thầy biến mất, bỏ mặc lũ học trò đứng ngẩn ra giữa một rừng câu hỏi như những kẻ lạc đường.

13. Chương 09 - Phần 1

Chương 9

Đam Pao

Giao Buriäk cho Păng Ting và Suku giải đến chỗ thám tử Eakar, bọn trẻ lâu đài K'Rahlan lật đật chạy về nhà. Thằng Đam Pao từ đầu đến cuối không hé một tiếng, trông nó như người chết rồi, ai hỏi gì cũng không nói, cứ lếch thếch theo chân bọn Kăply như một chiếc bóng câm nín.

Một tiếng quát đón bọn trẻ ngay trước cổng:

- Nói nghe coi! Tụi con đi đâu mà giờ này mới về?

Bọn Kăply lồm lét ngược lên, thấy bộ mặt ông K'Tul đang co giật một cách kinh dị, ngó rất giống một con rồng đang chuẩn bị phun lửa.

K'Tub vừa định trả lời, một tiếng quát tiếp theo đã chặn ngang họng nó:

- Ta nói trước. Hề phát hiện đứa nào nói dối nửa lời là ta không tha đâu.

K'Tub đã định nói dối, nghe ba nó quát thét ghê quá, liền hoang mang quay đầu nhìn quanh. Thấy cây cối trong vườn gãy ngang, nhàu nát như có một đàn bò rừng vừa kéo qua, nó mừng rỡ là ba nó đã kịp chặn họng nó trước khi nó kịp bịa ra một câu chuyện tưởng tượng và dĩ nhiên là lời đui ngay tắp lự.

- Bữa nay tụi con ghé phòng y tế xem pháp sư Lăk chữa bệnh nên về trễ một chút ba à. - K'Tub dè dặt nói, cẩn thận chọn từng từ.

Ông K'Tul xoáy mắt vào bộ mặt thật như đếm của thằng con, căng thẳng hỏi, thân hình cao lỏng không của ông cúi xuống như để nghe cho rõ hơn câu trả lời:

- Balibia đến đây từ lúc nào? Tại sao hần lại đến đây?

Bọn Kăply giật thót một cái, nhưng rồi tụi nó chợt hiểu ông đã nhìn thấy cấm lệnh bàn tay máu của Suku trên trụ cổng.

Như vậy là ba mình mới về tới! K'Tub nhè nhẹ thở ra và ngo nguậy cổ, mừng rỡ khi không thấy con Chơleng đâu. Chắc con nhỏ chưa kịp ton hót điều gì, cũng có thể khi này do sợ quá nó trốn biệt trong bếp chả nhìn thấy gì cũng nên. K'Tub phấp phỏng nhủ bụng, và sau khi quét mắt một vòng, biết chắc gã Mustafa chết nhất đã chuồn khỏi lâu đài K'Rahlan từ lâu, nó quyết định giấu nhem mọi chuyện cho đỡ rắc rối:

- Tụi con vừa về tới nhà thì đã thấy Balibia đứng lù lù trong góc vườn. Lúc đó tụi con không biết hần là ai.

Ông K'Tul giật giật chiếc khăn rằn trên cổ một cách nóng nảy, lăm bắm:

- Balibia đến đây làm gì vậy kìa? Hồng lẽ hần đi tìm ta?

Ông cắn môi nhìn thằng con, mồ hôi trên trán túa ra:

- Thế mà tụi con thoát chết dưới tay hần?

- À... lẽ ra thì tụi con đã nát bét rồi... - K'Tub chà tay lên mũi. - may mà nhờ Đam Pao dùng thần chú đánh vào lưng hần...

Biết mình lỡ lời, thằng oắt ngưng bật. Nhưng đã quá muộn để ngăn hai tiếng Đam Pao lọt vào tai ba nó.

- Cái gì? - Ông K'Tul thẳng thốt kêu lên. - Đam Pao biết pháp thuật?

Ông quay sang Đam Pao, nhìn chòng chọc vào mặt thằng bé:

- Thiệt vậy hả, Đam Pao?

Gương mặt Đam Pao lúc này trông xanh xao như sắp òa ra khóc tới nơi. Nó gục đầu xuống như không chịu nổi ánh mắt sắc lạnh của ông K'Tul:

- Dạ...

- Mày giỏi lắm, Đam Pao! - Ông K'Tul giẫm mạnh đôi guốc gỗ lên mớ đá vụn dưới chân làm phát ra những tiếng lộc cộc đầy đe dọa, giận dữ rít giọng. - Thế ra từ lâu mày đã lén lút học pháp thuật?

Đam Pao trả lời bằng cách gục đầu thấp hơn.

Ông K'Tul tức đến thở không ra hơi. Và ông làm cái chuyện mà bọn trẻ chưa từng thấy ông làm bao giờ là thò tay véo tai thằng oắt, mạnh đến mức có cảm tưởng ông định nhổ phăng vành tai nó ra khỏi đầu, và hét lên bằng giọng bốc khói:

- Mày có biết mày sẽ bị trừng phạt thế nào không hở Đam Pao?

Đam Pao như bị nỗi sợ hãi ghim chặt xuống đất. Chắc nó cũng muốn phân trần một câu gì đó để tội trạng nhẹ đi một chút nhưng cái lưỡi của nó rõ ràng đã thụt đi đâu mất.

- Ta sẽ xin ý kiến của Hội đồng tối cao xứ Lang Biang. - Trước ánh mắt ái ngại của bọn Kăply, ông K'Tul hùng hổ tuyên án, với vẻ phấn khích của một quan tòa đang tức mình vì đã lâu chưa tổng được ai vào tù. - Chắc chắn mày sẽ bị treo cổ, bết ra mày cũng bị phơi trên ngọn cây suốt một tháng...

Êmê rụt rè lên tiếng:

- Cậu K'Tul ơi. Ngày hôm nay nếu không có sự giúp đỡ của Đam Pao, tụi con chắc không đứa nào còn sống.

- Ta không cần biết chuyện đó. - Ông K'Tul gào lên như người mất trí. - Tụi con còn sống thì nó phải chết. Nó phải chết, tụi con hiểu chưa?

- Con chưa hiểu gì hết, ba à. - K'Tub nói giọng ráo hoảnh, trông nó đã bắt đầu mất bình tĩnh. - Thế nếu ba về đến nhà mà con đã bị Balibia giết chết tươi rồi thì ba ít giận dữ hơn bây giờ sao?

- Con ư, con trai của ta? - Lời trách cứ của thằng con như một gáo nước lạnh xối lên chiếc đầu nóng phừng phừng của ông K'Tul. Ông nhìn sững K'Tub như cố nghĩ xem con ông vừa nói gì, ánh mắt dần dần dịu đi. Rồi đột nhiên ông nói, giọng dịu dàng như mượn của ai. - Nếu mà con thực sự chết đi thì ta cũng không thiết sống trên đời nữa làm gì, con trai à.

Nguyên và Kăply như không tin vào tai mình. Từ ngày đặt chân vào tòa lâu đài K'Rahlan đến nay, tụi nó chưa từng nghe ông K'Tul nói một câu nào ủy mị đến thế, có lẽ tụi nó sẽ ít ngạc nhiên hơn nếu ông tiếp tục nói những lời vô cảm như những gì tụi nó đã từng chứng kiến. Thái độ mềm yếu rõ ràng không phù hợp chút nào với con người thâm trầm như ông K'Tul nên khi nghe ông thốt ra những lời như vậy, ngay cả Êmê và Đam Pao cũng lặng lẽ người đi.

Sau một thoáng sững sờ vì xúc động, K'Tub ngập ngừng nói:

- Vậy thì ba hãy tha cho Đam Pao đi ba!

- Tha ư? - Ông K'Tul thần thờ nói, hoàn toàn chưa lấy lại thần sắc.

Êmê chép miệng:

- Con nghĩ là cậu nên tha cho Đam Pao, cậu à.

- Ta tha cho Đam Pao. - Ông K'Tul lẩm nhẩm. - Ta tha cho nó. Nhưng nó có tha cho chúng ta không?

Ánh mắt ông thành linh quắc lên:

- Hừm, nó học pháp thuật để làm gì mới được chứ? Ai đã dạy pháp thuật cho nó? Phù thủy nào của phe Hắc Ám? Tại sao nó giấu tất cả chúng ta? Tại sao? Tại sao?

- Chẳng tại sao hết, K'Tul. Đơn giản là tại vì ta ép nó học. Và cũng chính ta cấm nó tiết lộ chuyện này với bất cứ ai.

Một giọng nói bất ngờ vọng tới như để trả lời, không biết phát ra từ đâu nhưng nghe rõ mồn một y như người nói đang đứng cạnh mọi người. Bọn Kăply bàng hoàng nhận ra đó chính là giọng nói đã vang lên ở thung lũng khi nãy.

So với bọn trẻ, ông K'Tul xem ra càng rúng động hơn. Ông nhón nhác dòm quanh, người run bần:

- Ngài... ngài...

Như không nghe thấy ông K'Tul, giọng nói bí mật đó vẫn tỉnh bơ tiếp tục:

- Khi ta đã muốn nó học thì nó không học cũng không được, K'Tul à.

- Tôi biết, thưa ngài. - Kăply ngơ ngác nhìn ông K'Tul, thấy ông giống như một con nhím bị nhử hết gai, giọng trở nên khà khà như không còn chút hơi sức. - Nhưng thưa ngài, tôi tưởng Đại tiên ông Mackeno đã lâu không can thiệp sự đời...

Như bị đạn sượt qua đầu, bọn Kăply tất cả đều nhảy nhồm lên khi nghe nhắc đến cái tên này. Không đứa nào nghĩ có ngày tụi nó sẽ nghe thấy giọng nói của Đại phù thủy kiệt xuất nhất xứ Lang Biang qua mọi thời, lại tới những hai lần trong một ngày. Mặc dù biết Mackeno vẫn còn sống trên thế gian và mới đây Kăply đã từng bị ngài làm cho khổ sở, trong thâm tâm tụi nó vẫn có cảm tưởng Mackeno là nhân vật không tồn tại trong thế giới này.

Cả đồng cái tai cùng đồng lên hào hứng tóm bắt từng lời của nhân vật huyền thoại:

- Nè K'Tul, người đừng có nhiều chuyện. Cái đó không thể gọi là can thiệp sự đời.

Ngừng một chút, Đại tiên ông Mackeno hừ mũi tiếp:

- Người đừng lằng nhằng truy cứu chuyện này nữa. Nếu Hội đồng Lang Biang có hỏi tới, người cứ đổ vấy hết cho ta là được rồi.

- Vâng, thưa ngài. - Ông K'Tul lí nhí, mặt xệ xuống.

- Người nghe cho kỹ đây. - Đại tiên ông Mackeno hắng giọng. - Người vừa đến đây không phải là Balibia. Hẳn là Buriăk. Vì tội giả mạo Balibia, hẳn đã bị Bastu dùng thần chú kim cương trừng trị và giờ này có lẽ hẳn đã ngồi trong nhà tù của Cục an ninh rồi. Còn người, ta nghĩ tốt hơn hết là người nên nhanh chóng kiếm cách chuộc lại những gì người đã trót dại bán đi.

Câu nói cuối cùng của Đại tiên ông Mackeno khiến ông K'Tul mặt mày xám ngắt. Ông rên rỉ:

- Ngài... sao ngài... Ngài có thể nói rõ hơn...

Nhưng lần này thì tiếng nói của Đại tiên ông Mackeno không vang lên nữa. Và một lần nữa, bọn Kăply lại rơi vào cảm giác kỳ quặc là Mackeno thực ra không hiện diện trên cõi đời và tất cả những gì tụi nó vừa nghe thấy chỉ là ảo ảnh.

- Mẹ con đâu rồi, cậu K'Tul? - Êmê chột kêu lên, đến lúc này nó mới nhận ra sự vắng mặt bất thường của bà Êmô.

- Mẹ con á? - Ông K'Tul kéo một góc chiếc khăn rằn để chùi mồ hôi trán, miệng thở phì phì. - Mẹ con đang ngất xỉu trong phòng. Con tưởng nhìn thấy cấm lệnh của Balibia ở ngay trụ cổng, trong khi tụi con không biết biến đi đâu, mẹ con sẽ tỉnh queo như không có gì xảy ra chắc?

Không đợi ông K'Tul nói dứt câu, Êmê hét lên một tiếng và hối hả lao ngay lại chỗ cầu thang xoắn.

* * *

- Đam Pao nè, tao hỏi mày, mày phải nói thật nha! - K'Tub nheo mắt nhìn thẳng Đam Pao đang mỗi tay bê một đĩa thức ăn từ nhà bếp đi ra, khịt mũi nói.

Lúc này Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub đang ngồi hai bên chiếc bàn dài trong khu vườn vừa được dọn dẹp. Ông K'Tul và bà Êmô đã ăn trưa từ sớm, trước khi Buriăk xuất hiện; sau những biến cố kinh thiên động địa vừa rồi, chắc họ chưa hết mệt mỏi nên không ai muốn bước chân ra khỏi phòng.

- Hỏi gì cơ, anh K'Tub? - Đam Pao đặt các đĩa thức ăn xuống bàn, ngơ ngác hỏi, trông bộ mặt ngây thơ của nó cứ như thể ngày hôm nay không có gì xảy ra ở lâu đài K'Rahlan.

K'Tub phải cố hết sức mới không co chân đá cho thẳng Đam Pao một cái. Mặt nó hầm hầm:

- Tao không ưa cái bộ tịch vờ vịt của mày chút xíu nào hết, Đam Pao. - K'Tub nhếch môi. - Hay là mày cho rằng tài nghệ của mày đáng làm sư phụ tụi tao nên mày không thèm nói chuyện đàng hoàng với tao nữa?

- Làm gì có chuyện đó, anh K'Tub. - Đam Pao nhăn nhó đáp và lúng túng chùi hai tay vào nhau theo thói quen.

- Tốt lắm. - K'Tub gật gù, mắt vẫn bám cứng khuôn mặt lo âu của Đam Pao. - Vậy mày nói cho tụi tao biết đi. Đại tiên ông Mackeno truyền dạy pháp thuật cho mày từ khi nào?

Bất gặp thẳng oắt lăm lét liếc ra cổng rào phía sau, Êmê vội trấn an:

- Đại tiên ông Mackeno sẽ không rầy em đâu, Đam Pao. Đằng nào thì cũng chính miệng ngài nói ra chuyện đó rồi cơ mà.

Nghe vậy, Đam Pao bớt căng thẳng được một chút, nó từ từ quay lại phía bọn Kăply, nuốt nước bọt hai ba cái, trông khó khăn như nuốt một quả táo, rồi e dè kể:

- Một năm trước...

Lúc đó là buổi trưa, dọn dẹp bàn ăn và rửa bát đĩa xong, đang lui cui xếp mọi thứ vào chạn, đột nhiên thằng Đam Pao thấy một con bướm thật lớn bay nhõn nhõ quanh nhà bếp. Đam Pao chưa bao giờ trông thấy một con bướm nào lớn và đẹp như thế. Đôi cánh của nó có những hình thù rất lạ, và chiếc cọ màu của thiên nhiên đã phết lên các hình trang trí độc đáo đó những màu sắc sặc sỡ nhưng rất hài hòa.

Đam Pao trở mắt ra nhìn con bướm lạ, ngạc nhiên thấy nó không có vẻ gì sợ sệt. Nhưng cứ mỗi lần Đam Pao đưa tay ra định chạm vào nó là nó nhẹ nhàng tránh ra xa như trêu tức thằng oắt.

Suốt một lúc lâu, Đam Pao mãi đuổi theo con bướm, không để ý chân nó đã dần dần bước ra khỏi nhà bếp, rồi bước ra khỏi cổng rào lúc nào không hay.

Con bướm không bay xa, cứ chập chờn trước mắt như cố ý dẫn dụ thằng nhóc ham chơi.

Thoạt đầu Đam Pao rượt theo con bướm là do ham chơi thiệt, nhưng một lát sau chính sự tức tối khiến nó không thể nào ngừng được cuộc đuổi bắt.

Cho đến khi mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt vì mệt và vì trời càng lúc càng nắng nóng, Đam Pao đứng lại, bấy giờ nó mới kinh hãi nhận ra mình đang ở trong một khu vườn lạ, có hàng rào cọc kín mít bao quanh. Chính giữa vườn là một căn nhà sàn cũ kỹ với những cột chống nghiêng ngả phía dưới như sắp sụm bả chề tới nơi.

Khi sự bấn loạn qua đi, Đam Pao cố trấn tĩnh, đi vòng vòng tìm lối ra, nhưng càng tìm nó càng lo lắng khi không phát hiện ra một cái gì để có thể nghĩ rằng đó là một cánh cửa. Hàng rào bao quanh vườn hoàn toàn liền nhau, không chừa đường ra lối vào và Đam Pao thật sự phát hoảng khi không rõ lúc này nó đã vào đây bằng cách nào.

Nếu không kể tiếng gió rên rĩ trong những cành lá thì có thể nói khu vườn vô cùng tịch mịch. Ngay cả căn nhà mà Đam Pao đang thấp thỏm quan sát cũng có vẻ như đã lâu không có người ở, thậm chí không có ai lai vãng.

Trong khi Đam Pao đang điếng người đi với cảm giác bị lạc vào một vùng đất chết thì đột nhiên mắt nó bắt gặp con bướm khi này.

Cạnh gốc cây lớn kế hàng rào, có một chiếc bàn vuông vức tạc bằng đá xanh, trên mặt bàn kê sẵn một bàn cờ, với những quân cờ cũng làm bằng đá đeo đang được xếp một cách ngay ngắn trên đó. Hai bên bàn cờ, thấp hơn, là hai khúc gỗ tròn như đặt làm ghế ngồi. Và con bướm kỳ quái nọ đang đậu trên một chiếc ghế, đôi cánh sặc sỡ vậy nhẹ nhàng như thể mời mọc Đam Pao.

Đam Pao ngẩn ra một thoáng rồi ngập ngừng lê bước về phía chiếc bàn đá, hoàn toàn không chủ đích. Trông nó thờ thẩn như bị một bàn tay vô hình nào đó dắt đi.

Đam Pao đặt người xuống chiếc ghế đối diện với con bướm, chưa ý thức được mình sẽ làm gì thì nó bỗng giật bắn người khi nghe một giọng nói phát ra từ con bướm:

- Nhóc người biết chơi cờ không?

Đến bây giờ Đam Pao vẫn lấy làm lạ rằng tại sao lúc đó nó không ngã lăn ra đất. Nó ngó sững con bướm, lấp bắp, lười quíu lại:

- Chơi cờ ư?

- Ừ, chơi cờ. - Con bướm đáp. - Người biết chơi không?

- Biết. - Đam Pao đáp một cách máy móc và cựa quậy người như cố thoát ra khỏi một tấm lưới.

- Vậy thì ta với nhóc người đánh một ván.

Con bướm thân nhiên nói và Đam Pao thấy quân mã trên mặt bàn tự nhiên chuyển động.

Đam Pao mê cờ từ nhỏ, ngay lúc đó nó cũng chẳng nghĩ ngợi gì nữa, thấy đối phương lên ngựa, nó cũng vội vàng cầm quân tượng đẩy tới trước, quên phắt cái sự quái đản sờ sờ là nó đang chơi cờ với một con bướm.

- Ta sống ở đây một mình nhiều lúc cũng cảm thấy buồn tẻ. - Con bướm vừa khiễn quân tốt tiến về phía trước vừa nói.

Đam Pao như nửa nghe nửa không, vẫn lăm lăm đẩy mã lên để ngăn tốt qua sông.

Con bướm lại nói:

- Thỉnh thoảng nhóc ngươi đến đây chơi cờ với ta.

- Tôi cũng khoái chơi cờ. - Đam Pao đáp, giọng thờ ơ, mắt vẫn dán xuống bàn cờ.

- Nhóc ngươi chẳng lỗ lã gì trong chuyện này đâu. Nếu ngươi thắng được ta một ván, ngươi có thể yêu cầu ta một việc gì đó.

Đam Pao hừ mũi:

- Tôi chỉ muốn thắng thôi, ngoài ra chẳng muốn gì hết.

Con bướm cười khì khì:

- Hiếu thắng là tính cách của người chơi cờ. Ta nghĩ nhóc ngươi là cao thủ trong làng cờ, đúng không? Hà hà, nhưng hôm nay ngươi gặp phải đối thủ rồi.

- Cứ chơi đi rồi biết. - Đam Pao nói giọng quàu quạu và thò tay nhích quân cờ.

Chẳng bao lâu Đam Pao bị cuốn vào cuộc chơi một cách mê mẩn, nhất là khi hai quân xe của nó đã thoát ra ngoài khoảng trống, bắt đầu say sưa đánh phá. Mải mê rình rập và tiêu diệt đối phương, nó quên rằng nó đang ở đâu và đang chơi cờ với ai và dĩ nhiên là cảm giác lo sợ trong lòng nó cũng bay biến đâu mất.

14. Chương 09 - Phần 2

Nỗi kinh hoàng chỉ trở lại với Đam Pao khi cuối cùng nó hí hửng dồn được đối phương vào thế kẹt. Sau một hồi không tìm ra cách gỡ bí, con bướm cố vẽ bực bội. Nó cau kính thốt lên:

- Ván này coi như ta thua!

Kèm theo lời nhận thua là một cái đập bàn đánh “chát”.

- Bình tĩnh đi. - Đam Pao khoái chí. - Thua keo này bày keo khác...

Đang tít mắt, Đam Pao bỗng chết sững khi nhìn xuống bàn tay với những ngón to như quả chuối nằm cạnh bàn cờ. Bàn tay đó vừa rồi đã vỗ lên mặt bàn? Nhưng mình đang đánh cờ với một con bướm cơ mà?

Đam Pao ngẩng phắt lên. Trong một thoáng, nó tưởng như có ai vừa gõ lên đầu mình, máu trong người nó đột ngột đông cứng lại: trước mặt nó, không biết từ bao giờ một ông lão quắc thước với ánh mắt lầu lỉnh đang ngồi lù lù trên ghế.

- Đừng sợ, nhóc. - Ông lão mỉm cười. - Con bướm đó là ta đấy.

Đam Pao gơ bộ mặt dần dần:

- Ông vừa biến thành con bướm?

- Ờ, - ông lão háp háy mắt, tinh quái đáp - nếu không biến thành bướm, làm sao ta dụ ngươi tới đây được.

Ông lão nheo mắt:

- Ta là Mackeno, người đã nghe cái tên đó bao giờ chưa?

Lần thứ hai trong vòng một phút, máu trong người Đam Pao như ngừng chảy. Nó lắp bắp:

- Ngài là... Đại phù thủy, Đại tiên ông...

- Đại cái con khỉ! - Ông lão hừ giọng. - Ta chỉ là Mackeno thôi. Nhóc người gọi ta là ông như này giờ được rồi. Ta ghét nhất hạng ai gọi ta là ngài.

Thái độ cởi mở của Đại tiên ông Mackeno giúp Đam Pao đỡ sợ được một chút. Nó thử nhúc nhích vai và hông, tò mò ngó quanh:

- Nhà của ông ở đây à?

- Ồ. Không phải ai cũng vào đây được đâu nha. Người là người đầu tiên đấy.

Đam Pao phồng mũi, tính hồi vừa rồi nó đã vào đây bằng cách nào nhưng rồi nó cảm thấy thắc mắc đó quá sức nhỏ nhặt. Với Đại tiên ông Mackeno thì đi xuyên qua hàng rào là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Í, tôi phải về đây. - Đam Pao chợt kêu lên khi nhìn thấy mặt trời đang nằm chéch ngọn cây.

- Nhóc người vội thế! - Đại tiên ông Mackeno nài nỉ. - Làm một ván nữa đã!

- Không được. - Đam Pao lắc đầu quây quây. - Tôi đi chơi quá lâu rồi. Cậu K'Tul và dì Êmô sẽ đi tìm tôi đấy.

- Thôi được. - Đại tiên ông Mackeno bắt đắc dĩ nói và uể oải đứng dậy. - Vậy lần sau người đến nhé. Người đến chơi cờ với ta và để cho ta trả nợ người nữa chứ.

- Ông nợ tôi á? - Đam Pao trố mắt.

Đại tiên ông Mackeno cúi xuống thẳng oắt:

- Người có quyền yêu cầu ta làm cho người một việc mà.

- Tôi chẳng có việc gì để yêu cầu hết. Chào ông nhé. - Đam Pao nói và lật đật đứng lên.

- Tạm biệt. Nhớ đừng có nói với ai là người đã gặp ta đấy!

Đại tiên ông Mackeno nghiêm nghị dặn và ngay lập tức Đam Pao thấy mình đã ở trong nhà bếp lâu đài K'Rahlan như thể nó chưa từng rời khỏi đó.

Kể tới đây, Đam Pao đưa mắt nhìn mọi người và tặc lưỡi kết luận, coi như đã xong chuyện:

- Thế đấy!

- Chỉ có thế thôi à? - Kăply bất bình. - Thế mà học pháp thuật vào lúc nào?

- Những lần sau, anh K'Brét. - Đam Pao thở ra. - Những lần sau em lại đến. Em không muốn đến cũng không được, vì hai chân em đâu có chịu nghe lời em. Và khi thấy em không yêu cầu ngài làm gì hết, Đại tiên ông Mackeno vô cùng giận dữ. Cuối cùng, ngài đề nghị dạy em vài câu thần chú.

- Thế là mà học? - K'Tub tò mò.

- Vâng, em học. Cứ mỗi lần em thắng một ván cờ, ngài Mackeno lại bắt em học.

Nguyên nhứu này:

- Nếu không muốn học, em có thể giả vờ đánh thua mà?

- Em cũng định làm như anh nói, anh K'Brăk. - Đam Pao đưa tay gãi đầu, lỏn lẻn. - Nhưng cứ mỗi khi ngồi vào bàn cờ, tính hiếu thắng lại nổi lên, em lại đánh như say máu. Hơn nữa, học vài lần, thấy mình có thể khiến những luồng sáng đủ màu bay ra từ bàn tay, thú thật là em cũng thấy thích.

- Không sao đâu, Đam Pao. - Êmê dịu dàng nói. - Nếu em học pháp thuật là do Đại tiên ông Mackeno ép buộc, chớ nghĩ chẳng có gì phải lo hết.

Ánh mắt Đam Pao chợt sáng lên:

- Ngài bảo em học những thứ này chẳng phải để cho vui mà sẽ có ngày em thấy nó cực kỳ hữu ích. Hì hì, lúc ngài nói như vậy, em chỉ nghĩ là ngài ba xạo để cho em chịu học, không ngờ hôm nay...

Nguyên vỗ vai Dam Pao, tươi tỉnh:

- Khi này em ra tay đúng lúc lắm, Dam Pao! Lúc thấy thần chú cầu vòng ở trong vườn vọt ra, Buriăk sợ xanh mặt. Chỉ tiếc là năng lượng pháp thuật của em kém quá, nếu không hẳn chẳng làm gì nổi bọn mình.

- Nhưng dù sao thì Buriăk cũng bị bắt rồi. - K'Tub hào hứng phụ họa. - Phải nói là nếu không nhờ...

Đang thao thao, K'Tub bỗng giật mình phát giác ra mình sắp sửa nói bậy. Nó ngưng bật, cố nuốt cái tên "Bastu" vào lại trong bụng và tụi bạn đều thấy rõ nó làm cái chuyện đó trông khổ sở ơ là khổ sở.

* * *

Nguyên, Kăply, Êmê và K'Tub ngồi câm như thóc ở bốn góc giường, theo cái cách của bọn chuyên xài macorana, đầu gối cao tới tận mang tai. Cái kiểu ngồi đó như muốn nói cuộc đời này hoặc là có một tỉ thứ đáng lo hoặc không còn gì đáng lo nữa, tức là nếu cái chết có xảy ra thì cũng ráng hân hoan mà chấp nhận quách cho rồi.

Mãi một lúc Êmê mới cho phép mình phá tan bầu không khí đặc quánh trong phòng bằng cách chìa cái mũi héch vô mặt Nguyên:

- Em thấy mọi chuyện đâu đã đến mức trầm trọng, anh K'Brăk?

Nguyên nhìn Êmê, khó khăn nói, như thể đang có một tảng đá chặn ngang ngực:

- Em không thấy diễn biến mấy ngày hôm nay rất đáng ngại sao, Êmê.

Nguyên cựa quậy người như muốn làm cho tảng đá vô hình rơi xuống, nghiêm nghị tiếp:

- Hắc tinh tinh và Buriăk gần như cùng lúc xâm nhập lâu đài K'Rahlan. Nhưng điều đó cũng chưa kinh khủng bằng sự xuất hiện bất ngờ của trùm Bastu ở khu vực này.

- Ồ, xưa nay trùm Hắc Ám ít khi lộ diện, trừ khi có những chuyện thật quan trọng. - K'Tub tán đồng bằng một sự bổ sung rừng rợn đến nỗi mặt mày của cả bọn trắng bệch ra như giấy.

Kăply cố chứng tỏ tài suy luận, mặc dù ý nghĩa của câu nói làm môi nó run lên:

- Anh nghĩ là hiện nay phe Hắc Ám đang tập trung vô K'Brăk, K'Tub à.

- Vô cả mày nữa, K'Brê. - Nguyên trầm giọng. - Chắc chắn là bọn chúng biết hai đứa mình được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba và chuẩn bị lên đường đến núi Lưng Chùng. Tao nghĩ chúng đang làm mọi cách để ngăn cản.

- Anh K'Brăk. - Êmê giương cặp mắt đen lay láy. - Nhưng Hắc tinh tinh đâu có liên quan gì đến chuyện này. Hắc tinh tinh không phải là người của phe Hắc Ám, hơn nữa bọn chúng đến lâu đài K'Rahlan chỉ vì mải đuổi theo chú Mustafa thôi.

Nguyên nhún vai:

- Điều anh quan tâm không phải là Hắc tinh tinh mà chính là kẻ bỏ tiền ra thuê bọn chúng, Êmê à. Còn việc bọn Tam phù thủy định xâm nhập lâu đài K'Rahlan là do tình cờ hay do chúng cố tình nường cho Mustafa chạy vô lâu đài để kiếm cơ tấn công thì chúng ta khó mà biết được. Em quên là chú Mustafa từng bị sập bẫy phe Hắc Ám một lần khi cầm cổ chạy vào khu rừng tiên tri giả rồi sao?

Kăply, Êmê và K'Tub ngồi nín thính nghe Nguyên nói, lòng lạnh ngắt khi thấy những phân tích của bạn mình không phải là những lập luận vu vơ. Nguyên đắm chiêu tiếp:

- Cũng có thể khi thuê bọn Hắc tinh tinh, kẻ nào đó trong phe Hắc Ám chỉ nhắm vào Mustafa và gia đình lão Alibaba, ngoài lý do họ là dân nhập cư, còn một lý do quan trọng khác: Phe Hắc Ám biết tụi mình từng sử dụng thám bay để tìm kiếm núi Lưng Chùng.

Êmê lắc mạnh mái tóc vàng, một động tác giống như cố hất nỗi lo văng ra khỏi tâm trí:

- Và họ muốn triệt phá phương tiện đi lại của tụi mình?

Nguyên chưa kịp đáp lời Êmê thì K'Tub bỗng ré lên như phát rồ:

- Sợ gì kia chứ. Em nghĩ thầy Akô Nô thừa sức đối phó với bọn chúng. Các anh chị đừng quên từ xưa đến nay thầy là giáo viên duy nhất được phép đi lang thang bên ngoài khuôn viên nhà trường. Chắc chắn thầy sẽ...

- Chẳng chắc chắn chút nào hết, K'Tub à. - Êmê cất giọng rầu rầu. - Thầy Akô Nô giỏi thì giỏi thiệt nhưng theo như Păng Ting vừa cho biết thì hình như thầy không muốn đương đầu với phe Hắc Ám.

Mặt K'Tub đỏ gay:

- Thiệt là bệ rạc. Hồng lẽ suốt ngày thầy chỉ khoái đánh nhau với tụi Đêra và Y Đê, nếu không tồn thì giờ vào việc bám tò tò theo chị Păng Ting?

- Không được nói xấu thầy Akô Nô à nha! - Tiếng Păng Ting phản nộ vang lên từ chỗ cửa phòng khiến cả bọn ngoảnh phắt lại.

Suku là đứa đầu tiên bước vào, phía sau nó là khuôn mặt bưng bưng của Păng Ting.

- Em không được nói về thầy như thế, K'Tub. - Păng Ting hằm hằm nhìn thẳng oắt và khi nhớ đến những gì thầy nói với nó lúc nó rơi xuống bụi cây, Păng Ting chớp mắt nói thêm. - Chị nghĩ có lẽ thầy có nỗi khổ tâm nào đó.

K'Tub “hứ” một tiếng, giọng không giấu vẻ cay đắng:

- Sao mà trùng hợp tuyệt vời vậy không biết! Hừm, khổ tâm. Em có cảm giác những người có khả năng đối phó với phe Hắc Ám ai cũng có nỗi khổ tâm hết ráo. Trước đây là Đại tiên ông Mackeno, bây giờ đến lượt thầy Akô Nô. Hay thiệt!

- Nhưng bữa nay Đại tiên ông Mackeno đã chịu ra mặt rồi, K'Tub. - Kăply nhắc.

- Anh vừa nói gì, anh K'Brê? - Suku quay bộ mặt ngơ ngác về phía Kăply. - Đại tiên ông Mackeno...

- Suku! - Nguyên vọt miệng đáp thay bạn. - Giọng nói bí mật vang lên khi nãy ở thung lũng chính là giọng nói của Đại tiên ông Mackeno.

- Và chính ngài là người truyền thụ thần chú cầu vòng cho Đam Pao. - Kăply hào hứng tiếp.

- Dạy pháp thuật cho thằng Đam Pao chỉ là một thú vui bốc đồng của Đại tiên ông Mackeno thôi. - K'Tub nhả mặt. - Thiệt sự thì em vẫn có cảm tưởng ổng không tha thiết gì đến chuyện chặn tay Bastu đâu, anh K'Brăk. Anh cũng biết rồi đó, hồi trưa chẳng phải ổng đã để cho Bastu đến và đi một cách thoải mái sao! Rõ ràng ổng không hứng thú gì với chuyện bước chân ra khỏi cái hang của ổng mà.

K'Tub chưa bao giờ tỏ ra ưa thích Tam tiên. Dường như nó không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để công kích Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur, kể cả khi có mặt Suku và Păng Ting. Nhưng để bác bỏ lý lẽ của nó trong lúc này thì đúng là chuyện hết sức gay go.

Nguyên cắn môi:

- Đúng là chúng ta không hiểu được Đại tiên ông Mackeno và thầy Akô Nô đang nghĩ gì.

Đôi mắt nó đột nhiên xa vắng:

- Trong khi đó không biết bằng cách nào trùm Bastu lại luyện được thần chú kim cương. Thiệt quái lạ! Những ngày sắp tới chắc là sẽ rất tồi tệ...

Nguyên nói rề rề, bằng thứ giọng rất thích hợp với những người đang trần trối và điều đó khiến không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên khắc khoải kỳ lạ.

- Anh K'Brăk. - Păng Ting cao giọng một cách không cần thiết, có lẽ nó muốn kéo mọi người ra khỏi những ý nghĩ âm ảm đang luẩn quẩn trong đầu. - Vừa rồi tại Cục an ninh, Buriăk đã khai ra rất nhiều chuyện. Hắc thừa nhận đã từng gặp pháp sư Lăk nhiều lần hồi chín năm về trước.

Câu nói của Păng Ting xoáy vào tai bọn trẻ lâu đài K'Rahlan như một chiếc dùi nhọn. Nguyên thót bụng lại:

- Như vậy là những tin tức mà thám tử Eakar thu thập được là chính xác?
- Hoàn toàn chính xác. - Păng Ting so vai. - Nhưng dĩ nhiên là pháp sư Lăk đã không làm gì sai trái.

Suku nhanh nhẩu giải thích, khi thấy những dấu hỏi hiện lên trong mắt tụi bạn:

- Sau khi giăng bẫy ở khu rừng tiên tri giả, Balibia đã sai Buriăk đến gặp pháp sư Lăk, tố cáo mối quan hệ bí mật giữa chú Mustafa và cô Kemli Trinh.

Nguyên gật đầu:

- Nếu anh đoán không lầm thì bọn chúng muốn kích động sự thù hận nơi pháp sư Lăk. Tàn sát dân nhập cư là chủ trương không thay đổi của trùu Bastu nhưng một khi chưa thu tóm quyền lực trong tay, hăk không muốn công khai và trực tiếp hành động. Hăk muốn mượn tay người khác.
- Đúng vậy, anh K'Brăk. Và phải nói pháp sư Lăk có một cái đầu cực kỳ tỉnh táo. Ông không để Buriăk lôi kéo, và hành động quyết liệt nhất mà ông có thể làm trong lúc đó là dưng dưng đến làng Ea Tiêu, tuyên bố cắt đứt quan hệ với cô Kemli Trinh.

Kăply nghĩ ngay đến gã Mustafa, đến thắc mắc của gã về phản ứng nhanh nhạy của pháp sư Lăk sau sự cố ở khu rừng tiên tri. Hóa ra Balibia đã sắp xếp từ trước, đã tính toán sẵn đường đi nước bước cả rồi. Càng nghĩ, Kăply càng thấy gai ốc sờn khắp người.

Suku nói tiếp bằng giọng lo lắng:

- Buriăk còn cho biết lần này phe Hắc Ám gần như tung ra toàn bộ lực lượng để ngăn chặn sự tái lập vai trò chiến binh giữ đền. Hăk khai cùng đi với hăk đến lâu đài K'Rahlan hôm nay còn có cả sứ giả Badd.
- Cái gì? - Cả đồng cái miệng cùng há hốc và chủ nhân của cái miệng lấu tấu nhất là K'Tub khiếp hãi ré lên. - Cả sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám cũng tới đây trưa nay?
- Ồ, - Suku e dề liếc Kăply, ngạc nhiên thấy thẳng này không lộ chút xíu đau buồn hay phần nộ nào ra ngoài mặt khi nghe nhắc đến cái tên này - sau lần Badd bắt thần tấn công vợ chồng K'Srêgôl khiến một người chết một người mất tích, không ai nhìn thấy hăk đâu cả. Không ngờ mười hai năm sau, hăk lại mò đến lâu đài K'Rahlan lần nữa.
- Trình độ pháp thuật của Badd rất cao, anh K'Brăk. - Êmê nhìn Nguyên bằng ánh mắt rầu rĩ như nhìn một phạm nhân sắp ra pháp trường. - Chắc chắn là cao nhất trong đám sứ giả, thậm chí có thể nói là ngang ngửa với Balibia và Balikem.

Suku cụp đôi mắt sáng, minh họa với vẻ phiến muộn:

- Tài nghệ của vợ chồng pháp sư K'Srêgôl không kém hơn vợ chồng K'Rahlan. - Kaming là bao nhưng vẫn không thể chống nổi hăk.
- Nhưng tại sao Buriăk lại giả dạng Balibia? - Nguyên thình lình hỏi.
- Badd xúi hăk. - Suku đáp. - Badd muốn tăng thêm màu sắc khủng bố khi thấy em đang giả mạo cấm lệnh của Balibia.
- Chỉ vậy thôi sao? - Nguyên thò tay dứt một sợi tóc. - Thật là khó hiểu. Anh nghĩ bản thân Buriăk đã là một sự khủng bố rồi.

- Buriăk cũng không muốn gây thù với Tam tiên, nhất là trong trường hợp chị Păng Ting, Đam Pao và em chẳng may chết dưới lời nguyền Tàn xác. - Suku khẽ hất mớ tóc đang rũ xuống trán, từ tốn nói. - Nói tóm lại, Buriăk vừa muốn hoàn thành nhiệm vụ trùu Bastu giao phó vừa không muốn bị Tam tiên hỏi tội. Trút hết trách nhiệm lên đầu Balibia là an toàn nhất, hăk nghĩ vậy nên nghe theo lời Badd.

Nguyên nhìn Suku chằm chằm, cắn môi hỏi:

- Chính miệng Buriăk khai như vậy à?

- Vâng, anh K'Brăk.

- Tại sao hắn lại khai tuốt tuốt như vậy hả? - Kăply vọt miệng. - Tao tưởng bọn sứ giả Hắc Ám tên nào cũng cứng đầu hết chỗ, Suku?

- Buriăk đang cảm tức chuyện hắn bắt ngờ bị trúng thần chú kim cương của Bastu khiến hắn rơi vào tay Cục an ninh, K'Brêt. - Nguyên nhún vai. - Chắc chắn hắn cũng thù sứ giả Badd tận xương tủy. Badd xúi hắn giả dạng tả hộ pháp Balibia, nhưng khi hắn bị trùm Bastu trừng phạt thì Badd lẳng lặng chuồn mất.

K'Tub cười hì hì và đập mạnh hai tay vào nhau, cổ khuấy động bầu không khí càng lúc càng nặng trĩu như trước một cơn giông:

- Baltalon tiêu tưng, anh em Buriam và Buriăk bị bắt, em nghĩ dù sao đó cũng là chuyện rất đáng ăn mừng, anh K'Brăk. Trong lịch sử Lang Biang, chưa bao giờ ba sát thủ hàng đầu của phe Hắc Ám bị thảm bại trong một thời gian ngắn như thế.

- Nhưng nếu không kể lần tấn công lâu đài K'Rahlan hồi mười ba năm về trước, cũng chưa bao giờ cả sứ giả thứ nhất lẫn trùm Hắc Ám xuất hiện cùng một chỗ như thế, K'Tub.

Suku phang một câu khiến chiếc mặt nạ tươi cười K'Tub vừa gượng gạo tròng lên mặt rơi đi đâu mất.

Lần này thì giông thật. Bọn trẻ nhìn thấy mưa rơi rầm rập qua cửa kính, những lần chớp chốc chốc lại lóe lên ngoằn ngoèo bên ngoài và trời sụp tối rất nhanh.

Păng Ting giậm giậm đôi giày thể thao:

- Em về đây.

- Khoan đã, Păng Ting. - Êmê hốt hoảng kêu. - Em có thể triệu tập Tam phù thủy Bạch kỳ lân ngay tối nay được không?

- Nếu trời tạnh mưa, chị Êmê. Với những gì xảy ra trong ngày hôm nay, em cũng cho rằng chúng ta nên đến núi Lưng Chùng càng sớm càng tốt.

Nói xong, Păng Ting quay mình đi ra cửa. Suku cũng lên tiếng chào mọi người rồi lật đật đi theo. Bọn Kăply ngồi đực mặt ngó theo hai bạn. Nghĩ đến lát nữa gặp Bạch kỳ lân, tụi nó thấy lòng nhẹ đi được một chút.

Trong bọn, chỉ có Nguyên là vẫn giữ vẻ dàu dàu, dù nó không hề muốn chút nào. Nó đang bắt gặp mình lo lắng không yên và cố quay mặt đi chỗ khác để tụi bạn không nhìn thấy. Nó có cảm tưởng mọi rắc rối chỉ mới bắt đầu, thậm chí có lúc nó tưởng như có thể ngửi thấy cái mùi nguy hiểm không thể nhầm được của những bầy rập đang giăng mắc đâu đây. Nguyên biết Bastu có thể không vội hạ sát tiểu chủ nhân lâu đài K'Rahlan trời gà không chặt, nhưng khi đã biết nó và K'Brêt được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba và sắp sửa đến núi Lưng Chùng, hắn sẽ không đời nào buông tha. Chắc chắn là như vậy.

15. Chương 10 - Phần 1

Chương 10

Lời chỉ dẫn của Bạch Kỳ Lân

Sáng hôm sau, Nguyên và Kăply không đến lớp. Tụi nó ở nhà; trong khi Kăply vừa nhai cơm vừa nghĩ ngợi lan man và đoán hoài không ra cô Haifai sẽ dạy môn Nghệ thuật nguyên rửa như thế nào cho sinh động khi mà thằng Tam không còn là đối tượng thích hợp để cô lôi ra nguyên rửa nữa thì Nguyên vắt óc cố nhớ xem ngoài thầy Haifai, tụi nó còn học thầy nào nữa.

Tối hôm qua, Tam phù thủy Bạch kỳ lân lộ vẻ sững sốt cực độ khi Păng Ting hỏi bọn họ làm thế nào để đến núi Lưng Chùng.

- Em gặp bọn anh chỉ để hỏi chuyện này thôi sao, Păng Ting?

Masari mở to đôi mắt đẹp, tấm khăn choàng trắng bay phần phật trong gió. Như chưa từng xảy ra cuộc đụng độ khốc liệt với Baltalon cách đây hơn nửa tháng, ba chàng trai Bạch kỳ lân hiện ra trước mắt bọn trẻ nom vẫn xinh đẹp và điệu dàng như các hoàng tử Bắc Âu. Các cây gậy sừng hươu trên tay bọn họ trông còn sắc sảo hơn các cây gậy đã bị Baltalon phá hủy.

Păng Ting cố tỏ ra duyên dáng bằng cách cười thật tươi:

- Vâng, đúng thế, anh Masari.

Karãm cắn môi hỏi, tay nắm chặt vật áo chùng, cử chỉ khiến Nguyên nghĩ rằng anh đang cố trấn tĩnh:

- Nhưng tại sao tụi em cần biết điều đó?

Păng Ting đưa mắt nhìn Nguyên và Kăply, ngần ngừ đáp:

- Với các anh thì em nói ra cũng không ngại gì. Anh K'Brăk và anh K'Brêt đã được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba.

Cả ba chàng trai Bạch kỳ lân cùng "ồ" lên một tiếng và đưa mắt nhìn nhau. Kăply quan sát cái cách những ánh mắt họ gặp nhau để cố đoán xem họ đang muốn bày tỏ điều gì nhưng nó hoàn toàn bất lực cho đến khi họ quay sang nhìn nó và Nguyên với vẻ dò xét và nói:

- Ra vậy.

Masari nhú mào:

- Nhưng tụi anh vẫn chưa hiểu tại sao em lại tìm kiếm điều đó nơi tụi anh? Dựa vào đâu mà em nghĩ là tụi anh có thể trả lời câu hỏi đó?

- Anh Masari. - Păng Ting hít vô một hơi, giọng có vẻ bức bối. - Từ nãy đến giờ các anh hỏi em hơi nhiều rồi đó. Em trả tiền để mua câu trả lời của tụi anh chứ không phải để nghe tụi anh hỏi tới hỏi lui và cuối cùng em phải ề cổ ra thanh toán cho khoản thời gian lãng nhách đó.

Pila lắc khê những lọn tóc mềm mại trên vai, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Lạ lùng thiệt. Tại sao cô bé lại triệu tập tụi mình để hỏi đường đến núi Lưng Chùng?

Karãm nhìn chòng chọc vào mặt Păng Ting, giọng nôn nóng:

- Em nói đi, Păng Ting. Ai bảo em đến gặp tụi anh? Tụi anh hứa sẽ không tính tiền cuộc gặp hôm nay nếu em trả lời câu hỏi này.

Bọn Kăply không thể không nhận thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân đang vô cùng thắc mắc về những gì diễn ra. Có vẻ như việc Păng Ting hỏi thăm họ về núi Lưng Chùng là chuyện họ không bao giờ ngờ tới và căn cứ vào thái độ hoang mang mà họ bộc lộ nãy giờ, Nguyên tin là tụi nó đã hỏi đúng người.

Nó liếc Păng Ting, nhận ra cô bé đang tươi hơn hẳn trước đề nghị bất ngờ của Karãm.

- Anh nói chắc đó chứ, anh Karãm?

Păng Ting cẩn thận hỏi lại và khi bắt gặp cái gật đầu khẳng khái của thủ lĩnh Masari, nó toét miệng cười hì hì:

- Vậy thì em xin nói ngay. Đúng là có người xui em đến gặp tụi anh để hỏi về núi Lưng Chùng nhưng em cũng thú thiệt là em hông biết người đó là ai hết.

Trong khi Karãm phát ra một tiếng gầm khe khê trong cổ họng thì Pila thở phì phì, tức tối:

- Em đùa với tụi anh hả, Păng Ting?

- Em không đùa, anh Pila. - Păng Ting chớp chớp mắt để tạo một vẻ ngây thơ hoàn hảo. - Đó hoàn toàn là sự thật. Người đó cỡi chổi bay, bí mật bám theo tấm thảm của tụi em và nói như thế.

Karãm nhú mào:

- Em không nhìn thấy hấn ta à?
- Em hồng thấy gì hết trời. - Păng Ting lắc đầu. - Lúc đó, cả hấn lẫn tụi em đều đang bay trong mây mù.
- Anh tin em, Păng Ting. - Thủ lĩnh Masari cất giọng ôn hòa, tay mân mê chuỗi cườm ngọc bích trên cổ và nói tiếp bằng giọng thông cảm. - Đôi khi chúng ta vẫn gặp phải những trường hợp như thế trong cuộc sống.

Đôi mày anh khẽ cau lại, dù giọng nói vẫn mềm mại:

- Kể bí mật đó rõ ràng biết rất rõ chúng ta nhưng chúng ta không biết gì về hấn. Thiệt là tệ quá!
- Ồ, tệ thiệt. - Păng Ting a dua. - Nhưng dù tệ đến mấy thì tụi anh vẫn giữ lời đó chứ?
- Giữ lời gì cơ? - Masari nhướn mắt, không hiểu cô bé định nói gì.

Păng Ting gãi đầu, ấp úng:

- Cái vụ... vụ miễn phí bữa nay đó.
- Dĩ nhiên rồi. - Masari mỉm cười, độ lượng. - Không những không lấy tiền em bữa nay mà tụi anh sẽ giải đáp thắc mắc của em ngay đây.

Câu nói của Masari ngay lập tức dừng đứng các vành tai của bọn trẻ. Cả đồng ánh mắt chăm chú nhìn anh và cả đồng cái miệng cùng há ra, cứ như thể người ta có thể nghe bằng cả tai lẫn miệng.

- K'Brăk. - Khẽ huơ cây gậy phép trên tay, Masari nhìn sâu vào mắt Nguyên, nghiêm nghị nói. - Muốn đến được núi Lưng Chừng, chỉ có một cách duy nhất là em phải hỏi thầy em.

- Không được! Không được! - Păng Ting giậm chân bình bịch. - Anh không thể trả lời như vậy được, anh Masari. Anh K'Brăk đã hỏi thầy N'Trang Long rồi và thầy chẳng chỉ dẫn gì cụ thể hết.

- Đúng rồi đó, anh Masari. - Nguyên vọt miệng, lo lắng. - Thầy chỉ bảo núi Lưng Chừng nằm ở... lưng chừng thôi à.

Masari thần nhiên:

- Anh không nghĩ là em chỉ có một ông thầy.

Không để cho bọn Kăply kèo nài thêm, nói xong, Masari lập tức biến mất. Karăm và Pila nhìn bọn trẻ, nói "Tạm biệt" rồi biến theo Masari, nhanh như khói.

Trong bọn, chẳng đứa nào biết độn thổ nên cả đám đành đưa mắt nhìn xuống chỗ Tam phù thủy Bạch kỳ lân vừa đứng, trông chờ trong vô vọng rằng họ sẽ trồi lên nói thêm một câu gì đó rõ ràng hơn một chút trước khi biến mất thực sự nhưng dĩ nhiên là chẳng có cái quái gì nhúc nhích ở chỗ đó hết.

Bây giờ nghĩ lại, Nguyên nặn óc cố nhớ xem ngoài thầy N'Trang Long ra, vị giáo sư nào có thể là người mà Masari muốn nói đến nhưng càng nghĩ nó càng rơi vào chỗ mù mờ, chẳng thu lượm được kết quả gì ngoài chứng nhúc nhúc đầu khùng khiếp.

- Tao vẫn chưa nghĩ ra ai hết, Kăply. - Một lúc, Nguyên nói, đúng hơn là than vãn.

Nhưng Kăply lại hiểu là bạn đang hỏi ý kiến mình. Nó ngược mặt lên khỏi tô cơm:

- Chuyện hỏi đường đến núi Lưng Chừng hả?

Bắt gặp cái lừ mắt của bạn, Kăply luống cuống nói thêm:

- Theo tao, có thể Bạch kỳ lân muốn tụi mình đến gặp thầy Haifai.

- Thầy Haifai với thầy N'Trang Long gần như là một. - Nguyên ngo nguẩy đầu, giọng mệt mỏi. - Nếu thầy N'Trang Long đã không nói thì thầy Haifai chắc chắn cũng không hé môi.

Nguyên nhún vai:

- Cũng chưa chắc thầy Haifai đã biết núi Lưng Chừng nằm ở đâu.

- Hay là thầy Đi Pri? - Kăply lại nói hú họa.

- Không thể là thầy Đi Pri được. - Nguyên nhìn bạn bằng ánh mắt chán chường. - Thầy Akô Nô mới chuyển về, cũng không thể tính vô đây. Theo cách nói của anh Masari, người đó phải là người gắn bó và rất gần gũi với tội mình.

Kăply giật bắn, đôi đũa rơi ngay xuống đất:

- Hồng lẽ anh Masari muốn nói đến thầy Hailixiro?

Nguyên ngược lên cành lá trên đầu, lau bầu:

- Nếu vậy thì thiệt là quái đản!

- Tao nhớ rồi, Nguyên. - Kăply bắt thần reo lên, lần này nó làm vắng luôn cái tô xuống cỏ. - Mà còn có một ông thầy dạy vẽ.

- Siêu phù thủy Yan Dran?

Nguyên trở mắt nhìn Kăply, sững sốt buột miệng, đầu óc như bưng tỉnh khi những hình ảnh trong tấm gương lưu trữ hôm nọ cháy lên trong tâm trí nó. Lúc vợ chồng Krazanh và Kim thành linh xuất hiện ở khu núi đá để cứu Yan Dran, Nguyên nhớ trộm Bastu có hỏi một câu “Hắn đã giúp vợ chồng người đến núi Lưng Chừng?”. Đó chỉ là một câu hỏi thoáng qua, hết sức nhỏ nhặt, nhưng đối với Nguyên lúc này, đó chính là chiếc chìa khóa mà nó đang tìm kiếm.

- Xong rồi. - Mặt rạng ra, Nguyên đập hai tay vào nhau đánh “bốp” và nhìn bạn bằng ánh mắt rất khó diễn tả. - Cảm ơn mày, Kăply. Mày nói đúng. Yan Dran chính là ông thầy mà Masari nói đến.

Kăply quấy mình còn mạnh hơn Nguyên, không phải vì tội nó đã tìm ra đáp số của bài toán học búa mà vì lần đầu tiên trong đời nó nghe thằng bạn đại ca của nó mở miệng cảm ơn nó, lại bằng giọng xúc động đến mức nó tin rằng nếu thằng Nguyên không ngắt đi thì chính nó sẽ lăn ra xỉu.

* * *

Không đứa nào xỉu hết, vì ngay lúc đó Êmê và K'Tub về tới.

- Có cái này hay lắm nè.

K'Tub vừa nói vừa liệng chiếc cặp lên bàn đánh rầm, rồi lúi húi lục từ trong đó một lá thư, hí hửng chìa ra:

- Hai anh đọc đi.

Nguyên và Kăply mở ra xem, ngạc nhiên thấy đó là thư của thầy hiệu trưởng gửi ông K'Tul và bà Êmô xin phép cho bốn đứa tội nó chiều nay vô trường để phụ làm sổ sách.

- Anh không hiểu gì hết, K'Tub. - Nguyên ngược nhìn thẳng oắt và đưa trả lá thư cho nó.

K'Tub toét miệng cười:

- Em chẳng cần hiểu làm quái gì. Được đi chơi là em khoái rồi.

- Ai bảo em là đi chơi? - Êmê trừng mắt.

K'Tub nhăn nhó:

- Nhưng em thì biết con khỉ gì về chuyện sổ sách cơ chứ!

- Đừng cãi nữa! - Nguyên nhìn Êmê và K'Tub, rồi thỉnh thoảng hạ giọng. - Tội em có biết Bạch kỳ lân muốn chúng ta đi gặp ai không?

- Ai vậy, anh K'Brăk? - Êmê và K'Tub hồi hộp dán mắt vào mặt Nguyên.

- Yan Dran.

K'Tub nhảy bắn một cái, bay tuốt lên ghế khi nghe cái tên đó:

- Sao em và chị Êmê không nghĩ ra ông há! Dễ thiệt tình!

- Con làm gì thế, K'Tub? - Tiếng ông K'Tul vang lên từ chỗ cầu thang cắt đứt cơn phấn khích của thằng oắt. - Tháng này con xếp hạng nhất trong lớp à?

K'Tub hươu tờ giấy trên tay về phía ba nó:

- Thầy hiệu trưởng gửi thư cho ba nè.

Có lẽ ngay cả trong mơ ông K'Tul cũng không bao giờ chờ đợi điều đó. Kẹp xấp báo vô nách, ông bước nhanh về phía K'Tub, giật lấy lá thư trên tay nó rồi ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc ở đầu bàn, ông mở thư chăm chú đọc.

- Có thiệt là lão N'Trang Long kêu tụi con vô trường để làm sổ sách không? - Buông lá thư xuống bàn, ông K'Tul ngược cặp mắt lấp lánh chiếu thẳng vào mặt thằng con, nghi ngờ hỏi.

- Làm sao con biết được, ba. - K'Tub nhả nhỏ, nó đã leo xuống khỏi ghế và đang nhìn ba nó từ đầu bàn đối diện. - Chiều nay tụi con mới vô trường mà.

- Hừm, ta nghi lão này lắm. - Ông K'Tul khề nhúc nhích hàng ria mép. - Có khi lão tính lợi dụng tụi con vô chuyện bá láp gì đó.

K'Tub lia mắt xuống xấp báo ba nó vừa đặt trước mặt:

- Bộ tờ Tin nhanh N, S & D vừa đầu độc ba chuyện gì nữa hả ba?

Ông K'Tul quắc mắt nhìn thằng con, những thớ thịt trên mặt đành lại, giọng gằn gằn như thể ông nhai kỹ từng tiếng trước khi nhả ra:

- Ta nghĩ con nên học cách tôn trọng Ama Đliê, K'Tub à. Theo ta thì trong vụ Bolobala, Ama Đliê chỉ sai lầm về mặt suy luận nhưng khi thông tin về các sự kiện, ông ta không hề bịa đặt.

K'Tub định im lặng nhìn ba nó, vì dẫu sao thì nó cũng thấy chỗ này ba nó nói đúng. Nhưng rồi rất nhanh, nó phát hiện ra ngay lỗ hổng trong câu nói của ba nó.

- Con thì con không dễ tin như ba. - K'Tub dài môi ra. - Dựa trên những sự kiện có thật để dẫn dắt người đọc đến những kết luận vô vắn, điều đó xem ra còn lão toét hơn là bịa đặt hoàn toàn.

Thái độ ương ngạnh của thằng con làm ông K'Tul điên tiết. Ông đập mạnh tay xuống bàn làm xấp báo nảy tung lên. Ông chớp lấy một tờ liệt kê tới trước mặt bọn trẻ và hả họng gầm lên, Kăply lấy làm mừng là thằng Đam Pao và con Choleng chưa dọn bát đĩa ra, nếu không thức ăn trong miệng ông thế nào cũng văng tã lả và bám đầy đầu cổ tụi nó là cái chắc:

- Chống mắt lên xem đi, con trai! Để thấy Ama Đliê có phải hạh người lão toét không!

Nguyên, Kăply và Êmê tò mò chụm đầu vô tờ Tin nhanh N, S & D lờ lợt trên tay K'Tub, không hiểu Ama Đliê còn tung được tin gì bậy bạ khi mà thám tử Eakar vừa thất bại thảm hại trong vụ kết án cô Kemli Trinh và pháp sư Lăk.

16. Chương 10 - Phần 2

THÊM MỘT RẮC RỐI CHO N'TRANG LONG

Theo tin bản báo vừa nhận được, ngày hôm qua Tam phù thủy Hắc tinh tinh lẫn sứ giả thứ năm của phe Hắc Âm Buriăk đồng loạt xuất hiện ở khu vực lâu đài K'Rahlan. Sau khi Hắc tinh tinh đột ngột rút lui không rõ lý do, Buriăk đã có một cuộc chạm trán nảy lửa với các thành viên của lâu đài K'Rahlan ở thung lũng phía sau ngọn đồi. Sau nửa tiếng giao tranh ác liệt, cuối cùng Buriăk đã bị bắt. Người phát ngôn của Cục an ninh cho biết, căn cứ vào lời khai của Buriăk thì nguyên nhân thảm bại của hănlạ lũng đến khó tin, hiện nay Cục chưa thể đưa ra kết luận cuối cùng vì nội vụ đang trong quá trình điều tra. Cũng theo sự khai báo của Buriăk, dường như có một giáo viên của trường Đămri hiện diện tại cuộc giao tranh - điều

hoàn toàn bất thường so với nội quy nghiêm ngặt của nhà trường trong việc quản lý giáo viên. Trong những ngày tới, chắc chắn hiệu trưởng N'Trang Long sẽ được triệu tập đến Cục an ninh để giải trình. Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi sự vụ để kịp thời thông tin đến quý độc giả.

Tin tức nhanh nhạy của Polona và Chor khiến bọn Kăply xanh mặt. Nhưng rồi tụi nó nhanh chóng hiểu ra hai tay phóng viên này khai thác mọi thứ từ thám tử Eakar - người trực tiếp tham gia cuộc xét hỏi Buriăk chiều hôm qua.

Êmê ngược mắt lên khỏi tờ báo để ném cho ông K'Tul một cái nhìn bất mãn:

- Ama Đliê thật đáng ghét. Thay vì khẩn cấp báo động cho cư dân xứ Lang Biang về sự xuất hiện ở ạt trở lại của phe Hắc Ám, hắn làm như đây là chuyện riêng giữa trùm Bastu và lâu đài K'Rahlan.

K'Tub phụ họa một cách hào hứng:

- Ama Đliê là con người tiểu nhân hết chỗ nói. Rõ ràng hắn quan tâm đến việc hắt văng thầy N'Trang Long ra khỏi chiếc ghế hiệu trưởng hơn mọi thứ trên đời.

Kăply cũng ngứa miệng không kém gì hai đứa bạn nó:

- Cái cách đặt tit cho thấy Ama Đliê không biết điều gì là chính, điều gì là phụ. Nói chung là lẫn lộn hết ráo.

- Im đi! - Ông K'Tul quát lớn, sự phản kích dồn dập của bọn trẻ làm mặt ông nóng ran. - Ta nghĩ là tụi con chẳng biết tụi con đang nói cái quái gì đâu!

Ông ngừng lại một chút để hít hơi đầy lồng ngực và hỗn hển tiếp:

- Chắc chắn Ama Đliê đã nhìn ra điểm mấu chốt trong chuyện này. Không phải ngẫu nhiên mà lão N'Trang Long thả cho giáo viên của mình đi long nhong như thế. - Ông lừ lừ quét mắt dọc bàn, giọng thách đố. - Làm sao tụi con dám khẳng định N'Trang Long không tìm cách bắt liên lạc với trùm Bastu để thực hiện một âm mưu khủng khiếp nào đó.

Lối suy diễn của ông K'Tul làm Nguyên, Kăply và Êmê trợn mắt ngó nhau. Còn thằng K'Tub thì đứng bật lên khỏi ghế, trừng trừng nhìn ba nó bằng ánh mắt nẩy lửa như sẵn sàng nhảy xổ vào ông. Nhưng nó chưa kịp nói hay làm một điều gì đó bậy bạ thì bà Êmô đã ra tới.

- Ngồi xuống đi, K'Tub. - Bà vẫy tay về phía thằng oắt, dịu dàng nói, rồi quay sang phía ông K'Tul, bà khề lắc đầu. - Anh đã đẩy trí tưởng tượng đi quá xa rồi, anh K'Tul. Thật tình mà nói, tôi chẳng thấy có mối liên hệ nào giữa N'Trang Long với trùm Bastu hết.

Bà nhăn mặt, điều hiếm thấy ở một phụ nữ lịch lãm và hòa nhã như bà:

- Không khí hiện nay đang rất ngột ngạt, anh đừng làm cho mọi chuyện rối lên chứ, anh K'Tul!

Lần đầu tiên, bọn trẻ nghe bà Êmô trách cứ ông K'Tul, thậm chí còn hơn một lời trách cứ thông thường, Kăply nghĩ có thể coi đó là lời phê phán và nó hết sức sững sốt về điều đó. Xưa nay, mỗi khi không bằng lòng ông K'Tul điều gì, bà Êmô ít khi nào nói thẳng. Bà thích chọn lối nói vòng vèo để tránh làm tổn thương ông.

Bữa nay giọng bà vẫn rất nhẹ nhàng nhưng lời lẽ của bà cứng rắn đến mức chính ông K'Tul cũng ngạc nhiên, và rõ ràng là ông không biết phải phản ứng như thế nào.

Mặt xệ xuống, ông đưa tay kéo chiếc khăn rằn trên cổ nhưng không để làm gì hết, miệng thở phì phì, nói như phân bua:

- Tôi cần phải đề cao cảnh giác, dì à. Nhất là chiều nay lão N'Trang Long bắt bọn trẻ nhà ta vô trường làm sổ sách cái con khỉ gì đó.

Vừa nói ông vừa đẩy lá thư trước mặt về phía bà Êmô trong khi tay kia vẫn nắm cứng chiếc khăn như sợ buông ra nó sẽ bay đi mất.

* * *

Ngả lưng chút xíu rồi phải vô trường nên Nguyên và Kăply lật đặt thay đồ ngay sau khi trở về phòng rồi để nguyên áo chùng như thế, chúng nằm bò ra giường.

Nhưng Kăply vừa nằm xuống đã bật ngay dậy. Nó đang khoái trá đến mức không thể nào nằm yên.

- Hà hà, - Kăply vỗ tay lên tấm nệm lông chim - lần đầu tiên tao thấy ông K'Tul có vẻ ngán bà Êmô. Nhìn ông nhũn như con chi chi, nói thiệt là tao sướng kinh khủng!

Nguyên thần nhiên:

- Chẳng có gì lạ hết. Mà đừng quên bà Êmô là cấp trên của ông K'Tul.

- Cấp trên á? - Kăply thô lỗ mắt nhìn bạn, nhưng rồi nó sực nhớ ra. - À, tao nhớ rồi. Ông K'Tul hiện nay đang làm việc cho giáo chủ Ama Êban...

- Thì mà cũng biết rồi đó. Bà Êmô là người tâm phúc của Ama Êban và cũng là người trực tiếp truyền lệnh cho ông K'Tul.

Kăply nhúm mày nghĩ ngợi, rồi có lẽ không muốn làm khổ đầu óc mình hơn nữa, nó vọt miệng hỏi:

- Nhưng tao không hiểu tại sao bà Êmô lại bệnh thầy N'Trang Long.

- Bà Êmô không bệnh ai hết, Kăply. - Nguyên chép miệng. - Bả chỉ quan tâm đến sứ mạng của ông K'Tul thôi. Theo tao thì lúc này bả đang băn khoăn không biết Hắc tinh tinh và Buriăk đến đây với mục đích gì.

- Thì Hắc tinh tinh vì rượt theo Mustafa...

- Trừ bọn mình, không ai nhìn thấy Mustafa. - Nguyên cắt ngang. - Hôm qua Mustafa đã chuồn từ rất sớm. Bà Êmô và ông K'Tul cũng không biết tụi mình sắp đi tìm núi Lưng Chùng. Do đó, bả nghi ngờ sự xuất hiện của Hắc tinh tinh và Buriăk ở lâu đài K'Rahlan có liên quan đến nhiệm vụ bí mật của giáo phái Madagui. Đó là lý do bả không muốn ông K'Tul suy diễn tá lả rồi đối phó lung tung.

Kăply nhìn Nguyên bằng ánh mắt thán phục, và sung sướng củng cố cái quan niệm hết sức lười biếng là suy nghĩ bằng cái đầu của bạn nó dù sao cũng tốt hơn là suy nghĩ bằng cái đầu của chính nó.

Một lần nữa Kăply thấy mình đặt trọn niềm tin vào sự thông minh của bạn, nhưng chưa kịp mở miệng nịnh nọt đã nghe K'Tub động cửa rầm rầm:

- Lẹ lên nha! Trễ giờ rồi!

Thầy N'Trang Long đón bọn Kăply ngay tại bậc thềm dẫn vô phòng y tế. Thầy đứng đó với thầy Haifai và thầy Akô Nô, cả ba như sốt ruột chờ bọn trẻ trong khi mặt trời đang không ngừng thả từng bựng nóng xuống sân trường.

- Chào thầy ạ. - Cả đồng cái miệng cùng rống lên và cùng há hốc ra khi nhác thấy Păng Ting, Suku cùng con khỉ Chacha đang đứng lấp ló sau lưng thầy N'Trang Long.

Thầy N'Trang Long khề gật đầu:

- Chào các con.

K'Tub láu táu:

- Sổ sách gì vậy thầy? Tụi con đâu có biết làm ba thứ rối rắm đó.

- Sổ sách là nói chơi thôi. - Thầy N'Trang Long mỉm cười. - Ta cũng biết các con dốt đặc về chuyện đó mà.

Đôi mắt to cổ cộ của thầy thành linh xoáy vào mặt Nguyên và Kăply:

- Ta đoán là tụi con đã biết được manh mối có thể giúp tìm ra núi Lưng Chùng, có đúng vậy không hả tụi con?

- Dạ, đúng ạ. - Nguyên lí nhí đáp và đưa mắt nhìn Păng Ting, đoán là con nhỏ này đã xì ra mọi chuyện.

- Vậy thì tụi con phải lên đường ngay. - Thầy N'Trang Long xoắn một lọn râu cằm. - Thời gian dành cho tụi con không còn nhiều nhận gì nữa.

- Đi ngay bây giờ hả thầy? - Kăply ngơ ngác.

- Ngay bây giờ! - Thầy N'Trang Long nghiêm giọng. - Tụi con phải hái cho được hai quả táo vàng ở núi Lưng Chừng trước khi trùm Hắc Ám kịp quay lại.

Kăply định nói là trùm Bastu đã quay lại rồi nhưng sau khi liếc thầy Akô Nô, nó nghĩ chắc là thầy đã báo cho thầy hiệu trưởng biết rồi.

- Suku và Păng Ting sẽ đi cùng tụi con...

K'Tub ngắt lời:

- Cả con và chị Êmê cũng được đi, phải không thầy?

Thầy N'Trang Long dễ dãi:

- Ồ, nếu hai đứa con tự nhận là mình không biết cái con khỉ gì về chuyện sổ sách thì tụi con cũng tách đi luôn cho rồi.

Êmê chột ngằn ngại:

- Thầy ơi, chuyến đi này kéo dài bao lâu hở thầy?

- Lâu hay mau là tùy vào nỗ lực và vận may của tụi con. - Thầy N'Trang Long cúi vầng trán thông thái xuống thật thấp như để cho Êmê nghe rõ câu trả lời. - Nhưng K'Brăk và K'Brêt chỉ có khoảng thời gian tối đa là sáu ngày thôi. Bốn ngày vừa qua, hai con rùa lè mề đó đã tiêu phí thời gian vô những chuyện vô bổ mất rồi còn đâu!

- Tối sáu ngày lận hả thầy? - Êmê tròn mắt kêu lên, rồi nó lắc đầu quây quây. - Không được! Dứt khoát là không được rồi, thầy ơi. Tụi con vắng mặt lâu như thế, chắc chắn mẹ con và cậu K'Tul sẽ đi tìm và sẽ làm ầm lên...

- Trò yên tâm đi, Êmê. - Thầy Haifai nóng nảy vọt miệng đáp thay thầy hiệu trưởng, đôi mắt tối om om của thầy lóe lên. - Chuyện đó bọn ta đã lo liệu cả rồi. Sẽ chẳng có rắc rối gì xảy ra đâu.

Như không muốn Êmê hỏi thêm, thầy N'Trang Long phất tay áo chùng rộng, giống như trọng tài phất cờ hiệu trong một cuộc thi chạy, cao giọng nói:

- Thôi, đủ rồi. Ta tưởng tụi con lên đường lúc này là quá trễ rồi đó!

- Chúc đi đường bình an nhé, Păng Ting!

Thầy Akô Nô đột ngột hét lên làm Păng Ting đỏ bừng mặt. Nó đang đưa chiếc giỏ xách trên tay, vừa cảm động vừa xấu hổ vì cả đồng lứa lên đường mà thầy chỉ chăm chăm chúc có một mình nó.

Theo chân Suku, bọn trẻ lục tục tiến về phía cổng phía Đông, lòng dậy lên những cảm giác khác nhau: hồi hộp, xao xuyến và phấn khích. Lúc sắp chui qua cổng, Kăply chột nhìn thấy một hình vẽ ngoằn ngoèo giống như chiếc đồng hồ cát trên tường.

- Gì thế, Suku? - Kăply chỉ tay vào hình vẽ, ngạc nhiên hỏi.

- Bùa nén thời gian. - Suku nói.

- Bùa này có tác dụng gì hở mày? - K'Tub thắc mắc.

- Đây chính là điều mà thầy Haifai vừa khoe. Sau khi được ếm bùa, bên kia cánh cổng, thời gian sẽ thay đổi: một ngày chỉ tương đương với một tiếng đồng hồ ở thế giới bên này.

Nguyên gật gù:

- Nghĩa là chúng ta đi sáu ngày nhưng với những người ở nhà chúng ta chỉ vắng mặt có sáu giờ?

- Đúng là vậy đó. - Suku đáp, chân tiếp tục rảo bước về cánh cổng phía bắc của bức tường thành bên ngoài.

- Ngay từ lúc này, thời gian đã thay đổi rồi, anh K'Brăk.

Nguyên tò mò nhìn quanh, khi đã ra tới vườn rau quen thuộc. Xa xa trước mặt nó là rừng cây thưa, nơi trước đây nó từng khoái trá chứng kiến thằng Amara mắc kẹt dưới gốc cây trong tiết thực hành môn Độn thổ. Cảnh vật chung quanh không có gì khác, các loại cây cỏ cô Cafeli Chil trồng rải rác khắp vườn như bạc hà miêu, cử lý hương, tầm ma, cây đuôi điều, tiêu hay hành tây vẫn tươi tốt và điều đó làm nó dần dần yên tâm.

- Bây giờ mình đi đâu đây, Suku? - Êmê giương đôi mắt đen lầy nhìn thẳng oắt, thấp thỏm hỏi.

Suku chưa kịp đáp, Kăply đã nhanh nhẩu:

- Tới nhà Yan Dran.

Câu nói của Kăply đẩy tia nhìn của Êmê sang phía Nguyên:

- Anh K'Brăk. Trước đây, mỗi lần đi học về...

- Anh K'Brăk chẳng còn nhớ gì đâu, chị Êmê. - Suku nhún vai. - Chính vì vậy mà thầy N'Trang Long mới nhờ em dẫn đường.

K'Tub nhìn bạn với vẻ nghi ngờ:

- Mà tới đó rồi à?

- Chưa. - Suku lắc khê những lọn tóc xanh rêu. - Nhưng tao biết hồ Ma ở đâu. Chỗ của Yan Dran nằm cạnh hồ Ma.

Kăply lạnh ngắt sống lưng khi nghe hai chữ hồ Ma. Nó đang định lên tiếng dò hỏi, bỗng nghe tiếng cả đồng lứa kêu réo inh ỏi phía sau:

- Chờ tụi tao với.

Bọn Kăply quay phắt lại, mắt tròn xoe khi thấy tụi thằng Tam, Kan Tô, Bolobala và Mua đang tất tả rượt theo.

Nguyên há hốc miệng:

- Tụi mày... tụi mày...

Kăply nhìn sững Mua, ánh mắt nó bị hai bím tóc của con nhỏ nín chặt:

- Mua... sao Mua...

- K'Brêt. - Mua nói như mếu. - Bạn thiệt là tệ quá. Bạn từng hứa với tôi điều gì bạn còn nhớ không?

Dĩ nhiên là Kăply nhớ như in những gì nó nói. Rằng nó sẽ không giấu Mua bất cứ điều gì nữa. Nhưng bây giờ Kăply làm như nó đột ngột đánh mất trí nhớ. Nó trả lời câu hỏi của Mua bằng một câu hỏi khác:

- Sao Mua biết tụi tôi ở đây?

- Làm sao mà tôi biết được khi bạn không nói gì về chuyến đi này. - Mua giận dữ. - Nếu Tam không rủ tụi này đi theo thì có thể tôi sẽ không bao giờ gặp lại bạn rồi.

- Đừng bi quan như thế, Mua. - K'Brêt cố lấy giọng dịu dàng. - Đi tìm núi Lưng Chùng đâu có phải là đi vào chỗ chết.

Nguyên nhìn Tam:

- Ai tiết lộ cho mày về chuyến đi của tụi tao hở Tam?

- Thầy Haifai. - Tam chớp mắt đáp, khuôn mặt thanh tú của nó sáng lên như chiếc lá phản chiếu ánh mặt trời.

- Thầy Haifai? - Nguyên ngạc nhiên, nó nheo nheo mắt. - Chà, dạo này thầy cưng mày quá há!

- Đời là thế! - Kăply nhún vai. - Mọi chuyện cứ quay ngoắt 180o, chẳng biết đâu mà lường.

Tam nhe răng cười, cổ tình không nghe thấy Kăply:

- Thầy bảo tội mày sắp sửa đi đến hồ Ma, thế nào cũng đi ngang qua thung lũng Plei Mo.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Kăply choáng váng như vừa đâm đầu vô gốc cây. Đối với nó, thung lũng Plei Mo, sào huyết của Basil, còn rừng rợn hơn hồ Ma nhiều, mặc dù nó không biết hồ Ma là cái quái gì.

- Tội này hiểu rồi, Tam. - Êmê gặt gù chiếc mũi héch. - Ba của bạn đang bị sứ giả thứ hai của trùm Bastu giam cầm ở đó.

Kể từ lúc đó, bọn trẻ lê bước trong im lặng. Cho tới khi Tam xuất hiện, trừ Suku, không đứa nào trong bọn biết rằng để đến được chỗ Yan Dran, tội nó sẽ phải đi ngang thung lũng Plei Mo khủng khiếp. Bây giờ thì tâm trí của tội nó đang xao động dữ dội, hình ảnh khủng bố của con basilic khiến đứa nào đứa nấy thấy đôi chân thốt nhiên nặng như đeo chì và không khí chung quanh đột ngột trở nên khắc khoải, hanh khô. Ngay cả con khỉ Chacha cũng không kêu chí chóc như thường lệ. Nó lặng lẽ quăng mình trên bất cứ nhánh cây nào nó gặp phải, khoái trá một cách âm thầm.

Suku nhìn quanh, thấy mặt mày tội bạn kỳ quái như vừa bị tọng vô họng một nùi cá pha lê, liền hắng giọng:

- Chẳng có gì phải sợ. Em đã chuẩn bị cách đối phó với con basilic rồi.

Nó cho cả hai tay vào túi áo, mỗi tay lôi ra một nắm kiếng đủ loại hươ qua hươ lại trước mặt, hào hứng quảng cáo, đã bắt đầu trông giống lão Seradion ở Cửa hiệu Thất tình:

- Thấy chưa. Đây là loại kiếng đeo mắt đặc biệt, có tác dụng vô hiệu hóa cái nhìn chết chóc của con basilic.

- Có chắc không đó mày? - K'Tub nhìn nắm kiếng trên tay bạn, giọng không chút yên tâm.

- Sao lại không chắc? - Suku phồng má. - Đây là chuyện sống chết chứ đâu phải chuyện đùa. Chính thầy N'Trang Long đã nhờ thầy Akô Nô kiểm tra các siêu sản phẩm của tao trước khi đồng ý cho tao dẫn đường...

Nghe thầy oắt đem thầy hiệu trưởng ra làm bằng chứng, bọn trẻ cảm thấy như có ai vừa nhắc tảng đá ra khỏi ngực mình. Cả đồng cái miệng đồng loạt thở phào. Riêng Kăply, phải nói là nó vô cùng mừng rỡ khi thấy cơ thể thôi gào lên vì lo sợ.

17. Chương 11

Chương 11

Tả hộ pháp Balibia

Ngày đầu tiên của cuộc hành trình, không xảy ra chuyện gì tệ hại. Nhưng không vì thế mà tâm trạng của bọn Kăply bớt căng thẳng. Suốt từ trưa cho đến xế chiều, cả bọn cặm cúi và lẳng lặng bước, thỉnh thoảng trao đổi với nhau bằng những tiếng thì thầm.

- Đi mấy ngày mới tới hử Suku?

- Có một lúc K'Tub không nhìn được, hạ giọng vo ve hỏi.

- Cứ đi như thế này thì mất khoảng ba hay bốn ngày.

K'Tub quệt mồ hôi trán, nhăn nhó:

- Sao mình không đi bằng thảm bay hay chổi bay có phải lẹ hơn không?

Nguyên hừ mũi trước khi Suku kịp đáp:

- Phơi mình ra trên trời có khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Em tưởng trùm Bastu và tay chân của hắn để yên cho chúng ta đến núi Lưng Chùng hả K'Tub?

- Vậy thì dọn thổ?

- K'Tub vẫn ương bướng.

- Ở đây chỉ có anh Tam và chị Bolobala là đã học qua môn Độn thổ thôi, K'Tub à. - Kăply nói.

Bolobala ngược đôi mắt to lên nhìn Kăply rồi cụp nhanh xuống:

- Nhưng tụi này cũng chỉ độn thổ được từng quãng ngắn thôi à. Nói chung là chẳng dùng được vào việc gì.

Bọn trẻ đi xuyên qua một khu rừng dày trong suốt hai tiếng đồng hồ cuối cùng của ngày đầu tiên và kịp thoát ra một cánh đồng cỏ xanh mượt trước khi trời sụp tối.

- Chúng ta nghỉ ở đây.

Suku nhìn quanh và nói, trông nó rất ra dáng một sĩ quan chỉ huy.

Trong khi tụi bạn xúm quanh Păng Ting chờ cô nàng soạn thức ăn trong giỏ xách đem theo thì Kăply và Mua lặng lẽ tách ra một chỗ.

Hai đứa ngồi trên khúc gỗ mục nằm khuất sau một bụi cây ở bìa rừng để tụi bạn khỏi nhìn thấy.

- Mua à... - Kăply áp úng mở lời, không dám nhìn thẳng vào mặt cô bạn gái - không phải tôi giấu Mua mà... thực ra tôi không biết gì về chuyến đi này hết.

- Bạn nghĩ tôi là một đứa trẻ con sao, K'Brê? - Mua cười nhạt và dĩ nhiên khi nghe tiếng cười đó, Kăply không thể liên tưởng đến bất cứ một loại âm nhạc du dương nào.

Nó cựa quậy người để lấy can đảm:

- Tôi nói thật đó, Mua. Tôi cứ tưởng thầy hiệu trưởng kêu tụi tôi vô trường để phụ thầy làm sổ sách. Trong giấy mời ghi rõ như vậy. Chính K'Brăk, Êmê và K'Tub cũng biết điều này mà.

Sự nghi ngờ của Mua bắt đầu bị lung lay. Nó lúc lắc hai bím tóc:

- Tại sao thầy lại làm vậy hả?

- Có lẽ thầy sợ nếu biết tụi này đi đâu, cậu K'Tul và di Êmô sẽ phản đối.

Kăply thấy Mua làm thình một lúc lâu. Và khi Mua lên tiếng, giọng nó bỗng nhiên ngọt ngào đến mức Kăply có cảm giác khúc gỗ cứng ngắc mà nó đang ngồi đột ngột mềm đi:

- Ồ, như vậy là Mua đã trách oan K'Brê rồi. Mua nói và khẽ nhắm mắt lại, tin rằng làm như vậy sẽ kéo dài hơn những khoảnh khắc êm đềm dễ chịu mà dạo gần đây nó ít có dịp trải qua. Trong một thoáng, nó cảm thấy yêu vô hạn những tiếng rì rào của tụi bạn đang ngồi ngoài bìa rừng và trên cái nền âm thanh thân thiết đó, tuy nhắm mắt Mua vẫn nghe được những tia nắng mặt trời đang sưởi ấm trên tóc trên hai vai nó, nghe thấy Kăply đang ở rất gần nó, im lặng nhưng vô cùng trìu mến. Chưa bao giờ nó cảm thấy cuộc sống đẹp đẽ, thanh bình và đáng yêu đến thế.

- Hôm trước, tôi đã hứa là tôi sẽ nghe lời Mua mà.

Tiếng Kăply gần như thủ thỉ, và thiệt tình Mua chẳng muốn mở mắt ra chút nào để có thể cảm nhận trọn vẹn tình cảm trong câu nói của Kăply.

Nhưng rồi Mua bỗng cảm thấy là lạ. Nó lập tức rơi ra khỏi trạng thái mơ màng khi chợt nhận ra Kăply đang quàng tay qua lưng nó. Nó không bao giờ nghĩ Kăply bạo dạn đến thế và điều đó khiến nó sững sờ đến nỗi không biết phải hướng suy nghĩ của mình vào đâu.

- K'Brê... êê... - Mua áp úng, cổ đẩy những âm thanh bay ra khỏi đôi môi.

- Gì hở Mua?

Tiếng của Kăply vang lên và Mua muốn nổi điên khi nghe thằng này hỏi một câu tỉnh bơ như thể nó vẫn ngồi yên từ nãy đến giờ.

- Bạn có buông tay ra không? - Mua quát lên, sự tức giận khiến nó đột ngột tìm lại được tiếng nói và nó không kể gì đến tụi bạn đang ngồi rất gần đó.

- Mua nói gì thế? - Kăply vẫn đáp trả với vẻ ngơ ngác.

Mua mở bừng mắt ra và quay phắt sang Kăply, nhưng bộ mặt đang giận sôi của nó thành linh ngớ ra khi thấy Kăply vẫn ngồi cách nó một quãng bằng một thân người, hai tay đang bối rối vò đầu và nhìn nó bằng ánh mắt như thể nó vừa mọc ra thêm tám cái tai.

Rất nhanh, Mua quờ tay ra sau lưng nhưng nó chỉ chộp được vào khoảng trống. Nó đứng bật dậy, chưa kịp quay lại đã nghe Kăply khiếp đảm rú lên:

- A... a... a... a...

Lúc tụi bạn ngoài bìa rừng đổ xô lại, Mua đã kịp nhìn thấy cái mà Kăply nhìn thấy: một cánh tay ồm tong ồm teo với những ngón quắt queo và nhọt nhọt đang hấp tấp trườn khỏi khúc gỗ mục như chạy trốn. Giống hệt một con rắn lớn, cánh tay bò rất nhanh trên mặt cỏ, uốn éo và gấp khúc sau mỗi cú phóng, ngo rùng rợn không thể tả.

- Nó... chính nó...

Kăply lấp bắp như trong cơn mê sảng, mặt tái nhợt đi vì hãi hùng, và hoàn toàn có thể coi là chuyện lạ nếu nó không khụy xuống ngay lúc đó.

Những đứa còn lại không đến nỗi mất vía như Kăply nhưng đứa nào đứa nấy đều luống cuống nhảy phắt ra sau, trống ngực đập thành thịch.

Cho đến khi cánh tay ma quái chui hẳn xuống đất, bọn trẻ vẫn còn ngợp trong nỗi sợ hãi, không bàn chân nào dám thử nhúc nhích.

- Quái đản thiệt! - Mãi một lúc, Păng Ting mới cố là đứa đầu tiên trấn tĩnh, môi vẫn còn run run.

- Chính cánh tay này... - Kăply vất vả rặn từng tiếng - chính cánh tay này hôm trước đã xuất hiện ở công viên Các Thứ Kẹo...

Mua hít một hơi thật sâu:

- Có phải bạn muốn nói đây là cánh tay đã cướp đồng 100 năpken của bạn không, K'Brêt?

- Chính nó. - Kăply cắn môi, đã có vẻ bình tĩnh hơn chút xíu. - Gì chứ cánh tay này đến chết tôi cũng không quên mà. Những ngón khằng khiu, trắng bệch trườn lên từ dưới đất, ngo ngoe chộp lấy đồng tiền vàng trên tay tôi. - Kăply rụt cổ. - Và khi chạm vào nó thì cảm giác mới thiệt là kinh khủng. Nó nhờn nhớt và lạnh ngắt như tay một xác chết...

- Thì hẳn đây không phải tay của người sống rồi.

K'Tub vọt miệng chen ngang nhưng không đứa nào cười dù câu nói của nó xét ra cũng rất đáng bật cười.

Nguyên cau mày nhìn lom lom xuống mặt cỏ, lẩm bẩm:

- Nhơn nhớt và lạnh ngắt... Như tay một xác chết... Sao bây giờ mày mới kể, K'Brêt...

Nó ngược nhìn K'Brêt, mắt lóe lên:

- Buổi tối đầu tiên đột nhập vô trường Đămri, tao từng nắm phải một bàn tay lạ, trơn và lạnh như da lươn, một bàn tay hoàn toàn không có sự sống, mày còn nhớ không?

- Em nhớ, anh K'Brăk. - K'Tub láu táu reo lên.

Êmê “à” lên một tiếng, gục gặc chiếc mũi hếch:

- Cánh tay đó, cánh tay xuất hiện ở công viên Các Thứ Kẹo và cánh tay mình nhìn thấy hôm nay là một.

- Là một. Và đó là cánh tay của Baltalon.

Tiếng Suku bắt ngờ vang lên khiến chín cái đầu còn lại quay phắt sang nó và khi nhìn vào đáy mắt long lanh của thằng oắt, bọn trẻ như nhìn thấy lại hình ảnh cuộc chiến đấu hôm nào nơi thung vắng với sứ giả thứ ba của trùm Hắc Ám.

Tam ngược cặp mắt mơ màng nhìn lên trời:

- Đúng rồi. Hôm nọ con Boumboum đã tha đi một cánh tay của Baltalon...

- Kinh khủng thiệt. - Bolobala rùn vai. - Không ngờ Baltalon chết rồi mà một cánh tay của hắn vẫn còn sống.

- Đó là bí mật của thuật Phân thân, chị Bolobala. - Suku thở dài. - Khi người luyện thần chú Phân thân lìa đời, cơ thể sẽ tự động tách ra; nếu không tiếp đất quá một ngày, tất cả các bộ phận sẽ được bảo quản qua thời gian. Sau đó, nếu được ủ trong một loại dược thảo được chế luyện đặc biệt, các bộ phận sẽ sống lại và ráp vào với nhau. Chính vì sự lợi hại của loại thần chú này mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang đã liệt nó vào nghệ thuật hắc ám, cấm tu luyện.

Nguyên tắc lưới:

- Có lẽ Baltalon đã tập cho con Boumboum cách thức cứu chủ trong trường hợp xấu nhất.

- Chắc chắn rồi, anh K'Brăk. - Suku gật đầu. - Nhưng may cho chúng ta là Baltalon lại bắt ngờ chết dưới lời nguyện Không tha thứ, các bộ phận nhanh chóng bị co rút và tan biến nên con Boumboum không thể cứu được gì ngoài một cánh tay.

- Hừm, thần chú Phân thân chỉ là trò trẻ con!

Từ trong rừng, một giọng nói ken két như xay bột hắt ra chỗ bọn trẻ đang đứng. Cả bọn ngoảnh phất lại và cùng xám mặt kêu lên:

- Buriăk!

Quả nhiên, cách chỗ bọn trẻ khoảng hai mươi mét là một bóng người nhỏ thó, ăn mặc lôi thôi và bẩn thỉu, tà áo chùng rách teng beng bị gió thổi phất phật khiến Kăply bất giác liên tưởng đến những tàu lá chuối xác xơ sau hè nhà nó trong những ngày mưa bão. Buriăk đứng đó, giương cặp mắt đỏ rực ra dòm lũ trẻ, nom hẩn như một con thú say mồi.

- Người... người... - Păng Ting lập bập nói, khổ sở thấy cái lưới thụt đi đâu mất - bọn ta đã giao người cho thám tử Eakar và Cục an ninh rồi kia mà.

Buriăk cười hắc hắc:

- Bọn ăn hại đó tài cán gì mà giữ được ta.

Cứ như thể có một con rắn nước vừa bò vào cổ áo, bọn Kăply chợt nghe sống lưng lạnh toát. Lão Eakar đúng là đồ vô tích sự, chỉ được mỗi cái miệng xoen xoét! Kăply cau kinh nhủ thầm, lòng bất giác dậy lên mối lo âu: Chắc chắn Buriăk sẽ trả thù bọn mình! Nó hoảng hốt nhớ tới cả đồng thần chú mà tụi nó đã nện lên người Buriăk vào chiều hôm qua.

Bọn trẻ tự động nhích sát vào nhau như để cho đỡ sợ. Kăply lo lắng nhìn quanh, không biết nên chờ đợi điều gì hay nên hướng sự chờ đợi vào ai. Tụi nó dĩ nhiên không thể trông mong gì vào thầy N'Trang Long hay thầy Haifai, dù đó là hai người quan tâm đến tụi nó nhất. Các giáo viên trường Đămri từ lâu đã không nhúng tay vào những chuyện xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường. Thầy Akô Nô là giáo viên duy nhất được phép đi ra ngoài, tài nghệ phi thường, lại rất lo lắng cho Păng Ting, nhưng có vẻ như thầy không muốn đối đầu với phe Hắc Ám. Mặt Kăply chợt rạng lên khi thoáng nghĩ đến Đại tiên ông Mackeno nhưng rồi nó xui ngay xuống: người cầm đầu Tam tiên chắc chắn không thể tự tiện phá bỏ luật lệ của mình.

Kăply ngược nhìn bộ mặt mốc thếch của sứ giả thứ năm phe Hắc Ám, rùng mình khi nhớ ra trong đám sứ giả của Bastu, Buriăk là tay khó lường nhất. Cả ba lần tụi nó chạm trán Buriăk đều trong tình thế bất ngờ. Hẩn ẩn hiện như ma, và đáng sợ nhất là hình như hắn sinh ra chỉ để bám sát bọn Kăply như hình với bóng.

- Đứa nào không phải người của lâu đài K'Rahlan thì dang ra. - Buriăk quắc mắt, rít lên the thé. - Bữa nay ta không muốn giết quá nhiều người.

Vừa nói hẩn vừa rút từ trong người ra chiếc lục lạc làm bằng quả bầu khô với ba chiếc lỗ đen ngòm.

Nguyên dán chặt mắt vào Buriăk, khẽ nói với Suku:

- Em lấy áo tàng hình ra đưa cho mỗi người một cái đi, Suku.

- Không ăn thua gì đâu, anh K'Brê. - Suku lúc lắc món tóc trước trán, giọng tiu nghỉu. - Áo tàng hình không phát huy được công dụng trong thời gian nén.

Nguyên hỏi, cảm thấy trái tim mình rơi xuống chỗ nào đó:

- Vậy phải đánh nhau với Buriäk à?

- Anh nhìn kìa!

Suku khẽ kêu lên và gần như ngay lập tức Nguyên nhìn thấy con Chacha đang lặng lẽ chuyển đi trên các cành cây phía sau lưng Buriäk.

- Nó làm gì thế? - Nguyên liếm đôi môi khô rang.

- Con khỉ ngốc này liều quá. - Suku thấp thỏm. - Chắc nó định tấn công Buriäk.

Lúc này cả bọn đều đã thấy Chacha. Nó lơ lửng phía trên đầu Buriäk, càng lúc càng đến gần đối phương.

Bọn Kăply gần như nín thở theo dõi nhất cử nhất động của con khỉ. Suku muốn quát bảo Chacha dừng mạnh động nhưng lại sợ Buriäk phát hiện, Nguyên thấy rõ thằng oắt nhấp nha nhấp nhồm, mặt mếu xệch đi vì lo lắng.

- Tụi bay nếu đã nhất định chết chung với bọn nhóc K'Rahlan thì đừng có nhè ra đó. - Buriäk hiểu lầm thái độ của Suku, nhếch mép nói. - Gặp ta đến hai lần mà tụi bay vẫn còn sống nhăn, dù sao cũng có thể kể là kỳ tích rồi.

Giọng hần bỗng nghe kèn kẹt như đang nghiêng rặng:

- Nhưng lần này thì không có ngoại lệ đâu.

Hần vung tay, định ném chiếc lục lạc lên không thì ngay lúc đó, con Chacha nhào xuống như một tia chớp và chớp lấy cái lục lạc.

- Há há. Mày giỏi lắm!

Cùng lúc với tiếng cười gằn của Buriäk, những lưỡi lửa từ trong ba cái hốc của chiếc lục lạc bất thần phóng ra. Bọn trẻ nhắm tịt mắt không dám nhìn, bụng quặn lại khi nghe tiếng chí chóc thảm thiết của con Chacha cất lên lồng lộng trong gió rừng.

Nhưng Chacha là một con khỉ đặc biệt. Nó bị lửa tấp và hất văng tuốt đằng xa nhưng vẫn kịp bám vào một nhánh cây, đeo toòng teng ở đó.

Chacha không chết, nhưng trông nó có vẻ đau đớn và sợ hãi.

Suku mở mắt ra, thở một hơi mạnh:

- May quá!

Buriäk lại bấm môi tung chiếc lục lạc lên. Đã từng ném mùi lợi hại của lời nguyên Tan xác, bọn trẻ lùi cả lại, nhưng rồi biết không thể thoát được, cả mở cánh tay cuống quýt chia lên trời, miệng đứa nào đứa nấy hồi hả niệm chú, không tin chút xíu nào vào khả năng chống trả của mình.

Như đã từng xảy ra, bên dưới chiếc lục lạc, không khí đặc quánh lại và bắt đầu ép xuống.

Trong bọn chỉ có Nguyên, Kăply, Tam và Bolobala biết sử dụng thần chú chiến đấu nhưng năng lượng pháp thuật của tụi nó đem ra chơi với Buriäk chẳng khác gì trứng chọi đá.

Kèm theo sức ép mỗi lúc một khủng khiếp, tiếng cười hăng hắc của Buriäk vang lên, động vào tai bọn trẻ như những nhát búa khiến đứa nào đứa nấy cảm thấy màng tang muốn vỡ tung.

Đang chìm trong cơn mù mịt, Kăply bỗng nghe một tiếng “bịch” như có vật gì vừa rơi xuống trước mặt. Nó cố chống mi mắt nặng chịch, dòm xuống, ngạc nhiên thấy đó là một con cóc. Con cóc to gấp năm, sáu lần con cóc thường, da màu đỏ và trong suốt như hổ phách với những mụn sùi to bằng hạt đậu.

Con cóc vừa rơi xuống đã ngóc cổ lên trời và hả họng phun ra một thứ gì đó giống như sương mù. Trong khoảnh khắc, Kăply cảm thấy sức ép như giảm đi được một chút. Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã nghe

những tiếng lịch bạch vang lên liên tiếp và bên cạnh con cóc đỏ lúc này đã xuất hiện thêm một con bọ ngựa, một con nhện và một con dế, con nào con nấy bị chẳng và mỗi con đều mang trên mình một màu sắc kỳ dị: con bọ ngựa thì màu vàng, con nhện màu xanh còn con dế có màu trắng.

Cũng như con cóc đỏ, vừa đáp xuống trước mặt bọn trẻ, cả ba con vật mới đến đều ngóc cổ nhìn lên chiếc lục lạc và phun ra một thứ sương mù đục đục, trong chốc lát chung quanh chỗ bọn Kăply đứng đã chìm trong một màn sương dày đặc.

Lời nguyên Tan xác rõ ràng là đã bị màn sương kỳ dị của bốn con vật chặn lại, bọn Kăply cảm nhận ngay điều đó khi thử nhúc nhích tay chân và thấy không khí đã ra vô dễ dàng hơn trong lồng ngực.

- Tứ bất tử!

Kăply nghe tiếng Buriăk kêu lên thảng thốt bên kia bức màn sương.

Nguyên liếc sang chỗ mà nó nghĩ là Suku đang đứng, thì thào:

- Tứ bất tử là ai vậy?

- Tứ bất tử là tổng quản của giáo phái Madagui. Nhân vật này xưa nay rất ít khi rời khỏi lâu đài Sêrôpôk. Hôm nay ông ta đến đây là lạ lắm.

Kăply quay đầu nhìn quanh, dĩ nhiên không thể nhìn xuyên qua màn sương, chép miệng:

- Ông ta tên là Tứ bất tử à?

- Không ai biết tên ông ta là gì. Khi đối địch, ông cũng không bao giờ ra mặt, chỉ để bốn con vật xông trận.

- Suku giải thích. - Tứ bất tử là tên mọi người dựa vào các con vật của ông để gọi.

Màn sương trước mắt loãng dần và bây giờ bọn Kăply nhìn thấy Buriăk đã thu chiếc lục lạc lại, cặp mắt đỏ khé của hắn đang đảo quanh.

- Tứ bất tử! - Giọng Buriăk cay cú. - Làm gì ngươi nôn nóng quá thế. Rồi sẽ tới ngày bọn ta làm cỏ lâu đài Sêrôpôk kia mà.

- Chừng nào tới ngày đó hẵng hay! - Tiếng của tổng quản lâu đài Sêrôpôk vang lên từ chỗ nào đó giữa các lùm cây, giọng sang sảng pha chút châm chọc. - Còn bữa nay thì ta nhất quyết không để ngươi ngăn cản bọn trẻ đến núi Lưng Chừng.

Buriăk khinh khỉnh:

- Ta thấy giáo phái Madagui đâu có lợi lộc gì trong chuyện này. Chiến binh giữ đền đời thứ ba thuộc về người của lâu đài K'Rahlan chứ đâu phải lâu đài Sêrôpôk.

- Ta đâu phải là kẻ ngốc, Buriăk. - Tứ bất tử hừ mũi đằng sau các nhánh lá. - Nếu chiến binh giữ đền không kịp thời xuất hiện, ai sẽ chặn tay trùm Bastu khi hắn đã luyện thành công thần chú kim cương và bắt đầu ra tay tàn sát.

Buriăk ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ngài đã luyện thành công thần chú kim cương rồi, Tứ bất tử. Theo ta, mọi chuyện đã trở nên quá muộn. Hừm, nói thiệt là ngươi đã lắm cẩm rồi.

- Ta lắm cẩm?

- Quá lắm cẩm là đằng khác. - Buriăk cười ngạo nghễ. - Lắm cẩm nhất là ngươi tưởng có thể ngăn cản được ta bữa nay.

Bàn tay trái của Buriăk đổ lên theo câu nói. Và kỳ quặc nhất là thân thể hắn cũng biến đổi theo. Người hắn cao lên, tóc rụng lá tả, da như dày lên và chuyển sang màu lông chuột.

Chiếc áo te tua, dơ hầy biến mất, thay vào đó là chiếc áo choàng kết bằng tóc khoác bên ngoài áo chùng đen và nơi cổ hắn đột ngột lủng lẳng một xâu chuỗi răng người.

- Hắn lại giả dạng Balibia. - K'Tub nuốt nước bọt.

Êmê cau mày: - Hồng lệ vừa bị trùm Bastu trừng phạt mà hấn chưa tổn.

- Nhưng hấn làm thế để làm gì? - Kăply không kèm được thắc mắc. - Dù có bàn tay máu, hấn cũng chỉ có thể sử dụng lời nguyên Tan xác thôi. Mà Tứ bắt tử đầu có ngăn lời nguyên Tan xác của hấn.

Như cùng ý nghĩ với bọn trẻ, tổng quản lâu đài Sêrôpôk bật cười vang:

- Người đừng có đem Balibia ra hù ta. Ngay cả Balibia thật có mặt ở đây cũng chưa chắc đã làm gì được ta đâu.

Buriăk trả lời bằng cách lạnh lùng hất tay lên, một chiếc bóng máu vút ra từ bàn tay hấn, đổ rục cả một góc rừng.

Thấy bàn tay máu khổng lồ chồm vờn chụp xuống, bốn con vật của Tứ bắt tử đồng loạt ngóc cổ lên, hả miệng phun sương mù mịt.

Bọn Kăply vội vã bước lùi ra khỏi màn sương để xem cho rõ hơn và tụi nó dù đang lo đến thất ruột cũng phải thừa nhận hình ảnh mà tụi nó đang nhìn thấy đúng là một kỳ quan độc nhất vô nhị trên đời. Những làn sương trắng như sữa dâng lên đỡ lấy bàn tay máu như đỡ một chiếc ráng đỏ, giăng co lờ lững cả buổi giữa không trung trông vô cùng đẹp mắt.

Kan Tô xộc tay vô mái tóc xù, bồn chồn hỏi:

- Ai sẽ thắng hử Suku?

- Em không biết, anh Kan Tô. - Suku đáp giọng ưu tư. - Lẽ ra thì Buriăk phải thua từ sớm rồi. Khi này hấn đâu có chống chọi được lâu như vậy.

Dù đang đánh nhau kịch liệt, Buriăk vẫn nghe thấy cuộc đối đáp giữa Kan Tô và Suku. Hấn khịt khịt mũi:

- Yên chí đi. Bọn ta sẽ phân thắng bại ngay đây.

Cùng với lời nói của Buriăk là một tiếng nổ như sấm rền. Bọn Kăply bị xô bật ra phía sau như hứng trọn một cơn lốc, phải cố gắng lắm mới không ngã lăn ra cỏ.

Khi tụi nó lấy lại được thăng bằng thì hình ảnh kỳ diệu trước mắt cũng biến mất. Bàn tay của Buriăk đã trở lại bình thường, còn bốn con vật của Tứ bắt tử không thấy đâu.

Tít đằng xa, tiếng nói hậm hực của Tứ bắt tử vang lại cho biết ông đã bỏ đi:

- Đồ gian trá! Người không phải là Buriăk.

Bọn Kăply còn chưa hết sửng sốt trước câu nói của Tứ bắt tử, đã nghe một giọng nói lạ hoắc cất lên bên cạnh:

- Đúng là gian trá hết sức! Có nằm mơ ta cũng không thể nghĩ Balibia lại đi giả dạng Buriăk.

Bọn trẻ giật mình nhìn sang, thấy một lão già ốm nhom ốm nhách, mặt mày nhăn nheo thâm hại như vừa bị ai vò, đang đứng dựa lưng vào một gốc cây gần đó, cặp mắt nheo nheo nhìn về phía Buriăk. Phải nói là Kăply chưa từng thấy người nào trông ốm yếu ho hen như lão già này và nó tin rằng nếu không dựa vào gốc cây chắc là lão đã bị gió thổi té giúi giúi và nằm thẳng cẳng dưới đất từ lâu rồi.

Bộ mặt bình thường vô cảm của Balibia bỗng lộ vẻ dữ dằn khi nhác thấy lão già lạ mặt:

- Ta còn có chuyện phải thanh toán với người, Badd.

Tên Badd đập vào tai bọn Kăply chát chúa đến mức tụi nó nghe lùm bùng một hồi lâu.

Ước gì cho hai tên này tiêu diệt lẫn nhau quách! Kăply nghe tiếng nói thâm của mình khản cấp vang lên trong đầu và nó nhắm mắt lại, tin rằng làm như vậy nỗi khát khao cháy bỏng đó sẽ trông giống lời cầu nguyện hơn.

Giọng Balibia vẫn giận dữ:

- Hôm qua người xúi ta giả dạng Balibia, nhưng khi ngài xuất hiện người lại trốn mất. Người không những không nói giúp ta một lời, mà cũng không thêm báo động cho ta một tiếng.

- Cầm mồm đi, Balibia! - Badd bắt thần quát lên, bọn Kăply hoàn toàn không ngờ một lão già hom hem như thế mà tiếng quát của lão lớn đến mức làm tụi nó giật bắn người và chung quanh tụi nó lá trên cành rừng mình rơi ào ạt. - Người là Balibia, còn giả dạng Balibia cái quái gì nữa. Chính người giả dạng Buriăk để lừa ta thì có. Thiệt là đồ mặt dày.

- Người nhầm rồi. - Nguyên đột ngột cất tiếng. - Hẳn không đóng giả ai hết. Balibia là hẳn. Mà Buriăk cũng là hẳn. Cả hai chỉ là một người. Khi thì hẳn dùng thân phận Balibia, khi thì hẳn dùng thân phận Buriăk. Tùy theo hoàn cảnh và mục đích cụ thể mà hẳn xuất hiện lúc trong vai này lúc trong vai khác.

Tiết lộ của Nguyên không những khiến tụi bạn nó và sứ giả Badd, mà ngay cả Balibia cũng há hốc miệng ra.

Badd vịn cả hai tay vào gốc cây như để cho khỏi ngã, mắt trở lên:

- Người... người... dựa vào đâu mà kết luận như vậy?

- Hai ngày nay, lời nguyên Tan xác mà hẳn liên tiếp sử dụng chắc chắn là thật, bọn ta nếm mùi của hẳn lần này là lần thứ ba nên ta tin chắc hẳn là Buriăk. - Nguyên điềm tĩnh. - Nhưng bàn tay máu mà hẳn vừa dùng để đối phó với tổng quản lâu đài Sêrôpôk cũng không phải là giả, nếu không hẳn đã không thể khiến được Tứ bắt tử rút lui.

Badd gật gù, vỡ lẽ:

- Như vậy hôm qua hẳn đánh đắm chẳng ra cái ôn gì, bàn tay máu của hẳn cứ quơ quào như chụp ruồi là do hẳn cố tình vờ vịt?

- Có lẽ lúc đó do phát hiện có nhiều nhân vật lạ mặt đang bí mật giám sát hiện trường nên cuối cùng hẳn quyết định giấu nhem thân phận tả hộ pháp. - Nguyên nhún vai và nói bằng giọng như đang đi guốc trong bụng Balibia. - Ta nghĩ nhờ vậy mà hẳn trốn thoát khỏi trại giam của Cục an ninh. Bọn họ không biết hẳn là Balibia nên đã không đề ra một biện pháp canh giữ thích hợp.

- K'Brăk. - Sứ giả Badd run giọng, lão chăm chăm nhìn Nguyên, trong đáy mắt lóe lên thứ ánh sáng kỳ lạ. - Ta không ngờ người thông minh hơn ta tưởng!

- Vì vậy mà nó phải chết.

Balibia rít qua kẽ răng. Hẳn nhìn Badd qua khóe mắt:

- Badd, chuyện riêng giữa ta và người tạm thời gác lại đó. Bây giờ người cùng ta giết sạch bọn hậu duệ nhà K'Rahlan này trước đã. Ngài sẽ đến kiểm tra ngay bây giờ đó.

Hẳn vừa nói vừa vung tay, một bóng máu đỏ lờm lập tức bay lên không.

Như để phụ họa, Badd khẽ lắc vai, từ ống tay áo của lão bay ra một quả cầu pha lê to bằng quả bóng.

Quả cầu lơ lửng trong không, vừa bay vừa không ngừng chiếu ra những tia sáng lóng lánh, trông vô cùng đẹp mắt.

- Lẹ lên đi!

Balibia trầm giọng ra lệnh và cùng với tiếng quát, bàn tay máu của hẳn chụp xuống bọn trẻ nhanh như chớp. Trong khi bọn Kăply chìa tay lên trời niệm chú một cách vô vọng thì quả cầu của Badd đang bay lừ đừ thành linh tăng tốc và đâm thẳng vào bóng máu của Balibia làm phát ra những âm thanh đi đùng buốt óc.

- Badd! - Balibia hét ầm, cổ núu chiếc bóng máu đang bay tuốt lên cao. - Người điên rồi sao?

- Balibia. - Badd cười khùng khục. - Ta thì ta muốn thanh toán chuyện người lừa ta trước. Bọn nhóc này tính sau.

Không để cho Balibia kịp thở, Badd vừa nói vừa bắn quả cầu vào giữa mặt đối phương. Quả cầu lao đi với một tốc độ kinh hồn, giống như một ngôi sao xẹt và bọn Kăply tin chắc thể nào Balibia cũng bị nát bét như tương.

Nhưng chẳng có gì giống như sự mừng rỡ trong lòng bọn trẻ. Trước khi quả cầu chạm vào người Balibia, hắn đã biến mất.

- Hắn độn thổ rồi... - Suku kêu khê.

Suku chưa dứt tiếng, bọn Kăply đã diếng hồn thấy Balibia đột ngột hiện ra ngay sau lưng Badd, vung tay lên.

- Hắn ở phía sau. K'Tub hốt hoảng ré lên, nhưng không còn kịp nữa. Bàn tay máu chộp xuống thân hình ốm nhách của Badd như một tấm lưới màu đỏ.

Kăply nhắm mắt lại, đau khổ và tuyệt vọng, biết rằng Badd mà tiêu ra tro thì bữa nay tụi nó sớm muộn gì cũng tiêu ra nước.

Những tiếng ầm ì liên tiếp vang lên khiến Kăply mở bừng mắt. Nó mừng rơn khi thấy Badd vẫn đứng bên gốc cây, chưa hề té xuống. Và lúc này có tới bốn, năm quả cầu đang vây chặt lấy Balibia, quả này lui lại thì quả khác phóng tới, trong khi đó hai quả cầu khác đang ngăn cản không cho bàn tay máu trên không sa xuống.

- Người giỏi lắm, Badd. - Giọng Balibia rít lên đầy phẫn nộ. - Hóa ra người đã âm thầm luyện thần chú Nảy nở từ lửa, hèn gì người dám chống lại ta!

- Ai chống lại tả hộ pháp Hắc Ám đều phải chết! - Một tiếng cười lạnh vang lên khiến bọn Kăply rùng mình đảo mắt nhìn quanh. Tụi nó không thấy một bóng người nào gần đó nhưng giọng nói rờn rợn kia khiến đứa nào đứa nấy tự nhiên cảm thấy người ran ran như đổ bệnh.

Kăply nhìn lại phía gốc cây Badd đang đứng, thấy mặt lão trắng bệch ra, cặp mắt lão nhìn lảo liên đi đâu đó bên tay trái, nom vô cùng căng thẳng.

Kăply nhìn theo lão, và nó đột ngột tê cứng cả người khi bắt gặp bên trên tàng cây một cái gì đó rất quen thuộc nhưng cũng rất đáng sợ.

Bây giờ thì cả bọn đều thấy một cuộn khói màu đen càng lúc càng bốc cao trong bóng chiều chập choạng và chẳng mấy chốc tụ lại thành hình một con ó khổng lồ.

- Điều sát tinh! - Êmê ré lên khiếp đảm, hình ảnh kinh hoàng của trận đánh nhau giữa vợ chồng thầy Haifai và trùm Bastu trong tấm gương lưu trữ bất chợt cắt ngang tâm trí nó như một nhát chém nóng bỏng.

Nguyên cũng hét lạc giọng:

- Chạy đi! Trùm Bastu tới rồi!

Trong tích tắc, cả bọn quay mình cuống cuống phóng ngược lại phía Điều sát tinh xuất hiện, nháo nhác như một bầy ong vỡ tổ.

18. Chương 12 - Phần 1

Chương 12

Trong gương và bên ngoài gương

Bọn trẻ chạy thục mạng, không còn biết trời đất gì nữa. Chúng đâm đầu vô bụi gai, xước cả mặt và cổ. Chúng vấp vào các sợi dây leo chằng chịt dưới chân, té chúi nhủi rồi gượng dậy cả nhắc chạy tiếp. Lúc này chúng không nghĩ tới điều gì khác hơn là chạy và chạy, bất chấp bóng đêm đang lần lượt nhả xuống vô số những mảng tối khắp khu rừng.

Nguyên, Kăply, Êmê, Păng Ting, Suku và K'Tub, những đứa đã từng chứng kiến sức mạnh và sự tàn phá khủng khiếp của thần chú Điều sát tinh trong tấm gương đồng ở văn phòng hiệu trưởng, bị kích động đến

mức chúng không nhớ ra là chúng hoàn toàn không nhìn thấy gì trong lúc này. Chúng cắm cúi chạy, té xuống rồi vọt lên để lại té xuống lần nữa khi va phải những vật chướng ngại khác đang chực chờ trước mặt.

Ở phía sau, bọn thằng Tam quính quíu chạy theo, cũng té ngã và trầy xước nhiều không kém, nhưng không đứa nào dám xuýt xoa hay rên rỉ.

- Chạy đi đâu nữa! Tụi bay đã tới giờ tận số rồi!

Giọng nói mềm mại nhưng đầy sát khí của trùm Bastu bắt thần vang lên đâu đó trên tầng cây khiến bọn Kăply có cảm giác cồn cào như có một con gù đó đang quậy tung trong bao tử và tụi nó phải cố hết sức để đừng ói ra.

Kăply run bắn khi nghe tiếng Balibia phụ họa:

- Ngày mai là chúng ta có thể ăn ngon ngủ yên rồi, thưa ngài.

Nó ngoái nhìn qua vai, tuyệt vọng thở một hơi dài, biết rằng không còn mong đợi gì ở sứ giả Badd nữa. Chắc chắn Badd đã chống không lại Bastu và bỏ chạy rồi.

- Balibia, người vòng ra phía trước lừa bọn nhóc lại đây!

Tiếng của trùm Bastu lại cất lên, thản nhiên như thể kêu Balibia lừa bắt một bầy thỏ.

- Suku, làm sao đây nhóc? - Păng Ting lo lắng hỏi.

- Em chưa nghĩ ra cách nào hết, chị Păng Ting. - Suku nói như mếu.

Păng Ting cắn môi:

- Hồng lẽ tụi mình chịu chết ở đây?

Nguyên trầm giọng:

- Quẹo trái!

Và nó lập tức quẹo ngang. Cả bọn lật đật chạy theo Nguyên, hoàn toàn máy móc, dĩ nhiên không chút xúy hy vọng gì. Ngay cả Nguyên cũng thừa biết quẹo trái hay quẹo phải cũng chẳng giúp ích được gì cho tụi nó trong lúc này. Trùm Bastu và Balibia chặn hai đầu buộc nó phải thoát sang trái hoặc phải, đó là quyết định hoàn toàn bản năng của một con thú bị dồn vào chân tường, không hề tính toán và thiệt ra thì dù muốn Nguyên cũng không có đủ thì giờ để tính toán.

Mới chạy vài ba bước, Nguyên vô cùng kinh ngạc khi nhận ra mình vừa đâm đầu đánh sầm vào một cái gì đó không giống chút nào với một gốc cây.

Nguyên nhăn nhó xoa trán và nghe vang lên bên tai liên tiếp những tiếng va đập, biết là đám bạn của nó cũng đang động đầu vô vật đó.

Nó đưa tay ra phía trước sờ rầm, cảm giác đang sờ lên một mặt phẳng, một cái gì đó tựa tựa như một tấm ván hay một bức vách.

- Tất cả cùng nắm tay nhau và đi theo tôi.

Nguyên quay ra sau thấp giọng nói và thận trọng dò dẫm đi men theo bức vách.

- Cái gì thế, anh K'Brăk? - K'Tub thì thào hỏi.

- Anh không biết. - Nguyên đáp lại bằng giọng muỗi vo ve. - Hình như là một ngôi nhà.

- Một ngôi nhà ư? - Bolobala ngạc nhiên.

- Đừng nói chuyện nữa! - Nguyên suýt khê.

Đúng lúc đó, bọn trẻ nghe tiếng trùm Bastu văng vẳng trên đầu:

- Sao lâu thế, Balibia?

- Bọn nhóc hình như không chịu tiến tới nữa, thưa ngài. - Tiếng Balibia ngập ngừng.

- Tụi nó không tiến tới thì người tiến tới! - Giọng trùm Bastu bực bội. - Ta không nghĩ là người không biết phải làm gì để tóm cổ tụi nó.

Bọn Kăply thót bụng lại khi nghe tiếng các cành cây gãy rãng rắc trên đầu, đoán là bàn tay máu của Balibia đang điên cuồng sờ soạng phía trên.

- Đây rồi. - Nguyên reo khê khi bàn tay nó phát hiện được một cánh cửa, bây giờ thì nó tin chắc đây là một ngôi nhà.

Chẳng mấy chốc bọn trẻ đã xuyên qua cánh cửa và khi tụi nó đã vào hết bên trong, cánh cửa vừa mở hé đã tự động đóng sập lại.

- Á... á... á... Kăply sợ hãi thét lên khi nghe tiếng sập cửa đánh “rầm”.

- Mày có im đi không! - Nguyên nổi quạu.

- Chẳng có gì phải sợ, K’Brê. - Mua dịu dàng trấn an Kăply. - Dù chủ nhân ngôi nhà này là ai, chắc chắn họ cũng không thể đáng sợ bằng trùm Hắc Ám.

Kăply dần bình tĩnh. Nó cố dán miệng mình lại, im lặng đi theo các bạn.

Khi bọn trẻ đẩy thêm một lần cửa nữa, đứa nào đứa nấy điếng hồn tưởng như mình vừa rơi vào một ngọn núi lửa đang phun. Hàng trăm ngọn nến chiếu sáng lòe khiến tụi nó phải nhắm nghiền mắt lại.

Khi Kăply rụt rè hé hé mắt ra, nó ngỡ ngàng nhận ra cả bọn đang ở trong một căn phòng rộng với những đồ trang trí có hình thù và màu sắc hết sức kỳ quái.

Chính giữa phòng là một cái bàn dài bày hai mâm trái cây ngon mắt, mỗi bên kê năm chiếc ghế như dành sẵn cho tụi nó.

- Lạ thiệt. - Êmê lẩm bẩm. - Hình như chủ nhà biết bọn mình sẽ vào đây.

K’Tub nhìn hai mâm trái cây đầy vun, nuốt nước bọt:

- Chúng ta ngồi vào chứ, chị Êmê?

Kan Tô bước lại cầm lên một trái táo, phân vân:

- Nhớ họ tắm thuốc độc hay thuốc mê...

- Không có đâu, anh Kan Tô. - Suku nhún vai nói, dưới ánh nến lung linh đôi mắt của nó sáng ngời như hai vì sao. - Nếu muốn hại chúng ta, chủ nhân nơi đây không cần phải làm thế.

- Người nói đúng đó, nhóc. - Một giọng nói ồm ồm cất lên từ bên trái.

Bọn trẻ giật mình ngoảnh lại, chưa hết bàng hoàng vì sự xuất hiện bất ngờ của người lạ mặt, đã nghe một giọng nói khác từ bên phải:

- Dĩ nhiên chúng ta là bạn chứ không phải là thù.

Bây giờ thì bọn Kăply đã thấy rõ hai người đàn ông mặc áo ngắn bằng len và quần lông thú, mặt mày hiền từ đứng ở hai đầu căn phòng, đang tươi cười nhìn tụi nó. Họ như hiện ra từ không khí, hoàn toàn đột ngột, nhưng không có vẻ gì ác ý.

Suku mấp má môi:

- Các ngài là...

- Hai anh em ta là chủ nhân nơi đây. - Người đàn ông bên trái mỉm cười, mặt ông mịn màng và lảng o như vừa được đánh bóng, có cảm giác trước đây một phút ông còn ở trên sân khấu.

Ông khoát tay:

- Bọn người ngồi vào bàn đi. Đã lâu lắm bọn ta không có khách tới thăm.

Người đàn ông bên phải có khuôn mặt hum húp, híp mắt nói:

- Bọn người nên cảm ơn số phận. Không phải ngày nào hai anh em ta cũng đãi tiệc linh đình như thế này đâu.

Hai mâm trái cây thì không thể gọi là linh đình, nhưng Kăply không còn tâm trí đâu để nghĩ đến lối nói khoa trương đó. Nó đang nhìn từng hai vị chủ nhà, thấy họ vừa nói vừa tiến lại hai phía đầu bàn, hươ tay một cái, lôi ra mỗi người một chiếc ghế từ trong không trung đặt xuống đất, y như cái cách mà thầy Haifai vẫn khoái biểu diễn.

Thấy hai người đàn ông đã ngồi vào bàn, bọn trẻ lục tục ngồi xuống theo. Nhưng Kăply vừa đặt mông xuống đã bật ngay dậy, mắt lăm lét liếc ra cửa, nói nhanh:

- Ngoài kia...

- Nhóc người ngồi xuống đi! - Người đàn ông bên trái phẩy tay về phía Kăply. - Bọn đó không vào đây được đâu.

Kăply vẫn chưa cảm thấy yên tâm. Nó liếc môi, mắt vẫn thăm dò chỗ khung cửa:

- Có lẽ các ngài chưa biết những kẻ bên ngoài đáng sợ như thế nào...

- Ta biết bọn đó. - Người bên phải hừ mũi. - Nhưng trùm Bastu và Balibia chỉ đáng sợ với người khác chứ không hề dọa được anh em ta đâu. Bọn người cứ bình tĩnh đánh chén đi.

Trước thái độ bình thản của hai vị chủ nhà, bọn trẻ cảm thấy trái tim mình như được sưởi ấm từng phút một. Tụi nó nhìn hai người đàn ông bằng ánh mắt cảm kích và bắt đầu lấy lại thần sắc.

K'Tub nhanh nhẩu thò tay nhón một chùm nho:

- Vậy thì xin phép được tự nhiên nha.

Nguyên cắn một miếng táo và chúi đầu vào tai Suku, thì thào:

- Em có biết hai người này không, Suku?

- Không, anh K'Brăk. - Thằng oắt trầm ngâm. - Xứ Lang Biang có không ít những cặp anh em nổi tiếng như Mackeno. - Macketa, Buriam. - Buriăk, Pôcô. - Pôca... nhưng hai người này thì em chưa nghĩ ra họ là ai. Thiệt ra ở xứ này, những người dám chống lại trùm Hắc Ám đâu có nhiều!

Nguyên tính hỏi tiếp nhưng người đàn ông mặt lẳng đã hắng giọng:

- Ta không hiểu được bọn người đã làm gì đến nỗi trùm Hắc Ám phải đích thân truy sát các người.

Người đàn ông mặt hum húp tiếp lời:

- Theo chỗ ta biết thì xưa nay Bastu rất ít khi tự mình ra tay.

- Hấn muốn ngăn cản tụi tôi đến núi Lưng Chùng. - K'Tub vọt miệng nhanh đến mức Nguyên không kịp ngăn cản.

- Ra vậy. - Người đàn ông mặt lẳng tròn mắt. - Thì ra trong bọn người có kẻ sắp trở thành chiến binh giữ đền. Chắc đó là hậu duệ nhà K'Rahlan?

Không đợi bọn trẻ trả lời, ông lim dim mắt, gật gù:

- Tuyệt lắm! Thật là tuyệt!

Đang hào hứng, thốt nhiên ông lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng bọn nhóc người mò mẫm đến núi Lưng Chùng như thế này thì thiệt là nguy hiểm.

Ông hướng mắt vào mặt Nguyên:

- Nhóc người là con trai của K'Rahlan phải không?

- Vâng. - Nguyên gật đầu. - Tôi là K'Brăk.

Ông nhìn Nguyên chăm chăm, mày cau lại, rồi ông đưa tay véo môi mình một cái, tặc lưỡi nói:

- Theo ta biết, lâu đài K'Rahlan hiện đang cất giấu một báu vật. Nếu có được vật đó trong tay, người có thể an toàn đến núi Lưng Chùng.

Câu nói của người đàn ông làm Nguyên khẽ rung người một cái: rất nhanh, nó nhớ ngay đến những hành vi đáng ngờ của ông K'Tul. Như vậy là người đàn ông này nói thật. Nguyên chợt dạ nghĩ. Hóa ra giáo phái Madagui biết được bí mật đó từ lâu và đã phái ông K'Tul và bà Êmô đến nằm vùng trong lâu đài K'Rahlan để thay nhau lùng kiếm.

Phải cố lắm Nguyên mới kềm được một tiếng reo khi bất ngờ biết được sứ mạng cụ thể của ông K'Tul, mặc dù nó vẫn chưa biết báu vật mà người đàn ông mặt láng vừa nhắc đến là vật gì. Nó khẽ đưa mắt nhìn Kăply, bất gặp thẳng này cũng đang nhìn lại mình đầy ngụ ý.

- Ở lâu đài K'Rahlan không có báu vật gì hết á. - K'Tub vùng nói.

- Tôi cũng nghĩ là không có. - Êmê tiếp lời, chiếc mũi hếch của nó quay qua quay lại một cách nóng nảy giữa hai vị chủ nhà như nòng đại liên đang muốn khạc đạn. - Có lẽ hai ngài nghe phải tin đồn thất thiệt rồi.

Như không nghe thấy K'Tub và Êmê, ánh mắt người đàn ông mặt láng vẫn bám cứng lấy khuôn mặt đang thần ra của Nguyên:

- Thế nào, K'Brăk? Ta nói có đúng không?

Nguyên phân vân đánh mắt sang phía Êmê và K'Tub, không biết nên trả lời như thế nào để hai đứa này đừng bị sốc. Nó đưa tay dứt mạnh một sợi tóc, đầu xoay như chong chóng, cảm thấy cái ước muốn được biết báu vật đó là vật gì nóng bỏng trong đầu, đến mức nó có cảm giác nó sắp xịt khói ra đằng tai.

- Như vậy có nghĩa là người không phủ nhận những gì ta nói? - Người đàn ông mặt láng mỉm cười.

Nguyên thấp thỏm hỏi lại:

Nhưng ngài có thể nói cho tôi biết vật đó là vật gì không?

Có vẻ như người đàn ông hoàn toàn bất ngờ trước thắc mắc của Nguyên. Ông há hốc miệng, chồm người tới trước như để nhìn nó cho rõ hơn, bất kể cái chuyện chớp mũi ông sắp ụp đổ mâm trái cây trước mặt:

- Người thiệt không biết vật đó là vật gì ư?

- Không. - Nguyên lo lắng đáp, không hiểu tại sao người đàn ông bị kích động dữ vậy.

- Tức là người cũng cóc biết vật đó đang được cất giấu ở đâu?

- Tôi... tôi... không biết. Nguyên nói giọng run run, thái độ và ngữ điệu của người đàn ông khiến nó linh cảm sắp xảy ra một chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng.

Quả như nó nghĩ, trước vẻ mặt hoang mang của bọn trẻ, người đàn ông thành linh bật ngựa người ra sau, ngược mặt lên trần nhà, bật cười điên dại:

- Há... há... há...

Hai mươi con mắt của bọn Kăply lúc này đổ dồn vào người đàn ông mặt láng, cố tìm hiểu xem việc gì đã khiến ông ta phát rồ như vậy và điều đó liệu có phải là dấu hiệu cực xấu cho tụi nó hay không.

Và tất cả đều rụng rời khi ông ta ngồi bật dậy: trước mặt tụi nó người đàn ông mặt láng không còn khoác chiếc áo ngắn bằng len nữa mà thay vào đó là chiếc áo chùng màu mỡ gà với những đường viền màu cánh gián thanh nhã, thậm chí gọi ông ta là người đàn ông mặt láng cũng là gọi theo ấn tượng ban đầu, còn bây giờ khó mà biết khuôn mặt ông như thế nào: lúc này che ngang mặt ông là một tấm sa mỏng màu xanh ngọc và từ đằng sau tấm vải im lìm như tấm vải tang đó, một cặp mắt sáng quắc đang chiếu ra những tia sáng lạnh lùng và chết chóc.

- Trùm Hắc Ám!

Kăply rú lên, giọng lạc hẳn, đầu óc đột ngột tê liệt, chỉ chút xíu nữa là ngất đi.

Trước sự biến đổi bất ngờ này, những đứa còn lại cũng rất muốn hét lên một tiếng gì đó nhưng mọi cái lưỡi đã lú l lại. Cả bọn nhanh chóng nhận ra cơ thể của tụi nó đã bị sự sợ hãi xâm chiếm và đánh quy: không đứa nào nhúc nhích nổi dù đứa nào cũng nghĩ ngay đến chuyện vùng dậy và bỏ chạy.

- Bọn người nhận ra được ngài sao?

Ở phía đầu bàn đối diện, người đàn ông có khuôn mặt hum húp nhẹ nhàng cất tiếng. Bọn Kăply rất muốn ngó qua người đàn ông đó một cái nhưng không cái cổ nào trong mười cái cổ có thể cử động được. Nhưng dù không quay lại, tụi nó vẫn nhận ra giọng nói quen thuộc của tả hộ pháp Balibia và có thể tưởng tượng được bên dưới cái đầu trọc lóc như một quả dưa, hắn đang chành đôi môi xám ngoét đắc ý mỉm cười.

Tụi mình rơi vào bẫy rồi! Nguyên than thầm, cố làm mọi cách để đầu óc đừng trở nên mụ mị. Ở bên cạnh, dường như tụi bạn nó cũng đang nỗ lực xóc lại bản thân, Nguyên đoán ra điều đó qua những tiếng khịt mũi khe khẽ đang ngập ngừng phát ra từ một đứa nào đó.

Trùm Bastu xoay đôi mắt sáng rực vào mặt Nguyên, hắng giọng:

- Có ít nhất là hai lý do để người phải chết trong đêm nay, K'Brăk. Là tiểu chủ nhân của lâu đài K'Rahlan, người đương nhiên sẽ là thủ lĩnh tương lai của phe Ánh Sáng, đó là lý do thứ nhất. Người đã được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang, đó là lý do thứ hai. Trong cả hai vai trò, người đều trở thành kẻ đối địch nguy hiểm nhất của ta, người cũng biết mà, phải không?

Nguyên không có bất cứ một cử chỉ gì cho thấy là nó đang nghe câu hỏi của trùm Bastu. Nhưng trùm Bastu rõ ràng là cũng không thèm chờ đợi Nguyên trả lời. Hắn hỏi như thuận miệng, rồi thông thả tiếp:

- Lẽ ra thì người có thể sống lâu hơn một chút, K'Brăk. Nhưng tiếc là người chẳng biết chút gì về điều bí mật trọng đại nhất trong những điều bí mật ở xứ Lang Biang trong vòng ba trăm năm trở lại đây. Mạng sống của người xét cho cùng chẳng có ích gì cho ta hết.

Tấm khăn che mặt của trùm Bastu khẽ lay động, và bọn Kăply run bắn khi nghe hắn tuyên án tử hình bằng một giọng mượt mà đến khó tin:

- Vì thế mà bây giờ người phải chết!

Êmê suýt òa ra khóc mặc dù nó chưa thấy trùm Bastu nhúc nhích gì sau câu nói. Nó rất muốn hét lên để kêu gọi tụi bạn vùng dậy tấn công đối phương như nó đã từng làm nhưng không hiểu sao lần này nó bắt gặp mình đang vô cùng lưỡng lự. Có lẽ cái uy danh của trùm Hắc Ám khiến nó ngần ngại và cảm thấy mất hết tự tin.

Trong lúc đó, Bolobala bắt thần văng ra khỏi ghế và té đánh bịch xuống sàn nhà một cú như trời giáng. Tiếp theo là tiếng trùm Bastu cười khẩy:

- Hừm, một buyagan tép riu như người mà cũng đòi đánh lén ta sao!

Trùm Bastu vừa nói vừa từ từ đứng lên.

Bọn Kăply đưa mắt tuyệt vọng nhìn nhau, mồ hôi ướt đầm sau gáy. Đang chưa biết phải phản ứng như thế nào, thành linh tụi nó nghe thấy một giọng nói khẩn cấp vang lên trong đầu: “Bỏ trái lê vô miệng, đừng nuốt, nhai ra nước và phun ra thật nhanh”.

19. Chương 12 - Phần 2

Thần giao cách cảm! Nguyên và Kăply giật thót, nghĩ ngay đến thầy Akô Nô nhưng rất nhanh, tụi nó biết là không phải: giọng nói tụi nó vừa nghe thấy là giọng nữ.

Ý nghĩ chỉ thoáng qua đầu, Nguyên và Kăply chớp ngay lấy mỗi đứa một trái lê trong chiếc mâm trước mặt, bỏ tọt vào miệng. Ở bên cạnh, những đứa khác cũng ra tay nhanh không kém.

Trùm Bastu và Balibia trợn mắt lên trước hành động của bọn Kăply. Cả hai ngó nhau và ngay trước khi bọn trẻ kịp phun nước lê ra theo lời mách bảo của kẻ bí mật, Balibia đã nhanh như chớp hất tay vào mặt tụi nó, hét:

- Nghiến răng lại!

Ngay lập tức, bọn Kăply đứa nào đứa nấy diêng hồn thấy hai hàm răng mình tự động nghiến vào nhau, không tài nào tách ra được. Tụi nó ngậm nước trong miệng, không dám nuốt xuống nhưng cũng không biết làm sao để phun ra.

Trùm Bastu quét mắt xuống hai mâm trái cây:

- Chuyện gì thế, Balibia?

- Có kẻ nào đó phá chúng ta, thưa ngài. - Balibia hoang mang đáp.

Trùm Bastu lừ lừ:

- Bọn nhóc vừa ăn lê?

- Vâng. - Balibia run lên vì sợ và vì giận, hấn giật giật râu chuối rằng người trên cổ như để cho dễ thở. - Hai mâm trái cây của chúng ta lúc đầu không hề có lê mà bây giờ lại có.

Trùm Bastu lướt mắt qua những đứa trẻ đang cựa quậy một cách khổ sở vì bị thần chú của Balibia đánh trúng, thở phào đằng sau tấm khăn:

- Dù sao thì người cũng kịp thời dán miệng tụi nhóc lại. Chắc hẳn người đã nhớ ra quả lê nếu được cắt làm tám mảnh, chà xát từng mảnh vào lá bạc hà miêu sau đó phù phép cho nó liền lại, lập tức sẽ trở thành một loại trái cây vô cùng nguy hiểm. Nước quả lê đó mà trộn với nước bọt sẽ cho ra một thứ thuốc gây mê cực mạnh...

- Tôi biết, thưa ngài. - Balibia nói, bộ mặt xám xịt của hắn dần ra.

- Ta và người sẽ tra khảo từng đứa một, xem ai đã đứng đằng sau tụi nó.

Bastu vừa nói vừa bước tới một bước, giọng đầy vẻ khùng bố. Balibia lật đật rời khỏi ghế, đi vòng qua bàn để đứng cạnh trùm Hắc Ám, chờ thực hiện mệnh lệnh.

Mua ngồi đầu bàn, tự nhiên trở thành đứa đầu tiên bị hạch hỏi.

- Nhóc người nghe cho rõ đây. - Balibia cúi cái đầu trọc xuống khuôn mặt nhợt nhạt của cô bé, gần mạnh từng tiếng. - Dĩ nhiên là người không thể mở miệng. Nhưng người có thể gạt đầu hay lắc đầu sau mỗi câu hỏi của ta. Ta nói trước, hể...

Giọng Balibia đầy đe dọa, nhưng ngay vào lúc hắn đang thao thao, một luồng nước bất thành linh tia ra từ miệng Mua làm đứt ngang câu nói của hắn. Hoàn toàn không đề phòng, Balibia, và cả trùm Bastu đứng cạnh bất ngờ bị nước văng trúng mặt, lảo đảo lùi lại.

Bọn Kăply chưa hết sững sốt, đã nghe giọng nói khi nãy vang lên trong đầu:

- Lao ra cửa, quẹo phải! Nhanh!

Như được một sức mạnh vô hình giúp sức, bọn trẻ phóng vèo ra cửa, không thể nào nhanh hơn.

Quẹo phải là đâm đầu vào một căn phòng khác, bọn Kăply nhận ngay ra điều đó khi cánh cửa lắc lư dữ dội phía sau lưng lúc tụi nó băng qua.

Kăply đứng lại trước tiên, vì nó là đứa chạy trước tiên. Đập vào mắt nó là một tấm gương lớn gắn trên vách phòng, trong gương một cô gái xinh đẹp trạc mười tám tuổi đang ngồi trên ghế và nhìn tụi nó mỉm cười. Kăply nhìn trừng trừng bóng người trong gương, không nghĩ trên đời lại có một cô gái xinh đẹp như vậy. Kim, khi chưa trở thành cô Haifai đã là một phụ nữ tuyệt đẹp nhưng rõ ràng không thể so sánh với cô gái mà nó đang nhìn thấy. Dung mạo của cô gái trong gương giống như một bức tranh, có nét gì đó mong manh, tinh khiết và thần tiên.

Lòng bồi hồi, Kăply quay đầu nhìn quanh phòng, và ngay lập tức nó đưa tay lên dụi mắt lia lịa. Lúc đó nếu không bị thần chú của Balibia khoá miệng, nó đã rú lên thê thảm khi không nhìn thấy bất cứ một bóng người nào trong phòng.

Đầu choáng váng, Kăply bước giật lùi ra sau rồi lại thấp thỏm ngược mắt nhìn lên. Vẫn không có ai trước mặt nó. Chiếc ghế trong phòng vẫn trống không.

Nhưng khi lia mắt vào gương, Kăply vẫn thấy cô gái đang nhìn mình.

Hay đây không phải là tấm gương? Chắc là một bức tranh vẽ khéo! Kăply xao xuyến nhủ bụng và nhích chân định bước tới.

- Đứng lại, anh K'Brêt! Đó đúng là một tấm gương!

Tiếng Păng Ting vang lên phía sau chôn luôn đôi chân Kăply xuống đất. Nó ngoảnh cổ ra sau, thấy tụi bạn đang giương đôi mắt thất thần nhìn vào tấm gương như bị thôi miên.

Chỉ có Păng Ting và Suku là còn giữ vẻ tỉnh táo.

- Thoát nạn rồi. - Suku tươi tỉnh nói. - Hồng ngữ trù trù Bastu và Balibia xảo quyệt thiệt tình!

Kăply lại quay đầu về phía tấm gương, thấy cô gái giơ đôi tay nồn nà lên phẩy nhẹ một cái. Lập tức, nó nhận thấy quai hàm nó đã bắt đầu có cảm giác trở lại.

- Thưa chị, - Kăply sung sướng lắp bắp - tụi em... tụi em...

Suku vọt miệng cắt ngang:

- Anh K'Brêt! Không thể xưng hô như thế!

Như để cho Kăply và những đứa khác biết phải ăn nói như thế nào, nó quay về phía tấm gương, cung kính:

- Tụi con cảm ơn ngài đã tận tình giúp đỡ...

Cô gái mỉm cười với Suku:

- Theo ta biết thì người đâu phải là đứa bé ngoan ngoãn lắm. Chắc là ông người bày cho người cách lấy lòng ta phải không?

Suku gãi tai, lí nhí:

- Dạ không ạ.

Bây giờ thì bọn trẻ đã đoán ra cô gái này chính là người vừa rồi đã dùng thuật thần giao cách cảm cứu tụi nó thoát khỏi tay trù trù Bastu và Balibia.

Cả bọn đồng loạt cúi gập đầu, lễ phép:

- Tụi con cảm ơn cô ạ.

- Lại thế nữa! - Suku nhăn nhó. - Sao các bạn lại kêu bằng cô?

- Kệ các bạn, Suku. - Cô gái vui vẻ. - Thiệt tình thì ta thấy chuyện đó chẳng quan trọng chút xíu nào hết.

Cô gái hất nhẹ mái tóc một cách duyên dáng:

- Bây giờ con và Păng Ting kêu các bạn đi ngủ đi. Con trai ngủ ở gần cửa, còn con gái ngủ sát vách phía trong.

Nói xong, cô gái khẽ phất tay một cái, ngọn đèn sáng treo nơi góc phòng bỗng tối lại, chuyển sang màu vàng và trong cái quang sáng nhờ nhờ của đèn ngủ đó, Kăply tròn xoe mắt khi thấy cả dãy gối mềm thơm phưng phức được sắp xếp ngay ngắn trên cái sàn nhà mà nó biết chắc là trống trơn khi tụi nó vừa bước vào.

Đang khoái chí, sực nhớ đến chuyện bọn con trai phải nằm ngủ gần cửa, ruột nó bỗng cồn lên.

- Cô ơi cô. - Kăply quay về phía tấm gương, kêu bài hãi. - Nhờ tụi con đang ngủ mà trù trù Hắc Ám ập vào...

Đang oang oang, Kăply bỗng ngừng bật khi phát giác cô gái khi này đã không còn ở trong gương. Nó thộn mặt nhìn quanh, ngơ ngác hồng biết cô ta có còn ở trong phòng không.

- Ngài đã đi rồi, anh K'Brêt. - Suku đập tay lên vai Kăply. Nó chép miệng nói thêm. - Nhưng anh yên chí đi. Ngài đã bố trí như vậy có nghĩa là trùm Bastu và Balibia không xông vào đây được đâu. Nếu em đoán không lầm thì lúc này bọn chúng đã bỏ đi rồi.

- Nhưng cô ta là ai vậy hở Suku? - Bolobala tò mò hỏi, này giờ nó ngứa miệng đến mức nó tin rằng nếu bây giờ nó không hỏi thì nó sẽ lăn đùng ra chết.

Suku khẽ cau mày trước lối xưng hô của Bolobala, nhưng vẫn ôn tồn đáp:

- Ngài chính là bà của Păng Ting.

Bọn trẻ đã trải qua một ngày mệt nhọc và căng thẳng, lúc này vừa đặt người xuống sàn mắt đứa nào đứa nào nấp díp cả lại, chỉ chực chờ lăn ra ngáy. Nhưng câu trả lời của Suku y như một chiếc dùi nhọn. Bọn trẻ như bị chích vào lưng. Trừ Suku và Păng Ting, những đứa còn lại đều bắn người lên như những nút chai sâm banh. Và cả tám cái miệng cùng há ra:

- Đại phù thủy Păng Sur!

- Nhị tiên!

- Người vô hình!

Kăply đưa tay lên vả miệng mình bôm bốp:

- Trời đất! Vậy mà mình lại kêu ngài bằng chị. Bậy bạ quá sức!

Bolobala bắt chước Kăply, nhéo môi mình một cái:

- Kêu bằng cô cũng hết sức là phạm thượng!

Mua chớp chớp mắt:

- Mấy trăm tuổi rồi mà sao trông ngài trẻ măng vậy há?

- Ồ, - Tam nhìn Păng Ting, xuýt xoa - bà cháu gì mà ngó giống như hai chị em!

Êmê liếc nhỏ bạn một cái sắc như dao:

- Em biết trước là bà em sẽ xuất hiện trong khu rừng này, phải không Păng Ting?

Păng Ting lúc lắc mái tóc xanh lá cây, chuyển đi nguy hiểm khiến nó không dám kiêu cạo một miếng như lúc ở nhà:

- Em không hề biết, chị Êmê. Chỉ đến lúc nghe giọng bà em vang lên trong đầu, em mới nhận ra.

- Sao em không nói cho các bạn biết? - Êmê nói giọng trách móc.

- Làm sao nói được, chị Êmê! - Păng Ting kêu lên oan ức. - Lúc đó trùm Bastu và Balibia đang uy hiếp chúng ta. Sau đó chúng ta lại chạy thực mạng tới đây.

Nó ngừng một chút rồi dụi giọng:

- Đến khi nhìn thấy bà em trong gương, được bà giải chú Nghiến răng, em đã định kêu lên nhưng bà lại trừng mắt không cho em mở miệng.

Nguyên lẩm bẩm:

- Như vậy là cả Đại tiên ông Mackeno lẫn Đại phù thủy Păng Sur đều đã ra mặt...

- Họ phá bỏ lời thề hã anh K'Brăk? - K'Tub giương mắt hỏi.

- Cũng không hẳn như vậy đâu, K'Tub. - Suku từ tốn giải thích. - Nói cho đúng ra, ông tao và bà của Păng Ting trước sau hồng có thể thốt gì hết, chỉ là theo chân Đại tiên ông Mackeno rút lui khỏi mọi tranh chấp. Nếu gọi là thề thì chỉ có một mình Đại tiên ông Mackeno thôi, sau cái ngày ngài cắn răng tiêu diệt trùm Pô

Palay Tàn Phế. Nhưng ngài cũng chỉ thề là sẽ không bao giờ hạ sát thủ với bất cứ ai. Còn chuyện không can thiệp sự đời chỉ là do lòng nguội lạnh, đó là thái độ mà ngài tự nguyện chọn lựa chứ không phải do lời thề ràng buộc.

Nguyên định dứt một sợi tóc nhưng không hiểu sao giờ tay lên nửa chừng nó lại bỏ xuống, thở một hơi dài:

- Thực ra thì cho tới bây giờ, Đại tiên ông Mackeno và Đại phù thủy Păng Sur vẫn không muốn phá bỏ quy tắc của mình. Họ không muốn trực tiếp đối đầu với phe Hắc Ám.

- A, em quên mất! - Suku long lanh mắt. - Còn một lý do tối quan trọng khiến Đại tiên ông Mackeno không thể ra mặt đối phó với phe Hắc Ám được.

- Ông sợ chết? - K'Tub vọt miệng xiên xỏ.

Như không nghe thấy K'Tub, Suku nghiêm nghị tiếp:

- Theo cuốn Lịch sử Lang Biang - những trang trắng của sử gia Ama Pô, chiến binh giữ đền đời nào thì chỉ thực hiện sứ mạng của đời đó thôi, không được phép chen vào việc của đời khác.

Bolobala nhắm mắt lại với vẻ đau khổ:

- Nghĩa là chủ nhân núi Lưng Chùng, chiến binh giữ đền đời thứ nhất, không được phép tham gia cuộc chiến chống lại Pô Palay, cũng như Đại tiên ông Mackeno, chiến binh giữ đền đời thứ hai, không được phép đương đầu với trùm Bastu?

Suku không đáp nhưng cái cách nó cụp mắt xuống còn rõ rệt hơn một câu trả lời.

Tiết lộ của Suku khiến bầu không khí đột ngột chùng xuống khi bọn trẻ biết chắc Đại tiên ông Mackeno sẽ không giúp được gì nhiều cho tụi nó. Hiện nay đứa nào cũng biết Nguyên và Kăply được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang nhưng nhìn vào trình độ lô môm của hai đứa này, hổng đứa nào tin tưởng gì hết ráo. Không cần phải bi quan lắm tụi nó mới nhận ra rằng dù Nguyên và Kăply có ăn được quả táo vàng ở núi Lưng Chùng cũng chưa chắc đã đối phó nổi với các siêu phù thủy sừng sỏ của phe Hắc Ám. Lưng lầy như Tứ bất tử mà còn bại dưới bàn tay máu của Balibia, cỡ như Nguyên và Kăply đâu có thấm tháp gì. Đó là chưa kể đến Badd, đến hữu hộ pháp Balikem và sứ giả Basil đến nay vẫn chưa ra mặt. Và trên hết là trùm Bastu. Chỉ riêng thần chú sát tinh của hắn thôi đã không ai chống đỡ nổi, huống gì bây giờ hắn đã luyện thành thần chú kim cương bất khả chiến bại.

Mua khẽ đóng đưa hai bím tóc như muốn xua tan sự nặng nề đang bóp nghẹt bầu không khí trong phòng và ngược nhìn các bộ mặt dầu dàu của tụi bạn, nhẹ nhàng nói:

- Dù Tam tiên không trực tiếp ra tay, nhưng dường như họ sẵn sàng giải cứu chúng ta khỏi những nguy hiểm. Theo mình, như vậy cũng quá tốt rồi.

- Ồ, tôi cũng nghĩ như Mua. Nói chung chẳng có gì đáng lo hết.

Nguyên nói và quay nhìn Mua. Đột nhiên, nó reo lên khi ánh mắt chạm vào gương mặt duyên dáng của cô bạn gái:

- Trời đất, tôi quên hỏi Mua. Khi này bạn làm sao mà phun nước lê ra được, thiệt khó hiểu quá!

- Ồ, đúng rồi đó, chị Mua. - K'Tub nhảy tưng tưng. - Chị chỉ cho em bí quyết đi. Trúng phải thần chú Nghiến răng mà vẫn phun nước hạ địch thủ được, cái vụ này hay à nha.

- Dễ lắm, K'Tub. - Mua tủm tỉm. - Muốn làm được như chị, em đi nhặt một hòn đá nhọn.

- Nhặt một hòn đá nhọn? - Đôi mắt K'Tub mở to. - Để làm gì vậy, chị Mua? Chắc chị kêu em bỏ hòn đá trong vạc và rang cho nóng lên...

- Không, K'Tub. - Mua lắc đầu, có vẻ như nó cố giấu một nụ cười trong cái mím môi. - Không cần phải rang! Cứ để nguyên như vậy và đập mạnh hòn đá vào miệng sao cho gãy ít nhất là một cái răng...

- Em không giòn à nha. - K'Tub xịu mặt. - Em hỏi thiệt mà chị thì cứ...

- Chị cũng nói thiệt chứ bộ. Chỉ như vậy thì em mới có thể phun nước hạ địch thủ ngay cả khi hai hàm răng không tách ra được thôi.

Nói xong, Mua toét miệng ra cười.

K'Tub đã định nổi quạu nhưng vừa nhìn vào miệng cười của Mua, nó bỗng khựng lại một chút rồi phá ra cười, cười ngặt cười nghêo, cười như không thể dứt được. Tụi bạn không biết tại sao thằng oắt tự dưng phát khùng như vậy nhưng khi nhìn vào mặt Mua, đến lượt tụi nó cũng gập bụng lại mà cười.

Bây giờ cả bọn mới nhớ ra Mua bị sún răng. Khi này nó đã tia nước ra qua chỗ răng sún và cũng chỉ có nó là đứa duy nhất trong bọn có thể làm được điều đó. Không đứa nào nhớ ra chi tiết đó, trùm Bastu và Balibia dĩ nhiên càng không nghĩ tới.

Kan Tô ngộ nguậy mái tóc xù:

- Thiệt không ngờ!

- Hay thiệt là hay! - K'Tub hoa chân múa tay, miệng bô bô.

- Em lợi hại thiệt đó, Mua. - Bolobala quệt nước mắt, cười nói, trông nó như một con mèo vừa được vớt từ thùng mỡ ra.

Mỗi đứa bình luận một câu, sôi nổi và hào hứng. Chỉ Kăply là không nói gì. Nó đã yêu nụ cười răng sún của Mua từ lâu rồi, ngay lần đầu gặp gỡ. Cho nên lúc này nó làm thinh nhìn Mua cười và sung sướng nghĩ: tình cảm của mình đặt vào nụ cười duyên dáng đó, đến hôm nay có thể khẳng định là đúng đắn hết chỗ nói!

20. Chương 13

Chương 13

Con mắt của chim đầu rìu

Những tia nắng đầu ngày rơi mơn man trên mặt, ảm dần từng chút một, cuối cùng đánh thức bọn trẻ dậy.

Nguyên ngồi lên trước tiên. Nó ngáp một cái dài, ợ thêm một cái nữa, chắc hôm qua nó ăn trái cây hơi nhiều, rồi đưa tay dụi mắt, mở mắt ra, lại dụi mắt rồi mở ra lần nữa, lần này mở ra luôn và nhìn quanh, ngạc nhiên kêu lên:

- Ô, mình đang ở đâu thế này?

Tụi bạn bị tiếng kêu của Nguyên dựng dậy. Sau khi nhón nhác nhìn quanh, cả đồng tiếng “ơ” hốt hoảng thì nhau cất lên, về ngái ngủ trên mặt lập tức bị sự hoang mang chùi sạch.

Kăply rùng mình khi thấy cả bọn vừa ngồi lên khỏi nệm cỏ và lá khô. Gối mềm thơm tho tối hôm qua biến mất. Cả ngôi nhà cũng không còn. Cứ như thể suốt đêm tụi nó nằm ngủ giữa rừng và câu chuyện bị trùm Bastu lừa vào nhà rồi sau đó được Đại phù thủy Păng Ting cứu thoát chỉ là một giấc mơ giàu kịch tính.

Nhưng Kăply biết đó không phải là mơ. Lướt mắt qua những gương mặt ngẩn ngơ của tụi bạn, Kăply biết rằng tụi nó cũng đang thắc mắc giống như mình. Không thể xảy ra trường hợp cả đồng lứa cùng mơ chung một giấc mơ được.

Như sự nhớ ra, nó ngoảnh phất sang Păng Ting:

- Păng Ting, tối hôm qua...

- Không phải là mơ đâu, anh K'Brêt. - Păng Ting mỉm cười nói, biết tổng Kăply đang nghĩ gì trong đầu. - Tối hôm qua đúng là đã xảy ra những chuyện đó.

- Nhưng căn nhà... - Bolobala ngáp ngừng.

- Căn nhà hôm qua là do trùm Bastu hóa ra. - Suku nhún vai. - Nó không thể tồn tại mãi được, chị Bolobala. Nguyên lồi cồm đứng lên và vận mình làm khớp xương kêu rôm rốp. Đang ngược cổ hít thở, ánh mắt nó chợt bắt gặp con khỉ của Suku trên tàng cây:

- Chacha kia.

Suku nhìn theo ánh mắt của Nguyên, reo âm:

- A, Chacha! Tối hôm qua mày đi đâu vậy?

Bây giờ bọn trẻ mới nhớ ra hôm qua con Chacha không theo tụi nó vào trong nhà. Như vậy là nó ở suốt đêm ngoài rừng! Suku ngạc nhiên nghĩ và lại kêu:

- Chacha, xuống đây đi!

Nhưng Chacha như không nghe thấy Suku. Nó cứ vắt vẻo trên cành cây to, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó ở trên cao, tâm trí có vẻ như bị hút hết vào đó.

Bất thần, nó vọt mình lên cành cây phía trên, đưa tay ra chụp, nhanh như chớp.

Trước ánh mắt mở to của bọn Kăply, một vật loằng ngoằng từ trên cao rớt xuống. “Bịch” một tiếng, vật đó bò ngang qua chỗ tụi nó, trông mồm meo như một khúc cây mục.

- Rắn! - Êmê rú lên. - Nó đang ngậm... một con gì đó!

- Không phải, Êmê! - Kăply rú còn lớn hơn nhỏ bạn. - Đó chính là cánh tay của Baltalon!

Tiếng rú thứ ba là của Păng Ting, xem ra còn kinh hoàng hơn hai tiếng rú trước:

- Trời ơi, nó đánh cắp giỏ thức ăn của tụi mình!

Không kịp nghĩ ngợi, Suku chìa tay về phía cánh tay ma quái, hét lên:

- Tách ra!

Phải mất đến mấy giây, tụi bạn mới nhận ra Suku không còn đứng ở chỗ cũ.

Dĩ nhiên Suku dùng câu thần chú vừa rồi để ra lệnh cho cánh tay của Baltalon buông giỏ thức ăn nhưng rồi cũng như thông lệ xưa nay, sau khi nghe hai tiếng tách ra, cánh tay Baltalon không những không buông mà còn cầm chặt hơn chiếc giỏ, trong khi đó Suku bị câu thần chú của nó đẩy bắn đi và nhờ nhìn thấy khuôn mặt của nó lấp ló sau bụi cây rậm cách đó một quãng và đang nhăn nhó tìm cách chui ra, Nguyên mới yên tâm là thằng nhóc vẫn còn trong rừng.

Mãi đảo mắt tìm Suku, Nguyên không thấy Kăply dùng câu Thần chú chiến đấu số 8 để đối phó với cánh tay của Baltalon.

Đến khi nghe bạn mình lộp đi lộp lại bốn, năm lần câu “Trẹo quai hàm” một cách vô vọng, nó mới quay lại, găm gừ:

- Trẹo quai hàm cái con khỉ! Cánh tay thì làm gì có hàm mà trẹo với chả trẹo!

Những đứa còn lại cũng đang loay hoay như gà mắc tóc, không biết nên dùng câu thần chú gì để có thể giật lại được giỏ thức ăn. Tụi nó càng phát hoảng khi thấy cánh tay Baltalon có vẻ như muốn chui xuống đất.

Đúng lúc tụi nó mếu xệch miệng như thể sắp òa ra khóc, con Chacha thành linh lao xuống như một mũi tên. Nó liệng ngang qua chỗ cánh tay đang ngúc ngoắc chuẩn bị độn thổ, xốt gọn chiếc giỏ xách như chim ó xốt mồi rồi nhanh nhẹn bắn mình qua một bụi cây thấp kế đó trước những tràng vỗ tay tưng bừng của bọn trẻ.

- Đuổi theo và giật lại! - Suku thất thế bước lại, làu bàu. - Chuyện đơn giản như vậy mà không nghĩ ra. Xài thần chú làm gì cho phức tạp, mà cũng chẳng hiệu quả gì hết.

- Ồ, - K'Tub nhìn lên trời, phụ họa bằng vẻ mặt hết sức nghiêm trang - Lại còn bị văng vô bụi rậm cho gai cào nữa!

Cho tới trưa thì cả bọn đổ ra một con đường mòn vắng vẻ. Nắng lấp lánh trên những tàng cây và trên cao là bầu trời xanh nhạt với những đụn mây trắng to lớn đang nằm ngủ, thờ ơ và bất động. Bên cạnh, những đám mây con, nhỏ hơn và mỏng hơn, đang trốn giấc ngủ trưa và dắt díu nhau đi chơi ở chỗ nào đó về phía Bắc.

Suốt buổi sáng trùm Bastu và tả hộ pháp Balibia không thấy xuất hiện. Cả cánh tay ma quái của Baltalon sau lần ăn trộm bất thành cũng biến mất và bọn Kăply không mong gì hơn là buổi chiều cũng sẽ yên bình như thế.

Sau khi ăn trưa và ngả lưng một chút dưới gốc cây to, Suku lại dẫn cả bọn đi về hướng Tây, dọc theo con đường mòn.

Bolobala rảo bước bên cạnh Nguyên, ngạc nhiên hỏi:

- Hồng lẽ hồi trước, mỗi lần đến chỗ Siêu phù thủy Yan Dran học vẽ, anh phải đi đứng vất vả thế này sao, anh K'Brăk?

Chính Nguyên cũng thắc mắc y như Bolobala. Nó không tin rằng K'Brăk hằng tuần lại phải lặn lội cực khổ như vậy để đến chỗ thầy dạy vẽ của nó. Bây giờ nghe Bolobala hỏi, Nguyên ngẩn ra không biết phải trả lời như thế nào.

- Anh K'Brăk không nhớ gì đâu. - Suku chép miệng. - Nhưng em tin chắc lúc trước anh K'Brăk đi đến chỗ họa sĩ Yan Dran bằng con đường khác hoặc bằng một cách khác, tiện lợi, an toàn và nhanh chóng hơn nhiều...

Phỏng đoán của Suku chỉ lý đến mức không đưa nào hó hé phản đối. Có lẽ Suku nói đúng, Kăply nghĩ thầm, nếu đi như thế này, ngay cả khi không gặp biến cố gì, thằng K'Brăk cũng không thể kịp quay lại trường để đi học.

Tiếng khọt khẹt của con Chacha trên tàng cây bên đường khiến Suku bỏ ngang câu nói, thấp thỏm ngó lên:

- Chacha! Chuyện gì nữa thế?

Cả bọn giật mình nhìn theo Suku, bụng nơm nớp nghĩ đến chuyện cánh tay của Baltalon quay trở lại.

Con Chacha vẫn tiếp tục vừa kêu vừa quăng mình vun vút giữa các cành nhánh. Bây giờ thì bọn trẻ thấy rõ Chacha đang hăng hái đuổi theo một con chim đầu riu. Cứ mỗi lần Chacha lao tới, con chim lại đập cánh bay lên, đáp qua cành kế bên. Kăply không hiểu tại sao con chim nọ không bay đi mà cứ đập lòng vòng như trên tức Chacha.

- Hình như con chim này bị thương nơi cánh. - Tam đoán mò.

Suku lo lắng nói:

- Cùng với chim gõ kiến và chim ruồi, chim đầu riu là một trong ba loài chim có ma thuật. Theo sách Đối thoại chim chóc của Ala Krem, nếu ta lấy con mắt phải của chim đầu riu gắn vào giữa hai con mắt của mình, ta sẽ nhìn thấy của cải giấu dưới đất.

- Xạo đi mày! - K'Tub nhìn bạn nghi ngờ.

- Chuyện đó có thiệt không hở Suku? - Mua háo hức hỏi, trong bọn nó là đứa nghèo nhất.

- Đúng rồi đó, Mua. - Êmê vọt miệng. - Tuy chim đầu riu không nằm trong phạm vi của môn Quái vật học, nhưng khi giảng về loài đại bàng ba đầu, thầy Di Pri có nhắc đến loài chim này. Thầy bảo giống như phượng hoàng lửa, đây là loài chim mà các linh hồn người chết rất thích nhập vào. Bộ lông của nó nếu sấy khô và mang theo bên người có thể trừ tà và chống các vía xấu.

Con chim đầu riu lúc này đã bay gần đến chỗ bọn trẻ, sau một hồi bị Chacha rượt loanh quanh các cành nhánh.

Nó đáp xuống một nhánh cây thấp, chiếc mào lông trước trán dựng đứng lên, giương đôi mắt đen láy nhìn bọn Kăply, tò mò và bạo dạn.

Bọn Kăply cũng thao láo mắt nhìn lại con chim, cố quan sát con mắt phải của nó có gì lạ.

Nhìn một hồi, bọn trẻ kinh ngạc nhận ra màu sắc trong đáy mắt của con chim đang từ từ biến đổi. Đang xanh biếc, con mắt phải của con chim chuyển sang màu tím sẫm. - một màu tím u tối và lạnh lạnh khiến bọn trẻ có cảm giác đang nhìn vào đáy biển sâu.

Trong một thoáng, đứa nào đứa nấy bất chợt cảm thấy người ngứa ngáy và khó thở, một nỗi bức tức vô cớ dâng lên trong đầu.

Kăply bất ngờ huých cùi chỏ vào hông K'Tub, gầm gừ:

- Dang ra, nhóc. Đừng đụng vào tao.

K'Tub sa sầm mặt và đột ngột nó làm cái chuyện mà không bao giờ nó nghĩ có lúc nó sẽ làm là dang tay xô ông anh yêu quý của nó một cái mạnh đến mức Kăply té lăn ra đất, miệng thét be be:

- Dang ra nè!

Kăply cũng không vừa. Như một cái lò xo, vừa chạm lưng xuống đất nó đã nhanh nhẹn tung người lên, tay chìa vô mặt K'Tub, màu đỏ trên mặt lan ra tới gáy và bất chấp tiếng kêu la rên rĩ của Suku và Păng Ting, nó hét vang:

- Cho mày sụn bà chè luôn đi!

Trước ánh mắt sững sờ của tụi bạn, K'Tub bị câu thần chú chiến đấu số 7 của Kăply quật xuống đất như trời giáng. Nó nằm bẹp bên vệ đường, người xụi lơ như thể xương sống bị gãy làm tám khúc.

- Mày điên hả, K'Brét?

Nguyên thét be be và trở vô mặt bạn, nó rít lên dữ dội:

- Trói gô mày lại quách cho rồi!

Trong tích tắc, Kăply đã nằm cạnh K'Tub, tay chân và cả thân người bị quấn chặt bởi những sợi lòi tói bắn ra từ tay Nguyên.

Cuộc hỗn chiến thực sự bắt đầu khi Mua xông vào Nguyên, Êmê điên cuồng lao thẳng vào Mua, còn Tam thì bậm môi xoắn lấy xoắn để mái tóc vàng óng của Êmê như xoắn một cái mền. Bốn đứa quấn vào nhau như một lũ rồ, và chỉ một chốc sau những tiếng kêu la vang lên náo động, cả đám nghiêng rầm nện thỉnh thoảng vào bất cứ cái lưng nào hiện ra trước mặt mà không cần biết đó là lưng của ai.

Trên nền những tiếng đấm bình bịch, tiếng la hét chí chóc đó, Kan Tô nhấp nhồm quét mắt vào lũ bạn, quỳnh quít không biết nên nhảy xổ vào đứa nào hay tiện nhất là nên tấn công tất cả mọi người cùng một lúc.

Trong bọn, xem ra chỉ có Suku và Păng Ting là chưa bị cuốn vào cơn bão của sự điên rồ. Nhưng hai đứa cũng không biết phải làm gì để đánh thức những cái đầu mụ mị của lũ bạn đột ngột phát khùng kia ngoài cách chạy quanh đám đầu cổ bát nháo một cách vô vọng, vừa chạy vừa lóng ngóng kéo tay kéo chân hết đứa này đến đứa khác, chẳng được tích sự gì, thỉnh thoảng lại nhăn nhó vì lãnh những cú đập giận dữ của tụi bạn.

Đến khi thấy Bolobala có vẻ như sắp sửa mấp máy môi để tung ra lời nguyên rủa thăm thì Suku và Păng Ting biết rằng tụi nó không thể không làm một cái gì đó trước khi sự tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Như hai mũi tên, hai đứa bay ngang mặt cỏ, đâm sầm vào Bolobala khiến con nhỏ ngã vật ra đất như bị hai chiếc máy bay ủi phải.

Ngay lúc đó Chacha quăng mình tới, kêu khọt khẹt khi phát hiện ra con chim đầu riu mà nó tìm kiếm này giờ.

Chacha ra tay như điện xẹt nhưng con chim ranh ma đã kịp tung mình lên như một vận động viên nhào lộn siêu hạng, thoát khỏi đòn tấn công trong một tích tắc, chiếc mỏ dài, mảnh và cong thốt lên một tiếng gì đó mừng tượng như tiếng chữ tục và hăm hăm đập cánh bay đi.

- Ô, chuyện gì thế? - Kăply cựa quậy giữa mớ dây nhợ, thẳng thốt kêu lên, trông nó như người vừa thức giấc.

K'Tub nhúc nhích đôi mông đang bị dính chặt dưới đất, hoàn toàn bất lực khi cổ nhỏ lên, miệng la oai oái:

- Sao em lại ra thế này?

Ở cạnh đó, bọn Êmê cũng ngừng tay, ngơ ngác nhìn nhau và hỏi bằng giọng của những người vừa ra khỏi một giấc mơ:

- Bạn điên rồi hả Tam?

- Mua làm gì vậy?

- Sao chị lại đánh em, chị Êmê?

Cả đóng cái miệng đều hỏi và không cái miệng nào trả lời, đơn giản là cho đến lúc đó sự hoang mang vẫn đang lấp đầy cổ họng mỗi đứa. Tụi nó nghệt ra nhìn những vết xước trên mặt nhau, ngơ ngàng, bối rối, hàng chục dấu hỏi gợn lên lẫn lẫn trong đầu.

Sau khi được Nguyên giải ế, Kăply và K'Tub lồm cồm bò dậy và ngượng nghịu nhìn nhau. Thằng K'Tub không buồn xoa cặp mông chắc là nát bét, mặt thần thờ:

- Em nhớ rồi, anh K'Brêt. Chính em đã xô anh té xuống đất.

Nó đưa tay cốc đầu một cái, giọng bứt rứt:

- Hình như lúc đó có một sự căm giận bùng lên trong lòng em...

- Anh cũng vậy, K'Tub. - Kăply thú nhận, cũng là để xoa dịu nỗi ân hận của thằng nhóc. - Anh cũng đã hành động như một kẻ mất hết lý trí. Nếu thầy Haifai mà biết anh học thần chú chiến đấu để đối phó với em thì chắc là...

- Hồng ai có lỗi trong chuyện này hết á. - Suku khẽ lắc món tóc xanh rêu trước trán và lướt mắt qua những khuôn mặt chưa hết ngẩn ngơ của tụi bạn. - Em nghĩ chúng ta đã trúng phải thuật thôi miên của con chim đầu riu...

- Cái gì? - Nguyên bật kêu. - Con chim khi nãy á?

Suku gật đầu:

- Bây giờ thì em tin chắc con mắt phải của nó là con mắt ma thuật. Lúc nãy, khi thấy con mắt nó chớp đổi màu, em đã vội nhìn đi chỗ khác.

- Em cũng vậy, anh K'Brăk. - Păng Ting tắc lưỡi. - Có lẽ nhờ vậy mà em và Suku vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Suku ngoái nhìn con Chacha đang nhún nhảy sau lưng, giọng triu mến:

- May mà nhờ Chacha kịp đuổi con chim đầu riu bay đi khiến ma lực của ánh mắt thành linh mất hiệu nghiệm...

Kăply bỗng nhiên hừ mũi:

- Bùa gây gỗ của em cũng tựa tựa như vậy chứ gì!

Suku lớn lên gãi đầu, biết ông anh nhắc đến chuyện nó đưa nhầm bùa bữa trước:

- Hồng có đâu, anh K'Brêt. Bùa gây gỗ của em chỉ là món đồ chơi, nhằm chọc phá cho vui thôi. Còn ánh mắt của con chim đầu riu có thể khiến người ta tàn sát lẫn nhau...

Đang nói, Suku bỗng “a” lên một tiếng, mặt đột ngột xanh rờn.

Cả chín bộ mặt còn lại chồm hết vô mặt thằng oắt, cả chín cái miệng cùng há ra:

- Gì thế, Suku?

Suku bị kích động đến mức không thèm để ý đến chuyện tụi bạn đang dồn mắt vô nó. Mắt trở lên, nó há miệng ra để hấp không khí trước khi khó nhọc rặn từng tiếng:

- Ba... bali... li... bia...

Như nghe một phát đạn sượt qua tai, bọn trẻ hốt hoảng quay đầu nhìn tứ phía. Nhưng hổng có gì chứng tỏ là Balibia đang ở quanh đó.

Êmê quay phắt lại, môi giần giật:

- Balibia đâu?

Suku lấp bắp, mặt vẫn chưa hết kinh sợ:

- Balibia chính là... là... con chim đầu riu...

Một lần nữa, bọn Kăply lại thấy một cơn ớn lạnh tràn qua người.

Kăply run run hỏi lại:

- Em muốn nói con chim khi nãy chính là... là Balibia?

K'Tub sốt ruột:

- Có phải hần đã hóa ra con chim đầu riu?

- Không. - Suku cố vét hết can đảm để có thể giữ cho giọng nói đừng đứt khúc. - Hóa thú là một khả năng phi thường. Xưa nay, trừ Tam tiên, chủ nhân núi Lưng Chừng, Bajaraka và Pô Palay ra, tao chưa nghe nói có ai đạt tới trình độ này. Cũng có thể có thêm vài người nhưng chắc chắn không phải là Balibia. Có lẽ lúc nãy hần đã nhập vào con chim đó. Mắt chim có màu xanh, còn mắt của Balibia, như chúng ta biết, có ẩn màu đỏ. Do đó khi hần phát huy năng lượng để thôi miên chúng ta, con mắt phải của con chim đầu riu lập tức chuyển sang màu tím.

- Anh hiểu rồi, Suku. - Nguyên gặt đầu. - Màu đỏ trộn lẫn với màu xanh sẽ cho ra màu tím.

Bolobala dẫu môi:

- Dù sao đó cũng chỉ là suy đoán thôi.

- Còn nữa. - Suku bình tĩnh nói tiếp. - Hôm trước, lúc đụng độ ở lâu đài K'Rahlan, Balibia đã dùng tà thuật khiến chúng ta trúng lẫn đòn của nhau. Hôm nay, ánh mắt của con chim đầu riu một lần nữa khiến chúng ta quay sang nện nhau chí tử. Hai loại tà thuật đó rõ ràng là một.

- Em không biết đó là loại thần chú gì sao, Suku? - Kăply liếm môi hỏi.

- Không, anh K'Brê. - Suku cụp mắt xuống. - Em chưa nghe nói tới loại thần chú như thế trong bất cứ cuốn sách nào. Có thể đây là loại thần chú Balibia mới sáng tạo ra.

Kan Tô vò mái tóc rối như để làm cho nó bù xù hơn nữa:

- Nhưng tại sao Balibia phải ẩn mình trong con chim quái quỷ đó để hãm hại chúng ta trong khi hần hoàn toàn có thể hiện thân ra để tiêu diệt chúng ta một cách dễ dàng?

- Dễ hiểu thôi, Kan Tô. - Nguyên thở một hơi dài. - Hần vẫn còn ngán Đại phù thủy Păng Sur, mặc dù có thể cho đến lúc này hần vẫn chưa biết kẻ bí mật đó là ai.

Păng Ting nghiêng tai như nghe ngóng điều gì rồi khẽ liếc Suku, chép miệng nói:

- Bà em chắc chắn đã bỏ đi rồi, anh K'Brăk. Bà em có thói quen không bao giờ xuất hiện hai lần trong một ngày ở cùng một địa điểm...

- Hà hà. - Một tiếng cười đắc ý đột ngột vang lên ở bên phải con đường mòn. - Dĩ nhiên ta đã đoán ra kẻ đó là Păng Sur từ khuya hôm qua. Ta chỉ không biết bà ta có thói quen chỉ xuất hiện một lần trong ngày thôi. Cảm ơn người đã cung cấp cho ta thông tin đó, Păng Ting. Phải nói là một thông tin hết sức bổ ích!

Bọn Kăply biến sắc mặt khi nhận ra giọng nói của tả hộ pháp Hắc Ám. Hần tuy lộ vẻ khoái trá nhưng vẫn thận trọng nép trong bìa rừng nói vọng ra nên bọn trẻ không thể biết chính xác hần đang đứng ở chỗ nào.

Kăply thấy bụng mình quặn đau và nó không kèm được một cái liếc mắt về phía Păng Ting như thầm trách nhỏ bạn "xì" ra tùm lum làm gì trong một hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

- Chacha! Quay lại ngay! - Păng Ting hét lên khi phát hiện con khỉ của Suku lăm le nhảy bổ vào rừng. - Người không cần phải sốt sắng như thế đâu, Chacha. Thiệt ra ta đã nói hết câu đâu.

Păng Ting hơn hở nói tiếp, giọng cất cao một cách bất thường:

- Sở dĩ bà của ta không bao giờ xuất hiện hai lần trong một ngày là vì bà không muốn giành phần của Đại tiên ông Pi Năng Súp đó thôi.

Nguyên đột nhiên vỗ tay bôm bốp, hành động mà nó ít khi nào làm:

- Hi hi, Balibia mắc bẫy rồi.

Balibia như bị nghẹn, giọng hần nghe lơ lửng ở đâu đó giữa nỗi khiếp hãi và sự ngờ vực:

- Người...

Nhưng tả hộ pháp Hắc Ám không có cơ hội để nói hết câu. Một tiếng sáo du dương thỉnh thoảng cất lên từ đâu đó phía rừng cây đối diện cắt ngang lời hần.

- Balibia, đòi người tàn rồi!

Păng Ting kêu lớn, giọng lồng lộng, nhưng trả lời cô bé chỉ là tiếng những cành cây rên rỉ dưới làn gió chiều rồi lặng tắt. Chỗ mà bọn trẻ đoán là Balibia ẩn nấp không một tiếng động nào vang lên.

- Hần động thổ trốn rồi.

Nguyên nói, thở phào một cái và ngược mắt nhìn lên, cảm thấy như có ai vừa nhắc tảng đá khỏi ngực mình. Trong khoảnh khắc, nó bất chợt bắt gặp mình đang ghen tị với những con chim to lớn đang xoè những đôi cánh khỏe mạnh ung dung bay liệng trên cao, có vẻ như chúng đang lười nhác công những tia nắng chiều bay về chỗ rừng núi xa mờ ở cuối con đường, hoàn toàn chẳng biết gì đến những chuyện rắc rối đang xảy ra dưới mặt đất.

Suku mỉm cười bước ra từ cánh rừng bên trái, trên tay vẫn còn cầm cây sáo trúc màu xanh.

- Cất đi, Suku! - Mua kêu khê. - Coi chừng Balibia nhìn thấy.

- Yên chí đi, chị Mua. - Suku toét miệng cười khì khì. - Bây giờ có cho vàng hần cũng không dám quanh quẩn ở đây nữa đâu.

- Cây sáo hôm nọ hở Suku? - K'Tub nhìn sững cây sáo trên tay bạn, mặt không giấu vẻ thích thú.

Tam nhìn Păng Ting bằng ánh mắt thán phục:

- Làm sao em biết Balibia còn nấp trong rừng hở Păng Ting?

- Em đâu có biết. - Păng Ting ngoẹo đầu, nhưng rồi nó dừng ngay động tác làm dáng đó lại khi sức nhớ mái tóc của nó bữa nay chẳng có gì độc đáo để khoe. - Em chỉ nghi ngờ thôi, và em vờ nói như thế để kiểm tra xem sự nghi ngờ của mình có đúng không.

Tam hướng mắt về phía Suku, gật gù:

- Phải nói là sự phối hợp giữa em và Suku tuyệt đẹp. Một cú lừa ngoạn mục. Và cả K'Brăk nữa. - Tam quay sang Nguyên, nheo nheo mắt. - Hình như mày đã đoán ra mọi chuyện phải không, K'Brăk?

- Ngay cả ta cũng đoán ra mọi chuyện. - Nguyên chưa kịp mở miệng, tiếng của Balibia một lần nữa lại bắt đầu vang lên như để trả lời thay nó.

Balibia còn ở lại trong rừng là điều hoàn toàn ra ngoài sự tiên liệu của bọn Kăply, vì vậy khi hần lên tiếng, bọn trẻ gần như muốn khụy chân xuống. Kăply cảm thấy ruột gan nhộn nhạo như sắp sửa nôn thốc nôn tháo, cái cảm giác mà nó chỉ mong được trải qua một lần nào nữa trong đời.

Như một phản xạ tự nhiên, bọn trẻ tụt lại một chỗ, chính giữa con đường mòn. Ngay cả con Chacha cũng bị Suku tóm lấy và giữ rịt bên mình mặc cho nó luôn mồm kêu khênh khếch như để kích liệt phản đối.

Kăply ném cho Nguyên một cái nhìn tăm tối như muốn nói: “Lần này chắc tụi mình khó thoát!”.

Ở mé rừng bên phải, Balibia lừng lững tiến ra, lần này hắn không còn e ngại nữa, vừa đi hắn vừa ngúc ngoắc bộ mặt dày và tối, thêm chiếc áo khoác dệt bằng tóc choàng bên ngoài áo chùng đen, trông hắn như đang bước ra từ màn hình ti vi đời cũ, các nét nhòe vào nhau và hoàn toàn mất màu.

- Suku. - Hắn cười khằng khặc, gật gù cái đầu trọc, cục hàu chạy lên chạy xuống trên cổ họng. - Ta không nghĩ nhóc ngươi lại ngờ nghệch đến mức dừng lại chiêu cũ. Ngươi tưởng cuộc đối đầu giữa bọn ngươi và Baltalon xảy ra ở trong một cái hũ chắc?

Balibia khinh khỉnh liếc Suku một cái, rồi lia mắt qua những khuôn mặt đang chờ ra vì sợ, rồi lại quay lại phía Suku, xoáy mắt vào mặt thẳng oắt, nhếch mép, giọng đắc ý:

- Nếu Baltalon đã không bị lừa chẳng lẽ ta lại mắc bẫy của ngươi! Hà hà, phen này bọn ngươi...

Cũng như lần trước, ngay vào lúc đang cao hứng thao thao, Balibia bỗng im bật, y như thể có ai vừa giạt tiếng nói ra khỏi đôi môi xám xịt của hắn.

Balibia như đứng trờng khi Suku đang đứng trước mặt hắn thành linh biến mất. Hắn trở mặt lên, chưa kịp hoàn hồn, Suku đã hiện ra trở lại. Nhưng đứa đứng cạnh Suku là Tam lại không thấy đâu.

Đến khi Tam hiện ra thì Bolobala lại đột ngột mất dạng.

Chắc chắn Balibia đang xám mặt đi, mặc dù bọn trẻ không nhìn thấy điều đó trên một gương mặt vốn đã xám xịt. Ánh mắt hắn lúc này đang đảo quanh, hoang mang và khiếp sợ. Trông bộ tịch nhớn nhác của hắn, có vẻ như hắn đang bị một tiếng thét lấp đầy cổ họng và cuối cùng như không kèm được, tiếng thét đó cũng đã bật ra:

- Păng Sur!

Tiếng thét còn ngân nga trong gió chiều chưa dứt, Balibia đã mất tăm.

- Lần này thì hắn động thổ chuồn đi thật rồi.

Suku lẩm bẩm và dáo dác nhìn quanh như tìm kiếm người nào đó.

- Suku, lần này thì bà của chị cũng bỏ đi thật rồi. - Păng Ting cố tình nhại lại câu nói của thẳng oắt.

- Độc chiêu thiệt! - Nguyên liếc Păng Ting, buông một câu cảm khái. - Tất cả những chuyện này chắc do bà của em dùng thần giao cách cảm bày vẽ cho em và Suku?

- Thiệt ra bà em đâu có tuyên bố là không xuất hiện hai lần trong một ngày. - Păng Ting nhớn miệng cười tươi như hoa, nó không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên nhưng ý tứ thì quá rõ.

- Tại sao ngài phải làm thế, anh K'Brăk? - K'Tub thắc mắc. - Em thấy thiệt là vòng vo! Ngài ra tay ngay từ đầu có phải hơn không?

- Chính phải hư hư thực thực như thế mới khiến Balibia tổn tới già, K'Tub à. - Nguyên ngoẹo đầu nhìn thẳng oắt. - Có lẽ từ đây cho tới khi chúng ta đến được hồ Ma, Balibia sẽ không dám quấy rầy chúng ta nữa đâu.

Trong khi Nguyên giảng giải cho K'Tub, Kăply hồi hộp và tò mò quét mắt ra bốn phía, tự hỏi không biết Đại phù thủy Păng Sur có thật đã bỏ đi không. Bây giờ nó đã biết Păng Sur không những là một người vô hình mà khi ngài chạm tay vào ai, người đó cũng trở thành vô hình nốt.

Kăply lẩn thẩn nghĩ và khi nhớ đến sự bố trí ngoạn mục của ngài để hù cho Balibia bỏ chạy, nó nhận thấy lòng mình vừa nẩy mầm một cảm giác gì đó giống sự ngưỡng như là mộ.

21. Chương 14

Chương 14

Cái chết được báo trước

Lúc trời sẩm tối thì bọn trẻ tới một khu rừng dày với những thân cây có hình thù rất lạ. Không dám tiến vào, cả bọn quyết định ngủ ngoài bìa rừng, chờ trời sáng.

Suku, được sự giúp sức của Kan Tô, Bolobala, Tam và Mua đã biến cái khăn quàng cổ thành một túp lều đủ rộng cho cả bọn qua đêm, mặc dù trên nóc lều vẫn rách một lỗ toang hoác, qua đó Kăply có thể ngắm những vì sao đang lấp lánh bên trên những tầng cây như những con mắt hiếu kỳ nhòm vào trong lều.

Quá mệt nên bọn trẻ vừa nằm xuống đã ngáy vang. Tụi nó có vẻ tin chắc trùm Bastu và Balibia sẽ không quay lại khi biết Đại phù thủy Păng Sur đang quanh quẩn ở vùng này. Chỉ có Kăply là trần trọc gần như suốt đêm. Nó nhìn mãi những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời đen thẫm, tự nhiên thấy nhớ nhà, nhớ làng Ke ghé gớm. Tiếng gió đi u u trên mái lều khiến nó thao thức không sao ngủ được.

Kăply không nhớ chính xác nó đã lạc đến xứ Lang Biang bao lâu rồi, nó áng chừng không đến hai tháng nhưng bao biến cố thì nhau xảy đến dồn dập khiến nó có cảm giác nó xa nhà đã lâu lắm. Hằng ngày, đầu óc nó phải căng ra để đối phó với bao nhiêu là thử thách nên nó không có thì giờ để nhớ. Tình cảm dịu dàng với Mua, tình bạn chân thành và cảm động với Êmê, K'Tub, Suku, Păng Ting, Tam, Bolobala cũng giúp nó khuây khỏa rất nhiều, đến mức có lúc nó tưởng nó là một thằng nhóc Lang Biang chính hiệu và ý định đào thoát khỏi vùng đất lạ này nhạt nhòa dần trong tâm trí nó.

Nhưng đêm nay, nằm day qua trở lại giữa rừng vắng, nghe hơi giá lạnh tràn vào trong lều, những tình cảm của một đứa nhóc làng Ke chợt thức dậy trong lòng Kăply, từ chỗ nào đó chắc rất là sâu thẳm. Nó đoán thế và thấy lòng bồi hồi quá đỗi. Những vì sao trên bầu trời Lang Biang cũng chẳng khác gì những vì sao trên bầu trời làng Ke thân yêu của nó và điều đó làm nó nhớ da diết đến những đêm nằm ngoài đồng cỏ cùng lũ bạn chờ bắt bọ rầy.

Kăply lo lắng không biết đến lúc nào thì những chuyện rắc rối này mới kết thúc để nó và Nguyên có thể trở về nhà. Nó cảm thấy buồn cười khi tự nhiên nó và Nguyên bị vướng vào một cuộc tranh chấp thực ra không liên quan gì đến tụi nó, vậy mà tụi nó không những mắc kẹt trong đó mà còn tham gia với tư cách những nhân vật chính - gánh trên vai sứ mạng trọng đại của cái chiến binh giữ đền gì gì đó để trở thành đối tượng luôn luôn bị phe Hắc Ám săn đuổi và truy giết cho bằng được.

Đang vẫn mơ nghĩ ngợi, đột nhiên Kăply có cảm giác ai đang khều chân nó. Nguyên? Nó nghĩ. Thằng này đánh thức mình có chuyện gì vậy há? Hay là Mua? Ý nghĩ trong đầu nó lại xoay chuyển, lần này tìm đập rợn. Hồng lẽ cô nàng rủ mình chui ra ngoài trò chuyện? Chắc cô nàng muốn bày tỏ sự hối hận về việc đã nghi ngờ mình quàng vai cô ta? Nhớ đến chuyện xảy ra ở bìa rừng trưa hôm qua, Kăply chợt giật mình: A, phải rồi, nó...

Tiếng kêu trong đầu Kăply lập tức bật ra thành tiếng, hoàn toàn không tự chủ, nghe y như tiếng còi xe lửa:

- A... a... a... a... aaaaaa...

Còn hơn bị một quả bom rơi trúng lều, tụi bạn nhảy bắn lên khỏi chỗ nằm, ruột gan trôi đi đâu mất.

Trong ánh sáng mờ mờ của bầu trời lúc tinh sương, bọn trẻ nhác thấy cánh tay ma quái của Baltalon đang vội vã trườn đi trên cỏ, thoáng chốc đã chui qua dưới mép vải bạt, chuồn ra ngoài.

Mua nhìn Kăply ngồi bóp chân ở một góc, mồ hôi tuôn thành dòng trên trán, thấp thỏm hỏi:

- Có sao không, K'Brêt?

- Không... không có gì... - Kăply hỗn hển. - Nhưng nó làm tôi sợ quá.

Păng Ting lật đật sờ tay lên chỗ nằm, yên tâm khi chạm phải giỏ thức ăn nó vẫn dùng gói đầu.

Kan Tô nhú mày:

- Hồng lẽ cánh tay của Baltalon cũng biết suy nghĩ sao, Suku?

- Em nghĩ là không, anh Kan Tô. - Suku ngược đôi mắt sáng lên nóc lều, như sợ cánh tay bắt thần từ trên đó bò xuống. - Hiện nay có lẽ nó chỉ quấy phá linh tinh thế thôi.

Giọng Suku chợt chuyển sang lo lắng:

- Nhưng nếu được thu phục và huấn luyện, nó sẽ hành động theo yêu cầu của chủ nhân...

Những tiếng ầm ầm vang lên như sấm động chung quanh ngay lập tức nhấn chìm câu nói của thằng oắt. Cả bọn xanh mắt nhìn nhau, nỗi khiếp sợ chảy tràn ra ngoài mặt.

- Ra ngoài xem! - Nguyên hét lên, và là đứa đầu tiên vọt ra khỏi lều.

Bọn trẻ luống cuống chạy theo Nguyên. Ngay khi vừa ra tới bên ngoài, cả bọn điếng hồn thấy mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội khiến tụi nó có cảm giác như đang đứng trên một cái bàn xoay.

Người lão đảo, Nguyên vội vã ngồi bệt xuống đất, kéo theo cả một đám. Nhưng ngay cả ngồi cũng không vững, trong tích tắc cả bọn nằm bò ra, kinh hoàng thấy mặt đất đang xoay như một chiếc võng khổng lồ.

- Gì thế này? - Êmê run rẩy. - Hồng lẽ phe Hắc Ám...

- Không phải đâu. - Suku nói, giọng đứt quãng. - Đó là con... con...

- Là con gì? - K'Tub tay bám chặt một bụi cỏ, cổ gào to để át tiếng động đình tai nhức óc đang động không thương tiếc vào tai tụi nó.

- Con xatara đang ngáp. - Giọng Suku cất lên đâu đó giữa những tiếng ầm ì mỗi lúc một lớn.

Nguyên ré lên:

- Hồng lẽ khu rừng trước mặt là khu rừng tiên tri sao?

Không ai đáp lời Nguyên, kể cả Suku vì ngay lúc đó mặt đất có vẻ nghiêng đi và bắt đầu sụp từng mảng lớn.

Trước nguy cơ trùng trùng, bọn trẻ tự động nắm tay nhau thành một chuỗi và lăn đi theo một hướng nào đó, đau đớn và tuyệt vọng.

Tụi nó lăn như vậy một hồi lâu, trông như những bao tải bị lốc cuốn, buông tay ra lúc nào không hay và chỉ dừng lại khi không còn chỗ nào để lăn nữa: tụi nó va phải một thứ gì đó rắn chắc và lạnh ngắt mà mãi một lúc sau, khi đã hoàn hồn và cả nhấc đứng dậy tụi nó mới biết là một vách đá.

Có lẽ chưa bao giờ bọn Kăply bị ế ẩm tang thương như lúc này, quần áo te tua, đầu cổ và chân tay trầy trụa, mặt sưng vù, môi vêu lên, thậm chí thằng K'Tub đập mặt vào đầu đó gây mất một cái răng cửa khiến nó đỏ khốc đỏ cười khi nhìn nhỏ Mua, nhưng có lẽ cảm giác được sống sót sau cơn địa chấn kinh hoàng khiến tụi nó không thực sự cảm thấy ế chề lắm.

Bây giờ thì cả bọn biết mình đang rơi vào một thung lũng được vây bọc bởi rất nhiều núi đá. Nguyên đảo mắt nhìn quanh, hồi hộp ngắm nghía các vách đá bờ chi chít những dây leo và bám đầy rêu lưu cữu khiến khung cảnh phẳng phất một màu xanh đen âm u, buồn rầu và huyền bí.

- Nhờ cơn động đất vừa rồi, chúng ta đã lăn qua khỏi khu rừng tiên tri rồi. - Suku thông báo bằng giọng không rõ là phấn khởi hay tự nhạo báng.

Kăply xoa tay lên chỗ sưng trên trán, nhăn nhó:

- Vượt rừng theo kiểu này nhanh thì có nhanh nhưng thiệt tình anh hồng khoái chút nào hết, Suku à.

- Ê, - Tam chợt kêu lên - xem con khỉ của Suku làm gì kìa!

Ở cách đó một quãng, con Chacha đang nhảy nhót quanh một phiến đá vuông vức, miệng kêu chí chóc như phát hiện được điều gì lý thú, trông nó có vẻ không hề hấn gì sau cơn động đất vừa rồi. Cả bọn tò mò bước lại và cả đồng cặp mắt cùng trở lên khi nhìn thấy rải rác trên phiến đá những chiếc lá tròn màu đỏ lớn bằng bàn tay.

- Những chiếc lá tiên tri! - Suku reo lên.

K'Tub tính nhảy lên nhưng sức nhớ đang bị trặc chân nên chỉ lúc lắc vai và hông, la lớn:

- Đúng mười chiếc lá, Suku! Lạ quá há!

Trong thoáng mắt, bọn trẻ bu quanh tảng đá, mỗi đứa nhanh nhẹn nhặt một chiếc lá, háo hức như tóm lấy tương lai của mình và tò mò trở mắt dòm. Quả nhiên, đó là những chiếc lá tiên tri, trên mỗi chiếc đều có chữ.

Kăply là đứa rùng mình đầu tiên, khi mắt nó bắt gặp dòng chữ khủng khiếp: “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lưng Chùng”.

Tóc gáy dựng đứng, nó hốt hoảng quay sang Mua, tính hỏi Mua đọc thấy gì trong chiếc lá, nhưng rồi nó thấy không cần hỏi nữa: Bàn tay Mua đang run bần bật, chiếc lá rơi xuống chân, mắt cô bé đờ ra như thất thần.

Ở bên cạnh, miệng thằng Tam há hốc, Păng Tìng có vẻ đang lên cơn co giật, Êmê nhắm nghiền mắt như đang lim dim cầu nguyện và những đứa khác nếu không giống một trong ba tư thế đó thì chỉ vì tụi nó giống cả ba tư thế cùng một lúc.

- Ghê quá! - Êmê rên lên một tiếng khê, vẫn chưa dám mở mắt ra.

- Em sợ quá, anh K’Brăk. - K’Tub lấp bắp, người lắc lư dữ dội như thể chỗ nó đứng vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cái ngáp của con xatara.

Nguyên nhú mày nhìn Suku, giọng hoang mang:

- Đây có đúng là chiếc lá tiên tri không, Suku?

Suku chưa kịp đáp, Bolobala đã rầu rĩ nói, môi run run:

- Đúng là nó rồi, anh K’Brăk. Nếu không, làm sao nó biết chúng ta đi đến núi Lưng Chùng.

Đôi mày Nguyên càng cau chặt, xếp thành một đường thẳng tắp:

- Nhưng hồng lẽ nó nói gì cũng đúng?

Suku thở dài, ủ rũ:

- Em chưa từng nghe chuyện chiếc lá tiên tri nói sai bao giờ.

Lời xác nhận của Suku quét lên mặt cả bọn một lớp sơn trắng đến mức không đứa nào dám nhìn thẳng vào mặt đứa nào.

Kể từ lúc đó, bầu không khí chung quanh bọn Kăply trở nên nặng nề và ảm đạm hơn bao giờ hết. Đã thế, cái chỗ mà tụi nó đang đứng khung cảnh nom đơn điệu khủng khiếp và cảm giác mà những vách đá gây nên là sự cô độc và phiền muộn đến nao lòng. Tụi nó như bị cảnh vật gieo vào đầu cái ý nghĩ rằng tụi nó đang ở một nơi vô cùng xa xôi, hoàn toàn tách biệt với mọi người, nơi sự sống có vẻ từ lâu lắm rồi đã bị cả thế giới lãng quên.

- Đây là đâu?

Mua chợt lên tiếng hỏi, vẻ ngơ ngác và mụ mị, không rõ hỏi ai, hay chỉ là một tiếng vọng của tâm trạng, trông nó giống như người mộng du.

- Chúng ta đi!

Suku trả lời Mua bằng một câu lệnh, cố tin rằng sự quyết đoán trong lúc này cần thiết hơn bất cứ một sự giải thích nào.

Cả bọn lặng lẽ và máy móc đi theo Suku tiến về vách đá phía tay phải để rùng mình đặt chân lên một lối đi nhỏ cheo leo, cảm thấy không khí chứa đựng một điều gì đó rờn rợn như là sự chết chóc, nhất là lúc này đầu óc đứa nào cũng bị ám ảnh bởi lời tiên tri rùng rợn của những chiếc lá đỏ.

Suku cứ làm thỉnh đi miết. Có vẻ như nó cố đi thật nhanh mặc dù bước nhanh trên con đường mấp mô như vậy thật là khó khăn, nhưng Suku vẫn lầm lì dấn bước như sợ phải tụt lại và nghe một thắc mắc mà nó không trả lời được hoặc không muốn trả lời.

Gió trong thung lũng quất rần rạt trên lưng tụi nó, làm lay động những đám dây leo lòa xoà trên vách đá, tạo nên những âm thanh đều đều như phát ra từ một cỗ máy xay thóc khổng lồ.

Mặt trời lên cao dần, nắng bắt đầu bỏng rát trên vai và hơi nóng tỏa ra từ các vách đá càng lúc càng hầm hập.

K'Tub chùi mồ hôi trên trán, lều bàu:

- Sắp qua khỏi chỗ chết tiệt này chưa, Suku?

- Sắp rồi.

Suku nói bừa cho bạn mình khỏi cảm râm. Thiệt sự nó cũng không biết con đường dọc vách núi này sẽ dẫn tới đâu khi mà chính nó chưa từng tới đây lần nào.

Con đường nhỏ cuối cùng cũng kết thúc nhưng để mở ra một con đường khác, vẫn loanh quanh trong thung lũng, hai bên vẫn là những vách đá khô khốc và đen sì, sự thật đó khiến Suku méo xệch miệng còn những đứm nóng nẩy như Kăply hay K'Tub phải khó nhọc hết sức để dừng phun ra một tiếng chửi bậy trước mặt tụi con gái.

Sự mệt mỏi và chán nản in rõ trên mặt bọn trẻ, Suku thấy điều đó nhưng nó cũng chỉ có cách động viên suông:

- Có thể đây là con đường dẫn chúng ta ra khỏi chốn này.

K'Tub nhún vai:

- Hy vọng lần này mày nói đúng, Suku. Nếu... nếu...

Cả bọn ngạc nhiên thấy thằng K'Tub đột nhiên ngắc ngứ như bị ai nhét giẻ vô họng.

Bolobala đánh mắt sang K'Tub, thấy thằng oắt vừa ú ớ vừa sợ sệt chỉ tay ra phía trước, liền ngược nhìn.

- Trời, trùm... trùm Hắc Ám và... Balibia! - Bolobala rên lên, chỉ muốn khụy chân xuống.

Tuốt đằng xa, bên tay phải, chỗ con đường gấp khúc quanh một mô đá nhọn chìa ra từ vách núi, quả thực có hai người đang đứng quay mặt về phía bọn trẻ.

Cả hai đứng im, dáng như chờ đợi, chiếc bóng bất động của họ in lên nền trời đầy đe dọa.

Bọn Kăply không nhìn rõ diện mạo hay cách ăn mặc của hai người này do khoảng cách quá xa nhưng tụi nó thấy không có lý do gì để không tin vào cảm giác của Bolobala.

- Nếu trùm Bastu và Balibia chặn ở chỗ này thì tụi mình banh ta lông là cái chắc! - Kăply mặt tái nhợt, thiếu não thốt lên, giọng ai oán như đang đọc điệu văn cho cả bọn.

Trong khi tụi bạn chờ người ra vì khiếp hãi và vì không biết phải làm gì trước tình huống bất ngờ này, Suku một tay giữ chặt con Chacha đang cố giãy ra, tay kia lật đặt thọc vào túi áo mò mẫm.

Kăply hồi hộp dán mắt vào thằng oắt, thấy nó lòi ra một chiếc gương tròn, giống như thứ gương bọn con gái làng Ke vẫn bỏ trong bóp để chốc chốc lòi ra soi mặt.

Suku giơ chiếc gương lên, quay lòng vòng bốn phía, mắt nhìn chăm chăm vào đó. Bọn trẻ đầu quay mòng mòng theo từng động tác kỳ quái của Suku, không hiểu nó định giở trò gì.

- Gì trong đó thế, Suku? - Một lát, không kèm nổi, Kăply buột miệng hỏi.

Thằng nhóc thông tay xuống, thở đánh thượt:

- Hồng có gì ở trống hết, anh K'Brét.

- Vậy chứ... - Nguyên nhún mắt lên, nhưng rồi nó cụp ngay mắt xuống, gật gù. - À, em định quan sát xem Đại phù thủy Păng Sur có ở quanh đây không chứ gì?

Suku nhét chiếc gương vào lại trong túi, xụi lơ đáp:

- Ồ, nhưng hồng thấy ngài đâu hết.

- Vô ích thôi, Suku! Đâu phải thứ gương lôm côm nào cũng phản chiếu được hình ảnh bà của chị. - Păng Ting rầu rĩ. - Dù sao thì bà của chị cũng không có ở đây đâu. Nếu có, chị nghĩ bà đã báo cho chị biết rồi.

Nguyên lại nơm nớp nhìn về phía trước, ngạc nhiên thấy trùm Bastu và tả hộ pháp Balibia vẫn không nhúc nhích. Có vẻ như họ biết chắc thế nào bọn Kăply cũng phải đi qua ghềnh đá họ đứng.

- Làm sao đây, anh K'Brăk? - Êmê lại gần Nguyên, lo âu hỏi.

Nguyên vẫn dán mắt vào hai bóng người trước mặt, thoát đầu lời tiên tri của những chiếc lá đỏ lớn vờn trong tâm trí khiến nó hoảng sợ và lo lắng tột độ, nhưng chốc sau lòng nó lại dậy lên mối băn khoăn, cuối cùng nó bắt gặp mình đang đối diện với cảm giác giống như là nghi ngờ. Sao trùm Bastu và Balibia lại đứng bất động như thế, thậm chí không thốt một tiếng nào, nhất là khi họ biết là bọn mình đã trông thấy họ?

Mắt vẫn không rời hai bóng người bên ghềnh đá, Nguyên khẽ nhú mào và bắt thần rảo bước xông lên trước.

Suku sửng sốt khi thấy Nguyên vượt qua mình, chưa kịp nói gì đã nghe Nguyên hừ giọng:

- Cứ đi theo anh, Suku.

Êmê hốt hải:

- Anh K'Brăk...

- Không sao đâu, Êmê. - Nguyên ngoái cổ ra sau, cổ rặn một nụ cười để trấn an nhỏ bạn.

Khoảng cách giữa bọn trẻ và hai tay tổ Hắc Ám dần dần được rút ngắn. Đến khi đã có thể trông rõ từng người, cả bọn bỗng cảm thấy ngờ ngợ. Xét hình dáng bề ngoài, họ không có vẻ gì là trùm Bastu và Balibia. Ít nhất, trùm Bastu bao giờ cũng che mặt và Balibia bao giờ cũng trọc đầu. Nhưng hai người đang chặn đường tụi nó lại không có chút gì giống như thế.

Tuy nhiên điều làm Nguyên cảm thấy ngờ vực nhất là tư thế của họ. Họ giống như người đang đi, một chân đưa ra đằng trước, chân kia dậm nhắc lên, động tác hai tay cũng thế, nhưng họ lại không động đậy, y như hai pho tượng được tạc rất sống động.

Một ý nghĩ vụt qua đầu khiến Nguyên nghe gai ốc sờn khắp người. Và không nén được, nó hả hê ré lên:

- A... a... a... a... aaaaaa...

- Gì thế, anh K'Brăk? - Bolobala hấp tấp hỏi, bụng giật thon thót.

Những đứa khác cũng xam hấn mặt, trở mắt ra nhìn Nguyên, lòng đầy khiếp sợ. Chưa bao giờ tụi nó thấy Nguyên lộ vẻ kinh hoàng như vậy, tiếng thét lồng lộng kia nếu phát ra từ miệng Kăply có lẽ sẽ khiến tụi nó đỡ nhốn nháo hơn.

Thét một tràng vẫn chưa xả hết cơn sợ, Nguyên đưa tay vuốt ngực, vừa thở hổn hển vừa nhón nhắc quay sang Suku, giọng đứt quãng:

- Có phải chúng ta... chúng ta đang ở... ở... thung lũng Plei Mo?

Thung lũng Plei Mo, cái từ ghê rợn đó vừa rời khỏi đôi môi Nguyên, ngay lập tức biến thành một cơn bão sợ hãi. Bọn trẻ như bị sự hoảng loạn nhấn chìm, cả đồng cái miệng thét lên be be như những con thú sắp bị giết thịt, trông điên dại và man rợ hết chỗ nói.

Kăply cũng không khá hơn các bạn. Cơ thể nó gào lên hãi hùng, đầy kích động. Trùm Bastu và Balibia dù sao cũng chỉ tượng trưng cho sự chết chóc, nhưng Basil với con quái xà của hắn đối với bọn trẻ không những là thần chết mà là một thần chết có bộ mặt gớm ghiếc, ác độc và quỷ quyệt, tóm lại là một cái gì đó thật ghê tởm mà mỗi lần nghĩ đến, đứa nào cũng có cảm giác buồn nôn và ngậy ngậy như phát ốm.

Từ này, trong thâm tâm, Suku đã lờ mờ đoán ra chỗ tụi nó vừa rơi vào chính là thung lũng Plei Mo, sào huyệt của sứ giả thứ hai Basil. Nhưng nó cho rằng nói điều đó ra thực chẳng hay ho gì khi mà tụi bạn nó chưa kịp hoàn hồn sau trận động đất vừa rồi, đã tiếp tục bị những chiếc lá tiên tri làm cho hồn vía bay tuốt lên mây.

Bây giờ thì Suku chẳng có lý do gì để giấu giếm nữa. Nó đưa cặp mắt buồn rầu nhìn các bạn và thở ra khe khẽ:

- Thung lũng Plei Mo, đúng thế, anh K'Brăk à.

Mua đưa tay bụm miệng để ngăn một tiếng nấc, giọng lạc đi:

- Như vậy đằng kia chính là hai tượng đá phải không Suku?

Suku không trả lời nhưng vẻ mặt tiu nghỉu của nó còn hùng hồn hơn một lời xác nhận.

Tam nhìn thẳng oắt, nghe cay cay nơi mũi. Bất thần nó hét lên:

- Tôi phải đi tìm ba tôi!

Nhưng Nguyên đã kịp tóm lấy Tam trước khi thằng này lao đi, vất vả như chặn một chiếc xe đua phát khùng. Nó nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của Tam, cố lấy giọng dịu dàng:

- Tam, đằng nào tội tao cũng tìm cách cứu ba mày mà.

- Đúng là vậy đó, Tam. Nếu không tôi đã chẳng đi theo bạn đến đây làm gì.

Giọng nói của Bolobala cất lên, dịu dàng nhưng đầy quyết tâm, giọng của người sẵn sàng nhảy vào lửa vì trót mắc nợ quá nhiều.

Tam dờ dãn khép mắt lại, và trong tâm trạng rối bời, cả bọn nhìn trừng trừng vào đôi môi nhợt nhạt của nó, nghiêng tai qua một bên, lắng nghe những câu thơ kỳ quặc của một thi sĩ kỳ quặc đang lảm nhảm cất lên:

- Nhắm mắt, nhắm mắt

Quay đầu, quay đầu

Nếu muốn sống lâu

Quay đầu, nhắm mắt...

Vượt qua hai pho tượng ở khúc ngoặt, bọn trẻ thận trọng tiến về phía trước, hoang mang và sợ sệt.

Nhà-phát-minh Suku móc túi phát cho mỗi đứa một cặp kiếng đeo mắt gọng tròn, tròn kiếng không biết làm bằng chất liệu gì, có màu xanh nõn chuối, sờ tay vào thấy mềm mềm như sờ lên bong bóng cá.

- Đeo kính này lên mắt, chúng ta có thể nhìn thẳng vào ánh mắt của con basilic mà không hề hấn gì.

- Chắc không đó, mày? - K'Tub nhe răng gầm gừ, quên mất nó đang khoe răng sún và điều đó làm nó trông rất ngố.

Suku nhún vai:

- Nếu không tin tưởng vào phát minh của tao, thầy N'Trang Long đâu có để cho tội mình mò tới chỗ này.

Mua lắc hai bím tóc, lo âu:

- Nhưng sau đó thì sao, Suku? Chúng ta đối phó với con basilic bằng cách nào?

- Tất cả tập trung đánh vào đôi mắt nó. - Suku nghiêm nghị. - Khi con basilic bị mù, chúng ta sẽ triệt hạ nó dễ dàng.

Cầm cặp kiếng trên tay, bọn trẻ tươi tỉnh lên được một chút, tiếp tục lê bước trên con đường đá gập ghềnh.

Kan Tô đi sau cùng vì còn phải dìu thẳng Tam lúc này vẫn còn mê man. Tam quyết đến thung lũng Plei Mo để cứu ba nó nhưng đến đây rồi thì nó hoàn toàn bị sốc. Chắc nó cảm thấy vui mừng, cảm thấy khó khăn và sợ hãi, nhiều thứ cùng một lúc và trái tim nó không chịu nổi.

Bọn Kăply lại vượt qua hai pho tượng khác trên đường đi, một nam và một nữ, chắc là một cặp vợ chồng, chốc sau lại bắt gặp hai pho tượng giống nhau đến mức có thể tin đó là hai anh em sinh đôi, gương mặt của

tất cả những pho tượng đều lộ vẻ hãi hùng, có vẻ như trước khi hóa đá họ thoáng nhìn thấy điều gì đó rất kinh khủng nhưng không kịp đối phó hay trốn chạy.

Êmê run run hỏi, cổ họng khô rang:

- Hồng lẽ những người này không biết đây là thung lũng Plei Mo sao, anh K'Brăk?

- Họ biết, Êmê à. - Nguyên cắn môi đáp. - Tay người nào cũng cầm roi phép, gậy phép hay quạt phép, chúng tỏ họ đến đây để chiến đấu. Tiếc là họ chưa kịp làm gì đã bị ánh mắt của con basilic biến thành tượng đá.

Nguyên dứt một sợi tóc, giọng băng khuâng:

- Có lẽ họ cũng như chúng ta, đến đây để cứu người thân.

Con đường đột ngột dốc xuống và hoàn toàn không thể tin được, trước mắt bọn trẻ thành linh mở ra một khung cảnh hoàn toàn tương phản với vẻ khô khốc, âm u bên ngoài. Trên một bãi cỏ mượt và rộng, cây cối xanh um và những khóm hoa tươi tốt tạo nên một cảnh quan đẹp đến không ngờ. Như một công viên loại xịn, uốn lượn quanh co giữa màu xanh cây lá là những lối đi rải đá cuội trắng tinh và những hồ nước con con bập bênh vô số những bông hoa tím tím.

Nhưng bọn Kăply vừa thở ra nhẹ nhõm đã vội rừng mình hít hơi vào. Tụi nó nhanh chóng nhận ra sự chết chóc mai phục trong bức tranh tươi tắn kia khi nhắc thấy vô số tượng đá rải rác trong vườn, xen lẫn giữa hoa và lá, dọc các lối đi và chung quanh các hồ nước. Những pho tượng đi và đứng, nằm và ngồi, đủ mọi tư thế, giống như một thế giới đang dạo chơi, trò chuyện, vui đùa thì vì một sự trục trặc nào đó của tạo hóa mà thời gian đột ngột ngừng trôi khiến họ vĩnh viễn đóng băng trước khi kịp chỉnh sửa tư thế cho nghiêm trang, ngay ngắn.

Cảnh quan kỳ dị trước mắt khiến bọn trẻ không rét mà run. Tụi con gái như Êmê, Mua, Bolobala và Păng Ting lật đật đưa tay ôm lấy đầu như để khỏi bị sự khiếp đảm nghiền nát. Kăply và K'Tub cố mím chặt môi, hy vọng làm như vậy rằng sẽ không va vào nhau.

Nguyên quay sang Bolobala, trấn tĩnh nói:

- Đây có lẽ là khu vườn tượng mà ba em đã nói.

Bolobala gật đầu, ngực phập phồng dữ dội:

- Có lẽ có ba anh Tam trong đó.

Nguyên ngoái đầu nhìn qua vai, ra hiệu cho Bolobala im lặng bằng cách đưa một ngón tay lên miệng suýt khê khi thoáng thấy Tam đang từ từ mở mắt và nhắc đầu lên khỏi vai Kan Tô.

Trước sự chăm chú của tụi bạn, Tam dáo dác nhìn quanh, ánh sáng dần dần trở về trong mắt nó, môi mấp máy:

- Ba tôi... các bạn có thấy ba tôi...

Một tiếng sột soạt vang lên rất khê ngay sau lưng Kan Tô khiến cả bọn giật bắn. Chưa đứa nào kịp quay nhìn, Suku đã ré lên bằng giọng vô cùng rùng rợn:

- Coi chừng! Đeo kiếng vào, lẹ lên!

22. Chương 15

Chương 15

Sứ giả thứ hai

Như một đàn hươu cố thoát khỏi nạn cháy rừng, bọn Kăply ba chân bốn cẳng phóng vèo vèo về phía trước, đầu óc tê dại, bất chấp mặt đường mấp mô, quên cả trước mặt tụi nó là khu vườn tượng đáng sợ, vừa chạy vừa vội vã trông kiếng vô mắt, như thể chạm một giây thì cái chết sẽ sập xuống đầu.

Suku không thét bảo tụi bạn chạy, nhưng khi thấy tất cả hoảng loạn phóng đi, nó cũng quỳnh quít đeo kiếng vô rồi co giò chạy theo.

- Anh Tam. - Suku la lớn khi thấy Tam cùng Kăply tụt lại phía sau. - Kiếng của anh nè!

Nó lôi cái kiếng trong túi ra ném về phía Tam.

Tam quay lại, vừa chớp được cái kiếng đã vấp chân vào mô đá ngã giúi giúi. Kăply chạy phía sau, vướng chân vào Tam cũng ngã lăn theo.

Suku đánh vội mắt ra sau, hãi hùng khi thấy một con rắn lớn, toàn thân vàng khè, đập cánh như chim ngó thiết là quái dẫn, đang vun vút phóng tới, quyết liệt và hung hãn, chiếc họng đỏ như máu đang há rộng và cặp mắt trên trán nó, ngay dưới cái mào đỏ tươi như mào gà, chiếu ra những tia sáng trắng như bắn ra từ mỏ hàn. Mặc dù đã đeo cặp kiếng-chống-hóa-đá, Suku vẫn thấy ruột gan mình đang bị sự sợ hãi tóm lấy và xoắn mạnh, đau đến ngất xỉu. Nó không dám nhìn con basilic[i], nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía Tam và Kăply, cuống quýt đỡ hai bạn dậy.

Nhưng dường như mọi cố gắng đã trở nên quá muộn.

Kăply vừa lồm cồm bò lên, chưa kịp dợm chân, đã nghe “phụp” một tiếng, bấp đuôi nhô lên như bị một chiếc dùi nóng đâm vào, bỏng rát, lại ngã lăn ra.

Suku chìa tay vào con basilic, quỳnh quít hết vang, lưỡi quít lại:

- Giơ tay lên! À quên, bắt đi bắt dịch!

Suku bị cả hai câu thần chú của mình cùng lúc đánh trúng, hai tay giơ cao khỏi đầu, đôi chân hóa thành hai khúc cây, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo và miệng vẫn nói được.

- Anh Tam! Đeo kiếng vào ngay! - Nó kinh hoàng thét lên khi thấy con basilic đang quay sang chuẩn bị tấn công Tam.

Như một cái máy, Tam vội đưa kiếng lên mắt. Thấy cái kiếng trong tay chỉ có một tròng, nó sững sốt liếc mắt xuống, điếng hồn phát giác đó là chiếc kiếng tròn soi mặt chứ không phải kiếng đeo mắt.

- Đeo đi! - Thấy Tam chần chừ trong khi con basilic vỗ cánh phành phạch và ngóc cao đầu sắp sửa mổ xuống, Suku hét giật, hoàn toàn chưa nhận ra sự nhầm lẫn tai hại của mình.

Nghe Suku hét, Tam lại luống cuống đưa kiếng lên, chỉ để che mặt, hoàn toàn theo bản năng, mắt nhắm tịt, phản xạ của người không đủ can đảm nhìn thẳng vào lưỡi hái của tử thần.

Tam đứng trơ ra đó, không thấy gì, không nghĩ gì, thiết sự thì muốn nghĩ cũng không được - những ý nghĩ đã bị sự bán loạn vất hết khỏi đầu óc của nó rồi. Tam chỉ đứng chờ chết.

Suku thì nghĩ Tam đã chết rồi, hoặc cũng đã hóa đá rồi. Thằng bạn nó hoàn toàn bất động.

Nhưng rồi nó ngạc nhiên thấy Tam khê nhúc nhích, thoát đầu là hai cánh tay rồi hai cẳng chân, rồi đến vai và cổ, cuối cùng he hé mắt ra.

Trước mặt Tam, con basilic vẫn cất cao đầu, cánh xòe ra, miệng há rộng bày những chiếc răng nhọn hoắt, nhưng không hiểu sao không mổ xuống.

Tư thế đe dọa của con rắn viper khiến Tam vừa nhìn thấy đã lại nhắm nghiền mắt, cảm thấy xương sống trôi đầu mất, chỉ muốn sụm xuống.

Đứng ở một góc nghiêng, lại xa hơn, tính mạng không nguy hiểm, Suku bình tĩnh hơn Tam. Nó thấy rõ ràng con basilic đã thành linh trở ra, cứng đờ một cách kỳ lạ, rất giống một gốc bonsai được uốn khéo, điều đó khiến miệng nó há ra và nếu không cố mấp má môi để lấy cảm giác rất có thể quai hàm nó cũng y chang quai hàm con basilic.

Lúc Suku hét bảo thằng Tam đeo kiếng vào, bọn Nguyên, Êmê lập tức phát giác ra Suku, Kăply và Tam rút lại phía sau. Chúng quỳnh quáng quay lại, càng hoảng vía hơn khi thấy con basilic quăng mình tới trong khi Tam và Kăply đã ngã.

Rồi một cú mổ, rồi con basilic thốt nhiên treo mình lơ lửng trên không, tụi nó chứng kiến tất cả những chuyện ghê tởm đó như trong một cuốn phim được chiếu với tốc độ nhanh, cảm xúc không theo kịp, chính xác hơn là cảm xúc hoàn toàn tê liệt.

Vừa tới nơi, Nguyên, Mua và K'Tub cuống cuống đâm bổ xuống chỗ Kăply, không kể gì đến con basilic có thể thức dậy bất cứ lúc nào.

- K'Brêt!

- Anh K'Brêt!

Kăply không trả lời, vẫn nằm sấp mặt xuống con đường hẹp, như đã ngất đi.

Mặt méo đi vì lo lắng, Nguyên và Kan Tô lóng ngóng lật ngửa Kăply dậy và đỡ nó ngồi lên. K'Tub nhảy tưng tưng bên cạnh, mắt dán chặt vào ông anh đang mê man, rồi rít lặp đi lặp lại:

- Anh K'Brêt! Anh K'Brêt!

Nước mắt trên mặt tụi con gái đã bắt đầu chảy quanh. Trong khi Êmê, Bolobala và Păng Ting thút thít thì Mua nắm chặt tay Kăply:

- Tỉnh lại đi, K'Brêt.

Thằng Tam, đã ra khỏi cơn hoảng hốt, bần thần cúi xuống Kăply, giọng bồn chồn:

- Bây giờ phải làm sao đi chứ!

Như nghe thấy Tam, Kăply khê cửa quây và từ từ mở mắt ra. Nó nhìn tụi bạn, cười méo mó:

- Tụi mình còn sống hết... chứ hả?

- A, anh K'Brêt tỉnh rồi. - K'Tub reo hò. - Còn sống nhăn hết, anh K'Brêt.

Kăply thều thào:

- Con... con basilic...

K'Tub hào hứng:

- Hồng biết sao tự nhiên nó trở ra như con rắn bằng gỗ...

Bọn trẻ ngược nhìn con basilic vẫn đang vươn mình bất động trên không, đôi cánh sắc sỡ như cánh gà trống của nó khiến cả đám bất giác thót bụng lại.

- Kỳ lạ thiệt! - Tam tặc lưỡi. - Đáng lẽ tao phải trở ra mới đúng.

Nó chìa chiếc gương soi trong tay ra, mặt nhăn như bị:

- Tụi mày coi nè. Đang lúc thập tử nhất sinh mà thằng Suku lại đưa lộn cho tao cái kiếng này, có chết không chứ!

- A, em hiểu rồi! - Suku bắt thần reo lên. - Con basilic đã bị hóa đá! Nó đã tiêu tùng rồi!

- Nó đã hóa đá? - Tam trở mắt nhìn thằng oắt.

- Đúng vậy, anh Tam! - Suku hươ tay đầy kích động. - Khi này lúc con basilic phóng tới, em thấy anh đưa cái kiếng này lên che mặt, đúng không?

- Ờ... ờ...

- Và anh đã quay mặt kiếng ra ngoài?

Tam gãi cổ, ngơ ngác:

- Cái đó thì anh... không nhớ.

- Chắc chắn là như vậy. - Suku hăng hái. - Con basilic đã nhìn vào gương và bị chính ánh mắt của mình trong gương làm cho hóa đá.

Păng Ting ngẩn ngơ:

- Có nghĩa con basilic bị hóa đá là do chính nó đã nhìn vào mắt nó?

- Đúng là vậy đó, chị Păng Ting. - Suku cười khi khi. - Không ngờ em đưa lộn kiếng cho anh Tam mà lại hóa hay!

Không đứa nào nghĩ cuộc đối đầu với con basilic lại kết thúc theo cái kiểu hổng giống ai như vậy. Tụi Êmê chưa kịp tung ra câu thần chú nào (tất nhiên là không tính hai câu thần chú lôm côm của Suku) thì con rắn vipe đã banh ta lông.

- May thiệt tình! - Kan Tô chép miệng, tay không ngừng chùi mồ hôi trán.

Tam ngoảnh quanh, nơm nớp:

- Nhưng còn sứ giả thứ hai của trùm Hắc Ám. Chẳng lẽ hắn không hay con basilic đã bị ngủ?

Lời nhắc nhở của Tam khiến cả bọn nháo nhác.

- Ồ há. - K'Tub nói, môi giần giật. - Chúng ta còn chưa chạm trán với Basil.

- Ê, nhìn con basilic kìa!

Tiếng Bolobala vang lên đầy sùng sốt khiến cả bọn nhảy phắt ra sau, tìm động binh binh.

Con basilic trước mặt đang động đậy khiến cả đồng cảnh chân run bắn. Hổng lẽ nó không bị tác động bởi ánh mắt chết chóc của chính nó như Suku suy luận? Nguyên thấp thỏm nghĩ, đầu nhắm lại mấy câu thần chú chiến đấu thầy Haifai đã dạy, hoàn toàn thiếu tự tin.

Trước vẻ mặt căng thẳng của bọn trẻ, con basilic không ngừng biến đổi: nó ngắn dần lại từng tắc một, lớp da nứt ra từng mảng, rụng lả tả. Ở trên đầu, cái mào hóa thành những lọn tóc xanh, cặp cánh biến thành hai tay, còn chỗ lẽ ra là cái đuôi bây giờ đột nhiên xuất hiện hai cẳng chân.

Cái quái gì thế nhỉ? Nguyên nhìn chăm chăm vào sự biến dạng kỳ dị của con rắn, hoang mang nhủ bụng. Trong nháy mắt, không còn con basilic nữa, thay vào đó là một mụ già da dễ nhăn nheo, cặp mắt ti hí với sống mũi gồ cao đang đứng trong tư thế chồm người lên như định phóng tới.

- Mụ chính là Basil. - Suku nhẹ thở ra.

Tam há hốc miệng:

- Sứ giả thứ hai của trùm Hắc Ám đây ư?

Nguyên gật đầu đáp thay Suku:

- Mụ không nuôi con basilic nào hết, Tam à. Con basilic tác oai tác quái lâu nay là do chính mụ hóa ra.

Suku rùng mình:

- Basil là một trong rất ít các siêu phù thủy có khả năng hóa thú. Thiệt không ngờ.

- Chào các con. - Tiếng một người đàn ông vọng tới từ rất gần, giọng vô cùng hoan hỉ. - Con quái vật kinh tởm kia đã chết gác rồi phải không?

Bọn trẻ giật mình quay lại, thấy hai người đàn ông đang tiến về phía tụi nó, giật mình thêm cái nữa khi nhận ra đó chính là hai pho tượng anh em sinh đôi tụi nó nhìn thấy khi nãy trên đường đi.

- Đừng trở mắt lên như thế chớ. - Một trong hai người đàn ông tươi cười. - Hổng lẽ tụi con không biết khi con basilic tiêu đời, những nạn nhân của nó sẽ trở lại bình thường sao!

- Đúng như thế đấy. - Một cặp vợ chồng đi tới, cũng là cặp vợ chồng mà bọn trẻ đã nhìn thấy, và người vợ hân hoan bổ sung. - Chúng ta đã đóng băng bao nhiêu năm nay rồi, tưởng không thể nào quay lại thế giới này nữa chứ.

Người chồng quệt tay lên pho tượng đá của Basil:

- Ta biết mục từ thời đi học. Có thể nói mục là một phù thủy thiên tài nhưng bản chất mục nham hiểm, rắn rết, luôn luôn bị cái Ác mê hoặc. Chính trùm Hắc Ám cũng kiêng nể mục mấy phần.

Chung quanh chỗ bọn trẻ chẳng mấy chốc đã đầy nhóc người. Những nạn nhân của sứ giả Basil hồi sinh cùng một lúc từ khu vườn tượng và từ vô số các lối đi, các góc ngách, các hẻm khuất của thung lũng Plei Mo rộng lớn, tất cả bọn họ nhanh chóng đổ ra, già trẻ trai gái, tất cả cùng gào thét, hò reo, ríu rít kêu con gọi mẹ, tay bắt mặt mừng, náo động cả một góc trời.

Giữa vô vàn tiếng hỏi han, trầm trồ chen lẫn tiếng chửi rủa và kể tội Basil, tóm lại là trong cái cảnh nhí nhố ồn ào đình tai nhức óc đó, không đứa nào trong bọn nhìn thấy thằng Tam lẻ đi. Chỉ đến khi nó vệt đám đông và xuất hiện với vẻ mặt tươi roi rói bên cạnh một người đàn ông mặt mày thanh tú và xanh xao giống hệt nó, tụi bạn mới biết là nó đi tìm ba nó.

- Đây là ba tôi. - Tam chỉ tay vào ba nó, giới thiệu, mặc dù nó biết là tụi bạn đã biết thừa. Đang nói, Tam bỗng rơm rớm nước mắt. - Tôi không biết nói gì để cảm ơn... cảm ơn...

Kan Tô cúi đầu chào ba thằng Tam rồi quay sang nó, mỉm cười:

- Mày lớn tòng ngồng rồi, Tam à. Nín đi!

Bolobala đặt tay lên tay Tam:

- Chúc mừng bạn. Đúng ra thì chính tôi phải cảm ơn bạn về những ngày qua...

Ba thằng Tam trều mến nhìn bọn trẻ, giọng rưng rưng:

- Bác và những người ở đây có lẽ không tìm thấy từ ngữ nào đủ đẹp để diễn tả sự cảm kích to lớn trong lòng mình. Tụi con đã làm được một chuyện vĩ đại hơn bất cứ chuyện vĩ đại nào từ trước tới nay, phải nói là một chuyện không tin được...

Ba thằng Tam có lẽ là một người nói nhiều, càng xúc động càng hăng nói. Có vẻ như ông sẽ tiếp tục thao thao đến đứt hơi chỉ để diễn tả cái điều mà người khác chỉ nói gọn trong hai tiếng “cảm ơn” nếu như ánh mắt ông không nhắc thấy Kăply đang là người trong tay Nguyên lúc này vẫn còn ngồi bệt dưới đất.

- Ủy. - Ông tròn xoe mắt. - Bạn con bị làm sao vậy, Tam?

Bọn trẻ lập tức cúi xuống Kăply, bây giờ tụi nó mới thấy bạn mình mặt mày nhợt ra như xác chết, mắt khép chặt, còn Suku đang hí hoáy hút nọc rắn chỗ bắp đùi thằng này bằng một cái túi lông cừu, với con Chacha đang thập thò nghiêng ngó sau lưng.

- Bạn con bị con basilic mổ trúng, ba à. - Tam ngược nhìn ba nó.

- Ôi, - Đôi mắt chột tối sầm, ba thằng Tam sợ hãi kêu lên - theo như ba biết, nọc của con basilic thuộc loại cực độc. Thậm chí độc nhất trong các loại độc.

- Là sao hả ba? - Tam ré lên thất thanh. - Hồng lẽ...

- Con rắn viper này hiểm khi sử dụng đến nọc độc của mình. - Ba thằng Tam nói giọng run run, cố không nhìn thẳng vào mắt con trai. - Ánh mắt của nó quá đủ để đem lại sự hủy diệt rồi. Nhưng xưa nay những ai chẳng may bị nó mổ trúng sẽ không sống quá một ngày.

- Không có cách nào cứu chữa sao ba? - Tam nhìn ba nó trừng trừng như ngăn không cho ông gật đầu.

- Có lẽ là không có cách nào. - Êmê liếc nhìn Kăply, mếu máo nói. - Mình nhớ rồi, Tam. Năm ngoái lúc học môn Độc dược, tụi mình nghe cô Kemli Trinh nói trên đời có ba loại độc không có thuốc giải...

- Em cũng nhớ rồi, chị Êmê. - Pằng Ting sụt sịt, mắt ầng ậng nước. - Đó là quả của cây hiến sinh vốn do oan hồn của các ma cà rồng bị xử tử hóa thành, nọc độc chứa trong móng của con rồng Ouroboros đang canh giữ những quả táo vàng trên núi Lưng Chừng và nọc độc của loài rắn vipe.

- Suku. - Nguyên đang đỡ lưng Kăply, chợt nhớ ra, ngẩng nhìn thẳng oắt. - Em có đọc qua sách Y tông bao giờ chưa?

- Có, anh K'Brêt. - Suku nói mà không nhìn Nguyên, giọng rầu rầu, mắt vẫn theo dõi nét mặt cứng như gỗ của Kăply. - Nhưng ngay cả NHỮNG TRANG ĐEN vốn hướng dẫn cách chữa bệnh bằng phép hủy thân cũng không đề cập đến trường hợp này.

Suku thở hắt một cái rồi lại cầm nín chà túi lông cừu lên vết thương của Kăply, không buồn hắt những lọn tóc đang lăm le chích vào mắt như thường lệ.

Ngồi đằng sau Êmê, Mua trông như kẻ thất thần. Nó không khóc nhưng mắt nhìn chằm chằm vào một điểm vô hình nào đó trước mặt, luôn mồm lẩm bẩm:

- Không thể nào... không thể nào...

Chỉ khi Suku reo lên:

- Anh K'Brêt tỉnh rồi! Tỉnh rồi!

Nó mới choàng tỉnh, quay phắt lại và gần như đổ ập lên người Êmê, rồi rít:

- K'Brêt! K'Brêt!

Kăply từ từ mở mắt trong vòng tay Nguyên. Mọi thứ trước mắt nó lúc này chập chờn như trong một giấc mơ. Phải định thần một lúc Kăply mới lơ mơ nhận ra từng gương mặt thân quen. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó là hai bím tóc của Mua.

Kăply nở một nụ cười héo hắt:

- Mua...

K'Tub chụp tay Kăply:

- Anh K'Brêt! Em nè!

Kăply mệt mỏi đưa mắt sang thẳng nhóc, thều thào:

- K'Tub...

- Anh thấy trong người thế nào, anh K'Brêt? - Êmê rên rỉ hỏi.

Kăply khẽ nhắm mắt lại, giọng rời rạc:

- Ruột gan... và trái tim anh... đang nóng như lửa, Êmê à. Tất cả... sắp cháy thành than rồi.

- Không! Không, K'Brêt! - Mua ré lên, trông nó có vẻ sắp hóa rồ. - Sẽ không có việc gì xảy ra với bạn hết!

- Tôi biết tôi sắp chết mà. - Kăply mấp máy môi, cố cự quậy đầu nhưng bất lực. - Chiếc lá tiên tri đã nói rồi...

- Chiếc lá tiên tri nói sai! - Mua nắm tay thành thạch lên lưng Êmê. - Nó nói sai rồi! Nó nói sai!

Cứ mỗi câu, Mua nắm một cái nhưng Êmê vẫn thờ người ra như không hề thấy đau, thậm chí không hề hay biết.

- Nó không nói sai đâu, Mua. - Kăply gắng gượng mở mắt ra, cảm thấy hai mí mắt nặng như chì. - Tôi không phải là người bạo dạn... nhưng Mua yên tâm đi, tôi không sợ chết. Ồ, trước đây thì tôi có sợ... nhưng lúc này thì tôi không sợ nữa. Tôi cũng không hối hận. Bạn biết... tôi ghét phe Hắc Ám mà, Mua.

Kăply dừng lại thở dốc, có thể thấy ngực nó nhô lên hụp xuống gấp gáp và nặng nhọc.

Mua rơm rớm nước mắt: - Bạn nghỉ ngơi đi. Đừng nói nhiều...

Kăply hít vô một hơi, tay khê phác một cử chỉ mơ hồ như phản đối:

- Tôi phải nói, Mua à. Kẻo không còn kịp nữa. Tôi muốn nói là tôi tiếc có mỗi một điều là đã không đưa Mua đi thăm được làng Ke...

- Bạn nói gì thế, K'Brê? - Mua chồm xuống thêm một chút nữa để mặt nó sát mặt Kăply

- Làng Ke nào? - Làng Ke là quê tôi. Làng Ke nghèo nàn nhưng thật là xinh đẹp, Mua à... Ở đó tôi có ông bà, ba mẹ, thầy giáo và rất nhiều bạn bè... Có vườn rau, có lũy tre... Có sông và suối nữa.

Kăply nói, đều đều và đứt quãng nhưng cả bọn đều nghe rõ và dĩ nhiên trừ Nguyên ra, không đứa nào hiểu nó nói gì.

Nguyên ngược bộ mặt buồn bã nhìn tụi bạn, chép miệng nói:

- K'Brê đã mê sảng rồi.

- Còn mày, Nguyên à. - Kăply tiếp tục lảm nhảm, mắt khép hờ. - Tao nghĩ cuối cùng mày và các bạn cũng sẽ chiến thắng được trùm Bastu, đem lại yên bình cho xứ Lang Biang...

- Ồ. - Nguyên rầu rĩ đáp, tay vuốt ve vai bạn.

- Mày biết lúc này tao đang nhớ gì không Nguyên? - Không đợi Nguyên hỏi lại, Kăply mở bừng mắt ra, long lanh nhìn bạn. Như có một nguồn năng lực vô hình vừa trút vào người nó, Kăply hỗn hển tuôn một hơi. - Lúc này tao đang nhớ da diết ngôi nhà của tao. Tao nhớ từng bụi cây, từng viên gạch. Tao nhớ từng đồ vật trong nhà tao, Nguyên à... Tao biết mẹ tao cất thức ăn gì ở đâu... Tao còn biết ba tao giấu cây roi ở chỗ nào. Tao biết nhưng tao không cần phải liệng đi. Cần gì liệng cây roi đi, phải không Nguyên? Hể ba tao cầm cây roi lên là tao chạy. Hì hì, tao chạy qua trốn bên nhà mày...

Đang nói, Kăply bỗng thốt lên một tiếng gì như tiếng nấc, ngực đột ngột xẹp đi. Tụi bạn đều thấy nó cổ nhướn mắt lên mà không được, miệng phều phào:

- Tao chết rồi... mày nhớ đem xác tao về làng Ke nha... Mày hứa đi, Nguyên!

- Tao hứa. - Nguyên đáp mà nước mắt chảy dài xuống cằm, nhỏ tong tong trên mặt Kăply.

Không rõ có nghe thấy lời hứa của bạn hay không mà trên môi Kăply phảng phất một nụ cười mơ hồ. Đó có lẽ là nụ cười cuối cùng Kăply dành cho đám bạn thân yêu của nó. Sau khoảnh khắc đó, nó bất thần gục hẳn đầu xuống, cằm tì lên ngực và ở tư thế đó, nó lặng lẽ đi vào thế giới mà nó chưa biết nhưng chắc là rất âm u và lạnh lẽo.

- K'Brê! K'Brê! - Mua nhào hẳn xuống, hai tay bưng lấy mặt Kăply, khóc nức.

Như nghe pháo hiệu, cả bọn lẫn ra khóc như mưa như gió. Những còi lòng dậy sóng nhưng cố nén, bây giờ như bị vỡ đê, òa ra thảm thiết và tức tưởi.

- Trời ơi! - K'Tub vừa gào lên vừa dấm ngực bình bình.

Ngay cả Nguyên, đứa cứng rắn và giỏi kềm chế nhất trong bọn, cũng như kẻ mất hồn. Nó ôm chặt xác Kăply, cắn môi bật máu, cổ nuốt tiếng khóc vào ngực, nhưng như thế nó càng có vẻ như sắp ngất đi.

Ở tảng đá xa xa, con Chacha ngồi thu lu một đồng, không nhảy nhót, cũng không khọt khẹt. Trông nó như một con khỉ đá.

Đám đông lúc này bu đông nghệt chung quanh bọn trẻ. Họ đứng vòng trong vòng ngoài, tò mò hỏi ba thằng Tam chuyện gì đã xảy ra và khi nghe ông giải thích, những bộ mặt liền tuôn ra. Có thể đọc thấy tâm trạng của họ qua vẻ xúc động bùi ngùi, nhiều người không giấu vẻ thương tâm trong khi những người khác lắc đầu bất lực. Có không ít siêu phũ thủy trong số họ nhưng khi nghĩ đến nọc độc của con basilic, mặt ai nấy bất giác se lại.

Trên cái nền của những tiếng rì rầm bàn tán nghe giống như một điệu nhạc tang đơn điệu và ảo não, Nguyên vẫn gục đầu trên xác bạn, trông nó lúc này cũng rất giống một xác chết, vai thông xuống, lưng cong vòng và những nét nhàu trên mặt nó hằn sâu đến mức tưởng như có thể sờ được.

Những đứa bạn nó cũng có vẻ không tha thiết gì đến cuộc hành trình dang dở. Cái chết bất ngờ của Kăply khiến tụi nó đột ngột cảm thấy chuyến đi như mất hết ý nghĩa, thậm chí cuộc sống cũng trở nên trống vắng và cực kỳ tẻ nhạt. Ngồi chầu chung quanh thân thể bất động của Kăply, bọn trẻ nắc những tiếng nắc cuối cùng và đưa những cặp mắt đã tắt hết ánh sáng nhìn đi đâu đó, và thiệt khó mà nói nhìn đi đâu.

Cuối cùng, Nguyên vẫn là người đầu tiên thoát ra ngoài rìa của cơn mụ mị. Nó xốc Kăply trên tay, nặng nhọc đứng lên và buồn bã đưa mắt nhìn những gương mặt vô hồn của tụi bạn, cắn môi nói:

- Chúng ta đi!

- Đi ư? - Mua đồ dẫn ngược nhìn Nguyên, giọng ngờ ngác như người mộng du. - Đi đâu, K'Brăk?

Nguyên cười khổ:

- Chúng ta tiếp tục đi đến núi Lưng Chùng, Mua à.

- Đi đến núi Lưng Chùng ư? Để làm gì? - Mua rên lên, đau đớn.

Suku đưa tay quẹt nước mắt:

- Sao lại để làm gì, chị Mua! Đó là ước nguyện của anh K'Brêr mà.

- Ồ, vậy thì đi.

Mua đáp, thờ ơ và máy móc, vẫn chưa tỉnh trí và lờ mờ đứng lên.

Những đứa khác cũng cố nhắc mình khỏi nỗi đau, lục tục nhòe dậy.

Nguyên ẵm Kăply trên tay thất thểu đi trước, tụi bạn nó và con Chacha sắp hàng một lũ thui theo sau, sau nữa là hàng người rồng rắn nối đuôi, tất cả như một đám tang, nghiêm trang và lặng lẽ xuôi theo con đường dốc đổ xuống công viên xanh của thung lũng Plei Mo.

Nguyên lảo lảo lê bước, thỉnh thoảng đưa tay vuốt mắt bạn, lòng đau như cắt. Nó không bao giờ nghĩ rằng có ngày Kăply sẽ vĩnh viễn chia tay nó, lại trong một hoàn cảnh như thế này. Tuy không nói ra miệng như Kăply, nhưng ngày nào Nguyên cũng nhớ về làng Ke. Đêm đêm, nó luôn luôn thấy ngôi làng thân yêu của nó hiện ra trong giấc mơ. Nó gặp lại những người thân, bạn bè và sung sướng trò chuyện với họ.

Thực lòng thì Nguyên không tin là tụi nó sẽ mãi mãi ở lại xứ Lang Biang này, mặc dù càng ngày nó càng yêu quý và cảm thấy gắn bó với con người ở đây. Nó yêu Êmê, Păng Ting, Suku, K'Tub và đám bạn trên trường, kể cả những đứa như thằng Steng cũng gây cho nó nhiều thiện cảm. Nó yêu bà Êmô tốt bụng, yêu tình cảm và cách xử sự của bà mà theo nó thì giống hệt những bà mẹ ở làng Ke của nó, yêu thằng Đam Pao nhiều chuyện, con Choleng ít lời. Nó yêu thầy N'Trang Long thông thái và hóm hỉnh, yêu thầy Haifai, cả người-vợ-hai-trong-một của thầy, yêu cô Kemli Trinh, thậm chí cả mụ Gian và lão Chu nó cũng không thấy có lý do gì để nó không yêu. Nó cũng yêu lão Alibaba tội nghiệp lần gã tài xế Mustafa nhất như cáy của lão. Và cả thám tử Eakar nữa, máy móc nhưng rõ ràng là người tốt...

Nhưng dù vậy nó vẫn nghĩ nó và Kăply sớm muộn gì cũng sẽ trở về làng Ke. Khi nó và Kăply đột ngột trở về, cả làng sẽ vui mừng và đón tiếp từng bừng ra sao há? Nó thường cố hình dung cảnh đó trong đầu bằng cách tưởng tượng một hình ảnh thật hoành tráng rồi xóa đi để sau đó dựng lên một cảnh ít hoành tráng hơn nhưng theo nó là cảm động hơn rồi sốt ruột mong đến ngày trở về để xem cảnh đó diễn ra có đúng như nó nghĩ không.

Nhưng bây giờ thì Nguyên đâm sợ hãi khi nghĩ đến chuyện quay về làng. Nó sợ mẹ của Kăply sẽ không chịu đựng nổi khi thấy nó lếch thếch quay về với cái xác lạnh giá của con bà trên tay. Mà nếu Kăply chết rồi thì mình còn quay về làm gì nữa? Nguyên lẩn thẩn nghĩ, nước mắt lại ứa ra.

- Rê phải, các con. - Tiếng một người đàn ông nói. - Rê phải là ra khỏi cái thung lũng thổ tả này.

Nguyên không biết đó là tiếng nói của ai, cứ theo âm thanh lẫn tẩn trong tai mà liêu xiêu quẹo sang con đường nhỏ kế hồ nước phủ đầy hoa tím.

Đầu óc trống rỗng, nó cũng không nhớ là nó đã ra khỏi thung lũng Plei Mo như thế nào, chỉ biết khi ngẩng đầu nhìn lên, nó ngẩn ngơ thấy bầu trời như thấp xuống, những đám mây xỉn màu vì phản chiếu những vách đá đen bên dưới và nó như nghe rõ tiếng nước réo ùng ục trong bụng những đám mây.

Lát sau thì mưa xuống.

23. Chương 16

Chương 16

Chiếc mặt nạ thần hộ mệnh

Mưa rất lớn, chẳng mấy chốc làm xuất hiện những con suối nhỏ róc rách giữa các khe đá. Nhưng bất chấp mưa quất rất mật rất dày, đám người hồi sinh từ những pho tượng vẫn nôn nao trở về nhà. Một sốodon thổ, số khác đi bằng chổi bay, còn một sốodon hơn sẵn sàng rảo bước trong mưa để được xúc động nhìn ngắm cảnh vật dọc đường đi.

Ba thằng Tam kéo tay nó:

- Về thôi, con.
- Ba về trước đi. - Tam gỡ tay khỏi tay ba nó. - Con phải đi cùng các bạn.

Nguyên quay nhìn Tam, nghiêm mặt:

- Mày về đi, Tam.
- Không. - Tam nghiêng rằng. - Tao không về.
- Nhưng tao không muốn mày đi theo. Cả Kan Tô, Bolobala và Mua nữa. Tất cả về hết đi!
- Bạn nữ đuổi tôi sao, K'Brăk? - Mua mếu xệch miệng, mắt đã ngân ngấn nước.
- Ồ. - Nguyên sầm mặt. - Các bạn đi theo chỉ tổ vướng chân vướng tay. Về đi!

Như bị đâm vào mặt, tụi thằng Tam ngẩn người ra. Tụi nó không bao giờ nghĩ Nguyên có thể nặng lời với tụi nó như vậy. Ngay cả đám Suku, Păng Ting, Êmê và K'Tub cũng hết sức ngỡ ngàng. Chắc K'Brăk quá đau thương trước cái chết của đứa em họ nên phát khùng rồi! Păng Ting buồn rầu nghĩ, không biết phải can thiệp như thế nào cho Nguyên đừng làm ầm lên.

- Đi đi! - Nguyên quát lên khi thấy tụi thằng Tam vẫn đứng đực ra đó. - Tôi không muốn nhìn thấy một ai trong các bạn nữa!
- Vậy thì về thôi, con. - Ba thằng Tam dịu giọng nói với con trai và ông lại nắm lấy cánh tay đang run bần bật của nó.

Mặt Tam tím bầm, nó nói, giọng lấy bầy:

- Về thì về! Mày đừng quên là do mày đuổi tao đó nha, K'Brăk.
- Anh K'Brăk, anh làm gì vậy? - K'Tub kêu lên.
- Anh làm gì mặc anh, K'Tub. - Nguyên nhếch mép nhìn K'Tub qua khóe mắt. - Nếu em muốn thì em cũng có thể về luôn. Nói thiệt thì anh đâu có cần em trong chuyến đi này.

Trong một giây, K'Tub có cảm giác Nguyên đang ném vào đầu nó cả chục mũi tên tẩm thuốc độc - thứ thuốc độc được pha chế từ sự hận học mù quáng, không thể nào hiểu nổi. Nó giật lùi liên tiếp hai, ba bước, giương mắt ra nhìn Nguyên, miệng há hốc:

- Anh vừa nói gì vậy, anh K'Brăk?

Nguyên lạnh lùng:

- Anh nói là anh không cần em, K'Tub. Nếu tiếp tục đi theo, em sẽ là một gánh nặng cho anh.

Mặt K'Tub như bị ai kéo lệch đi. Nó đã toan nhảy bắn lên nhưng trong tích tắc cuối cùng, nó ghì người lại được, giọng đột nhiên ráo hoảnh:

- Được lắm! Em về đây, chúc anh đi đường bình an nha!

Nói vừa dứt câu, K'Tub xoay lưng đi thẳng một mạch. Phía sau, hai cha con thằng Tam ngẩn ngừ một thoáng rồi quay mình lẻo đẻo đi theo. Mua và Bolobala cũng lần lượt bỏ đi sau khi ném cho Nguyên một cái nhìn phiền muộn. Cuối cùng là Kan Tô. Trước sau nó tuyệt nhiên không hé môi, chỉ khẽ lắc đầu rồi gượng gạo lê bước theo những kẻ thất sủng.

- Chắc. - Păng Ting nhún vai khi tụi thằng Tam đã khuất sau bụi cây xanh. - Cứ như địa ngục vừa trút lên đầu mình.

Nó nhìn Nguyên, cay đắng:

- Tại sao anh lại thổi phồng cơn giận lên một cách quá đáng như vậy, anh K'Brăk? Hồng lẽ anh muốn bạn bè phải học cách coi anh là người tính khí thất thường?

- Anh phải làm như vậy, Păng Ting à. - Nguyên cúi xuống cái xác Kăply đang dần trĩu nặng trên tay, giọng buồn rười rượi. - Một người bỏ mạng đối với anh đã quá đủ rồi. Nếu có một ai đó ngã xuống nữa, trái tim anh sẽ không chịu đựng nổi.

Cơn bão trong lòng Păng Ting lập tức nguôi ngất. Nó ngơ ngác nhìn Nguyên, giọng xúc động:

- Anh K'Brăk...

- Đi thôi! - Nguyên chép miệng. - Anh hy vọng bạn bè sẽ hiểu ra và tha thứ cho anh...

Nhưng Nguyên vừa cất bước đã phải đứng khựng lại.

- Tụi tao đã tha thứ cho mày rồi, K'Brăk.

Tiếng thằng Tam thỉnh thoảng vọng ra từ sau một bụi cây và liền theo câu nói, nó cùng Bolobala, Mua, Kan Tô và K'Tub lớn tợn vạch lá chui ra.

- Hì hì, anh K'Brăk. - K'Tub khoe bộ mặt tươi hơn hớn. - Thoạt đầu thì em tức sôi sục, nhưng rồi cảm thấy hành động của anh phi lý quá, em chợt nghĩ hay là anh cố tình giăng một cái bẫy...

Tới lượt mặt Nguyên biến dạng. Sự thất bại trong việc cố gắng tạo ra một hình ảnh khó ưa trước mắt tụi bạn làm mặt nó nhăn nhúm như một tờ giấy bị ai vò. Nó nhìn Tam, méo mó hỏi:

- Ba mày đâu rồi?

- Ba tao về trước rồi. - Tam nhe răng cười. - Ông nhớ mẹ tao.

- Mày ở lại, ba mày không nói gì à?

- Có. Ba tao có nói một câu. Ông bảo: Con ở lại là đúng rồi! Bạn con chỉ làm bộ thể thôi!

Khi trời tạnh, bầu trời trong xanh và cao lên. Bọn trẻ tiếp tục đi về hướng Tây theo hướng dẫn của Suku. Thằng oắt chỉ nói ngắn gọn:

- Chúng ta sắp đến hồ Ma.

Hồ Ma, cái địa danh thật là rùng rợn. Nếu Kăply còn sống, chắc thế nào nó cũng ré lên. Nguyên bùi ngùi nghĩ, thấy không còn sợ nữa. Khi quá đau khổ, người ta không còn sợ hãi. Nguyên ngoái nhìn ra sau, thấy tụi bạn tỉnh khô, đoán tụi nó đã chai lì cảm xúc, giống như mình.

Nhưng bọn trẻ không thể đến được hồ Ma ngay. Vừa leo lên một con dốc, tụi nó đã giật bắn mình khi thấy một bóng người đứng lù lù trên đỉnh dốc từ hồi nào, như chờ đợi tụi nó.

- Đi tới nữa không, Suku? - Êmê chột dạ hỏi.

- Cứ đi! - Nguyên nói, giọng lì lì. - Nếu tai họa đã tới thì không thể tránh được đâu.

Nói xong, Nguyên ôm chặt Kăply vào ngực, mím môi vượt lên trước.

Đi thêm khoảng mười mét, Nguyên đã nhận ra người cản đường là một lão già hom hem, ốm nhom ốm nhách, mặt mày nhàu nhò như mớ giẻ cũ.

- Sứ giả Badd!

Nguyên lăm bằm, chẳng hề kinh hãi, đến mức chính nó cũng ngạc nhiên về sự bình thản của mình.

Sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám không buồn nhìn bọn trẻ. Ánh mắt của lão dán chặt vào cái xác của Kăply, những thớ thịt trên mặt giãn giập:

- Thằng nhóc bị làm sao thế?

Nguyên thở hắt ra:

- Nó chết rồi.

- Chết? - Badd la lên, bàng hoàng. - Người đừng có giỡn chơi à nha!

Lão hỏi giống như quất vào mặt Nguyên, giọng cất cao một cách bất thường:

- Làm sao mà thằng nhóc chết được? Theo ta biết thì mụ Basil đã hóa đá rồi kia mà?

Nguyên cúi nhìn gương mặt trắng bệch của Kăply, ủ rũ đáp:

- Trước khi hóa đá, con basilic đã mổ trúng nó.

Badd không hỏi nữa, ánh mắt của lão như chết sững trên cái xác Kăply. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy người lão rung lên, trông giống hệt một cành cây khô trước gió.

- K'Brêt chết thật rồi ư? - Một lát sau, lão mấp máy môi, ngây ngô hỏi.

- Người đừng có vờ vịt! - K'Tub hừ mũi, giọng khiêu khích và thù địch. - Người đã giết mẹ anh K'Brêt, làm cho ba anh K'Brêt biến mất, bây giờ anh K'Brêt cũng chết luôn, ta nghĩ chắc người khoái chí lắm!

Badd như không nghe thấy K'Tub. Lão cứ đứng trơ ra đó và chìa bộ mặt ngờ nghệch vô mặt bọn nhóc, miệng không ngừng lăm bằm:

- Tại sao? Tại sao lại như thế được? Tại sao chứ?

K'Tub liếc Êmê rồi lại quay sang Nguyên nhưng không đưa nào nhìn nó khiến nó không thể chia sẻ những câu hỏi đang nẩy mầm trong đầu như một thứ nấm độc.

Suốt một lúc lâu, sứ giả Badd vẫn đứng lăm nhăm với những câu hỏi kỳ quặc, còn bọn trẻ cầm nín dán mắt vào lão, thấp thỏm chờ xem điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra khiến cuộc đối đầu tự nhiên trở nên tịch mịch một cách khác thường.

- Lão già này bữa nay mắc chứng gì vậy há? - Như không chịu đựng nổi, K'Tub cụng đầu vào đầu Suku, thì thầm.

- Ồ, trông lão là lạ. - Suku bắn khoắn đáp, mắt nhìn lom lom sứ giả thứ nhất phe Hắc Ám, thầm mong lão hóa đá luôn cho rồi.

- Một là người tránh đường cho ta đi. - Nguyên xốc Kăply trên tay, mím môi nói cứng. - Hai là người cứ giả thần chú Nảy nổ tựa lửa ra đi, bọn ta không ngán đâu!

- Nảy nổ tựa lửa ư? - Badd bần thần hỏi lại, và Nguyên ngạc nhiên thấy lão lắc đầu. - Không được. Loại thần chú đó ta dùng để đối phó với Balibia chứ không phải đối phó với bọn người. Với bọn người, ta đâu có bệ rạc đến mức phải xài tới...

Đang nói, lão bỗng nhón nhấc ngoái đầu nhìn ra sau lưng. Lập tức, một vệt đen đen bất thành linh vút ra từ tay Păng Ting nhanh như tên bắn, lao vào giữa ngực lão. Vệt đen bay với tốc độ vô cùng khủng khiếp, không ai nhìn kịp, Nguyên đoán đó là chiếc đinh ma thuật và pháp phông chờ tên sứ giả ngã vật xuống.

Badd dĩ nhiên không trông thấy đòn tập kích bất ngờ của Păng Ting. Khi lão quay đầu lại, mũi đinh đã cắm phập vào ngực lão.

Bọn trẻ nghe rõ một tiếng “bụp”, chưa kịp reo lên đã thấy chiếc đinh rút thẳng xuống đất trong khi tên sứ giả vẫn đứng yên như chưa hề có vật gì chạm vào người.

Cả bọn hấp tấp bước lùi ra sau, đồng loạt chìa tay ra phía trước, sẵn sàng đánh trả sự phản kích của đối phương.

Nhưng trái với sự lo lắng của bọn trẻ, Badd chẳng có vẻ gì nổi giận. Lão thản nhiên cúi nhìn chiếc đinh dưới chân rồi ngược lên dòm Păng Ting, tặc tặc lưỡi:

- Người là cháu của Đại phù thủy Păng Sur phải không?

Lão nhún vai:

- Phải nói thiệt là trình độ của nhóc người quá kém. Bà của người ít khi nào chơi cái trò trẻ con này. Nhưng một khi ngài đã phóng đinh ra, chắc chắn không có ai thoát chết...

Một lần nữa, Badd bỏ ngang câu nói và dáo dác nhìn quanh.

- Ta phải chuồn đây. Trùm Bastu sắp tới rồi.

Lão nói nhanh, và biến mất còn nhanh hơn. Bọn trẻ chớp mắt một cái, đã không thấy lão đâu nữa.

Bọn Suku chưa kịp trấn tĩnh, đã thấy hiện ra ngay chỗ sứ giả Badd vừa đứng một bóng người tầm thước với chiếc áo chùng màu mỡ gà bay phần phật, dáo dáp vô cùng thanh nhã.

Trùm Hắc Ám! Bọn trẻ rên lên trong bụng và thoái lùi về phía sau thêm mấy bước dài, đầu gối như nhũn ra. Những hình ảnh của lần giảng dạy huyệt hòm trước của trùm Hắc Ám và tả hộ pháp Balibia thoát hiện về trong tâm trí khiến tụi nó bất giác nghe lạnh từ đầu tới chân.

Bastu đứng bất động như một pho tượng, hai tay khoanh trước ngực và cũng như Badd trước đó, từ đằng sau tấm khăn che mặt màu xanh ngọc, ánh mắt sáng quắc của hắn đang tò mò rọi lên cái xác trên tay Nguyên.

Ánh mắt của trùm Hắc Ám từ từ di chuyển lên gương mặt đau buồn của Nguyên, đọng ở đó một lúc rồi rút trở xuống cái xác cứng đờ của Kăply.

Mãi một hồi lâu, hắn không nói tiếng nào, chỉ có tấm sa mỏng rung động khe khẽ. Chung quanh bọn trẻ lúc này, không khí bị nén lại, căng thẳng và tức thở như trước một cơn bão lớn.

Nguyên dán mắt vào tấm sa mỏng trên mặt trùm Hắc Ám, cảm thấy bất lực khi cố đoán xem hắn đang nghĩ gì đằng sau vẻ calm nín khó hiểu kia.

- Nó chết rồi à? - Trùm Bastu bất thần lên tiếng, hắn hỏi bằng giọng mượt mà quen thuộc.

- Chết rồi. - Nguyên nghiêng răng, nói như nhai từng tiếng. - Từ nay người bớt được một đối thủ rồi đó.

- Hừm, bọn người chưa xứng là đối thủ của ta. - Trùm Bastu nói, giọng tỉnh bơ. Hắn liếc Nguyên một cái rồi lại xoáy mắt vào Kăply. - Nó bị con basilic mổ trúng à?

Nguyên không trả lời, vì cảm thấy không cần trả lời. Nó lặng lẽ cúi nhìn Kăply, lòng thất lại.

- Ta nghĩ vẫn còn cơ may cứu sống thằng bé.

Trùm Bastu lại nói, giọng trầm trầm nhưng đủ làm bọn trẻ nhảy dựng như đạp phải lửa.

- Người nói sao? - K'Tub ré lên, giọng kích động. - Có thể cứu sống anh K'Brêt ư?

- Ồ. - Trùm Bastu thờ ơ đáp, có vẻ như hắn đang nghĩ ngợi hay tính toán điều gì đó.

- Người nói láo! - K'Tub lại hét lên. - Hồng lè nọc độc của con basilic không phải là một trong ba thứ chất độc không có thuốc giải sao?

Bọn trẻ phập phồng dồn mắt vào trùm Bastu, chờ xem hắn đáp như thế nào.

- Ta không nói là trên đời này có thuốc giải nọc độc của con basilic. - Trùm Bastu rùn vai. - Ta chỉ nói là thằng bé này vẫn còn cơ hội được cứu sống.

- Thiệt là hoang đường! - Bolobala dài môi "xì" một tiếng. - Đã không có thuốc giải thì làm sao cứu sống được chứ!

Trùm Bastu lừ mắt nhìn Bolobala, tuy gương mặt phần lớn bị che khuất sau tấm khăn nhưng ánh mắt của hắn vẫn toát ra một uy lực ghê người đến nỗi Bolobala phải quay mặt đi, tim đập thành thịch.

- Người thì biết cái quái gì chứ! - Hắn nhặt nhèo nói. - Xưa nay, những ai bị con basilic mổ trúng đều có thể kéo dài mạng sống trong vòng một ngày.

Ánh mắt của trùm Bastu lại đập lên cái xác Kăply:

- Thằng bé này bị trúng độc chưa quá một ngày, dĩ nhiên là chưa chết hẳn.

- Người nói là K'Brê chưa chết ư? - Nguyên rùng mình một cái, đưa mắt nhìn trùm Bastu, thẳng thốt hỏi. Ở phía sau, Mua và K'Tub cũng tự động nhích tới trước một bước.

- Nó chỉ chết lâm sàng thôi. - Trùm Bastu chớp mắt. - Bây giờ cho đến trưa mai, nếu nó may mắn gặp được một con basilic, có thể nó sẽ sống lại.

- Là sao? - Nguyên ngơ ngác. - Ta chẳng hiểu gì cả.

- Nọc độc của con basilic hẳn nhiên là không có thuốc giải. - Hai cánh tay của trùm Bastu bây giờ không khoanh trước ngực nữa. Hắn chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lên những đám mây lơ lửng trên cao, chậm rãi nói. - Nhưng trong lúc chưa chết hẳn, nếu được một con basilic dùng miệng hút hết chất độc từ vết thương ra thì nạn nhân sẽ sống lại.

Nguyên thấp thỏm quay sang Suku:

- Có đúng vậy không em?

Suku lúc lắc những lọn tóc trước trán, nhăn nhó đáp:

- Em chưa nghe nói tới vụ này, anh K'Brăk.

Nguyên nhìn Bastu, chưa kịp hỏi thêm đã giật bắn khi thấy trùm Hắc Ám thành linh giờ tay lên.

Cả đám hấp tấp lùi lại trước cử chỉ đột ngột của Bastu, chưa biết phải làm gì thì mắt đã hoa lên. Hành động của trùm Hắc Ám xem ra còn nhanh hơn ý nghĩ của bọn trẻ: từ tay hắn, một tấm lưới bạc xuất hiện sáng lóa khiến cả đồng cặp mắt vội nhắm lại, cả đồng cái miệng cùng hốt hoảng kêu lên:

- Thần chú kim cương!

Tiếng kêu vừa rời khỏi đôi môi, bọn trẻ đã hoảng kinh thấy cơ thể tụi nó lập tức dính chặt vào một tấm lưới bùng bùng, mềm mềm, dẻo dẻo, nhưng lại dai nhách, càng cựa quậy càng bị thít chặt, nhưng cái làm tụi nó hãi nhất là vừa dính vào tấm lưới, năng lượng pháp thuật trong người mỗi đứa tự động theo lỗ chân lông thoát hết ra ngoài. Con Chacha bị trói chặt, giãy dụa dụa dụa và kêu chí chóe liên hồi càng khiến tụi nó thêm bấn loạn.

- Người... người... Nguyên lắp bắp, không rõ vì tức giận hay sợ hãi, hay là vì cả hai.

Đang ấp úng, mắt nó chợt trở lên khi nhác thấy một quả cầu pha lê óng ánh từ một bụi rậm bay ra, lẳng lè lao thẳng vào lưng Bastu, im ru không một tiếng động. Sứ giả Badd! Nguyên mừng rỡ reo lên trong đầu, tự hỏi không biết lão này dùng đến bao nhiêu gam can đảm để có thể quyết định một cái chuyện tày trời là ra tay đánh lên trùm Hắc Ám.

Bastu như không hay biết hiểm họa đến từ sau lưng. Hắn nhìn bọn trẻ đang bị trói chặt trong tấm lưới bạc, hừ mũi:

- Yên tâm đi, K'Brăk. Nếu muốn giết bọn người, ta cần gì phải dùng đến thần chú kim cương.

Hắn nhích chân về phía trước, giọng dịu dàng đến khó tin:

- Chẳng qua ta muốn cứu thằng bé này.

Trùm Bastu vừa nói vừa hất tay một cái, cái xác cứng đờ của Kăply lập tức nhấc mình lên khỏi vòng tay Nguyên, từ từ trôi về phía hắn, vũng vàng như trên một tấm ván trượt.

Trong chỗ nấp, sứ giả Badd có lẽ kịp phát giác ra sự lạ. Quả cầu bay gần tới chỗ Bastu liền khựng lại, khẽ ngúc ngoắc vài giây rồi hồi hải bay lui, thoáng mắt đã biến mất chỗ bụi cây um tùm ven dốc.

Cái xác Kăply trôi đến trước mặt trùm Bastu, cách vài tấc thì dừng lại và lơ lửng một chỗ, như có một bàn tay vô hình đỡ lấy.

Trước vẻ mặt lo âu của bọn trẻ, trùm Bastu cho tay vào túi, lôi ra một chiếc mặt nạ quỷ màu gạch cua, không biết làm bằng vật liệu gì nhưng trông thật dữ dằn.

Mua bôn chồn nhìn chiếc mặt nạ vuông vức với cặp lông mày xéch, chiếc mũi dài và đỏ ửng như củ cà rốt, run run quay sang Suku:

- Hắn định làm gì thế, Suku?

- Chị yên tâm đi. Chiếc mặt nạ này trông đáng sợ thiệt nhưng nó chính là gương mặt thần hộ mệnh xưa nay vẫn treo ở đền thờ phúc thần Kalăm, có tác dụng xua đuổi ma quỷ và tiêu trừ sát khí.

Trùm Bastu úp chiếc mặt nạ lên mặt Kăply rồi duỗi tay ra phía trước, miệng lầm rầm, cặp mắt sáng quắc của hắn lúc này khép hờ như đang ngủ.

Bọn trẻ nhìn chòng chọc vào Kăply, mừng quýnh khi thấy cái xác khẽ động đậy. Nhưng Kăply chỉ cựa quậy có một chút rồi lại nằm im như cũ.

Nguyên gần như nín thở, cổ không chớp mắt. Nó không rõ trùm Hắc Ám đang có âm mưu gì nhưng trong giờ khắc quan trọng này nó đang tìm mọi cách làm dịu đi mối nghi ngờ trong đầu.

- Xong!

Trùm Bastu chột thờ phào và khẽ phát tay. Chiếc mặt nạ chui vô túi áo chùng của hắn, còn cái xác Kăply lững lờ trôi ngược về phía Nguyên. Hắn phát tay một cái nữa, tấm lưới bạc quanh người bọn trẻ biến mất.

Nguyên đỡ lấy Kăply, chưa kịp nói gì trùm Bastu đã trầm giọng tiếp:

- Ta đã cố gắng duy trì mạng sống của thằng bé thêm hai ngày nữa. Trong thời gian đó, nếu gặp may thì nó sẽ sống lại. Còn nếu số nó đã tuyệt thì...

Bastu bỏ lững câu nói, kết thúc bằng một tiếng thở dài và quay mình bỏ đi, vạt áo chùng màu mỡ gà rực lên trong nắng chiều như một cánh chim lớn.

- Khoan đã! - Nguyên la lên, những câu hỏi nó đã cố dìm đi, bắt chợt hiện lên lần nữa trong óc nó. - Người hãy nói thật đi: Tại sao người cứu K'Brét? Tại sao người buông tha bọn ta?

- Đơn giản thôi, K'Brăk. - Trùm Bastu cất tiếng cười ngạo mạn, chân vẫn không dừng bước. - Chẳng qua ta muốn xem chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì? Bajaraka Đầu Bự và Pô Palay Tàn Phế sợ chiến binh giữ đền chứ ta thì không. Ha ha ha...

Cho đến khi trùm Hắc Ám đã mất hút, tiếng cười của hắn vẫn còn ong ong trong đầu bọn trẻ, âm i, dai dẳng và nhức buốt.

Nguyên cúi nhìn Kăply, sẫm soi tỉ mỉ vẫn không thấy có gì đặc biệt. Gương mặt thằng bạn nó vẫn nhợt nhạt như nặn bằng bột, chỉ có tay chân mình mẩy dường như mềm đi được một chút.

- Ảnh tỉnh lại chưa, anh K'Brăk? - K'Tub nôn nóng hỏi, nó và Mua đang xô nhau nhảy bổ lại.

Nguyên lắc đầu, cười khổ:

- Vẫn thế.

- Sứ giả Badd! - Suku nhìn về phía bụi cây, giọng nghi hoặc. - Người ra đây đi!
- Có lẽ hắn đi rồi. - Êmê hờ hững nói, khi cả bọn chong mắt một hồi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, ngoài những nhánh cây bị gió chiều bẻ cong khiến những chiếc lá chúi vào nhau rì rào như trò chuyện.
- Tiếc thật. - Suku chớp đôi mắt sáng. - Có thể Badd biết được âm mưu thật sự của trùm Bastu.
- Hắn không nói cho chúng ta nghe đâu. - Êmê khụt khịt chiếc mũi hếch. - Em đừng quên hắn dù sao cũng là sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám.

Mua cau mày:

- Nhưng gần đây giữa bọn chúng hình như xảy ra bất hòa nghiêm trọng, chị Êmê.
- Đúng là vậy đó, Mua. - Nguyên chen lời. - Badd và Balibia rõ ràng đang xung đột với nhau dữ dội, lý do bên ngoài không có gì to tát nhưng nguyên nhân sâu xa có lẽ do hai bên ngấm ngầm tranh chấp quyền lực. Nhưng trùm Bastu lại đứng về phía Balibia, chúng ta cũng biết rồi đó.

Tam gật gù:

- Sự thiên vị đó có vẻ làm Badd nổi điên.
- Còn hơn cả nổi điên nữa, Tam. - Nguyên tặc lưỡi. - Theo tao thấy, Badd bắt đầu tỏ thái độ chống đối. Có thể sự khắt khe của trùm Hắc Ám đã dồn hắn tới chỗ buộc phải làm phản. Mà không thấy khi này hắn định tập kích Bastu sao.

Kan Tô mơ màng:

- Khi này nếu quả cầu pha lê của Badd đánh trúng Bastu thì chuyện gì sẽ xảy ra há? Theo em, Bastu có sẽ tiêu tùng không, Suku?
- Em nghĩ là không. - Suku lắc đầu. - Em không tin một đại phù thủy cỡ Bastu, lại vừa luyện thành công thần chú kim cương, có thể bị hạ gục dễ dàng như thế. Lúc này, nếu quả cầu đánh trúng Bastu, người thể thảm chính là Badd.
- Thôi, chúng ta lên đường đi. - Păng Ting giục. - Tên nào ngủ cũng tốt. Bọn chúng mà tàn sát lẫn nhau được thì càng đỡ khổ cho xứ Lang Biang.

Lần này Nguyên đi thụt lại sau lưng Suku, vẫn với Kápely nặng trĩu trên tay.

- Sao mày không biến K'Brêt nhỏ lại như một đứa bé để ẵm cho đỡ mệt, K'Brăk? - Kan Tô nhìn bạn, góp ý, nhưng lời khuyên vừa buột ra khỏi miệng nó chợt biết ngay là mình vừa nói một câu đại ngu.

Quả nhiên, Nguyên lạnh lùng:

- Không bao giờ, Kan Tô. Tình cảm của tao không cho phép tao làm như thế.

Sáng hôm sau, bọn trẻ thức dậy từ rất sớm dù cơ thể và thần kinh phải nói là vô cùng mệt mỏi. Đã vậy, cánh tay của Baltalon lại xuất hiện và quây tưng suốt đêm khiến không đứa nào dễ giấc được.

Sau khi trải qua một đêm chẳng ra gì ở khu rừng chè dưới chân dốc, tụi nó kéo nhau lên đường lúc trời còn mù mịt, lòng chỉ mong cuộc hành trình chóng kết thúc.

Nguyên rảo bước lên để đi song song với Suku.

- Suku nè. - Nó cất giọng lo lắng. - Có thật là trùm Bastu đã kéo dài mạng sống của K'Brêt thêm hai ngày không?

Suku ngập ngừng:

- Cái đó thì em không biết chắc, anh K'Brăk à.

Nguyên cúi nhìn Kápely. Nó nói mà nghe sống mũi cay cay:

- Nếu hấn nói láo thì K'Brêt chỉ giữ được mạng sống đến trưa nay nữa thôi. Sau đó thì vô phương, phải không Suku?

Suku quay nhìn Nguyên, giọng dẫn đo:

- Thực ra nếu mạng sống của anh K'Brêt kéo dài thêm hai ngày nữa, cơ may cũng rất thấp, anh K'Brăk à.

- Ồ, - Nguyên nói, ừ ừ và tuyệt vọng - tội mình biết tìm ở đâu ra một con basilic trong thời gian ngắn như vậy. Basilic chứ đâu phải là một con rắn nước.

Nguyên thở hắt một cái, như người ta vẫn làm thế để tống mọi phiền não ra khỏi đầu, nhưng trong hoàn cảnh này động tác của nó lại giống như là sự bất lực:

- Mà giả dụ có gặp thì làm sao sai nó hút chất độc cho K'Brêt được. Không khéo nó biến bọn mình thành tượng đá cả lũ không chừng.

- Thú thiệt là chuyện này rất khôi hài, anh K'Brăk. - Suku ngọ nguậy đầu. - Em không hiểu trùm Bastu muốn gì khi bày ra trò này.

Nguyên nhún vai:

- Cách xử sự của bọn chúng bao giờ cũng khó lường. Nếu anh không lầm, lúc đầu Bastu có ý định trừ khử chúng ta. Hấn chẳng tử tế gì khi trối chúng ta lại. Nhưng đến phút chót có lẽ hấn phát giác có người bí mật lẩn quẩn bên cạnh.

- Hấn không biết kẻ đó là Badd?

- Không. Đối với trùm Bastu, Badd đâu có nghĩa lý gì. Sở dĩ Bastu chùn tay vì hấn nghĩ đến Đại phù thủy Păng Sur.

- Nhưng cách hấn cứu chữa anh K'Brêt thì không phải là trò bịp. Em nhận ra chiếc mặt nạ đó, anh K'Brăk.

- Bịp là không bịp. Không bịp tức là bịp. - Nguyên cay đắng, trông nó lúc này giống hệt một triết gia chán đời, từ giọng lưỡi cho đến vẻ mặt mỗi lúc một cau có. - Bởi vì phương pháp cứu sống K'Brêt mà trùm Bastu chỉ dẫn là một phương pháp nếu có thật cũng không thể thực hiện được, và chính vì biết như thế nên hấn không ngại ngần gì mà không nói ra.

Nguyên liếc Suku, cười khẩy:

- Hơn nữa, hấn cũng nhân cơ hội này để mua chuộc anh, Suku à!

- Hấn mua chuộc anh để làm gì? - Suku ghệt mặt ra.

- Giết anh thì lúc nào hấn cũng giết được. Ngay cả khi ăn được quả táo vàng trên núi Lưng Chừng, anh cũng không phải là đối thủ của hấn. Nhưng theo anh, cái hấn đang cần hiện nay không phải là mạng sống của anh hay của K'Brêt...

- Em hiểu rồi. - Suku gật đầu. - Hấn đang cần cái báu vật quý quái gì đó ở lâu đài K'Rahlan.

- Ở lâu đài K'Rahlan chẳng có báu vật gì hết á!

Tiếng Êmê vang lên từ sau lưng, nó đã tới sát Nguyên và Suku lúc nào không hay và giọng nói của cô nàng thì dù vô tâm như Suku cũng thấy rõ là đang ra chiều giận dỗi.

24. Chương 17

Chương 17

Hồ ma

Càng đi xa về phía Tây, khung cảnh càng âm u, hoang dã. Rừng nối tiếp rừng, cây dày đặc, lá kết thành vòm và ở phía xa núi kéo thành từng vệt xanh mờ. Thời tiết vùng này thật là thối tả! Nguyên lâu bầu khi những cơn mưa cứ nhè nhằng từ sáng đến tối khiến quần áo tui nó lúc nào cũng ẩm ướt, rin rít một cách khó chịu. Suốt một ngày, tui nó chỉ nhìn thấy mặt trời chầm một hai lần, vào lúc những cơn mưa tạm nghỉ để lấy sức trút xuống còn dữ dội hơn sau đó.

Gần tối thì tui nó đến một hồ nước rộng, mặt nước đen như mực, chính giữa hồ có một hòn đảo nhỏ hình con rùa, chung quanh cỏ cao và lau sậy mọc um tùm. Khung cảnh thê lương, buồn tẻ đến nỗi bất cứ ai đứng ở nơi này cũng nhanh chóng bắt gặp cảm giác chán chường gieo vào lòng mình từng phút một.

Đây chắc là hồ Ma! Nguyên nhủ bụng và cảm thấy buồn nôn khi xộc vào mũi nó mùi thối rửa của xác chết. Nó nơm nớp nhìn quanh, ruột gan đảo lộn khi đập vào mắt nó vô số những mẫu xương trắng hếu nằm rải rác quanh bờ hồ.

- Đừng sợ. Đó không phải là xương người.

Một giọng nói ồm ồm vang lên từ bụi cây trước mặt làm bọn trẻ suýt chút nữa sụm người xuống.

- Ai thế nhỉ? - Bolobala sợ hãi thì thào, ánh mắt xẹt ngang xẹt dọc trong bụi cây nhưng không thấy một bóng người.

Suku hít vô một hơi:

- Đừng tìm kiếm vô ích. Có thể đó là một hồn ma.

Câu nói của Suku càng khiến Bolobala thêm biến sắc. Nó núm tay thẳng oắt:

- Hồn ma ư?

- Em nghĩ thế.

Bolobala lăm lét quét mắt xuống đất, môi giần giật:

- Họ nói có đúng không? Đây có thật là xương thú vật không, Suku?

- Đúng thế, chị Bolobala à.

K'Tub kêu lên, giọng run bần:

- Vậy ai đã giết những con thú này?

- Cái đó thì tao không biết. - Suku nhìn bạn, thở đánh thượt.

Kan Tô tái mặt:

- Hồng lẽ những hồn ma cũng ăn thịt sống?

- Mày ngu quá nhóc. - Giọng nói ồm ồm khi nãy lại cất lên. - Ma không ăn thịt. Nói chung là hồng ăn cái gì hết.

Păng Ting nhìn về phía bụi cây:

- Thế ông là hồn ma à?

- Bọn ta ư? - Lần này là một giọng đàn bà trong trẻo trả lời. - Bọn ta cũng không biết bọn ta là cái gì nữa.

- Sao lạ thế? Các người không biết các người là cái gì sao?

- Ờ, không biết. - Một giọng nam trầm buồn bã đáp, nghe có vẻ lớn tuổi hơn giọng nam vừa rồi. - Một thời gian nữa có lẽ bọn ta sẽ là những hồn ma. Lúc đó bọn ta sẽ sống dưới hồ. Còn hiện giờ thì đúng là bọn ta không biết bọn ta là cái gì hết!

Bọn trẻ nhìn sững vào bụi cây, bắn khoăn không biết có bao nhiêu hồn ma ẩn nấp trong đó.

K'Tub liếc xuống chân, quay trở lại thắc mắc khi nãy:

- Không phải những hồn ma, thế ai đã giết những con thú này?

Giọng nam trầm nói:

- Tụi bay nhìn giữa hồ coi, có thấy hòn đảo kia không?

- Thấy. - K'Tub gật đầu. - Hòn đảo hình con rùa chứ gì.

- Mắt mày lé hả nhóc? Đó là con rùa thật chứ hòn đảo hình con rùa cái quái gì!

Trong khi bọn trẻ trở mắt quan sát hòn đảo, giọng nam trầm “xì” một tiếng:

- Tụi bay không thấy cái đầu rùa nhúc nhích hả?

- A, thấy rồi. - Tam reo lên. - Hóa ra đó là con rùa chứ không phải hòn đảo.

- Lại thêm một thằng ngu nữa. - Giọng nam trầm chưa nói gì, giọng ồm ồm đã mắng. - Cái tụi bay nhìn thấy ở giữa hồ đúng là một hòn đảo, và một con rùa đang nằm trên hòn đảo đó, hiểu chưa?

Tam trợn mắt:

- Làm gì có một con rùa bự chẳng vậy?

- Thì bự như vậy nó mới ôm hết hòn đảo chứ. Nó làm cái nắp mà?

- Cái nắp? - Tam ngăn người hỏi lại. - Cái nắp gì?

- Tôi hiểu rồi. - Suku nói. - Những hồn ma bị nhốt dưới hồ và ở giữa hòn đảo chắc là có lối thoát ra cho nên con rùa mới canh giữ chỗ đó.

- Mày khá đó nhóc. - Giọng ồm ồm cười hề hề, khen. - So với đám bạn của mày thì mày ít ngu hơn một chút. Nhưng mày vẫn cứ nói trật: Cái hồ này là vương quốc của những hồn ma. Họ sống vui vẻ dưới đó chứ không phải là bị nhốt nhức nhích gì hết.

K'Tub hừ mũi:

- Thế thì sao phải canh giữ họ? Các người nói thiệt là vô lý!

- Vô lý cái con khỉ! - Giọng ồm ồm có vẻ tức giận. - Phải canh giữ bởi vì trong bọn họ cũng có những hồn ma lôm côm, nóng nảy và cứng đầu cứng cổ như nhóc mày vậy. Sống yên ả một chỗ không chịu, cứ thích chuồn ra ngoài đi lang thang như bọn bụi đời. Hai anh em thằng Pôcô - Pôca mất dạy bây giờ chắc te tua như cái mền rách rồi.

Dường như nhận ra hồn ma bên cạnh đang mất bình tĩnh, giọng nữ nhẹ nhàng lái câu chuyện sang hướng khác:

- Các hồn ma không được ra khỏi vương quốc của mình, đó là quy tắc. Nhưng mỗi tháng, vào đêm ba mươi, họ được phép ra ngoài vui chơi một lần.

Nguyên gật gù:

- Và đó cũng là thời khắc con rùa vào bờ kiếm ăn, và đó là lý do tại sao có những mẫu xương này?

- A, thằng nhóc này coi bộ ít ngu nhất trong bọn. - Giọng ồm ồm reo lên khoái trá, nghe rất giống âm thanh phát ra từ một quả chuông rè. - Ủy, nhóc mày ôm cái gì trong tay vậy?

- Em tôi.

- Nó chết rồi sao?

- Chết rồi. - Nguyên đáp, giọng chùng xuống. - Nó bị ngấm nọc độc của con basilic.

- Đó là nhóc mày tưởng thế thôi! - Giọng nam trầm vọt miệng. - Thằng bé này chưa chết.

- Chưa chết? Sao các người biết? - Nguyên tròn mắt, tim đập thình thịch, bắt đầu nghĩ trù Bastu không lừa gạt mình. Đã quá buổi trưa, nếu tính từ lúc Kăply bị con basilic mổ trúng, thời gian đã hơn một ngày rồi.

- Sao lại không biết? Bọn ta đâu có xa lạ gì với cái chết.

Thấy bộ mặt bọn trẻ thuồn ra, giọng nam trầm khoan thai giải thích:

- Khi một người chết đi, linh hồn sẽ thoát qua miệng để ra ngoài...

Suku gật đầu:

- Tôi có biết chuyện đó.

- Nhóc mày cầm mồm đi để nghe ta nói. - Giọng nam trầm câu kính, bọn trẻ nghe có tiếng khịt mũi bực dọc phát ra từ trong lùm cây. - Nhóc mày chỉ biết một chữ đầu có biết hai. Sau khi linh hồn thoát ra, đôi môi người chết sẽ biến thành màu đen, tội bay hiểu không?

- Tôi hiểu rồi. - Nguyên nhìn xuống gương mặt Kăply, nói giọng kích động. - Đôi môi em tôi chưa biến thành màu đen, nghĩa là linh hồn nó vẫn còn trong thân xác?

- Chứ gì nữa! Hồng lễ ta nói vậy chưa đủ rõ ràng sao?

- Thế còn các người thì sao? - Păng Ting tò mò hỏi. - Các người cũng là linh hồn thoát xác đó chứ?

- Sao nhóc mày ngu như heo vậy? - Giọng ồm ồm rên lên. - Khi này ta đã bảo bọn ta không phải là những hồn ma mà lại.

- Không phải hồn ma thì là cái quái gì mới được chứ? - K'Tub gỡ bộ mặt quàu quau, nó chưa nguôi nổi ầm ỨC bị kêu là lôm côm, cứng đầu cứng cổ.

Bọn trẻ nín thở chờ một tiếng quát tháo phun ra từ trong lùm cây, nhất là cái giọng ồm ồm rất khoái mắNG chữ người khác. Nhưng chẳng có gì giống như tội nó nghĩ. Chỉ có những tiếng thì ào ào ra như trong một cuộc họp kín. Sau một lúc hội ý, giọng nữ dịu dàng lên tiếng:

- Bọn người lại đây!

Bọn trẻ đưa mắt nhìn nhau rồi rụt rè bước lại, bụng giật thon thót. Chỉ có con Chacha là đứng tuốt đằng xa, khua tay múa chân, vẻ bồn chồn, lo lắng.

Vài phút sau, Nguyên đã đứng sát bụi cây rậm, tròn mắt sẫm soi. Nhưng nó chẳng thấy gì, ngoài những cành cây bình thản đơNG đũa trước mặt, thỉnh thoảng quẹt vào chóp mũi nó như trên người. Bên cạnh nó, tội bạn cũng gí mắt vào đám lá xanh, hồi hộp nghiêng ngó. Nhưng cũng như Nguyên, chẳng đũa nào thấy gì lạ hết. Chỉ có những nhánh lá rên rỉ trong gió chiều nghe thiệt là ảo não.

- Tội bay không nhìn thấy bọn ta à?

Giọng ồm ồm cất lên gần như ngay trước mặt khiến cả đám bắn người lên và hốt hoảng thụt lui ra sau, đũa nào đũa nấy mặt cắt không còn hột máu.

- Đừng sợ. - Giọng nữ nhẹ nhàng trấn an. - Nhìn kỹ đi. Bọn ta đang đậu ở trên cây ấy.

Sau khi hoàn hồn, bọn trẻ ngược mắt dòm đảo đảo, lần này thì tội nó đã trông thấy ba con chim đậu trên nhánh cây phía trên đầu, cách tội nó chừng một sải tay. Ba con chim to như ba con gà, lông đen tuyền, đang đứng quay lưng lại, chĩa chiếc đuôi dài vào mắt tội nó.

- Các người đấy à? - Nguyên nuốt nước bọt, cổ giữ giọng dờng run.

- Đúng rồi. Bọn ta đấy. - Giọng nam trầm đáp, vì ba con chim đứng sát vào nhau nên Nguyên không xác định được tiếng nói đó phát ra từ con chim nào trước mặt.

- Sao các người không quay lại? - Êmê hỏi.

- Tội bay muốn bọn ta quay lại ư? Giọng ồm ồm hỏi lại và bọn trẻ một lần nữa nghệt mặt ra, cố đoán xem câu hỏi kia có ẩn ý gì.

- Các người cứ quay lại đi!

Cuối cùng Nguyên nói liều, giọng căng thẳng, tin rằng nếu có gì xảy ra cũng đâu có khủng khiếp bằng những chuyện động trời tội nó đã trải qua mấy ngày nay.

Tụi bạn nó chắc cũng nghĩ vậy nên không đứa nào lên tiếng, nhưng đến khi ba con chim trước mặt đồng loạt quay lại thì tất cả cái miệng cùng rú lên khiếp đảm, tất cả trái tim như ngừng đập và tất cả hồn vía của tụi nó có vẻ như đã bay đi đâu mất.

Không đứa nào ngờ rằng đó là những con chim mang đầu người. Ngay cả Suku, thằng nhóc thông thái nhất đám, cũng hoàn toàn chết điếng khi nhìn thấy những con chim quái đản này.

Con chim đứng giữa có gương mặt một người đàn ông dữ tợn với bộ râu quai nón viền quanh chiếc cằm bệnh cười khà khà:

- Ai biểu tụi bay kêu bọn ta quay lại! Són ra quần rồi hả, các con?

Thấy bọn trẻ có vẻ như sắp xỉu tới nơi, con chim bên trái có gương mặt phụ nữ xinh đẹp ôn tồn nói:

- Không có gì phải kinh hãi hết. Các người cũng thấy rồi đó, bọn ta đâu có phải là những hồn ma, đúng không?

- Còn ghê hơn những hồn ma nữa! - K'Tub méo mào, răng đánh vào nhau lập cập.

- Tôi nhớ ra rồi. - Suku trấn tĩnh nói. - Ala Krem có nhắc đến trường hợp này trong cuốn Đối thoại chim chóc. Những ai vì lý do nào đó tạm thời rời bỏ sự sống, nhưng chưa thực sự chết vĩnh viễn, đều hóa thành chim đầu người. Linh hồn tạm trú ngụ ở thế gian dưới hình thức này cho đến chừng nào nó quyết định sẽ sống lại hay chết hẳn.

Đôi mắt người nữ nhìn Suku với vẻ thán phục:

- Ta nghe đồn Đại tiên ông Pi Năng Súp có một đứa cháu nhờ bị nhốt trong thư viện quanh năm nên lâu thông kim cổ. Hà, người chắc là thằng nhóc Suku đó?

- Đúng rồi đó. - Nghe người phụ nữ tán dương Suku, cái miệng đang méo xệch của K'Tub lập tức toét ra cười. Sự sợ hãi trong lòng bay biến mất, nó vỗ tay lên vai Suku bồm bộp. - Thằng này đúng là Suku. Nó là bạn thân của tôi đó.

Không để ý đến giọng điệu khoe khoang của K'Tub, ánh mắt người phụ nữ vẫn dán vào mặt Suku:

- Thế người có biết bọn ta phải làm sao để trở lại cuộc sống trước đây không?

Suku đóng đưa đôi mắt sáng:

- Theo tôi biết, chỉ có quả táo vàng ở núi Lưng Chùng mới giúp chim đầu người trở lại thành người.

- Người nói đúng rồi đó. - Đôi môi người nữ chột thổ dài. - Và đối với bọn ta, điều đó gần như là không tưởng.

K'Tub láu táu:

- Bọn tôi đang trên đường đến núi Lưng Chùng nè.

- Cái gì? - Người nữ kinh ngạc thốt lên, đôi mày nhướn cao, cong vồng như hai mảnh trăng lưỡi liềm. - Bọn người đến núi Lưng Chùng? Hồng lễ chiến binh giữ đền xuất hiện trở lại sau ba trăm năm sao?

- Thiệt là ba xạo hết chỗ nói. - Con chim bên phải nhếch mép hừ một tiếng. Đó là con chim mang cái đầu của một ông già râu tóc bạc phơ, mặt mày đỏ au như quả cà chua chín, lúc này cái đầu đó đang ngúc ngoắc, còn đôi cánh đen không ngừng vỗ phành phạch làm những chiếc lá chung quanh kêu rào rào.

- Ai xạo mấy người làm gì. - K'Tub dài môi ra như muốn mổ vào mặt ông già.

Ông già lừ mắt nhìn K'Tub, cất giọng trầm trầm:

- Mày có biết chiến binh giữ đền đời thứ nhất và đời thứ hai là ai không hả nhóc?

K'Tub nhún vai:

- Ông muốn nói đến chủ nhân núi Lưng Chùng và Đại tiên ông Mackeno chứ gì. Nhưng như vậy đâu có nghĩa chiến binh giữ đền đời thứ ba phải là mấy lão già cóc đế.

Thằng K'Tub khùng khùng bắt đầu nói xằng nhưng ông già không có vẻ gì là giận dữ. Ông lướt mắt qua từng gương mặt, nhúu mày hỏi:

- Thế đứa nào trong tụi bay được chọn làm chiến binh giữ đền?

K'Tub chỉ Nguyên và Kăply:

- Đây là hai chiến binh giữ đền nè.

Nó ưỡn ngực ra phía trước, hoàn toàn không biết đã nhiễm nặng cái cung cách chào hàng của thằng Suku:

- Anh K'Brăk, con trai của K'Rahlan. Và anh K'Brêt, con trai của K'Srêgol.

Tên tuổi của các thủ lĩnh phe Ánh Sáng dập tắt ngay sự ngờ vực của những con chim đầu người. Thậm chí con chim có khuôn mặt người nữ còn khiến bọn trẻ cực kỳ sửng sốt khi reo lên:

- A, ta có biết mẹ của K'Brêt. Hình như bà ta cũng ở quanh đây.

- Bà nói gì? - K'Tub ngơ ngác hỏi lại, nhìn bộ tịch của nó có thể tin chắc nó đang nghĩ mình nghe lộn.

Êmê lập tức chìa cái mũi hếch lên cành cây như người thợ săn chìa súng, có vẻ sẵn sàng bắn hạ con chim đầu người nếu nó không trả lời thỏa đáng:

- Bà có nhầm không đó? Mẹ của anh K'Brêt đã chết cách đây mười hai năm rồi kia mà.

- Nhầm sao được mà nhầm. Bà ta tên là Ka Lên, vợ của pháp sư K'Srêgol, không phải sao?

- Ôi, đúng là di ấy rồi. - Êmê hét lên mừng rỡ. - Di ấy còn sống thật sao? Thiệt không ngờ! Bà gặp di ấy ở đâu? Làm sao tụi tôi gặp được di ấy bây giờ?

Êmê hỏi dồn, trông nó như khẩu súng liên thanh không ngừng xả hết băng đạn này đến băng đạn khác.

- Bà ấy ư? Thỉnh thoảng bọn ta mới gặp bà ấy. Hình như bà ấy trú ngụ ở bờ hồ bên kia.

K'Tub nắm hai tay vào nhau:

- Ôi, di Ka Lên còn sống. Thật không thể tin được!

Chiếc đầu có bộ mặt dữ tợn cất giọng ồm ồm:

- Sống cái con khỉ khô! Bà ấy cũng sắp hóa thành một hồn ma rồi.

- Là... sao... ă? - K'Tub lắp bắp, người run lên.

Gương mặt người nữ tối lại:

- Cũng như bọn ta, bà ấy là một con chim đầu người.

- Trời ơi. - Êmê kêu lên thảng thốt. - Sao lại có thể như thế được?

- Sao lại không được! - Bộ mặt dữ tợn cười khẩy. - Mười hai năm trước, bà ta trúng đòn của sứ giả Badd nhưng chưa chết, chỉ bất tỉnh thôi. Hắn đem bà ta đến đây, liệng xuống hồ, dĩ nhiên sau đó bà ta hóa thành một con chim đầu người.

Êmê cắn môi muốn rớt máu:

- Ai bị ném xuống hồ Ma đều biến thành chim đầu người hết sao?

- Thì tụi bay cứ nhìn bọn ta đây nè. - Con chim có chiếc đầu ông già khê nhấc một chân lên, chỉ vào ngực mình. - Ở quanh cái hồ khốn nạn này, có tới bốn, năm chục con chim đầu người chứ ít đâu!

- Tất cả đều bị phe Hắc Ám ném xuống sao? - Păng Ting ngạc nhiên hỏi.

- Chỉ có một số là bị hãm hại thôi. - Gương mặt người nữ ửng đỏ, ngượng ngập đáp. - Còn như bọn ta thì bọn ta tự mò xuống hồ.

- Tự mò xuống hồ? - Păng Ting há hốc miệng. - Đó chẳng phải là hành động tự sát là gì!

- Sao mày hỏi ngu thế, nhóc? - Bộ mặt dữ tợn có vẻ nổi quạu, chòm râu quai nón cựa quậy một cách nóng nảy. - Ai dại gì đâm đầu xuống hồ nếu biết trước rơi xuống đó sẽ hóa thành con chim chết tiệt này.

K'Tub ngửa ngáy hỏi:

- Nhưng các người mò xuống hồ để làm gì mới được chứ?

- Do lòng tham thôi, K'Tub à. - Suku chép miệng, vừa nói nó vừa lùi xa ra khỏi bụi cây, đề phòng những con chim đầu người nổi khùng. - Chúng ta thấy mặt nước hồ Ma đen kịt, nhưng thiệt ra không hoàn toàn như thế. Mỗi ngày vào lúc mặt trời đứng bóng, hồ Ma bỗng trở nên trong suốt, có thể nhìn tận đáy. Lúc đó, hồ Ma giống như một bầu trời lỏng, ai tình cờ đi ngang, sẽ thấy một thế giới nguy nga, lộng lẫy với vô số những cung điện có mái vòm bằng pha lê, tường bằng kim cương và những cây cột bằng vàng...

Bọn trẻ tìm động binh binh, sững sốt khi nghe Suku tiết lộ bí mật của hồ Ma thì ít mà thất kinh khi nghe thằng oắt nói huych toẹt điều thầm kín của những con chim đầu người thì nhiều. Mọi cặp mắt đều cảnh giác xoắn chặt lấy ba con chim bự chảng và đen thui lùi trước mặt, nơm nớp chờ một phản ứng bất lợi. Nhưng thực tế lại xảy ra nhẹ nhàng hơn lo lắng của tụi nó nhiều.

Hoàn toàn không giống một quả mìn bị châm ngòi, người nữ cụp mắt xuống, giọng buồn bã:

- Người nói đúng đó, Suku. Và đó là cái giá mà bọn ta phải trả. Tiếc là bọn ta không có một cơ hội cón con nào để chuộc lại lỗi lầm.

Nguyên thắc mắc:

- Sao các người không bay về nhà hay nơi nào đó để báo tin và nhờ giúp đỡ?

Con chim có chiếc đầu ông già làm một động tác trông giống như là nhún vai:

- Hừm, nếu bay được thì bọn ta đã bay rồi. Tụi bay ráng bắt cái đầu của tụi bay suy nghĩ chút đi: nếu bà Ka Lén bay về nhà được thì tụi bay đâu có phải đợi đến bây giờ mới biết được sự thật về số phận của bà.

Trước vẻ mặt ngơ ra của bọn trẻ, gương mặt người nữ khẽ khàng giải thích:

- Chim đầu người chỉ có thể sống luẩn quẩn quanh hồ Ma thôi. Bọn ta tồn tại một nửa do khí dương, một nửa nhờ khí âm. Ra khỏi hồ Ma khoảng ba dặm, bọn ta sẽ tức khắc nhận lãnh cái chết vĩnh viễn và hóa thành hồn ma thực thụ ngay.

- Tôi hiểu rồi. - Nguyên gật đầu, giọng cảm khái. - Phen này nếu hái được táo vàng ở núi Lưng Chùng, bọn tôi nhất định sẽ quay lại đây.

- Ta cảm ơn nhóc mày trước, K'Brăk. - Người đàn ông dữ tợn cười nói, có lẽ bộ mặt bặm trợn đó sinh ra không phải để cười nên lúc này trông nó như bị biến dạng, ngó thiệt là kỳ cục. - Và để tỏ sự cảm kích một cách cụ thể, ta cho nhóc mày biết điều bí mật này: thằng em của mày sẽ được cứu sống nếu có một con basilic chịu hút chất độc trong người nó ra.

- Tôi biết. - Nguyên nói, không để ý đến vẻ mặt cụt hứng của người đàn ông. - Nhưng cách đó thiệt tình là hổng có giá trị chút nào hết. Các người cũng biết rồi đó, basilic là một con quái xà...

- Nè nhóc! Mày tốt bụng thiệt, nhưng như vậy không có nghĩa là mày bớt ngu đi. - Bộ mặt dữ tợn thu ngay nụ cười lại và thô bạo ngắt lời. - Ta đâu có bảo mày đi tìm một con basilic thật. Mày và em mày là hai chiến binh giữ đền, hổng lẽ mày không thể nhờ Nhị tiên hay một đại phù thủy nào đó phe Ánh Sáng hóa thành con basilic để cứu em mày sao?

- Ồ há! - Nguyên, và cả đồng cái miệng của tụi bạn nó, bật reo lên.

K'Tub cóc tay lên đầu:

- Mình ngốc thiệt. Nó quay sang Nguyên, mắt sáng rỡ:

- Cần gì Nhị tiên, anh K'Brăk. Em nghĩ thầy N'Trang Long hay thầy Akô Nô đều thừa sức giúp chúng ta.

Trong bọn, chỉ có Suku là chẳng tỏ vẻ gì phấn khởi.

- Chẳng ăn thua gì đâu! - Nó khẽ nói, giọng dàu dàu. - Chỉ có các phù thủy Hắc Ám hoặc có khuynh hướng hắc ám mới có thể hóa ra con basilic. Còn Nhị tiên hay các phù thủy phe Ánh Sáng dù rất thành thạo khả năng hóa thú cũng không thể và không được phép tự biến thành con vật kinh tởm đó.

Y chang như bị tạt nước lạnh, mặt mày bọn trẻ đang tươi hơn hớn bỗng xẹp lép và chảy xệ xuống như những thỏi kem bị nặn quá tay. Mưa gục đầu lên vai Êmê, cố hết sức để đừng dội nước mắt lên người nhỏ bạn, trông nó đau khổ đến nỗi không buồn quan tâm đến việc ba con chim đầu người đang giương mắt nhìn nó chòng chọc.

Nguyên xóc Kăply trên tay, bùi ngùi nói:

- Bọn tôi đi đây.

Gương mặt người nữ tròn xoe mắt:

- Các người không đợi gặp bà Ka Lén ư?

- Không. - Nguyên thở dài. - Bọn tôi không muốn đi Ka Lén trông thấy K'Brét trong tình trạng như thế này. Các người cũng làm ơn đừng nói gì với dì ấy.

- Được rồi. - Con chim ông già đưa chân lên gãi đầu, tư thế ngó thiệt là quái chiêu. - Cứ coi như bọn ta chưa hề gặp tụi bay là xong!

- Tạm biệt ha.

Păng Ting nói, và quay người đi theo Nguyên. Ba con chim đầu người đưa mắt buồn phiền nhìn theo bọn trẻ, con chim đứng giữa tăng hắng một tiếng rồi cất giọng ồm ồm:

- Chúc tụi bay đến được núi Lưng Chùng và hái cả đồng táo về nha.

Bọn trẻ leo đèo lê bước dọc hồ Ma. Mưa lúc này đã ngưng nhưng tiếng gió thổi qua đám lau sậy ven hồ kêu u u nghe thiệt là lạnh lẽo. Buổi chiều tự dưng dài ra và khung cảnh chung quanh tựa như một bức tranh quá nhiều màu xám, nom buồn tẻ vô hạn.

K'Tub đưa mắt nhìn xuống hồ, chép miệng:

- Hai con ma Pôcô và Pôca hồi trước cũng ở đây, anh K'Brăk há?

- Ồ.

- Anh em tụi nó chắc quây dừ. - K'Tub lại nói. - Bỏ nhà đi bụi đầu phải là chuyện giỡn chơi.

Bolobala bênh hai con ma nhóc:

- Nếu không có tụi nó, sứ giả Buriam của trùm Bastu đã trốn thoát rồi, K'Tub.

Tam quay đầu nhìn quanh:

- Hồng lễ trùm Hắc Ám để tụi mình thông dong đến núi Lưng Chùng thiệt sao?

Bọn trẻ vừa đi vừa tự hâm nóng bằng những câu trò chuyện vu vơ, một hồi đã qua khỏi hồ Ma và bắt đầu tiến vào một vùng đồi mọc toàn những loại cây thấp. Hoa sim và hoa mua nở tím sườn đồi khiến cảnh vật trong mắt bọn trẻ vui tươi lên được một chút. Mặt trời lúc này cũng đã ló ra sau cụm mây chiều, và bọn trẻ sung sướng khi thấy cơ thể ấm dần lên.

- Con gì kìa?

Đang đi, Nguyên chợt khựng lại, kinh ngạc kêu lên, cái xác Kăply trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Tụi bạn nó lật đặt chồm tới trước, sững sờ khi thấy cạnh bụi sim trên sườn đồi bên phải một con vật kỳ lạ đang đứng giương mắt ra nhìn tụi nó. Suku phải mím môi ghì con Chacha lại để nó khỏi lao tới.

Nguyên cắn môi, mắt mở trừng trừng, không biết con vật trước mặt là con gì. Nó giống như con sóc nếu căn cứ vào bộ lông mềm mại màu nâu và chiếc đuôi dài nhưng đôi chân nó lại là đôi chân vẹt, trong khi cái đầu của nó là đầu cá nhám với chiếc mõm dài và nhọn, đôi mắt lơ lơ, nói chung trông thật là quái gở.

Con quái đứng im lìm chỗ bụi cây, không tỏ vẻ gì sắp tấn công bọn trẻ nhưng hình thù kỳ dị của nó vẫn khiến đứa nào đứa này không rét mà run.

- Giờ tính sao, K'Brăk? - Kan Tô bối rối hỏi. - Tiếp tục đi tới hay là...

- Cứ đi! - Nguyên ngắt lời bạn. - Chắc nó không làm gì tụi mình đâu.

Nói xong, Nguyên sè sẹ nhích chân về phía trước, mắt vẫn chăm chăm nhìn con quái.

Quả như Nguyên nghĩ, con quái chẳng có phản ứng gì khi bọn trẻ lướt ngang qua. Nó vẫn đứng bất động một chỗ, chỉ quay chiếc mõm nhọn theo hướng chuyển động của bọn nhóc như một chiếc kim đồng hồ bị chằng và phát ra một âm thanh kỳ cục trong cổ họng nghe như tiếng òng ọc.

- Ổn lạnh thiệt! - K'Tub vuốt ngực nói, sau khi đã ngoái đầu nhìn lại cả chục lần và chắc nụi là con quái không đuổi theo.

Nguyên quay sang Suku:

- Em biết con vật đó không, Suku?

- Không, anh K'Brăk. - Thằng oắt đáp, ánh mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi điều chi.

Mua rụt cổ:

- May mà đó không phải là một con ác thú. Nếu không...

Tiếng đập cánh phành phạch sát rạt trên đầu quạt câu nói của Mua bay mất nửa khúc sau.

Bọn trẻ ngẩng phắt lên, diếng hồn thấy một con chim khổng lồ bay lướt qua, thấp đến mức suýt chạm vào đầu tụi nó. Đó đích thị là một con chim, không nghi ngờ gì nữa, nhưng bọn trẻ rõ ràng cũng nhìn thấy dưới bụng nó có những cái vây lấp lánh như vây cá và khi bay ngang qua, con chim lạ kêu lên những tiếng meo meo khiến tụi nó rung mình tin là nó có cái đầu của một con mèo.

Lần này thì Nguyên dừng phắt lại, mặc dù con quái điều đã bay mất.

- Suku! - Nguyên nghiêm mặt nhìn thằng oắt, giọng ngờ vực. - Thế này là thế nào? Nơi đây thực ra là đâu?

- Em không rõ lắm, anh K'Brăk. - Suku lúng túng chùi tay lên vạt áo. - Nhưng chắc chắn siêu phù thủy Yan Dran ở loanh quanh trong khu vực này.

Nguyên nhón nhác nhìn quanh, lại hỏi, cảm thấy cổ họng khô rang:

- Hồng lẽ ổng chọn một cái chỗ quái đản như thế này để cư ngụ?

Như để trả lời Nguyên, một tiếng ồm ồm vang lên từ bên trái. Bọn trẻ ngoảnh phắt lại, thấy một con heo trắng thò đầu ra khỏi bụi cây rậm, miệng đang nhai chóp chép một thứ lá quí quái gì đó màu đỏ. Con heo không để ý gì tới tụi nó, cứ gục đầu cặm cùi đánh vật với mớ lá trong miệng, vừa ăn vừa kêu ục ục một cách khoái trá.

Bọn trẻ dán mắt vào con heo, thấp thỏm chờ đợi. Và đúng như tụi nó lo lắng, khi con heo chui hẳn ra ngoài, tụi nó thấy con quái chỉ có cái đầu là heo, còn thân mình là của một con vật nào đó tựa tựa như con bê nhưng lại có đuôi rắn.

Trong khi tụi con gái sợ hãi giúi vào nhau thì Nguyên một lần nữa đưa mắt nhìn Suku.

- Kệ bọn chúng! Chúng ta cứ đi tiếp, anh K'Brăk!

Suku hắng giọng nói, cố tỏ ra bình thản và nhất là cố tránh ánh mắt của Nguyên mà nó tin là chẳng có chút xíu vui vẻ nào trong đó.

25. Chương 18

Chương 18

Cuộc chiến bên bờ suối

Bọn trẻ lúu rúu kéo đi trong lặng lẽ, thỉnh thoảng lại giật bắn mình bởi những tiếng động lạ trong các bụi cây. Nguyên nhận ra bụi nó đang lạc vào một miền đất quái và một chốc sau thì nó bắt gặp trong lòng mình cảm giác rờn rợn của cái lần bụi nó nửa đêm đột nhập vào trường Đămri.

Rất may là mình chỉ gặp những con thú hiền! Nguyên tự trấn an, sau nhiều lần phát hoảng vì những con quái thú dữ kiêu, đủ cỡ cứ chốc chốc lại lộ ra trên các sườn đồi hoặc ung dung lướt ngang trước mặt bụi nó.

- Làm sao biết họa sĩ Yan Dran ở chỗ nào, Suku?

Nguyên sốt ruột hỏi, cảm thấy hai tay đã mỏi nhừ nhưng nó lại không muốn đặt Kăply xuống.

Suku chưa kịp đáp, thiết tình thì nó cũng không biết đáp như thế nào, bọn trẻ đã ngoặt quanh chân đồi và Nguyên kịp thấy một dãy nhà lá hiện ra trong tầm mắt.

- Chắc là đây rồi.

K'Tub reo lớn và xông lên trước, xăm xăm đi tới.

Chỗ ở của Yan Dran trông giống như một khu nghỉ mát với những căn nhà lá có mái tròn như bát úp, ngăn cách với nhau bằng những thảm cỏ xanh rờn. Từ xa, Nguyên đã nhìn thấy những cây cột chạm khắc các hình thù kỳ lạ với những ô tam giác và hình thoi được sơn đỏ dựng rải rác khắp nơi. Vô số mảnh thú như voi, cọp, sư tử châu quanh mỗi cây cột và hình ảnh đó quả thực khiến bọn trẻ nổi gai ốc khắp người, chân chẳng tự nhiên dừng phắt lại.

K'Tub nhướn mắt nghiêng ngó một hồi rồi thở phào:

- Hình như đây là những con thú bằng đá.

Nó đá mớ sỏi vụn dưới chân bắn về phía các con vật và cười hì hì khi chẳng thấy bọn chúng nhúc nhích gì hết:

- Thấy chưa!

Một tiếng nói thỉnh linh vang lên từ sau gò đất nhỏ ven đường:

- Ê, chơi trò gì kỳ vậy?

Bọn trẻ giật mình đánh mắt về phía phát ra tiếng nói, ngạc nhiên thấy một thằng oắt chừng bảy tuổi từ sau gò đất bước ra, mắt gườm gườm nhìn K'Tub, trông có vẻ rất tức giận. Nó cầm trên tay một cây cọp vẽ, mặt mày nhem nhuốc nhưng không che lấp được vẻ thông minh lanh lợi.

K'Tub phì cười khi thấy thằng oắt mặc trần xì một cái quần cụt, phơi cái bụng chang bang ra trước mặt mọi người và cái vẻ giận dữ của nó trông thiệt là ngộ nghĩnh:

- Chà, em định làm gì vậy?

Thằng oắt nhận ra ngay K'Tub đang trêu nó. Mặt nó lập tức sa sầm và trong lúc bọn trẻ chưa đoán ra thằng oắt sẽ làm gì thì nó đã nhanh như chớp chia cây cọp vào người K'Tub, găm lên:

- Đứt phụt nè!

Thằng oắt la rất lớn, đứa nào cũng nghe nhưng không hiểu nó bảo cái gì đứt thì hoàn toàn bất ngờ, thằng K'Tub hét lên một tiếng thất thanh và quính quíu dùng cả hai tay giữ chặt chiếc quần lúc này đã tụt xuống tới đầu gối. May mà chiếc áo nó mặc khá dài nên những chỗ kín đáo không đến nỗi phơi ra trước bàn dân thiên hạ nhưng cái hình ảnh lom khom kéo quần của nó cũng đã là cực kỳ khó coi.

Tụi Êmê, Păng Ting, Bolabala và Mua hét lên một tiếng xem ra còn rùng rợn hơn tiếng hét của K'Tub, cả tám bàn tay hấp tấp đưa lên che mặt, bốn cái đầu lật đặt ngoảnh đi chỗ khác, nhanh đến mức có cảm tưởng nếu gặp con basilic có lẽ tụi nó cũng không phản ứng thần tốc như vậy.

Bây giờ thì bọn trẻ đã biết thằng oắt dùng thần chú để làm đứt dây lưng quần của đối phương, và khi biết được điều đó rồi thì tụi nó dở cười dở khóc và đưa mắt nhìn nhau, thiệt tình không biết phải nên đánh trả như thế nào.

K'Tub mặt đỏ như gấc, luống cuống thất lại dây lưng cả buổi vẫn không xong mặt càng chín nừ. Đã thế, thằng oắt không ngừng hoa tay múa chân, miệng bô bô:

- Lêu lêu, mắc cỡ! Lêu lêu, mắc cỡ!

Dĩ nhiên hành động đầu tiên của K'Tub sau khi đã chỉnh trang y phục đâu vào đấy là hăm hăm chìa tay vào thằng oắt nghịch ngợm. Nhưng nó chưa kịp hô một câu thần chú nào, Suku đã ôm cứng lấy tay nó:

- Khoan đã, mày!

Suku quay sang thằng nhóc, tươi cười hỏi:

- Em là Yan Jik phải không?

- Sao anh biết tên em? - Thằng oắt giương cặp mắt đen láy nhìn Suku.

Suku chỉ Nguyên:

- Em nhận ra ai đây không?

Bây giờ thằng Yan Jik mới nhìn thấy Nguyên.

- A, anh K'Brăk! - Nó reo lên hớn hở. - Lâu nay anh đi đâu vậy? Sao anh không đi học nữa? Ba em nhắc anh hoài!

- Ồ, ờ, anh bị ốm. - Nguyên ấp úng, đã đoán đây là con trai của họa sĩ Yan Dran.

Yan Jik nhìn sững Kăply:

- Anh ôm ai vậy?

- Em họ anh. K'Brêt.

- Anh K'Brêt cũng bị ốm à?

- Ồ, bị ốm. - Nguyên đáp qua loa. Rồi nó chỉ tay vào lũ bạn. - Còn đây là những bạn tốt của anh, Yan Jik.

Trong khi Nguyên giới thiệu tên từng đứa, Yan Jik tò mò lướt mắt qua những khuôn mặt, cuối cùng dừng lại ở K'Tub, cười khi khi:

- Xin lỗi chuyện khi nãy nha, anh K'Tub.

- Không có chi. - K'Tub cười gượng gạo. - Nhưng thiệt tình anh hồng hỉ em học ở đâu loại thần chú kỳ cục này...

- Anh Pôcô và anh Pôca dạy em đó. - Yan Jik khoe, mặt nó như nở ra vì kiêu hãnh.

K'Tub nhún vai:

- Hai thằng nhóc đó dạy bậy bạ không hà.

- Bậy bạ ư? - Yan Jik nhú mồm, rồi nó lắc đầu lia lịa. - Không đâu, anh K'Tub. Câu thần chú này dùng để đối phó với lão Imđi hiệu nghiệm lắm đó. Nếu không có nó, chắc em bị lão làm khổ dài dài.

Nguyên hỏi:

- Lão Imđi là ai?

Yan Jik có vẻ không tin một cái tai nào trong hai cái tai dơ hầy của mình. Nó nhìn sững Nguyên, miệng há hốc:

- Trời đất, anh quên lão rồi sao, anh K'Brăk?

- Ồ, ờ... - Nguyên bối rồi đập đập tay lên trán. - Vừa rồi anh ôm một trận quá mạng nên đã quên rất nhiều thứ, Yan Jik à.

- Đó là lão quản gia. - Yan Jik quệt mũi nói, mặt nó nhăn húm khi nhắc đến lão Imđi, y như thể nó đang nói đến một cái giá treo cổ. - Ba em thuê lão trông nhà và trông chừng em.

Yan Jik vung cây cọ:

- Chắc, mấy anh chị biết không, lão ta khó chịu cực kỳ. Lúc nào lão cũng lải nhải: Mày không được làm cái này. Mày không được làm cái kia. Thiệt rầu chết được. Đã thế, lão còn sống dai nhách.

Nguyên trở mắt nhìn Yan Jik, không tin trước mặt mình là một thằng nhóc bảy tuổi. Nó nhớ trùm Bastu từng khen Yan Jik rất thông minh, nhưng không nghĩ thằng này lại tinh khôn và láu lỉnh như vậy. Chắc tại nó chơi với hai con ma song sinh Pôcô và Pôca nhiều quá. Nguyên nghĩ bụng và hắng giọng:

- Ba em có nhà không, Yan Jik?

- Có. Tụi anh đi theo em. Yan Jik nhanh nhẩu đáp và lập tức quay mình đi trước.

Căn nhà họa sĩ Yan Dran ở là căn nhà lớn nhất, nằm mé trái dãy nhà, bên cạnh một con suối hẹp và nhỏ, tiếng nước chảy róc rách khe khẽ, nghe buồn buồn nhột nhột như một vòi nước hỏng.

Trong khi bọn trẻ ngẩn ngía mái lá tròn xoe như tán nấm khổng lồ và hiếu kỳ sờ tay vào những cây cột chạm trổ dững hai bên cổng thì Yan Jik chui tọt vào nhà.

Nhưng nhoáng một cái, nó đã chạy ra:

- Ba em không có đây.

Nó đảo cặp mắt, lảo liên nhìn quanh:

- Chắc ba em ở ngoài suối.

Bọn trẻ lại theo chân Yan Jik đi vòng qua căn nhà. Nhưng vừa quanh ra phía sau, tất cả liền khựng lại, mắt trợn lên.

Trước mặt tụi nó, bên này bờ suối, có hai người đàn ông đang đứng. Một người mặc đồ ngắn màu đen với những đường diềm sắc sỡ ở vai và cổ tay, tóc rối bù, tay đang cầm chặt thanh gươm ngắn chĩa về phía trước. Vừa nhắc thấy hình dạng người đàn ông này, Nguyên đã nhận ngay ra đó là siêu phù thủy Yan Dran, thầy dạy vẽ của K'Brăk. Đứng bên cạnh Yan Dran là một lão già có khuôn mặt dài như mặt ngựa, những thớ thịt trên hai gò má nổi thành cục, sắc cạnh như đe bằng đá. Lão chống cây gậy trắng hếu như ống xương xuống đất, lưng lão hơi bị khòm nên trông như lão đang tựa người lên chiếc gậy cho khỏi ngã.

Lão này chắc là quản gia Imđi! Nguyên nghĩ bụng và quét mắt sang bên kia suối. Ngay lập tức, nó giật bản mình, mắt chớp liên ba, bốn cái, thậm chí phải kèm chế lăm nó mới không đưa tay xuống đùi véo một cái để xem mình tỉnh hay mơ.

Các chàng trai Bạch kỳ lân tươi tắn trong những chiếc áo chùng đỏ quen thuộc đang đứng cạnh ba hình thù đen thùi lù với ba con hắc xà ngoe nguẩy trên tay, trông âm u ma quái như vừa chui lên từ hầm mộ. Vừa nhắc thấy ba người này, Nguyên đã cảm thấy khó thở, liền vội vã hít vô một hơi, sừng sốt lăm bầm: “Sao Bạch kỳ lân lại đi chung với Hắc tinh tinh há?”. Nguyên tự hỏi, nhưng rồi rất nhanh nó nhớ ra: Phải rồi! Bạch kỳ lân không đối phó với phe K'Rahlan, còn Hắc tinh tinh không chống lại phe Hắc Âm, nhưng Yan Dran là người của giáo phái Madagui, không liên quan gì đến những cấm kỵ của bọn họ.

Masari khẽ ve vẩy cây gậy sừng hươu trên tay, mỉm cười nói, trông anh tươi tỉnh như đang trò chuyện với bạn bè:

- Thế nào, Yan Dran? Hồng lễ đến nước này mà người còn chưa chịu nói ra?

Yan Dran khoa thanh gươm một vòng:

- Người hãy hỏi thanh gươm của ta trước đã, Masari.

Pila lắc đầu làm những lọn tóc xanh thẫm dài tận vai khẽ đong đưa như có gió thổi, nom thật đẹp mắt:

- Người ngoan cố thật đấy, Yan Dran. Người nghĩ người có thể chống lại sự liên thủ của sáu người bọn ta sao?

Yan Dran nhún vai, giọng khinh bỉ:

- Cách đây nhiều năm Bastu đích thân tra hỏi ta còn không có kết quả, lũ đánh thuê như bọn người đừng có nằm mơ!

- Đừng nhiều lời với hần nữa! - Một giọng nói khề khề phát ra từ chỗ Hắc tinh tinh, không rõ do ai nói. - Nếu hần không chịu mở miệng, bọn ta cho hần về châu trời quách!

- Im đi! - Lão quản gia Imđi quát lớn, chiếc lưng còng đột ngột thẳng lên khiến lão tự nhiên cao thêm một tấc. - Cho bọn người về châu trời thì có!

Vừa hét lão vừa giận dữ trở cây gậy về phía Hắc tinh tinh, như thể cầu cho sét giáng xuống bọn họ cho rồi.

Yan Jik níu tay Nguyên, sợ hãi:

- Bọn này là ai vậy, anh K'Brăk?

- Đây là bọn sát thủ đánh thuê.

- Đánh thuê à? - Yan Jik cau mày. - Thế anh có biết ai đã thuê họ không?

Nguyên tắc lưỡi:

- Chắc là phe Hắc Ám.

Yan Jik đưa cặp mắt lo lắng nhìn qua bên kia suối, bắn khoăn:

- Chẳng hiểu họ muốn ba em nói ra điều gì?

Nguyên chưa kịp đáp, một tên trong bọn Hắc tinh tinh đã cất giọng gai gai:

- Người thù chết chứ nhất định không chịu tiết lộ bí quyết về truyền thần ư, Yan Dran?

Yan Dran lắc thanh gươm:

- Bọn người không xứng để nói câu đó đâu.

- Được rồi, bọn ta sẽ cho người biết ngay bọn ta có xứng hay không.

Gần như cùng lúc với câu nói, Tam phù thủy Hắc tinh tinh đồng loạt hất tay ra. Ba con hắc xà trên tay chúng lập tức vọt tới trước như tên bắn, vừa bay trong không vừa rít lên vì vu như tiếng sáo.

Lão Imđi hươ loạn xạ khúc xương trắng nhưng không đánh trúng được con rắn nào, mặt mày có vẻ đã bắt đầu hoảng sợ. Yan Dran vội vã bước lên chắn trước mặt lão quản gia và vung tay một cái: từ mũi gươm, một bầy điều hâu bay ra, xông thẳng vào ba con hắc xà.

- Hay quá! - Bolobala reo lên. - Bọn quái xà gặp khắc tinh rồi...

Bolobala chưa nói hết câu, đã thuồn mặt ra. Ba con rắn của Hắc tinh tinh nhanh như ba tia chớp đen, phóng loảng ngoảng ngó hoa cả mắt, vừa luồn lách né tránh những cái mổ nhọn của bầy điều hâu vừa tấn công vào những kẽ hở của đối phương từ nhiều hướng. Vừa xông trận, bầy chim chưa mổ trúng địch thủ được cái nào đã thi nhau rơi xuống lộp độp.

Yan Dran thu những con chim về và lầm rầm niệm chú, lần này từ mũi gươm bay vọt ra một con rồng lấp lánh vảy bạc. Rồng là vua của các loại rắn, chưa thêm nhe nanh múa vuốt, chỉ quấy mình một cái, ba con quái xà đã hấp tấp bay lộn trở về.

Bọn Hắc tinh tinh ré lên, giận dữ:

- Masari! Bọn người chỉ biết trơ mắt ra dòm sao?

Masari khề mỉm cười, nhìn Pila và Karăm, hất đầu một cái.

Những chiếc gậy sừng hươu lập tức phun ra ba luồng ánh sáng chói lòa, chia nhau bắn thốc vào đầu, mình và đuôi rồng.

Thấy Bạch kỳ lân đã ra tay, Hắc tinh tinh cũng phát tay áo chùng, làm bay ra một làn khói đen thui và khảm lăm, tanh tưởi như mùi tử thi, càng lúc càng tỏa rộng, nhanh chóng bao phủ cả một vùng.

Bọn trẻ lính quýnh bước lui cả chục bước để tránh xa cái mùi tử khí đó, mắt vẫn dán chặt vào trận đánh trước mặt, tim thất lại khi thấy lão Imdi không chịu nổi làn khói đen, ngã đánh huyếch một cái, nằm thẳng cẳng, khúc xương trên tay văng tuốt ra xa.

Con rồng bạc thấy nguy, hả họng phun ra những quả cầu lửa. Những quả cầu va vào những luồng sáng của Bạch kỳ lân, phát ra những tiếng ùng oàng như tiếng đại bác khiến bọn trẻ phải đưa tay bịt chặt hai tai, chân bắt giắc thối lui liên tiếp.

Lúc này, trời đã hoàng hôn, con rồng bạc quấy lộn giữa màn khói đen xen lẫn những luồng chớp sáng khiến dãy rặng đỏ phía xa xa rực lên dữ dội, trông như chân trời đang bốc cháy.

Nguyên lo âu thấy con rồng bạc của Yan Dran dường như đuối sức dần, những cú nhào lộn đã chậm chạp hẳn, có lẽ do hít phải làn khói độc của Hắc tinh tinh.

- Thế nào, Yan Dran? - Tiếng một phù thủy Hắc tinh tinh vọng ra từ sau bức màn khói. - Đến nước này mà người vẫn bướng bỉnh hay sao?

- Bướng bỉnh là hay chứ sao! - Một giọng nói sang sảng vang lên. - Yan Dran, người cứ bướng xem bọn chúng làm gì được người!

Cùng với tiếng nói, một tiếng “bộp” vang lên, nghe như tiếng một quả táo vừa rụng xuống đất.

Bọn trẻ chưa hiểu ra chuyện gì, đột nhiên một làn sương trắng từ dưới đất từ từ dâng lên.

- Tứ bất tử! - Suku khẽ kêu.

Bây giờ thì làn khói đen của Hắc tinh tinh đã bị đẩy lên cao, mỗi lúc một nhạt dần và mọi người cũng sững sờ nhìn thấy trước mặt Yan Dran một con cóc đỏ to lớn đang ngửa đầu lên trời phun sương một cách say sưa.

- Hay lắm! - Karăm hào hứng. - Bọn ta từng nghe nhắc tới Tứ bất tử nhưng chưa có dịp so tài.

- Chẳng có gì là hay hết, Karăm! - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái hừ mũi. - Mới có con cóc xuất trận thôi mà đã rắc rối rồi. Hẳn đưa thêm ba con vật chết tiệt kia ra là bọn ta mệt đấy.

Bạch kỳ lân không đếm xỉa gì đến Hắc tinh tinh. Ba chàng trai hươu cây gậy sừng hươu một cái, ba luồng sáng tắt phụt.

- Tím hoa cà!

Masari khẽ hô, lập tức những chùm tia sáng tím lóng lánh từ các đầu gậy bắn ra, rực rỡ như pháo bông, trong nháy mắt đã chụp xuống người Yan Dran.

Bọn trẻ điếng hồn nhớ đến lần các chàng trai Bạch kỳ lân đánh nhau với sát thủ Baltalon ở thung lũng phía sau lâu đài K'Rahlan. Lần đó, khi những luồng sáng tím gặp phải sự phản kích của đối phương, đã phát ra một tiếng nổ kinh hồn, đẩy tụi nó ngã rạp và lăn lông lốc như trong một trận bão.

Bây giờ thấy đám mây màu tím của Bạch kỳ lân sắp sửa sa xuống chỗ Yan Dran đứng, tụi nó hoảng hốt ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu. Thằng oắt Yan Jik và con khỉ Chacha ngơ ngác nhìn quanh, thấy đứa nào cũng làm như vậy, liền bắt chước làm theo. Nguyên ôm chặt Kăply vào lòng, loay hoay chọn tư thế sao cho hai tay che kín được khuôn mặt Kăply, tâm trí chỉ nghĩ đến chuyện làm sao cho bạn khỏi thấy xấu nếu chẳng may cả hai cùng lăn đi.

Nhưng trái với sự chờ đợi của bọn trẻ, đám mây tím chạm phải làn sương trắng của con cóc đỏ lại không phát ra một tiếng nổ nào, thậm chí không vang lên một âm thanh nhỏ. Như hai mớ bông gòn chạm vào nhau, cả hai nhẹ nhàng đỡ lấy nhau và xô đẩy nhau một cách êm ái.

Một lát sau, con cóc đỏ có vẻ bị thất thế: Làn sương trắng tuôn ra từ miệng nó bị đám mây màu tím ép xuống, càng lúc càng thấp, Nguyên lo lắng thấy bụng nó phồng lên xẹp xuống một cách gấp gáp.

Đúng vào lúc làn sương sắp chạm mặt cỏ, con bộ ngựa vàng, con nhện xanh và con dế trắng đồng loạt nhảy ra, hăng hái giúp sức cho con cóc đỏ. Ngay tức khắc, làn sương tỏa rộng, trở nên dày đặc, và những luồng sáng tím nhanh chóng bị đẩy bắn lên cao.

Hắc tinh tinh thấy không xong, liền giữ tay áo chùng, những luồng khói độc một lần nữa bay ra, lần này hợp với đám mây màu tím của Bạch kỳ lân chống chọi kịch liệt với bốn con vật của Tứ bất tử.

Thế trận bỗng chốc trở nên giằng co, những màn khói sương cứ thay nhau trôi lên hụp xuống, mặc dù không đẹp mắt bằng cuộc đụng độ giữa Tứ bất tử với bàn tay máu của Balibia hôm trước nhưng vẫn khiến bọn trẻ hồi hộp và say mê theo dõi.

- Ba giúp ngài tổng quản một tay đi ba! - Yan Jik sốt ruột kêu lớn.

Yan Dran giật mình ngoái lại, thấy cả đồng nhóc tì đang đứng sau hè dóm ra, nhưng ông không đủ thì giờ xem bọn nhóc là ai, chỉ nhận ra thằng Yan Jik đang nhảy tưng tưng, tay hươ qua hươ lại cây cọ vẽ một cách nóng nảy.

- Được rồi, con.

Ông mỉm cười, và quay mặt vô đầu trường, cao giọng:

- Ta phụ với lão, Tứ bất tử!

Vừa nói ông vừa ngoắt thanh gươm một cái, lòi ra từ đầu đó trong không trung một con chim vàng với sải cánh to như một cánh cửa. Con chim vừa xuất hiện đã bay bỗng lên cao, vươn đôi cánh dài vỗ phành phạch. Những luồng khói đen từ trong tay áo Hắc tinh tinh tuôn ra bị con chim vàng quạt bay tứ tán.

Nhưng con chim hiện ra từ thanh gươm phép thuật của Yan Dran không làm mọi người kinh ngạc bằng con chim thứ hai bay ra từ cái xác của Kăply. Đây cũng là một con chim vàng, nó bất ngờ vọt lên từ cái xác cứng đờ của Kăply, trong tích tắc đã tới chỗ con chim kia; cả hai con cùng riu rít kêu lên như chào hỏi rồi thi nhau quạt cánh như một cặp vũ công đang trình diễn màn múa đôi, nhịp nhàng và đẹp mắt không thể tả.

Trong khi Nguyên và tụi bạn há hốc miệng ra trước hiện tượng lạ lùng này thì cuộc chiến trước mặt đã phân thắng bại. Khói độc của Hắc tinh tinh bị hai con chim vàng quạt một hồi đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa, đám mây màu tím của Bạch kỳ lân một mình không chống nổi bốn con vật của tổng quản lâu đài Sêrôpôk, càng lúc càng loãng dần.

- Ha ha ha. - Tiếng cười nhạo báng của Tứ bất tử vang lên từ một chỗ bí mật nào đó. - Tam phù thủy tài nghệ thiệt ra chỉ có thể...

Đang nói, tổng quản lâu đài Sêrôpôk bỗng nhiên im bật, như bị ai thành linh giật mất tiếng nói ra khỏi miệng.

Trước mặt mọi người, Tam phù thủy Hắc tinh tinh bỗng nhiên biến mất. Bên kia bờ suối chỉ còn ba chiếc áo đỏ của Bạch kỳ lân.

- Yan Jik, coi chừng! - Chợt hiểu ra, Yan Dran ré lên, lật đật quay phắt ra sau.

Nhưng đã muộn: Hắc tinh tinh đột ngột trôi lên từ dưới đất, sát bên Yan Jik. Chưa ai kịp phản ứng, kể cả bọn Nguyên đứng ngay đó, ba con quái xà trong tay Hắc tinh tinh đã phóng ra, quấn chặt lấy Yan Jik.

Xách bổng thằng oắt như xách một đòn bánh, bọn Hắc tinh tinh khua chân một cái, đã lùi xa cách đó một quãng.

- Người thua rồi, Yan Dran. - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa cười khục khục, vẻ đắc ý.

Yan Dran vẫy thanh gươm, thu con chim vàng lại. Ông mất thêm một lúc nữa để nhìn con chim vàng lạ lùng kia chui vào người Kăply mới từ từ quay lại phía Hắc tinh tinh, giọng mỉa mai:

- Bây giờ ta mới biết Tam phù thủy là thứ đầu trộm đuôi cướp.

Phù thủy đứng bên trái khọt khẹt như bị nghẹt mũi:

- Người đừng quên bọn ta sống bằng nghề đánh thuê.

Phù thủy bên phải tiếp lời:

- Với bọn ta, mục đích là trên hết.

- Im đi! - Lão quản gia của Yan Dran lớp ngóp bò dậy sau một hồi nằm xụi lơ, sờ soạn mò tìm cây gậy trắng và câu đầu tiên thốt ra khỏi miệng là tiếng quát quen thuộc.

Lão nhướn mày làm khuôn mặt thêm dài ngoẵng:

- Hồng lễ Tam phù thủy là bọn người bất chấp những thủ đoạn bẩn thỉu?

- Lão đừng có vợ dứa cả nắm, lão Imđi! - Tiếng Masari vang lên từ bờ suối đối diện. - Đó là chủ trương của Hắc tinh tinh. Bọn ta không bao giờ làm những trò như vậy.

- Anh nói hay lắm, anh Masari. - Păng Ting bước tới một bước, cao giọng. - Vậy anh bảo Hắc tinh tinh thả Yan Jik ra đi!

Bây giờ các chàng trai Bạch kỳ lân mới trông thấy bọn Păng Ting. Cả ba trở mắt lên và Masari mỉm cười nói, nghe giọng điệu thì dường như anh biết trước bọn trẻ sớm muộn gì cũng tới chỗ này:

- Các em đây à?

Păng Ting gật đầu và lặp lại yêu cầu:

- Các anh cứu Yan Jik ra đi.

- Cái này thì không được, Păng Ting. - Masari cười khở.

- Nhất định các anh phải cứu Yan Jik. - Păng Ting mím môi. - Các anh ra giá đi. Tụi em sẽ trả tiền sòng phẳng, thậm chí trả gấp đôi.

- Păng Ting, em đừng làm khó tụi anh chứ. - Pila nhăn nhó, tay vò vò tấm khăn choàng lông thú trắng tinh trên cổ, vẻ khó xử.

- Masari và Pila nói đúng đấy. - Karăm thở hắt ra. - Bọn anh không thể đáp ứng yêu cầu của em được, mặc dù bữa nay anh thiệt là khoái khi thấy em không buồn kỳ kèo giá cả như mọi lần. Hồng lễ hỏi tụi em ăn trứng thứ chi hả Păng Ting?

Suku khề giọng:

- Vô ích thôi, chị Păng Ting. Một là, Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh không bao giờ đối đầu với nhau. Hai là Tam phù thủy không thể nhận tiền của người thứ hai để làm ngược lại yêu cầu của người thứ nhất.

- Nhóc người nói đúng đấy, Suku. - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa cười khùng khục, Suku nói nhỏ xiu nhưng hẳn vẫn nghe được. - Còn con nhỏ Păng Ting kia, người qua lại với bọn ta không ít mà không hiểu rõ quy tắc của bọn ta sao?

Păng Ting nhìn thẳng Yan Jik đang giãy giụa một cách tuyệt vọng trong tay Hắc tinh tinh, ngực xẹp xuống:

- Làm sao giờ, anh K'Brăk?

Nguyên chưa kịp đáp, Yan Dran đã nhận ra nó:

- Con đó hả, K'Brăk? Con biến đi đâu mấy tháng nay vậy?

- Con bị ốm, thưa thầy.

- Con ôm người nào trong tay vậy?

- Dạ, em họ con.

Phù thủy Hắc tinh tinh bên trái lộ vẻ nóng nảy, hẳn sờ tay lên cái mũi lệch, cất giọng lạnh lẽo:

- Cắt câu chuyện của thầy trò người vào đi. Yan Dran, bây giờ ta hỏi lại lần chót. Người có chịu nói ra bí mật của người hay không?

Yan Dran nghiêng rằng:

- Nếu ta không nói thì sao?

Hắc tinh tinh mỗi người cầm một cái đuôi rắn, đang đưa thẳng Yan Jik trong không trung như đưa vồng làm thẳng oắt kêu thét lên.

- Người cũng thấy rồi đó. - Phù thủy bên phải khịt khịt mũi, giọng đe dọa. - Nếu người tự hào rằng người là người cha độc ác nhất thiên hạ thì người cứ để thẳng bé này chết trong tay bọn ta.

Nguyên sè sè đặt Kăply xuống đất, quay nhìn tụi bạn:

- Yan Dran không dám ra tay, nhưng tụi mình có thể liều mạng với Tam phù thủy. Chỉ cần Yan Jik thoát khỏi sự kiềm chế của Hắc tinh tinh trong lúc lộn xộn, Tứ bắt tử nhất định sẽ can thiệp.

Hắc tinh tinh hoàn toàn bất ngờ khi thấy bọn trẻ chia ra bao vây bọn chúng vào giữa. Chúng liếc nhau như hội ý rồi quay nhìn đối phương, đôi mắt bắt đầu phát ra thứ ánh sáng lập lòe như ma trơi.

- Tụi con lui ra đi. - Yan Dran quát lớn. - Tụi con không phải là đối thủ của bọn chúng đâu.

Lúc này Nguyên bị kích động đến nỗi không buồn để ý đến lời cảnh cáo của Yan Dran, vẫn chăm chăm dán mắt vào mặt Hắc tinh tinh, tay từ từ giơ ra phía trước, đầu cổ nhớ lại những câu thần chú chiến đấu đã học.

- Đã đến nước này thì bọn anh cũng đành phải vào cuộc thôi!

Tiếng Masari vang lên và gần như cùng lúc, ba chiếc áo đỏ như ba con chim lửa từ bờ suối bên kia bay vọt sang và đáp xuống bên cạnh Hắc tinh tinh.

- Xin lỗi tụi em nhé. - Pila nói, tay chìa chiếc gậy sừng hươu về phía bọn trẻ.

- K'Brăk, con cãi lời ta sao? - Yan Dran lo lắng và giận dữ rít lên. - Làm sao mà tụi con...

Hai vệt sáng một xanh một trắng từ xa lao tới như hai tia chớp cắt ngang câu nói của Yan Dran. Chưa ai kịp nhìn thấy đó là thứ gì, thì hai vệt sáng đã phóng thẳng vào người Hắc tinh tinh, nhanh không tưởng.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh tái mặt, vừa kịp né qua một bên đã nghe vang lên những tiếng “phụt, phụt”.

Trước ánh mắt sững sốt của mọi người, ba con hắc xà trên tay Hắc tinh tinh rũ xuống như ba sợi dây bị đứt, nhùng nhằng một lát rồi rớt bộp xuống đất, nằm cứng đờ.

- A!

Bọn Hắc tinh tinh la lên, hấp tấp vươn tay ra định tóm thẳng Yan Jik vừa thoát khỏi ba sợi dây trói thì hai tiếng huýt sáo một bổng một trầm đã vang lên từ xa.

Như nhận được hiệu lệnh, hai vệt sáng nhanh nhẹn chia ra hai bên, cuốn lấy tay phải và tay trái của Yan Jik, rồi “véo” một tiếng, mang thẳng oắt bay đi, nhanh đến mức khi Yan Jik đã mất hút rồi, ba cánh tay khẳng khiu của Tam phù thủy Hắc tinh tinh vẫn còn lơ lửng giữa khoảng không như ba nhánh cây khô.

26. Chương 19

Chương 19

Họa sĩ Yan Dran

Nguyên quay sang Suku, bắt gặp thẳng này cũng đang đưa mắt nhìn mình. Bốn con mắt nhìn nhau trừng trừng, sững sốt và ngỡ vực, rồi như không nén được hai cái miệng cùng bật kêu lên:

- Thanh xà bạch xà!

Masari giật mình một cái rồi khẽ cúi đầu lẩm bẩm:

- Đúng rồi! Là thanh xà bạch xà!

- Ha ha ha! - Từ đầu đó, tiếng cười của tổng quản lâu đài Sêrôpôk chợt vang lên, đầy châm biếm. - Hắc tinh tinh, thành thật chia buồn với bọn người nha! Luyện lại ba con rắn khác chắc không dễ chút nào chứ hả?

Hắc tinh tinh ủ rũ nhìn ba xác rắn cứng quèo, vẻ mặt đau khổ và mất mát. Phải mất một lúc lâu, cả ba mới nhấc mắt lên khỏi những con rắn thân yêu, ngoảnh đầu nhìn ra xa, giận dữ gào lên:

- Pôcô, Pôca! Đồ mất dạy! Tụi bay ra đây!

Hắc tinh tinh gào to đến mức ba chiếc mũi lệch rung rinh như sắp rớt.

Nhưng mặc cho bọn chúng gào thét, Pôcô và Pôca vẫn im ru. Hắc tinh tinh vẫn nhìn chăm chăm về phía mà bọn chúng tin là cặp ma song sinh đang ở đó, răng nghiến ken két, cơn phẫn nộ làm những chiếc áo chùng đen phồng lên như sắp phát nổ.

- Thôi, chúng ta về đi. - Masari chống cây gậy sừng hươu xuống cỏ, thở dài nói.

- Về? - Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái quay phắt sang Masari, mắt lóe lên rờn rợn. - Người điên rồi hả, Masari? Ta chưa từng biết có lần nào Tam phù thủy rút lui khi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

- Thiệt vậy sao? - K'Tub nói, giọng châm chọc. - Vậy mà tôi tưởng lúc ở lâu đài K'Rahlan mấy ông đã chạy vắt giò lên cổ khi nhìn thấy cấm lệnh của Balibia chứ?

Gương mặt trơ như gỗ của Hắc tinh tinh đột nhiên rung động. Cả sáu ánh mắt rọi thẳng vào mặt K'Tub như muốn dùng tia nhìn giết chết thẳng oắt cho rồi.

- Người tưởng bọn ta sợ Balibia ư? - Phù thủy đứng giữa cười khẩy. - Hừm, nếu người là thằng nhóc có đầu óc thì người phải biết là bọn ta không muốn đối địch với tả hộ pháp của phe Hắc Ám.

- Thằng cha Balibia đó cũng chẳng ra gì. - Phù thủy đứng bên phải nhún vai, cất giọng rín rít. - Nếu bọn nhóc lâu đài K'Rahlan còn sống sờ sờ ra đây thì chắc là gã Mustafa cũng đang nhõn nhõn ở đâu đó. Hừm!

Pila mân mê chuỗi cườm trên cổ, chép miệng:

- Nếu bọn người không về thì bọn ta đi trước à.

- Pila! - Phù thủy đứng giữa hét lên điên tiết. - Bọn người làm ăn cái kiểu gì lạ vậy hả? Nếu vậy thì đừng nhận tiền của người ta...

- Người đúng là ngu như heo. - Pila cúi kính quát lại. - Chúng ta nhận tiền là để đổi phỏ với người sống chứ đâu phải để đổi phỏ với người chết. Làm sao chúng ta giết được hai thằng nhóc Pôcô, Pôca khi mà tụi nó đã chết ngắc từ đời kiếp nào rồi. Hừm, ngay cả chạm vào chúng cũng không được nữa là.

Lý lẽ của Pila làm Hắc tinh tinh cứng họng. Phù thủy đứng giữa sững sờ một thoáng rồi ngửa mặt lên trời, cười ghê rợn:

- Thiệt tức chết đi được! Ta sẽ kiện vụ này lên Hội đồng Lang Biang, yêu cầu họ cách chức ngay tên thói tha nào cai quản hồ Ma. Làm sao mà để cho hai con ma nhóc sẩy ra ngoài đi quậy lung tung như vậy được chứ!

Hắn giận quá, thân hình cao lêu nghêu run bần bật, ngực áo phồng lên xẹp xuống như đang lặn trong người một cái ống bơm.

- Về thì về! Cuối cùng, hắn rên lên, bất lực và phẫn nộ. Và gần như ngay lập tức, cả ba biến mất.

Masari quay sang bọn trẻ, vẫy cây gậy sắc sỡ thay cho lời chào:

- Bọn anh đi trước nhé. Hẹn gặp lại.

- Im đi! - Lão quản gia vừa quát vừa vung khúc xương trắng về phía các chàng trai Bạch kỳ lân. - Tốt nhất là bọn người đừng bao giờ để cho ta thấy mặt nữa!

Lão Imđi chỉ nói để xả cơn giận, chứ lão cũng thừa biết lời nói của lão rơi tõm vào khoảng không: Ai cũng thấy Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã không còn ở đó nữa.

Căn nhà của họa sĩ Yan Dran tranh vẽ treo la liệt, ngập cả mắt. Các vách kín tranh, bức này chồng lên bức kia, có nhiều bức thông xuống từ trên nóc nhà. Có thể thấy Yan Dran không vẽ gì khác ngoài những con vật. Bọn Nguyên nhìn quanh, có cảm giác tụi nó đang lạc vào trong một vườn thú, rờn rợn vì đó là những con thú sống khỏi thiên nhiên; trong tranh của Yan Dran không có một cái cây nào.

Trong khi Nguyên tò mò ngắm một con rùa đang bơi một cách sống động trong bức tranh ở sát cùi tay nó, Yan Dran đã cất giọng trầm trầm:

- Tụi con đã làm ta vô cùng cảm động. Chà, - ông đưa tay quẹt mũi để chặn lại một tiếng khịt - không phải ai ở xứ Lang Biang này cũng dám công khai đối địch với Tam phù thủy đâu.

Ông cúi xuống Nguyên, ân cần hỏi:

- Con ốm như thế nào hả K'Brăk?

- Thưa thầy... - Nguyên ngáp ngừng - theo như người ta nói, con và K'Brêt bị trúng lời nguyền Tan xác của Buriăk. Bây giờ ký ức của tụi con đã mất sạch.

Yan Dran cúi xuống thấp hơn nữa, chớp mũi của ông suýt quét vào chòm tóc của đứa học trò:

- Thế những gì ta đã dạy cho con?

- Con cũng đã... quên hết, thưa thầy. - Nguyên đáp bằng giọng biết lỗi.

Yan Dran xộc tay vào mái tóc rối bù và đứng thẳng người lên.

- Không sao. - Ông thở đánh thượt. - Từ từ rồi ta sẽ dạy lại cho con.

Ông đưa mắt nhìn một lượt những đứa trẻ trước mặt:

- Hôm nay tụi con đi đến núi Lưng Chùng phải không?

- Dạ, - Nguyên ngạc nhiên - thầy biết rồi hả thầy?

- Ta đã được giáo chủ Ama Êban thông báo. - Giọng ông chuyển qua nghiêm trang. - Ta biết con và K'Brêt đã được chọn là chiến binh giữ đền đời thứ ba. Chủ trương của giáo phái Madagui từ xưa đến nay là luôn ủng hộ các chiến binh giữ đền. Hơn nữa, đưa các chiến binh giữ đền đến núi Lưng Chùng là nhiệm vụ mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang đã giao cho ta.

- Ông biết núi Lưng Chùng ở đâu sao? - K'Tub vọt miệng hỏi.

- Ta ư? - Yan Dran đột nhiên trở nên mơ màng, ông nói mà không nhìn K'Tub. - Thú thật là chính ta cũng không biết núi Lưng Chùng ở đâu.

Câu trả lời của nhà họa sĩ khiến bọn trẻ ngơ ngác nhìn nhau.

- Thế... thế... - Tam ấp úng - thế làm sao...

- Thế làm sao ông có thể đưa K'Brăk và K'Brêt đến đó được? - Bolobala sốt ruột nói tiếp câu nói dang dở của Tam.

Yan Dran như bừng tỉnh. Ông quét mắt qua những gương mặt đang nghệt ra nhìn ông rồi chỉ tay vô tấm tranh bên vách trái căn nhà:

- Tụi con nhìn bức tranh này nè.

Nguyên kinh ngạc khi nhận ra bức tranh này giống hệt bức tranh vẽ ngựa của thằng K'Brăk nó từng nhìn thấy ở đồi Phù Thủy. Chỉ khác là trong bức tranh này có tới hai con ngựa bạch. Hai con ngựa đang phi, bồm tung bay phát phổi, vó cất cao, đặc biệt mỗi vó có một cặp cánh nhỏ ở hai bên.

Mua liềm môi, hồi hộp hỏi:

- Hồng lẽ đây là những con ngựa biết bay?

- Đúng thế. - Yan Dran gật đầu. - Chính chúng sẽ đưa K'Brăk và K'Brêt đến núi Lưng Chùng. Ta không biết hòn núi này ở đâu nhưng chúng thì biết rõ.

Kan Tô gãi gáy:

- Nhưng đây chỉ là tranh vẽ...

Yan Dran lừ mắt nhìn Kan Tô, cắt ngang:

- Chà, thằng nhóc này. Hồng lẽ con không biết Yan Dran là ai? Hồng lẽ con thiệt tình không biết trùm Bastu tìm hết cách này đến cách khác đe dọa ta để mong ta tiết lộ bí quyết gì sao?

Yan Dran cầm bức tranh ngựa xoay ra ngoài cửa, khẽ phất tay áo một cái. Trước sự sửng sốt của bọn trẻ, từ trong bức tranh, hai con ngựa phi ra, phóng ào qua cửa, đánh một vòng quanh bãi cỏ rộng, ngựa mặt lên trời hí vang, rồi bất thần tung vó bay vọt lên không.

Chúng bay càng lúc càng cao, những chiếc cánh nhỏ ở bốn vó vẩy nhịp nhàng trong ánh hoàng hôn, trông giống như những cánh bồ câu đang bay theo vó ngựa.

Yan Dran thả tay ra, bức tranh lập bập quay về vị trí cũ và bọn trẻ tròn mắt thấy đó chỉ là một tấm vải trống trơn.

Nguyên chợt buột miệng “à” lên một tiếng, nhớ ngay đến những bức tranh quái dị của thằng K'Brăk. Hôm đó, K'Brăk vẽ tất cả là ba bức. Một bức vẽ ngựa, một bức vẽ rồng, bức cuối cùng vẽ thầy nó. - họa sĩ Yan Dran. Nhưng do trình độ của K'Brăk có hạn, những sinh vật trong tranh không thoát hẳn ra ngoài được. Con ngựa bạch ló ra được cái đầu, con rồng chỉ quấy được nửa khúc trên, còn họa sĩ Yan Dran thì thò ra được mỗi cánh tay cầm gươm. “Thầy tao khen tao vẽ đẹp, nhưng ổng bảo tao phải học thêm ít nhất là hai trăm năm nữa họa may mới được phân nửa trình độ của ổng”. K'Brăk nói câu này lúc ngồi vẽ trên sườn đồi Phù Thủy, Nguyên từ từ nhớ lại. Lúc Nguyên và Kăply sợ xanh mặt khi thấy con ngựa bạch thò đầu ra khỏi bức tranh, K'Brăk lại trấn an: “Tụi mày yên chí đi. Trình độ của tao chưa thể khiến các hình vẽ thoát hẳn ra ngoài”. Lúc đó, Nguyên chưa hiểu hết những gì thằng K'Brăk nói.

Bây giờ thì Nguyên đã hiểu. Và nó ngược nhìn họa sĩ Yan Dran, vờ cất giọng buồn bã:

- Thầy ơi, chắc con phải học thêm hai trăm năm nữa may ra mới được phân nửa trình độ của thầy.

- Cái đó là ta nói cho vui thôi. - Họa sĩ Yan Dran mỉm cười. - Nếu con cố gắng, ta nghĩ chừng vài năm nữa con cũng có thể làm được như ta.

Ông đưa mắt nhìn Kăply đang nằm trên chiếc ghế dài kê sát vách, tặc lưỡi:

- Ta cũng biết K'Brêt bị trúng độc của sứ giả Basil. Nhưng nếu thằng bé chưa chết thì nó vẫn phải có bốn phận đến núi Lưng Chùng.

- Thế còn tụi con, thưa ông? - K'Tub thấp thỏm hỏi, cái cảm giác sắp sửa bị bỏ rơi khiến bụng nó lạnh ngắt.

- Tụi con cũng cùng đi với anh K'Brăk và anh K'Brêt chứ?

Một tràng tiếng hí vút lên ngay trước nhà cắt ngang câu chuyện. Mọi người quay ra đúng lúc hai con ngựa phi qua cửa. Bọn trẻ hoảng hốt thót bụng lại và vội vàng nhắm tịt mắt, sau này nghĩ lại tụi nó mới thấy đó là chuyện đại ngu vì khi nhắm mắt dĩ nhiên tụi nó hồng thấy được hai con ngựa đã chui vào lại trong bức tranh như thế nào.

K'Tub ngấm hai con ngựa lúc này đã yên vị trong tranh, vẫn với tư thế cũ không sai một mảy, rồi ngược nhìn Yan Dran, thắc mắc khi này vẫn đang lấp đầy miệng nó:

- Thế nào hở ông? Tụi con sẽ đi đến núi Lưng Chùng chứ?

- Không được đâu, con trai. - Họa sĩ Yan Dran gõ gõ thanh gươm vào lòng bàn tay, lắc đầu nói. - Tất cả tụi con phải ở nhà. Chỉ có chiến binh giữ đền mới được phép đi đến đó thôi.

- Con cũng không được đi hả ba? - Thằng Yan Jik ré lên bất bình, này giờ nó vẫn ngồi thu lu đằng góc nhà với lão Imdi.

- Im đi, Yan Jik! - Lão quản gia bắn tia nhìn răn đe vào mặt thằng oắt, nạt. - Trước tiên con phải tự hỏi xem con có phải là chiến binh giữ đền không đã!

- Lão im đi thì có! - Thằng Yan Jik đổ quạu. - Tôi có hỏi lão đâu!

Lão Imđi bật lên khỏi ghế như cái cặp kênh thành linh bị chống một đầu.

- Mày nói gì, nhóc? - Lão sùi bọt mép, giận đến mức nửa mặt bên trái đỏ ửng còn nửa mặt bên kia vàng khè. - Hồng lễ mày không hỏi thì tao không được răn dạy mày sao?

Tính nết thằng Yan Jik hóa ra giống hệt K'Tub. Nó cũng đứng phắt dậy, gần như ngay lập tức, mắt lóe lên thứ ánh sáng điên tiết và chìa thẳng cây cọ vẽ vào người lão quản gia, mặt khùng khùng:

- Lão muốn chơi tay đôi với tôi hả?

Trong khi lão Imđi tái mặt, mắt nhìn chòng chọc cây cọ trên tay thằng oắt, hai tay lật đật giữ chặt lưng quần thì họa sĩ Yan Dran đập thanh gươm đánh chất vào cây cột tròn giữa nhà, xằng giọng:

- Yan Jik, con có thôi cái trò thô bỉ đó đi không!

Mặt ông phùng phùng:

- Con đi kiếm hai anh em Pôcô, Pôca về đây ta bảo. Ta giữ hai đứa nó ở lại đây cho con có bạn chơi đâu phải để chúng bày trò bá láp cho con hả.

Yan Jik không dám cãi lại ba nó, mặc dù có thể thấy nó là thằng nhóc cực kỳ bướng bỉnh. Nó dừng dừng đi ra cửa, mặt hầm hầm như sắp sửa giết người. Đi ngang qua chỗ Nguyên ngồi, nó tung chân đá đánh "bình" một cái vào bức tranh con rùa, sém tí nữa bức tranh đã rách toạc.

Nhưng Yan Jik vừa thò chân ra khỏi cửa, mọi người ngạc nhiên thấy nó hấp tấp rút trở vô. Chưa ai kịp hỏi, những cái miệng đã há hốc khi thấy đằng sau Yan Jik là một chòm râu dê đang chìa vô người nó, trông đe dọa như mũi súng sẵn sàng nhả đạn.

- Hé hé hé.

Thám tử Eakar chưa bước vô cửa đã cất tiếng cười quen thuộc.

- Ủa, bọn nhóc người làm gì mà đồn cục ở nhà lão Yan Dran thế? - Nhà thám tử trở mắt nhìn bọn trẻ, cây gậy phép suýt tuột khỏi tay vì bất ngờ.

Như hình ảnh Nguyên vẫn thấy, sau lưng Eakar là ba phù thủy đeo huy hiệu Cục an ninh. Một phù thủy tiến lên nói:

- K'Brăk và K'Brêt nhà K'Rahlan chuẩn bị đến núi Lưng Chùng, thưa ngài.

- À, ta nhớ rồi. - Thám tử Eakar vung vẩy cây gậy phép. - Nhưng dù như vậy, ta cũng không thể không hỏi tội lão Yan Dran.

Eakar quét mắt một vòng qua các bức tranh, không giấu vẻ soi mói, cuối cùng ánh mắt dò xét của ông dừng lại trên khuôn mặt của chủ nhà, nhíu mày hỏi:

- Ông biết tôi chứ, ông Yan Dran?

Họa sĩ Yan Dran vẫn nín thinh kể từ khi bọn người lạ bước vào nhà. Nghe nhà thám tử hỏi, ông khẽ động đập thanh gươm trên tay:

- Ở xứ Lang Biang đại danh của ngài như sấm rền, thưa ngài Eakar.

Thám tử Eakar không biết Yan Dran đang nhạo báng mình. Ông toét miệng cười, mặt nở ra:

- Hân hạnh, thật là hân hạnh.

Đang vui vẻ, mặt ông chợt cau lại, nụ cười thoát biến mất:

- Vậy thì chắc ông cũng biết tôi đến đây dĩ nhiên là chẳng đem lại điều gì tốt lành cho ông.

Yan Dran nhún vai:

- Tôi cũng nghĩ thế. Nhiều người nói, cũng như bệnh dịch, ông không có thói quen đem lại niềm vui cho người khác.

Lần này thì Eakar biết là nhà họa sĩ đang bồn chồn mình. Chòm râu dưới cằm ông quặp lại như thủ thế.

- Ông cứ vung vít cho sướng miệng đi, ông Yan Dran. - Eakar gần giọng, mặt đỏ lên. - Ông cứ nói cho đã, rồi bình tĩnh trả lời những câu hỏi của tôi đây.

- Ông cứ hỏi. - Yan Dran nheo mắt, giọng khiêu khích. - Tôi tưởng tôi có thể trả lời những câu hỏi của ông mà không cần phải bình tĩnh lắm.

- Được rồi. - Thám tử Eakar nhìn trừng trừng vào mặt nhà họa sĩ. - Nếu thế thì tôi cũng không khách sáo. Ông bắt đầu trả lời đi. Ông có biết Hiệp ước Krông Pach cấm tu luyện và sử dụng các loại thần chú giết người hàng loạt không?

- Dĩ nhiên là tôi biết. - Yan Dran dè dặt đáp, cảm thấy thám tử Eakar đang cố tình giảng một cái bẫy để ông chui vào.

Thám tử Eakar hỏi tiếp, vẫn không rời mắt khỏi Yan Dran:

- Thế ông có biết Hiệp ước Krông Pach cũng cấm các phù thủy thực hiện việc biến đổi gen để tạo ra các quái vật không?

- Cái này tôi cũng biết.

- Tốt lắm. - Thám tử Eakar vung cây gậy phép chia ngay người Yan Dran. - Vậy tôi được phép tuyên bố ông đã phạm vào điều cấm kỵ này.

Trước vẻ mặt hoang mang của mọi người, Eakar khoa cây gậy thành một vòng tròn rồi lại chia vào Yan Dran lần nữa, giọng chắc nịch:

- Lời tuyên bố thứ hai trong ngày hôm nay của tôi: Ông đã bị bắt.

Yan Dran vẫn tỉnh bơ trên chỗ ngồi, và nói:

- Ông không thể bảo những con ngựa có cánh của tôi là quái vật, ông Eakar. Thứ nhất, chúng không phải là những con vật được tạo ra để chiến đấu. Chúng không có chức năng đó, vì vậy chúng không làm hại ai. Thứ hai, chúng cũng không phục vụ cho những âm mưu đen tối. Chúng là linh vật, có khả năng siêu nhiên là xác định được núi Lưng Chùng đang tọa lạc ở đâu. Và điều quan trọng nhất, nhờ khả năng này những con ngựa bay của tôi đã có giấy phép sử dụng do Hội đồng Lang Biang cấp, hồng lệ ông không biết điều này?

- Tôi biết.

Họa sĩ Yan Dran kiêu hãnh dõng thêm một tràng:

- Vậy thì ông cũng nên chuẩn bị biết thêm một chuyện nữa: Nếu sáng mai những con ngựa bay của tôi đưa được K'Brăk và K'Brêt đến núi Lưng Chùng thì không chừng chúng sẽ được Hội đồng Lang Biang gắn huy chương đấy.

- Về điều này, tôi tin là ông không khoác lác. - Thám tử Eakar bình tĩnh nói. Đột nhiên, ông đập cây gậy vô cột nhà một cái "bộp", cao giọng. - Nhưng ông vờ vịt như thế là đủ rồi, ông Yan Dran. Ông thừa biết là tôi đâu có ngu đến mức chọc mũi vào mầy con ngựa bay của ông.

Mặt lộ sắc giận, Yan Dran đã bắt đầu không còn nể nang:

- Nhưng nếu ông đã biết vậy mà vẫn kết tội tôi vi phạm Hiệp ước Krông Pach thì cũng đâu có thể gọi là khôn.

Thám tử Eakar nghiêng răng trèo trẹo:

- Tôi hỏi ông. Một con sóc có đôi chân vẹt và cái đầu cá nhám có thể gọi là quái vật không?

Yan Dran hừ mũi:

- Dĩ nhiên là quái vật.

- Hay lắm. - Thám tử Eakar gật đầu. - Thế một con chim có vây của con cá và đầu của con mèo thì gọi là gì?

- Quái vật.

Eakar nheo mắt:

- Còn một con bê có đầu lợn và đuôi rắn?

- Cũng quái vật tuốt. - Họa sĩ Yan Dran đáp nhanh và hậm hực xoáy mắt vào nhà thám tử. - Ông còn định tưởng tượng ra những con quái đến bao lâu nữa hử ông Eakar? Ông tưởng tôi rảnh rỗi đến mức có thể ngồi ở đây suốt ngày để trả lời những câu hỏi vớ vẩn của ông sao?

- Tôi chẳng tưởng tượng gì hết. - Thám tử Eakar lại quơ cây gậy phép một vòng. - Tất cả những con quái đó đều quanh quẩn trong khu vực này. Và dù trời có sập xuống đầu, tôi cũng quả quyết đó là sản phẩm của ông.

- Láo toét! - Họa sĩ Yan Dran đứng bật dậy, thanh gươm trên tay run lên. - Hồng lẽ ông nghĩ là tôi bị mất trí sao, ông Eakar?

Thám tử Eakar thản nhiên:

- Rất tiếc là tôi đang nghĩ như vậy đó.

- Im đi, Eakar. - Lão quản gia gầm lên, gương mặt ngựa của lão đột ngột dài ra. - Ông tưởng ông đang nói chuyện với ai chứ?

Thám tử Eakar từ từ xoay người về phía lão Imđi, lặng lẽ ngắm lão một lúc rồi chậm rãi nói:

- Ngay cả lão nữa, lão cũng không nằm ngoài vòng điều tra đâu. Nếu ta mà phát hiện lão có những tay vào vụ này, lão đừng hòng thoát. Thay vì quang quác lên, tốt nhất lão nên ngồi im mà nghĩ cách gỡ tội trước Cục an ninh đi!

- Gỡ cái con khỉ! - Lão Imđi tức đến sùi bọt mép, bắt thần lão văng tục. - Ông đúng là đồ chó chết, ông Eakar! Những trò vu khống này, ta còn lạ gì.

Họa sĩ Yan Dran môi giần giật:

- Thám tử Eakar! Tôi không thể nghĩ được tại sao ông lại bịa ra những chuyện đó...

Tới nước này, Nguyên tự thấy không thể làm thỉnh được nữa. Nó bứt rứt kêu lên:

- Ông không bịa chuyện đâu, thưa thầy.

- Con nói gì, K'Brăk? - Họa sĩ Yan Dran thô lỗ mắt nhìn đứa học trò, có cảm tưởng ông mới nhìn thấy nó lần đầu.

Nguyên đưa tay dứt một sợi tóc, nhăn nhó nói:

- Trên đường đi tới đây, chính mắt con đã nhìn thấy những con quái đó.

- Không thể nào! - Yan Dran hét to. - Không thể nào!

- Ông Yan Dran. - Păng Ting rụt rè nói. - Tất cả tụi con đều nhìn thấy.

- Vô lý! - Yan Dran vùng gươm, đầy kích động, mái tóc rối bù dựng lên, xù ra mọi hướng. - Làm gì có chuyện đó! Ta đâu có điên!

Ông lướt mắt qua từng gương mặt như tìm kiếm sự chia sẻ, giọng khản đặc:

- Các con nghĩ coi. Ta không hề làm chuyện đó. Mà ta tạo ra một đồng quái vật lôm côm như vậy làm gì mới được chứ...

Đang nói, Yan Dran bỗng ngưng bật khi ánh mắt ông dừng lại trên gương mặt bối rối của Yan Jik.

Ông thở hổn hển, mắt chột tối sầm:

- Mày? Như vậy là mày? Đúng là mày rồi!

Yan Jik lúng túng miết cây cọ vẽ lên bắp đùi trần, ấp úng:

- Con... con...

- Mày giết tao rồi, Yan Jik! - Yan Dran rên lên, phần uất và chán chường, lưng còng xuống như thân cây bị bão uốn cong.

- Không phải con! - Yan Jik hoảng sợ la lên. - Chính Pôcô và Pôca xúi con...

Lão Imđi hình như không còn hơi để quát “Im đi”. Lão tước lấy cây cọ trên tay Yan Jik, cúi kính liệng ra ngoài cửa.

- Ra vậy. - Thám tử Eakar gật gù. - Thì ra thủ phạm vụ động trời này là đứa con trai bảo bối của ông.

Ông ném cho Yan Dran đang rũ người trên ghế một cái nhìn tình quái:

- Nhưng Yan Jik còn vị thành niên, chưa đủ tuổi để chịu trách nhiệm trước pháp luật...

- Ông khỏi cần nói nữa, ông Eakar. - Họa sĩ Yan Dran mặt mũi căt tiếng. - Tôi sẽ theo ông về Cục an ninh.

- Không! - Yan Jik meo máo ré lên. - Con sẽ đi theo mấy ổng. Việc này chẳng liên quan gì tới ba.

- Im đi, nhóc con! - Lần này thám tử Eakar quát thay lão quản gia câu nói ưa thích của lão. - Việc quyết định ai đi ai ở cũng chẳng liên quan gì tới người hết.

Ông quay về phía các phù thủy Cục an ninh, hất hàm:

- Các người tước năng lượng pháp thuật của họa sĩ Yan Dran rồi giải ông ta về Cục!

Nhưng ba phù thủy Cục an ninh vừa nhích chân, Suku đã thét:

- Không được! Họa sĩ Yan Dran còn phải thực hiện nhiệm vụ đưa các chiến binh giữ đền đến núi Lưng Chùng.

Bị phá bình, thám tử Eakar sôi gan, ông quay sang Suku, mắt lóe lên điên tiết:

- Câm mồm! Ai cho phép người xen vô chuyện của người lớn!

Thứ ánh sáng đỏ quạch thoáng rực lên trong đáy mắt nhà thám tử rồi tắt phụt nhưng cũng đủ để Suku nhận ra. Nó gào tướng lên:

- Người không phải là thám tử Eakar!

- Cái gì? - Cả đồng cái miệng vụt hỏi.

Eakar nghiêng răng ken két:

- Người nói năng vớ vẩn gì thế hả?

Suku đứng phắt dậy:

- Người lộ tẩy rồi, Balibia!

Như một tiếng sét, câu nói của Suku dựng bật mọi người lên khỏi ghế. Sau một thoáng sững sờ, hàng loạt cẳng chân hấp tấp lùi lại, quay thành một vòng tròn quanh Balibia, tay run run chìa ra phía trước. Đằng sau Balibia, các tay chân của hắc trong lốt phù thủy Cục an ninh cũng lập tức cho tay vào túi áo chùng. Không khí trong căn nhà của Yan Dran đột nhiên căng như một sợi dây đàn.

- Ha ha ha! - Balibia ngửa mặt lên trần nhà, cười khàn khặc. - Balibia thì sao nào! Dù Tứ bát tử có ở đây, hắc cũng đâu có đụng đến được một sợi lông chân của ta.

Balibia ngừng bật, để người nghe có thì giờ nghĩ ngợi và run sợ trước sự thật hắc vừa nói.

Đúng là không ai trong những người có mặt có thể chống lại tả hộ pháp Hắc Ám, Nguyên lo lắng nghĩ. Siêu phù thủy Yan Dran giỏi lắm là ngang tay với các sứ giả của Bastu, hoặc trội hơn một chút. Còn muốn thắng được Balibia là chuyện không tưởng. Tổng quản lâu đài Sêrôpôk mà còn bỏ chạy trước bàn tay máu của Balibia thì Yan Dran gần như hoàn toàn không có cơ hội.

- Thế còn Đại phù thủy Păng Sur thì sao? - Bolobala thành linh hỏi.

Balibia giật bắn:

- Păng Sur hả... ả...?

Bolobala trả lời bằng cách lập tức biến mất. Trong khi Balibia há hốc miệng chưa kịp ngậm lại, Bolobala đột ngột hiện ra trở lại nhưng thằng Tam bên cạnh nó lại tan vào không khí.

- Thiệt là xúi quẩy! Rút!

Balibia mặt xanh rờn, phất tay một cái và vọt ra cửa. Ba tên phù thủy nhép hời hả co giò chạy theo.

Yan Dran sau thoáng ngỡ ngàng, liền cúi đầu cung kính:

- Thiệt không ngờ Nhị tiên xuất hiện...

- Bà của con không có ở đây, ông Yan Dran. - Păng Ting cười nói.

Yan Dran nhìn sững Păng Ting:

- Con là cháu của Đại phù thủy Păng Sur à?

- Đúng rồi. - Păng Ting chỉ tay vào Suku. - Còn nhóc này là cháu của Pi Năng Súp.

-Ồ! - Yan Dran gại gại mũi gờm lên cảm, mặt rạng ra. Nhưng cặp lông mày ông lập tức cau lại. - Con vừa bảo sao? Đại phù thủy Păng Sur đã bỏ đi rồi ư?

- Bà của con không hề đến đây.

Yan Dran quay sang Tam và Bolobala, ánh mắt ông đi qua đi lại giữa hai đứa trẻ, dò xét và nghi hoặc:

- Thế sao...

- Vừa rồi Tam và Bolobala đã độn thổ, thưa thầy. - Nguyên mỉm cười, giải thích. - Bạn con không độn thổ đi xa được nhưng chui xuống rồi chui lên thì dễ như trở bàn tay.

Trong khi Yan Dran ngẩn ra thì lão Imđi vỗ đùi đánh đét:

- Hà hà, không ngờ tả hộ pháp Balibia lại bị mắc lừa bởi trò trẻ con này.

Bọn trẻ không muốn làm lão Imđi cụt hứng nên không nhắc tới chuyện cách đây mấy ngày Balibia đã tận mắt nhìn thấy Đại phù thủy Păng Sur làm Tam và Bolobala biến mất nên bây giờ thấy hai đứa này biến mất lần nữa, hần hập tập chuồn ngay, không còn tâm trí đâu để suy xét thực hư.

- Làm sao con biết hần là Balibia hở Suku? - Lão Imđi kéo dài sự hào hứng bằng cách quay nhìn Suku, khoái trá hỏi.

- Chính ánh mắt hần đã tiết lộ điều đó. - Suku lắc khê mở tóc trước trán. - Lúc giận quá, ánh mắt hần rợn lên màu đỏ. Đó là ánh mắt của Balibia.

Yan Dran không có được vẻ hơn hớn như lão Imđi. Mặt sụp xuống, ông buồn bã nhìn cậu quý tử, thở dài nói:

- Nhưng dù có thoát được Eakar giả, mai một Eakar thật mò đến đây, ta cũng đành bó tay.

- Ba đừng lo! - Thằng Yan Jik vung cây cọ vẽ không biết nó đã nhặt lại từ hồi nào, bô bô. - Thám tử Eakar mà dẫn xác tới đây, con sẽ cho ổng đứt phứt luôn!

- Đứt phứt cái đầu mày! - Yan Dran nổi cộc. - Ta bảo mày đi kiếm hai thằng Pôcô, Pôca về đây sao mày còn đứng đó hả? Lần này mà ta không tống cổ hai thằng ôn đó về hồ Ma thì ta không phải là người!

27. Chương 20 - Phần 1

Chương 20

Bạn đồng môn

Nguyên ôm Kăply trên tay, loay hoay cả buổi không leo lên được lưng ngựa. Đơn giản vì từ bé đến giờ, nó chưa bao giờ cỡi ngựa. Ngay cả khi Kan Tô đỡ giùm Kăply, Nguyên vẫn hết sức lúng túng trước con ngựa bạch cao lớn. Nó cứ trườn người lên lại tuột xuống, như vậy cả chục lần.

- Sao thế con? - Họa sĩ Yan Dran tặc lưỡi. - Con đã quên cách cỡi ngựa rồi sao? Trước đây, những ngày con học vẽ, chính nó đã đưa con đi đi về về mà.

Nguyên không biết đáp như thế nào. Điều duy nhất nó có thể làm trong lúc này là đổ mặt lí nhí:

- Sau khi trúng lời nguyên Tan xác...

- Thôi, được rồi. Ta sẽ giúp con.

Không đợi Nguyên nói hết câu, họa sĩ Yan Dran ôm ngang người Nguyên, quăng nó lên lưng ngựa, nhẹ nhàng như liệng một chiếc gối.

- Đỡ này! - Kan Tô nói, và bế Kăply đưa lên.

Nguyên ẵm bạn vào lòng bằng một tay, tay kia nắm chặt bờm ngựa, khi bắt gặp ánh mắt của tụi bạn đang ngược nhìn mình, nó nhe răng lẩn thẩn cười, dĩ nhiên nụ cười gượng gạo của nó không thể che giấu một thực tế là nó đang bị sự hồi hộp nhấn chìm.

Đến khi con ngựa bạch rời vó khỏi mặt đất, Nguyên lập tức nằm phục xuống, điếng người vì sợ hãi, đến mức nó nghe họa sĩ Yan Dran và cả đồng cái miệng gào lên “Ê, leo xuống đi!” nó cũng không có thì giờ ngoảnh đầu lại nhìn. Nó chỉ tự hỏi tại sao mọi người lại bảo nó leo xuống khi mà nếu làm theo lời họ, nó sẽ té gãy cổ là cái chắc. Chắc tại bọn họ thấy mình căng thẳng quá! Nguyên nghĩ thầm, càng cố sức níu chặt túm lông bờm mềm và dày trước mặt, cảm thấy bữa ăn sáng lúc này nằm yên trong bụng bấy giờ tựa quạ dữ doid như đòi ọc ra.

Lúc này đang là buổi sáng, ánh nắng rực rỡ và ấm áp. Nguyên bình tĩnh dần khi nhận ra con ngựa bạch bay êm như ru, chiếc thảm bay của gã Mustafa chưa chắc đã êm bằng, đến nỗi có lúc nó nghĩ không nhất thiết phải nằm mọp xuống và mím môi mím lợi níu lấy bờm ngựa làm gì.

Nguyên từ từ thẳng lưng lên. Nó và Kăply, dĩ nhiên cả con ngựa bạch nữa, lúc này đang bay xuyên qua những đám mây nổi như bông, ở xa xa trước mặt những đám mây khác vừa tằm vừa đùa giỡn trong ánh nắng ban mai để tự biến mình thành những đám mây nhiều màu, hình ảnh kỳ diệu đó làm nó rơi vào cảm giác lâng lâng một lúc lâu cho đến khi nó giật mình nghe tiếng ngựa hí bên tai.

Thoạt đầu, Nguyên nghĩ đó là tiếng hí của con ngựa nó đang cỡi. Nhưng đến khi tiếng hí cất lên một lần nữa, nó bàng hoàng nhận ra âm thanh đó phát ra từ phía sau lưng. Nó ngoái nhìn qua vai, kinh ngạc thấy một con ngựa khác đang mải miết bay phía sau, lẽ ra Nguyên cũng không đến nỗi sửng sốt lắm vì nó đã biết trong bức tranh của họa sĩ Yan Dran có một cặp ngựa bay, nhưng điều làm nó trợn mắt lên lúc này chính là con Chacha đang ngồi chễm chệ trên lưng con ngựa thứ hai và hí hửng cất tiếng khột khột khi thấy Nguyên quay lại dòm.

Thì ra lúc mọi người hét ầm “Leo xuống” là để quát con khỉ nghịch ngợm này. Nguyên sực hiểu và bắt giắc phì cười. Từ lúc tả hộ pháp Balibia xuất hiện rồi bỏ đi, cho đến suốt đêm hôm qua, tụi nó không thấy Chacha đâu, mặc dù Suku sục sạo khắp nơi và gào khản cả giọng. Chắc con khỉ tinh quái này cố tình trốn trong các bụi cây và tờ mờ sáng, nó đã nấp sẵn trên mái nhà để bất ngờ phóng lên lưng ngựa khi hai con phi mã của Yan Dran bắt đầu cất vó.

Nhưng Nguyên không có cơ hội nghỉ ngơi lâu hơn. Con ngựa bạch thành linh chồm lên rồi bắt đầu phóng giạt cục như gặp phải ổ gà khiến Nguyên một lần nữa lại mọp xuống, nơm nớp tóm lấy chòm lông bờm trước mặt, tay kia ôm chặt Kăply vào người, cứ thon thót sợ bạn mình bất thần văng ra.

Đã vậy, con ngựa bạch đột nhiên quay ngang và xoay tít, mỗi lúc một nhanh, như thể rơi vào giữa cơn lốc xoáy. Nguyên nhắm nghiền mắt, cảm thấy một nỗi khiếp hãi đang xuyên thẳng vào tim. Nó không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này, hai tay bận bịu, muốn gào lên nhưng không thể thốt được lời nào.

Sau này nghĩ lại, Nguyên không hiểu tại sao lúc đó nó không rút ra khỏi lưng ngựa, cả con khỉ Chacha nữa. Chỉ biết một lúc thì đầu nó thôi choáng váng, đà xoay của con ngựa có vẻ chậm lại, tiếng gió vù vù bên tai dịu dần rồi im hẳn. Đợi đến khi ruột gan thôi nhộn nhạo, Nguyên mới từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên thấy nó đã ở giữa một thảo nguyên bát ngát. Hoa, rất nhiều hoa, có thứ nó biết tên có thứ nó mới nhìn thấy lần đầu nhưng tất cả đều một màu vàng với sắc đậm nhạt khác nhau, hoa mọc xen lẫn với cỏ đuôi chồn trải dài trước mắt như một tấm thảm xinh đẹp của thiên nhiên. Ở làng Ke của nó cũng có những thung lũng đầy hoa nhưng không nhiều và đẹp như thế này.

Nguyên thầm so sánh và đưa mắt nhìn ra xa. Cuối cánh đồng hoa là dãy đồi trọc, cây xanh rải rác nằm xen kẽ với đất đỏ khiến những ngọn đồi trông như những cái đầu bị hói. Xa hơn nữa là núi đá, xanh màu da trời với những làn mây trắng uốn éo lững lờ trên đỉnh như những tấm voan trắng mềm mại.

Có lẽ đây là núi Lưng Chùng? Nguyên tự hỏi và cúi đầu nhìn con ngựa bạch đang ung dung gặm cỏ, bụng thầm nghĩ giá như mà con ngựa này biết nói.

Lóng ngóng một lát, Nguyên cũng tuột được khỏi lưng ngựa. Nó ngồi bệt xuống cỏ, với Kăply trên tay và con Chacha ngồi xồm bên cạnh, loay hoay không biết phải làm gì và nên bắt đầu mọi thứ từ đâu. Nó ngỡ ngàng nhận ra nó luôn nung nấu đến được núi Lưng Chùng nhưng khi đã đến được đây rồi thì nó bỗng thấy tất cả những gì hiện ra trong đầu giống như một cái nút vừa rồi nùi vừa mơ hồ đến mức không thể gỡ nổi.

Kể từ ngày lạc đến xứ Lang Biang, chưa bao giờ Nguyên rơi vào cảnh một thân một mình như thế này. Trước đây, nó luôn luôn có K'Tub, Êmê bên cạnh, lại được sự giúp đỡ hết sức nhiệt tình của Suku và Păng Ting. Nếu không có ai thì ít ra nó cũng có Kăply, nghĩa là cũng có một đứa bên cạnh để bàn bạc, trao đổi, tệ lắm thì cũng có chỗ để bày tỏ và chia sẻ ý nghĩ của mình.

Nguyên cứ ngồi thẩn ra, mặc ánh nắng trượt dần xuống vai rồi xuống đùi nó. Lòng Nguyên ngập tràn lo lắng khi nó nghĩ đến chủ nhân núi Lưng Chùng.

Nếu còn sống đến ngày nay, hẳn chủ nhân núi Lưng Chùng đã hơn bảy trăm tuổi rồi. Không biết ngài là đàn ông hay đàn bà và tính nết có quái dị lắm không. Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, Nguyên rất hy vọng ngài là người tốt, hiền nhiên rồi, chiến binh giữ đền không thể là người xấu được. Nó nhớ lại những gì sử gia Ama Pô ghi chép về cuộc đối đầu dai dẳng giữa chủ nhân núi Lưng Chùng và trùm Hắc Ám Bajaraka Đầu Bự hồi sáu trăm năm trước, mừng tượng lại những trận ác chiến chắc là rung trời chuyển đất giữa hai phù thủy kiệt xuất. Nghĩ ngợi lan man một hồi, Nguyên lại ngạc nhiên không hiểu sao gần đây trùm Bastu lại học được thần chú kim cương vốn đã thất truyền và điều đó bỗng nhiên làm nó hoang mang ghê gớm. Nếu trùm Bastu có dính dáng đến chủ nhân núi Lưng Chùng thì hẳn biết số phận xứ Lang Biang sẽ ra sao, có lẽ là banh ta lông hết cả đám, và số phận của nó nữa, chắc là nó bỏ xác tại đây mất.

Giả dụ điều đó xảy ra thì nó sẽ không còn cơ hội đem xác Kăply về làng Ke, nếu chẳng may thằng bạn thân yêu của nó qua đời sau thời hạn ba ngày kể từ lúc bị con basilic mổ trúng. Nguyên buồn rầu nghĩ, rồi tự nhiên nó chợt nhớ đến con chim vàng bay ra từ cái xác Kăply chiều hôm qua, đầu óc bỗng chốc rối bời, cảm thấy cuộc sống càng ngày càng kỳ quặc, không thể giải thích nổi, nói chung là tất cả giống như thi nhau tuột khỏi tầm hiểu biết của nó.

Lâu thật lâu, lâu lắm, Nguyên mới ôm cái xác Kăply lọ mọ đứng lên, rảo bước tiến về phía trước, giữa cánh đồng hoa, tin rằng bước đi như vậy sẽ giúp làm dịu đi cơn bão trong lòng hoặc ít ra là không nghĩ đến nó nữa. Trong khi hai con ngựa bạch vẫn thẩn nhiên gặm cỏ, hoàn toàn không quan tâm Nguyên làm gì hay đi đâu thì con Chacha theo sát sau lưng Nguyên, vẫn nhảy nhót nhưng không luôn mồm khọt khẹt như mọi khi, có vẻ như nó cũng linh cảm được nó và Nguyên đang lạc vào một chốn vô cùng thần bí.

Nguyên ngáp ngừng đi tới, thận trọng dò dẫm từng bước, mắt đảo dác nhìn quanh, cố đoán xem những cây táo vàng người ta đồn đãi mọc ở hướng nào, mặc dù nó thừa biết nếu phát hiện ra, nó cũng không có cách nào hái được những quả táo kỳ diệu đó. Păng Ting đã nói rồi, đang canh giữ những quả táo vàng trên núi Lưng Chùng là con rồng Ouroboros, mà nọc độc chứa trong móng của con rồng này được liệt vào ba loại kỳ độc của thế gian, ngang với nọc độc của con basilic và nhựa độc của quả hiến sinh.

Nhưng dù thế nào thì mình cũng phải tìm cho ra những cây táo vàng đã. Nguyên nghĩ, cố xốc lại can đảm và tiếp tục lần tới. Chẳng mấy chốc nó đã vượt qua cánh đồng hoa và bắt gặp mình đang đứng lơ ngơ dưới chân ngọn đồi trọc gần nhất. Vẫn không có một bóng người hay bóng thú vật nào. Bên tay trái nó, kẹp giữa hai ngọn đồi là con đường nhỏ, hai bên mọc một loại cây như cây thông nhưng thấp chùn chụt, lá dày và dài quét đất.

Nguyên lần theo con đường nhỏ đi xuôi xuống, chẳng bao lâu trông thấy trước mặt một thung lũng hẹp, không có các loại cây lớn, một bãi cỏ xanh mượt lốm đốm hoa dại li ti trải từ chân đồi bên này đến vách đá đối diện như một tấm thảm bằng nhung.

Gọi là vách đá nhưng thực ra sườn núi cuối thung trông như một bức tranh ghép từ những phiến đá lớn, giữa các khe đá và trên mặt đá, suối róc rách tuôn xuống từ trên cao tạo thành một thác nước mảnh mai và hiền hòa.

Đang ngồi trên phiến đá chính giữa, mặc nước bắn tung tóe trên đầu, mê mải khua chân vào làn nước trắng xóa để đùa nghịch, là một thằng nhóc khoảng mười tuổi. Nguyên chơi với khi nhận ra thằng nhóc đó chính là thầy Akô Nô.

Nguyên hoàn toàn không ngờ có người trong thung, càng bất ngờ hơn khi người đó lại là vị giáo-sư-nhóc-tì này. Nó hoảng hốt thụt người vào sau cây thông lùn, trở mắt ngó ra, tìm động binh binh.

Nguyên bắt gặp hàng đồng câu hỏi nảy ra trong óc nhưng nó không trả lời được câu hỏi nào. Đầu nó tự nhiên trống rỗng như một chiếc hộp đã dốc hết đồ chứa bên trong. Tại sao thầy Akô Nô lại đến đây? Đến đây bằng cách nào và để làm gì? Và làm sao mà thầy biết được núi Lưng Chùng nằm ở đâu nếu không có con ngựa bay của Yan Dran dẫn đường? Thầy đã gặp chủ nhân núi Lưng Chùng chưa và có đúng là thầy vẫn sống sót sau khi gặp ngài? Nguyên nhớ là khi tụi nó chuẩn bị rời khỏi trường Đămri để bắt đầu cuộc hành trình gian khổ đến núi Lưng Chùng, thầy Akô Nô cũng có mặt ở đó, cùng với thầy N'Trang Long và thầy Haifai, thậm chí nó còn nhớ thầy hét om sòm, chúc Păng Ting lên đường bình an, ở mà thầy cũng ngộ thiệt, cả đồng đưa ra đi mà thầy chẳng chúc ai, chỉ chúc mỗi con nhỏ Păng Ting. Như vậy hổng biết thầy có biết là mình đã có mặt ở hòn núi huyền bí này chưa? Ồ, biết đâu thầy cố tình đi tìm mình? Nguyên lại chìm vào những suy nghĩ miên man, chuyện nọ xọ chuyện kia, suốt một lúc lâu nó bần thần vắt óc như người ta vắt một múi chanh nhưng hổng chảy ra được chút nước nào.

Ở trên tảng đá trước mặt, thầy Akô Nô vẫn hồn nhiên đùa giỡn, hoàn toàn là một đứa bé, quần áo và mái tóc trái đào ươn dầm, những tràng cười thích thú chốc chốc lại vang lên, ngân nga không dứt do đập vào vách đá rồi dội ngược trở ra, lan dài trong gió.

Nguyên nghe tim mình nhảy tung tung. Nó biết thầy Akô Nô vẫn có tính cách của một đứa trẻ con, dù thầy là một siêu phù thủy và đang giảng dạy lớp Cao cấp 1 trường Đămri. Mà một đứa trẻ con khi đã vui chơi thì bất kể trời đất. Suốt một lúc lâu, thầy Akô Nô cứ cười như nắc nẻ trên phiến đá, trong khi Nguyên bụng giật thon thót, cứ phải đảo mắt nhìn quanh, sợ tiếng cười của thầy đánh động chủ nhân núi Lưng Chùng hoặc khiến con rồng Ouroboros mò tới.

Nguyên nhìn quanh quất như vậy cả chục lần. Đến lần thứ mười một thì nó không nhúc nhích cái cổ được nữa. Cổ nó cứng đơ và miệng há ra khi nhìn thấy ba cái chấm màu đỏ hiện ra ở bên tay trái, trên một con đường khác dẫn vào thung. Chết rồi, rồng Ouroboros?

Từ lúc đó, đôi mắt của Nguyên không nhắm lại được nữa. Sự sợ hãi như một cái que chống giữa hai mí mắt nó. Nó trừng trừng nhìn ba chấm đỏ đang di động về phía nó, ruột gan tan ra, cái xác Kăply trên tay bỗng nhiên nặng như chì.

Nguyên chỉ hơi dễ thở một chút khi ba cái chấm đỏ đến gần và nó thấy những cái chấm đó ngó không giống rồng cho lắm.

Bây giờ thì Nguyên đã biết đó là ba người mặc áo chùng đỏ. Và khi họ lướt ngang qua chỗ nắp của nó để tiến về phía tảng đá thầy Akô Nô ngồi thì nó bỗng sốt nhận ra đó là Tam phù thủy Bạch kỳ lân. Lẽ ra khi nhắc thấy ba chấm đỏ di động đằng xa, Nguyên phải lập tức nghĩ ngay đến các chàng trai tuần tú này, nhưng thiệt tình dù có nằm mơ nó cũng không thể hình dung Tam phù thủy Bạch kỳ lân lại xuất hiện ở chốn này. Theo truyền thuyết ở xứ Lang Bian, núi Lưng Chùng là một huyền thoại, đó là ngọn-núi-không-tùy-ý-muốn, là nơi không ai đến được, thậm chí không biết nó ở đâu và nếu đúng như những gì Nguyên nghe được thì tự cổ chí kim chỉ có Đại tiên ông Mackeno là người duy nhất đến được nơi đó mà thôi. Vậy mà bây giờ, ngoài nó và Kăply ra, còn cả đồng người có mặt ở đây, biểu làm sao nó không ngỡ ngàng cho được.

Rúc chặt trong bụi, Nguyên thò lò mắt dòm ra, mồ hôi chảy ướt trán, cảm thấy sự việc sắp đến hồi quan trọng. Ai đã thuê Bạch kỳ lân đi tìm thầy Akô Nô? Hồng lẽ trù Bastu cho rằng thầy đến đây để giúp đỡ mình hái những quả táo vàng và tìm cách ngăn chặn? Nhưng khi dùng chiếc mặt nạ thần hộ mệnh để kéo dài mạng sống cho Kăply, Bastu chẳng đã tuyên bố hắn tò mò muốn coi thử chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì đó sao? Thiệt ra hắn có sợ cóc gì những chiến binh giữ đền cỡ như mình và Kăply! Những câu hỏi không ngừng gợn lên lần lần trong đầu Nguyên, câu này nối tiếp câu kia, tất cả xoắn vào nhau như mớ bông bong, càng lúc càng rối tí mù.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân đã đến trước tảng đá thầy Akô Nô ngồi, đứng thành một hàng ngang, gậy sừng hươu nắm chặt trên tay. Nguyên hồi hộp muốn nín thở khi thấy thầy Akô Nô dường như không hay biết có người đến bên cạnh, vẫn cầm đầu đùa giỡn, hai chân vừa đập ầm ầm vừa đá vung làm nước văng tung tóe.

Nước bắn cả lên đầu cổ các chàng trai Bạch kỳ lân, những chiếc áo chùng đỏ bị dây nước, thấm lại như tiết gà, cả mái tóc đẹp lẫn tấm khăn choàng trắng tinh bằng lông thú lúc này cũng ướt nhẹp, khiến họ trông giống như vừa từ dưới sông lên.

Nguyên như ngồi trên đồng lửa. Nó nhìn những chàng trai đom đống Bạch kỳ lân sẽ nổi giận dùng đòn trước những trò quá quắt của thầy Akô Nô, nhưng rồi nó thuôn mặt ra khi trông bộ tịch của bọn họ nguội ngất. Họ không phản ứng gì đã đành, hình như cũng không dám cả lấy tay chùi, cứ để mặc nước chảy ròng ròng trên mặt.

Gì thế nhỉ? Nguyên thầm hỏi. Hay là họ biết họ không phải là đối thủ của thầy Akô Nô? Nhưng nếu vậy thì họ nhận lời của trù Bastu làm gì?

Tam phù thủy Bạch kỳ lân giải đáp các thắc mắc trong đầu Nguyên bằng cách đồng loạt cúi đầu thật thấp trước tảng đá, cất giọng lễ phép:

- Chào thầy...

Đôi môi Nguyên lập tức vẽ thành hình chữ O. “Thầy???”, Nguyên khẽ thốt lên, tay chân tê đi, đầu kêu vo vo như có ai vừa đánh rơi một cái chong chóng trong đó.

Thầy Akô Nô bây giờ mới từ từ quay mặt lại.

- Tụi con đây à? - Thầy nhìn các chàng trai Bạch kỳ lân bằng vẻ mặt tươi cười.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân không trả lời, chỉ đưa cặp mắt lo lắng nhìn thầy Akô Nô.

- Tụi con vừa ăn trúng thứ gì mà á khẩu cả đám vậy hả? - Thầy Akô Nô cười hì hì. - Lại đánh thua người ta chứ gì?

Câu hỏi của thầy làm các chàng trai cụp mắt xuống, trông họ tiu nghỉu như các học trò đang chờ trách phạt.

Ra họ là thầy trò thật! Nguyên nhấp nhòm trong bụi cây, lạ lùng nghĩ và cổ mở to mắt hơn nữa.

- Đứng thẳng người lên xem nào! - Thầy Akô Nô cao giọng. - Tụi con đánh thua Baltalon thì việc gì phải rầu rĩ chớ. Bộ tụi con tưởng tên đó là đồ rác rưởi sao?

Masari lí nhí:

- Ngay cả Tứ bắt tử tụi con cũng không làm gì nổi hắn, thưa thầy. Tụi con phải liên thủ với Hắc tinh tinh mới đánh ngang tay với hắn.

- Chẳng sao hết. - Thầy Akô Nô khoát tay. - Tứ bất tử là tổng quản lâu đài Sérôpôk, tài nghệ không phải tầm thường.

Thầy nhòm người dậy, đứng thẳng người trên phiến đá, thò tay cốc đầu Masari một cái:

- Con ngu quá! Nếu tụi con xuống núi đánh đầu trắng đó, chẳng hóa ra cái xứ Lang Biang là một đồng giẻ rách à.

Một thằng nhóc mười tuổi gõ đầu và lên giọng dạy đời một thanh niên hăm bốn, hăm lăm tuổi trông hoạt kê đến mức Nguyên suýt phì cười, nhờ vậy mà nó cảm thấy bớt căng thẳng được một chút.

Thầy lại giơ tay đập bốp lên đầu Pila và Karăm:

- Hai đứa con cũng vậy. Vui vẻ lên. Ta sẽ dạy thêm cho tụi con vài câu thần chú đủ để tụi con đánh cho Baltalon lẫn bò cạp.

Pila nuốt nước bọt, vẫn cúi gầm đầu:

- Hắn chết rồi, thưa thầy.

- Hắn chết rồi thì kệ hắn. - Thầy Akô Nô gầm gừ. - Còn cả đồng tên khác nữa chi. Rồi Tứ bất tử nữa. Tụi con phải bẻ giò mấy con vật bẩn thỉu của hắn để trả thù chứ...

Như một đứa trẻ hiếu thắng, thầy Akô Nô càng nói càng hăng, tay hươ loạn xạ, đến nỗi Nguyên có cảm tưởng nếu các chàng trai Bạch kỳ lân không kịp thời ngăn lại, thầy sẽ đứt hơi mất.

Thầy Akô Nô tiếp tục tuôn một tràng nữa, cho tới khi títt đằng xa, trên con đường Tam phù thủy Bạch kỳ lân vừa đi qua thỉnh thoảng xuất hiện ba chấm đen.

Lần này thì Nguyên đoán ra ngay đó là Tam phù thủy Hắc tinh tinh và một lần nữa nó có cảm giác nó vừa trúng phải bùa Ngốc, đầu óc cứ ngu dần từng phút một.

28. Chương 20 - Phần 2

Năm phút sau, Nguyên còn ù ù cạc cạc hơn nữa khi ba thân hình cao lêu nghêu của Hắc tinh tinh đứng nghiêm trước thầy Akô Nô, khom mình cung kính:

- Chào thầy...

Nguyên đứng lặng người trong bụi cây, mắt nhìn trôn trời ra phía trước và hoàn toàn không tin những gì nó đang trông thấy. Nguyên biết mình không phải là đứa ngu ngốc, nó tin nó có thể nghĩ ra nhiều chuyện trên đời nhưng chắc chắn không bao giờ nó nghĩ ra được rằng Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh đều là học trò của thầy Akô Nô. Đó là sự thật không ai có thể tưởng tượng ra hoặc mơ thấy, ngay cả khi không còn gì để mà mơ nữa. Bây giờ nó mới nhớ đến những gì thằng Suku nói với nó trên đường đến trường trong ngày đi học đầu tiên. Thằng oắt khoe trường đào tạo tài năng Đămri là nơi sản sinh ra những pháp sư và phù thủy lừng danh nhất xứ Lang Biang trong vòng một ngàn năm nay. Giáo chủ Ama Êban, vợ chồng pháp sư K'Rahlan. - Ka Ming, pháp sư K'Srêgơl, pháp sư K'Tul, bà Êmô, kể cả trùm Bastu và các sứ giả khét tiếng của hắn cũng xuất thân tại đây. Chỉ có Tam phù thủy Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân là không phải học sinh trường này. Bữa đó thằng Suku thú nhận là chính nó cũng không biết bọn Tam phù thủy học hành ở đâu. Hóa ra họ là học trò của thầy Akô Nô! Nguyên thở hắt ra, đầu tưng tưng, hơi lo lo khi thấy mình có vẻ bất đầu giống thằng Mom hết sức.

Tam phù thủy Hắc tinh tinh sau khi cất tiếng chào, lập tức đứng im thín thít, tay chân thẳng đuột như còng cổ giống thân cây khô hơn nữa.

Thầy Akô Nô lừ lừ nhìn ba tên học trò mới đến, không nói tiếng nào. Nguyên ngạc nhiên thấy thầy có vẻ ác cảm với bọn Hắc tinh tinh nếu so với thái độ tươi cười lúc thầy gặp các chàng trai Bạch kỳ lân.

- Hay lắm! Hay thiệt là hay!

Mãi một lúc thầy mới nhếch mép, giọng bèn bệt không rõ khen ngợi hay chế giễu và Nguyên thấy rõ Tam phù thủy Hắc tinh tinh đang run lên trong những chiếc áo thụng đen.

Thầy chống hai tay vô hông, hừ giọng:

- Sao? Tụi bay trở về thân tàn ma dại như thế này à?

Tam phù thủy Hắc tinh tinh trả lời bằng cách cúi đầu thấp hơn nữa.

Thầy Akô Nô tung chân đá vào phù thủy đứng giữa, rít lên giận dữ:

- Ngước mặt lên, đồ khốn!

Thầy đá bồi thêm một cái nữa:

- Nói nghe coi! Mấy con giun thối tả của tụi bay đâu rồi?

Lúc đầu Nguyên không hiểu thầy muốn ám chỉ điều gì, đến khi phù thủy Hắc tinh tinh đứng giữa lấp bắp đáp, nó mới biết thầy muốn nói đến ba con hắc xà:

- Thưa thầy... thưa thầy... bọn chúng chết rồi...

Thầy Akô Nô gật gù, lặp lại câu nói đầu tiên bằng giọng đe dọa:

- Hay lắm! Hay thiệt là hay!

- Thưa thầy...

- Thưa cái con khỉ! - Thầy Akô Nô quát ầm. - May mà thiên hạ không biết tụi bay là học trò ta, nếu biết, chắc ta treo cổ tụi tử vì nhục mất.

Phù thủy bên trái lấy hết can đảm ngước mặt lên:

- Thưa thầy... tụi con đụng phải thanh xà bạch xà... mà thầy cũng biết rồi, đó là linh xà...

- Linh cái đầu mày! - Thầy Akô Nô đá đũa học trò vừa lên tiếng một cái “bịch” vào giữa ngực, xằng giọng.

- Biết hai con rắn đó là linh xà thì tránh xa ra, ai bảo tụi bay cậy giỏi sấn vào. Hồng lễ học trò của Akô Nô ngu đến mức không biết hai con ma nhóc Pôcô Pôca đang ở nhà gã Yan Dran sao! Hừm, thiệt tức chết được!

Bị mắng xối xả, Tam phù thủy Hắc tinh tinh im như thóc, lại cúi mặt xuống.

Nhưng thầy Akô Nô không có vẻ gì là sắp buông tha cho ba tên học trò tội nghiệp.

- Thế còn Balibia thì sao? - Thầy gừ gừ. - Hẳn đâu có phải là linh xà linh xiếc gì, nhưng vừa thấy cấm lệnh của hần, tụi bay đã chạy vắt giò lên cổ là sao? Lại là cấm lệnh giả nữa mới nhục chứ!

Phù thủy đứng giữa áp ứng phân trần:

- Balibia là tả hộ pháp của Bastu. Mà... thầy... thầy Ôkô Na không cho tụi con đối đầu với phe Hắc Ám...

Nghe nhắc đến Ôkô Na, thầy Akô Nô thở đánh thượt, giọng buồn bực:

- Ôi, cái lão chết tiệt đó! Vừa ngu ngốc, vừa độc ác, vừa xấu xí, lão chẳng dạy cho học trò được điều gì tử tế. Thiệt tình!

Đang than thở, mắt thầy bỗng quắc lên:

- Thế còn Tứ bất tử? Tụi bay gặp hần, chưa đánh đã sồn ra quần rồi phải không?

Nguyên càng nghe, đầu óc càng quay cuồng: Thầy Ôkô Na nào nữa? Hồng lễ bọn Tam phù thủy có tới hai vị sư phụ? Làm thầy của Tam phù thủy chắc chắn trình độ pháp thuật phải ngang cỡ thầy Akô Nô, thế sao mình chưa bao giờ nghe ai nhắc đến cái tên Ôkô Na lạ hoắc này? Ồ, nhưng tài nghệ siêu đẳng như thầy Akô Nô, trước khi thầy về trường Đămri, mình cũng có nghe tiếng tăm gì đâu!

Mãi nghĩ ngợi, Nguyên không nghe những đối đáp sau đó giữa thầy trò Tam phù thủy. Khi nó dứt ra khỏi mớ bông bong trong đầu, ngược lên, đã thấy bọn Hắc tinh tinh người nào người nấy đang ôm mặt nhăn nhó. Còn thầy Akô Nô thì cười nhạt:

- Lần này ta cho mũi tụi bay lệch qua bên phải. Phạt như vậy là nhẹ tay lắm rồi. Lần sau ta mà ngứa mắt, ta sẽ cho cái mũi tụi bay rụng luôn xuống đất. Liệu hồn đó.

Thầy đá chân vào không khí:

- Cút!

Tam phù thủy Hắc tinh tinh cúi gập mình chào rồi lúi thủi quay lại đường cũ, mũi trum lệch hẳn một bên, tay người nào người nấy vẫn bụm chặt lấy mũi.

- Tụi con cũng về nghỉ đi! - Thầy quay sang các chàng trai Bạch kỳ lân, giọng dịu dàng như thể thầy có thể nói bằng hai thứ giọng khác nhau trong một phút.

Masari có vẻ như chẳng hào hứng gì trước sự trừng phạt thầy Akô Nô dành cho bọn Hắc tinh tinh. Anh nhìn theo ba chấm đen đang thất thểu đằng xa, nhăn nhó:

- Thầy ơi, thầy nặng tay quá...

- Hề hề, ta tưởng ta ra tay như vậy là nhẹ hều đó chứ. - Thầy Akô Nô cười nói, tay xua xua trước mặt như muốn bảo Masari đừng ca cẩm nữa.

Masari không dám hé môi, khẽ liếc sang Pila và Karăm rồi quay lại phía thầy Akô Nô, ngoan ngoãn:

- Thưa thầy, tụi con đi.

Chân mỗi nhừ, Nguyên ngồi bệt xuống cỏ, đưa mắt nhìn theo các chàng trai Bạch kỳ lân đang nổi gót Hắc tinh tinh ra khỏi thung trên con đường khi này, bụng phân vân không biết nên ngồi lì trong bụi hay chạy ra chào thầy.

Đang lưỡng lự, nó bỗng giật bắn khi nghe tiếng thầy Akô Nô vang lên rất rành rọt:

- Ta nghĩ là ngươi chui ra được rồi đó. Thoạt đầu Nguyên không nghĩ là thầy nói với nó. Nó hồi hộp quay đầu nhìn quanh nhưng chẳng thấy một bóng người nào quanh đó. Hay là mình? Hồng lẽ thầy biết mình nấp trong này?

- Ngươi nhón nhác cái gì vậy! Ta nói ngươi đó, K'Brăk! - Tiếng thầy Akô Nô lại oang oang.

Lần này thì Nguyên vội vàng bước ra khỏi chỗ nấp.

Nó chưa kịp lên tiếng chào thì ánh mắt của thầy Akô Nô đã trượt từ mặt nó xuống cái xác của Kăply, mày cau lại:

- Làm gì mà ngươi ôm nó cứng ngắc vậy. Thả nó chỗ bụi cây kia đi!

Nguyên cúi xuống Kăply rồi ngược nhìn thầy Akô Nô, ngơ ngác:

- Thả xuống hả thầy?

- Thì thả xuống chứ ngươi ôm làm gì cho mỏi tay.

Nguyên liền ngồi xổm và sè sè đặt Kăply xuống cỏ, chưa kịp buông tay, thầy Akô Nô đã quát giật:

- Ta bảo ngươi đặt nó chỗ bụi cây kia kia. Chỗ ngươi nấp từ sáng đến giờ đó.

Nguyên không hiểu tại sao thầy Akô Nô lại bắt mình đặt Kăply chỗ đó nhưng nó không hỏi lại, cầm cúi ôm Kăply đi tới chỗ bụi cây khi này, thận trọng đặt xuống. Lúc ngẩng lên, nó bắt gặp cặp mắt của con khỉ Chacha lấp ló sau cành lá nhìn ra.

- Cứ để con khỉ con ở trong đó. Ngươi lại đây ta bảo.

Tiếng thầy Akô Nô vang lên và cái cách thầy nhìn thấy hết mọi thứ làm Nguyên muốn nổi da gà.

Đội trưởng nhóc lại gần, thầy Akô Nô nghiêm trang nói:

- K'Brêt chỉ kéo dài tính mạng được đến trưa mai, và tối nay nếu ta không thuyết phục được lão Ôkô Na ra tay giúp đỡ, nó sẽ vĩnh viễn không còn nhìn thấy mặt trời nữa.

Nguyên cúi đầu:

- Dạ, con hiểu.

Và ở tư thế giống như cam chịu đó, một câu hỏi đột ngột xì ra từ cổ họng nó:

- Ủa, Ôkô Na là ai vậy thầy?

Câu hỏi của Nguyên làm thầy Akô Nô nhăn mặt như vừa nhai phải một hạt sạn

∴ - Lão đó ư? Hừm, đó là một lão già thô tả nhất mà ta được biết. Có thể nói tóm tắt, lão là một cái túi chứa đủ mọi thứ xấu xa. Nói chung là con không nên biết nhiều về lão ta làm gì!

Nguyên tính hỏi có phải Ôkô Na cũng là thầy của Hắc tinh tinh và Bạch kỳ lân không, nhưng nghe thầy Akô Nô nói vậy, nó đành nuốt câu hỏi trở lại vào bụng.

- Người đừng có nghĩ ngợi lung tung, hãy ráng nhớ những gì ta dặn đây nè. - Thầy Akô Nô hắng giọng, mắt nhìn Nguyên chăm chăm như để kiểm tra xem nó có tập trung hay không. - Chiều nay, ngay khi trời vừa tắt nắng, lão Ôkô Na sẽ xuất hiện. Lão sẽ ngồi ngay trên phiến đá ta đang ngồi đây. Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh sẽ đến gặp lão, nghe lão răn dạy, mắng nhiếc và trừng phạt, đại khái là bằng khoảng thời gian mà ta trừng phạt, mắng nhiếc và răn dạy tụi nó. Trong thời gian đó, người cứ nấp trong bụi cây khi này, không được lên tiếng, cũng không được cử động gì hết.

Nguyên nín thở:

- Thế lão có biết con đang nấp trong đó không hả thầy?

- Người nấp ở đâu mà lão chả biết, cái lão tà đạo đó. Nhưng nếu người cứ nín thinh, cũng không có bất cứ hành động gì thì lão sẽ không động đến người. Đó là điều mà ta sẽ thỏa thuận với lão.

Nguyên lại thấp thỏm:

- Thế con phải nấp đến bao lâu hả thầy?

Thầy Akô Nô lừ mắt nhìn Nguyên một cái, thần nhiên tiếp:

- Sau khi lũ học trò giải tán, lão Ôkô Na sẽ tự biến thành con basilic. - Chỗ này, Nguyên hoàn toàn không nghe mình thở, nó vểnh tai lên, ước chi có thêm vài cái tai nữa để nghe cho rõ. - Con basilic sẽ bò đến chỗ K'Brêt để hút nọc độc ra.

Giọng thầy Akô Nô chuyển qua dặn dò:

- Suốt trong thời gian đó, kể từ lúc lão Ôkô Na hóa ra con basilic, người nhớ đeo cặp kiếng pháp thuật của thằng oắt Suku vào.

Nguyên liếm môi:

- Con sẽ nhắm tịt mắt lại cho chắc ăn.

- Điều này mới quan trọng nè. - Thầy Akô Nô đột ngột cao giọng. - Khi con basilic hút xong nọc độc trong người K'Brêt và bỏ đi, con khỉ Chacha phải nhào ra ôm K'Brêt chạy đi liền...

- Sao vậy thầy? - Nếu không đem K'Brêt đi, khi con basilic tiêu hóa xong nọc độc mà nó vừa hút, chắc chắn nó sẽ quay lại tấn công. - Thầy Akô Nô nhìn cái miệng há hốc của Nguyên, thở dài giải thích. - Lão Ôkô Na nếu đã hứa sẽ hút nọc độc cho K'Brêt thì dĩ nhiên lão sẽ làm, nhưng lão coi chuyện sau đó lão mổ chết K'Brêt hay biến nó thành đá là một chuyện hoàn toàn khác, không liên quan gì đến lời hứa kia. Lão ôn dịch này tính khí rất kỳ quặc, vì vậy người phải nhớ kỹ lời ta dặn.

Nguyên dứt mạnh một sợi tóc:

- Thầy ơi, thế con không tự mình ôm K'Brêt chạy đi được sao? Con khỉ Chacha chắc gì đã cẩn thận...

Thầy Akô Nô sờ tay lên đầu Nguyên, nắn tới nắn lui một lúc rồi hừ mũi:

- Ta thấy đầu người cũng mềm đó chứ, đầu có giống cục gạch.

Thầy bỏ tay xuống, “xì” một tiếng:

- Lúc này ta nói gì, hổng lẽ người quên sạch rồi sao? Ta nói là người không được làm bất cứ hành động gì, nghĩa là không động đậy gì hết, chỉ khi nào con Chacha cấp thẳng nhai K’Brêt chạy đi thì người mới được co giò chạy theo, và cố mà chạy cho xa, hiểu chưa?

- Dạ hiểu.

Nguyên gượng gạo đáp, trong khi nó nghĩ là nó không hiểu cái quái gì hết. Đã vậy, nó còn khổ tâm hết sức khi bị đem ra so sánh với cục gạch, tự nhiên nó thấy nó giống thằng Kăply dễ sợ và ý nghĩ đó làm miệng nó như bị ai kéo lệch đi.

- Hiểu rồi thì đi đi. - Thầy Akô Nô phẩy tay về phía bụi cây. - Ta cũng đi đây.

Nguyên nói nhanh, như sợ thầy Akô Nô biến mất:

- Thế tối nay thầy có tới đây không hả thầy? Nó hỏi hả nói thêm, khi thấy thầy Akô Nô có vẻ như sắp sửa lác đầu:

- Thầy tới nha thầy. Có thầy bên cạnh chắc con sẽ đỡ sợ hơn.

- Có lẽ là ta không tới được, K’Brăk à. - Trong khoảnh khắc, giọng thầy Akô Nô chợt chùng xuống, nghe trầm và buồn hiu hắt, thứ giọng không thể nhầm lẫn của người chất chứa nhiều tâm sự nặng nề, và khi thầy thốt ra những lời đó, Nguyên thấy rõ đôi mắt của thầy bỗng nhiên trở nên xa vắng và có vẻ thầy cố tình nhìn đi đâu đó phía trên đầu Nguyên như không muốn nó nhận ra nỗi buồn thăm thẳm của thầy. - Hừm, ta không muốn giáp mặt với lão Ôkô Na. Người biết không, lão và ta giống như là nước với lửa, thậm chí còn hơn thế nữa. Ở đâu có người này thì không có người kia.

Thầy đặt tay lên vai Nguyên, một động tác giống như để sưởi ấm đứa học trò và lấy giọng điềm tĩnh:

- Nhưng người chẳng việc gì phải lo lắng. Nếu người làm đúng theo những gì ta dặn, mọi chuyện ắt sẽ tốt đẹp. Lão Ôkô Na tuy độc ác nhưng dẫu sao lão cũng biết giữ lời. Hà, nếu một ngày nào đó lão thực sự trở thành con người táng tận lương tâm thì ta sẽ liều với lão. Bất quá cả hai đều chết là cùng!

Những câu cuối cùng, giọng của thầy Akô Nô lại trở lại âm sắc ban đầu, ấm ức và phiền muộn, có lẽ hoàn toàn không ý thức, cái kiểu của người tự nhiên rơi vào trạng thái độc thoại với chính mình.

Cái cách thầy cắt ngang câu chuyện cũng rất đáng chú ý. Đang cúi đầu suy tư, Nguyên bỗng nghe vai mình nhẹ hẫng. Nó ngẩng phắt lên, chớp mắt liên hai, ba cái, bàng hoàng thấy phiên đá trước mặt trống trơn.

29. Chương 21 - Phần 1

Chương 21

Lão quái Ôkô Na

Nguyên lại chui vào trong bụi cây, ngồi bệt xuống cỏ, vừa moi lương khô ra nhai, đợi trời tối, vừa vắn vơ nghĩ về những điều xảy ra trong nửa ngày qua, kể từ khi nó đặt chân đến núi Lưng Chùng. Mặt trời chiếu ngay đỉnh đầu nhưng gió thổi luồn vào từ các khe núi khiến không khí trong thung không quá oi bức.

Bây giờ, khi đã bình tĩnh, Nguyên mới nhận ra có cả đồng chuyện nó quên hỏi thầy Akô Nô. Nó quên hỏi làm sao thầy tới được hòn núi này và tới làm gì. Nó nhớ lại, và ngay lập tức nó trả lời được một nửa: Hiển nhiên là thầy tới đây để giúp nó và Kăply, nếu không, việc gì thầy phải cạy cục nhờ cái người mà thầy ghét cay ghét đắng là lão Ôkô Na cứu mạng cho Kăply. Nó chỉ không biết thầy tới đây bằng cách nào thôi. Nguyên nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, óc chợt lóe lên: Đúng rồi, ngay từ đầu thầy đã biết là mình đến núi

Lưng Chùng, chính thầy và bọn Tam phù thủy đã bí mật bám theo sau hai con ngựa bay của Yan Dran để lần được đến đây.

Nguyên dần dần nhớ lại, mắt nó sáng lên từng giây một. Những sự kiện đã trải qua tự động xâu thành chuỗi trong tâm trí nó. Ồ, như vậy là rất nhiều người biết đầu mối dẫn đến núi Lưng Chùng nằm ở họa sĩ Yan Dran. Trùm Bastu và các bộ hạ của hắn không ngừng ép buộc Yan Dran tiết lộ bí quyết vẽ truyền thần dĩ nhiên là nhằm mục đích tạo ra những con phi mã dẫn đường đến hòn núi huyền bí này. Vợ chồng thầy Haifai cũng biết bí mật đó, khi còn là Krazanh và Kim họ đã từng dùng chuyện này để đánh lừa trùm Bastu. Thầy N'Trang Long cũng thế, nếu không thầy đã không nhờ Suku dẫn tụi nó đến chỗ họa sĩ Yan Dran. Cả vợ chồng K'Rahlan - Kaming nữa, khi họ làm một chuyện treó ngoe là cho con trai mình đến thụ giáo một họa sĩ thuộc giáo phái Madagui hẳn là họ đã tính đến mối lợi này. Và cuối cùng là thầy trò Tam phù thủy - những người được lợi nhất trong chuyến đi của Nguyên.

Nguyên chỉ lấy làm lạ là tại sao không ai chịu hé môi cho nó biết về sự liên quan giữa Yan Dran và núi Lưng Chùng. Ngay cả Tam phù thủy Bạch kỳ lân cũng vậy, khi bị Păng Ting gặng hỏi, họ chỉ nói úp úp mở mở, cứ như thể đó là điều cấm kỵ và họ sẽ bị thụt lưỡi nếu nói thẳng ra. Hồng lệ đó là quy định của Hội đồng Lang Bian; chiến binh giữ đền phải tự tìm đường đến núi Lưng Chùng?

Nguyên cũng phát giác ra mình quên hỏi thầy Akô Nô về những quả táo vàng và ngạc nhiên là ngay cả thầy cũng quên mất chuyện đó trong khi chính thầy thừa biết những quả táo đó đối với nó và Kăply có ý nghĩa quan trọng như thế nào. Thế nào rồi mình cũng sẽ gặp lại thầy, tới lúc đó nhất định mình sẽ hỏi. Nguyên nhủ thầm, lúc lắc đầu như cố ghim chặt dự tính đó vào trí nhớ.

Những cây thông lùn vẫn thấp chùn, nhưng lúc này Nguyên thấy những bóng cây trên cỏ đã dài ra gấp đôi. Nó nhìn lại chỗ Kăply nằm, pháp phòng không biết bạn mình có sẽ sống lại như thầy Akô Nô nói hay không. Tự nhiên thấy thương bạn, nó bẻ mấy nhánh lá, chạy lại đắp trên người Kăply rồi chạy về chỗ cũ, bó gối ngồi nhìn trời nhìn đất.

Suốt một hồi lâu, Nguyên chẳng biết làm gì cho bớt sốt ruột. Nó cứ ngồi như vậy, lặng lẽ nhìn nắng, nhìn cây lá, nhìn bóng chiều, lòng bất giác cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Trời dần nhạt nắng, sương bắt đầu đùn lên từ mặt cỏ và gió thổi mạnh hơn. Ở bên trên những ngọn núi đá, những đám mây bị gió xô đẩy, trôi ra và gây rắc rối đi so với buổi sáng.

Nguyên và con Chacha thu lu trong bụi cây, nôn nao chờ đêm xuống. Nguyên đã nói chuyện với Chacha rồi, và mặc dù ánh mắt con Chacha nhìn Nguyên với vẻ rất chi là hiểu biết, Nguyên vẫn không chắc con khỉ nghịch ngợm này có hiểu những gì nó nói hay không.

Có lúc Nguyên nhận ra mình vừa ngủ. Nó vội vàng đập hai tay vô má để cho tỉnh táo nhưng một lát sau những làn gió chiều cù mơn man lên lưng lên cổ nó, y như hồi ở làng Ke bà nó vẫn cù như thế để giúp nó dễ ngủ, làm nó thiếp đi lúc nào không hay.

Nguyên lại giật mình mở mắt ra, lại vỗ lên má, lát sau thì véo tai và ngất lên đùi, để rồi lại chìm vào giấc ngủ dễ dàng hơn, nhiều lần như vậy.

Tới lần không biết thứ bao nhiêu, khi Nguyên mở mắt ra thì bóng đêm đã nhả xuống thung lũng những mảng tối cuối cùng. Nó giật mình đánh mắt về phía vách núi đối diện, thấy lão Ôkô Na đã ngồi trên phiến đá từ hồi nào.

Nguyên ngẩn ra khi thấy những phiến đá chung quanh chỗ lão ngồi đều phát sáng, thứ ánh sáng xanh lè, gây cảm giác lạnh lẽo và rờn rợn. Trong thứ ánh sáng ma quái lập lòe đó, lão Ôkô Na hiện lên như một phiến bản của thần chết. Lão gần như không có thịt, cái đầu lão giống như đầu lâu với hai hốc mắt đen ngòm, xương gò má nhô cao trong khi má lõm vào, hai cánh tay thò ra dưới tay áo thụng của lão rõ ràng là hai khúc xương; nói chung trông lão âm u và tăm tối đến mức nếu trong tay lão là chiếc lưỡi hái của thần chết thì Nguyên cũng không thắc mắc chút nào.

Lê ra Nguyên đã ngất đi nếu không biết trước lão là Ôkô Na, người sẽ cứu mạng cho Kăply trong lát nữa. Nhưng cái hình thù gớm ghiếc của lão vẫn khiến Nguyên không dám nhìn lâu, thậm chí có lúc nó phải nhắm mắt lại như thể cầu nguyện cho mình có đủ gan dạ để không hét lên một cách ngu ngốc hoặc bắt thần lẫn ra xỉu nữa chừng.

Như những bóng ma lướt qua mặt Nguyên, Tam phù thủy Hắc tinh tinh cầm nín tiến về phía vách đá từ con đường ban sáng và khi cả ba đứng ngay ngắn trước mặt lão Ôkô Na, bốn thầy trò họ nom giống nhau đến mức trong phút chốc Nguyên như quên cả sợ hãi, chỉ thấy trong bụng đang trôi lên một cảm giác gì đó như là sự buồn cười khiến nó phải trấn áp một cách khổ sở.

- Các con đây ư?

Tam phù thủy Hắc tinh tinh chưa kịp cất tiếng, lão Ôkô Na đã hỏi, giọng ngọt ngào như phát ra từ một hũ đường.

- Thưa thầy...

Phù thủy đứng giữa nói, giọng nghèn nghẹt như vẫn còn uất ức về chuyện thầy Akô Nô trừng phạt hắn.

- Ta biết. - Lão Ôkô Na hắng giọng. - Nhìn thoáng qua ta đã biết. Chắc lão Akô Nô vừa làm khổ tụi con phải không?

Bọn Hắc tinh tinh không nói gì nhưng vẻ ủ rũ của bọn họ có giá trị còn hơn cả ngàn lần xác nhận.

- Lão đó thiệt chẳng ra gì, chỉ được mỗi cái thù vặt. Mà thiệt ra các con cũng có gây ra chuyện gì phiền phức đâu. - Ôkô Na cười khẩy, càng nói càng cao giọng, đến câu cuối cùng thì gần như lão hét lên. - Lẽ ra lão phải khen thưởng tụi con mới phải chứ!

- Thầy Akô Nô trách tụi con không làm gì được Tứ bất tử...

- Lão thiệt là bá láp. - Lão Ôkô Na hừ mũi, bất bình. - Tứ bất tử đâu phải là thứ dễ xơi.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân xuất hiện ngay vào lúc lão Ôkô Na đang nổi quạu. Và khi bọn họ bước đến trước phiến đá lão ngồi thì cả bọn tá hỏa hững lẩy một cơn bão những lời rửa xả đột ngột dội xuống đầu:

- Mấy thằng khốn kiếp này, tụi bay đi đâu mà bây giờ mới vác mặt tới hả? Hừm, áo đỏ khăn trắng, bánh bao gói! Lại còn đeo chuỗi ngọc nữa chứ! Nói thiệt, tụi bay chẳng làm chuyện gì ra trò ngoài chuyện làm ta xốn mắt kinh khủng.

- Thưa thầy... tụi con...

Thủ lĩnh Masari bối rối nói, trong khi Pila và Karăm rúm người lại.

- Ba đứa bay thiệt chẳng ra gì. - Như không nghe Masari, hoặc nghe mà không thêm hiểu, lão Ôkô Na tiếp tục phun ra những lời đao búa, trông lão hẳn học đến mức Nguyên tự hỏi tại sao lão không phun lửa ra quách cho rồi. - Nói thiệt, lão Akô Nô chỉ đào tạo ra toàn đồ cóc nhái. Hừ, Bạch kỳ lân, cái biệt hiệu hay ho gói! Bạch kỳ lân mà để cho tên nhãi nhép Baltalon đánh văng tuốt lên mây như những cái lông vịt. Thiệt tình!

Masari cười khổ:

- Hắn đã luyện được thần chú Phân thân, thưa thầy.

- Phân thân là cái quái gì chứ! Học trò của Ôkô Na mà sợ loại thần chú lôm côm đó sao! - Đầu lão Ôkô Na lắc lư đầy giận dữ, người yếu bóng vía có thể phát hoảng nghĩ lão là một hài cốt từ dưới mộ đang cựa quậy chui lên và cái cách lão nhe găng đủ ba mươi hai chiếc răng trắng nhớn nom ẩn tượng đến nỗi Nguyên phát run lên đặng sau bụi cây.

Lão Ôkô Na tiếp tục hành hạ Bạch kỳ lân, theo kiểu cách mà xét cho cùng thì giống một cách đáng kinh ngạc với thái độ ác cảm mà thầy Akô Nô dành cho bọn Hắc tinh tinh lúc ban ngày:

- Cả lão Tứ bất tử nhặng nhít kia mà tụi bay cũng đánh không lại nghĩa là sao?

Masari khê liếc Tam phù thủy Hắc tinh tinh, liếm môi với vẻ chịu đựng:

- Thưa thầy, Tứ bất tử đã luyện bốn con vật đến độ xuất thần...

Một lần nữa lão Ôkô Na không để Masari nói hết câu. Lão nhanh nhẩu cướp lời, cái cách chặn họng đầy sốt sắng của lão cho thấy lão không hề chờ đợi các chàng trai Bạch kỳ lân trả lời, lão chỉ dựng lên câu hỏi như

người ta dựng một chiếc bục sân khấu để từ trên đó lão trút xuống đầu các tên đệ tử bất cứ lời lẽ cay độc nào mà lão chợt nghĩ ra:

- Xuất thần cái đầu tụi bay. Mấy con vật nhí nhố đó mà tụi bay đánh không lại thì còn mong gì đối đầu với ai. - Lão ghé mắt nhìn Tam phù thủy Bạch kỳ lân, từ trong bụi cây ngó ra Nguyên nghĩ là lão đang nheo mắt nhưng đôi mắt của lão chỉ là hai cái hốc nên nó chỉ có thể phỏng đoán qua cái nghiêng đầu khinh khỉnh của lão. - Ta không đến nổi quá khắt khe nhưng thiệt sự là ta thấy tụi bay giống y chang ba con gà trống.

Nếu cuộc đối thoại này diễn ra ban ngày và nếu không nấp xa quá, Nguyên tin rằng nó sẽ thấy gương mặt của các chàng trai Bạch kỳ lân đang chuyển màu gạch cua. Điều đó càng dễ tin hơn khi một trong ba phù thủy Hắc tinh tinh đột ngột “híc” lên một tiếng, một dấu hiệu cho biết nếu không vất vả kiềm chế hẳn đã phá ra cười trước so sánh đầy nhạo báng của lão Ôkô Na.

Tam phù thủy Bạch kỳ lân đứng im như tượng, vẻ biết thân biết phận. Nhưng lão Ôkô Na vẫn không để yên. Những cái mũi lệch của đám đệ tử thân yêu phơi ra trước mặt, hể lão không nhìn thì thôi, cứ mỗi lần chạm mắt vào bộ mặt dị dạng của bọn họ, lão như bị đánh thuốc độc.

- Tụi bay sử dụng mấy câu thần chú mèo quào của tụi bay cho ta coi thử nào! - Lão đột ngột rít lên, cánh tay khẳng khiu trở vào Bạch kỳ lân như sẵn sàng đâm thủng bụng lũ học trò.

Masari tính hỏi lại nhưng không dám. Anh vung cây gậy sừng hươu vào tảng đá bên cạnh, những luồng ánh sáng chói lọi từ đầu gậy phụt ra, chạm vào tảng đá kêu đánh “bùng” một tiếng; trong tích tắc khi luồng sáng lịm đi, Nguyên nhìn rõ tảng đá đã tan thành bụi.

- Cái đó kêu là thần chú gì? - Lão Ôkô Na nhếch mép, mặt không lộ cảm xúc, mà nếu có thì không ai có thể nhận ra trên khuôn mặt như ác quỷ của lão.

Masari lí nhí: - Vàng hoa cúc, thưa thầy.

- Pila. - Lão Ôkô Na hất hàm. - Tới phiên người múa may đi.

Một chùm tia sáng tím lóng lánh từ đầu gậy của Pila bắn ra, chói lòa, rực rỡ và cũng như luồng sáng của Masari trước đó, trong nháy mắt đã làm biến mất một tảng đá lớn trên vách núi.

Lão Ôkô Na cười khẩy, nghe giọng cười đó Nguyên tin nếu lão có một khuôn mặt bình thường như mọi người chắc hẳn nó đã thấy môi lão trề ra:

- Cái này là cái gì?

Pila rụt rè:

- Dạ, thần chú Tím hoa cà, thưa thầy.

Cây gậy trên tay Karăm khê rung động, rõ ràng anh đang hồi hộp chờ lão Ôkô Na kêu đến mình. Nhưng lão không thèm liếc mắt đến Karăm. Lão ngửa mặt lên trời, cười ha hả:

- Thiệt là chưa từng thấy. Phải nói là lão Akô Nô dạy học trò hay thiệt... Ha ha ha...

Lão chợt ngưng cười, ánh mắt rớt bộp xuống bọn Bạch kỳ lân, mắc lại ở những khuôn mặt đang giãn giãn vì lo lắng, nói giọng khinh miệt:

- Hừ, Vàng hoa cúc, Tím hoa cà! Đúng là thần chú của lũ gà trống! Còn gì nữa hả tụi bay? Chắc thế nào cũng có ba cái tên ông ọ như Trắng cọng mây, Xanh cọng cỏ chó hả?

Lão thỉnh linh vỗ mạnh tay lên chỗ ngồi làm tảng đá xịt khói tùm lum và mở mắt một miếng lớn, cất tiếng mắng:

- Tụi bay ăn mặc thì đom đống, thần chú thì ủy mị, gậy phép cũng bày đặt màu mè, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ra đòn phải đẹp, tên gọi phải kêu, ba cái thứ nhố nhăng đó chỉ hữu dụng để đi tán gái chứ đánh đám cái cóc khô gì. Hừ, tụi bay thiệt giống lão Akô Nô quá sức. Thầy thì lăng mạn, trò thì chải chuốt, đúng là một lũ vừa hâm vừa ngớ ngẩn.

Nghe lão Ôkô Na mắng sa sả như tát nước, Tam phù thủy Bạch kỳ lân ngậm tăm không dám nói, cũng không cả thở. Nhưng khi lão nói đến câu cuối cùng thì Masari ngẩng phắt lên:

- Thầy chữ tụi con te tua thế nào cũng được, xin thầy đừng nói động đến thầy Akô Nô.

- Ha ha ha... - Phản ứng bất ngờ của Masari khiến lão Ôkô Na giận đến mức chỉ biết bật ra một tràng cười dài, những khớp xương trong người lão kêu lên cọt két như tấm ván bị uốn cong. - Hay lắm! Hay lắm! Thầy trò bênh nhau, đúng là cùng một giuộc. Bộ ta không phải là thầy tụi bay chắc?

Lão Ôkô Na vung tay áo thụng lên, hoàn toàn không báo trước:

- Hồn láo nê!

Một luồng khói đen từ tay áo lão phụt ra, đập thẳng vào mặt Tam phù thủy Bạch kỳ lân. Nguyên giật mình nghe các chàng trai kêu lên một tiếng đau đớn và bắn tung ra xa, ngã chổng gọng trên cỏ như những con diều đứt dây, gậy trên tay văng mỗi nơi một chiếc.

Khi Tam phù thủy Bạch kỳ lân lóp ngóp bò dậy, Nguyên hoảng hồn thấy trên mặt họ máu trào ra như suối từ hai lỗ mũi.

- Hà hà, - lão Ôkô Na cười sằng sặc - Tím hoa cà thì được tích sự gì! Ta cho tụi bay thấy thế nào là Trào máu mũi nê.

Bây giờ Nguyên mới hiểu tại sao Tam phù thủy Bạch kỳ lân lộ vẻ lo lắng khi thấy thầy Akô Nô trừng phạt Hắc tinh tinh. Hẳn họ biết thế nào thầy Ôkô Na cũng sẽ điên lên mà trút giận lên đầu họ.

- Tụi bay còn đứng xớ rớ ở đó hả? - Lão Ôkô Na gầm lên. - Lượm mấy cây gậy đánh chó của tụi bay lên rồi xéo đi cho rảnh!

Như chỉ chờ có thế, các chàng trai Bạch kỳ lân vội vàng nhặt nhanh những chiếc gậy sừng hươu vương vãi trên cỏ, cúi đầu chào lão Ôkô Na rồi quay mình rảo bước, điệu bộ hấp tấp như cố chạy xa một bãi mìn sắp nổ.

Lão Ôkô Na nhìn theo những chàng trai Bạch kỳ lân, phun một bãi nước bọt rồi quay sang bọn Hắc tinh tinh này giờ vẫn im lìm theo dõi mọi diễn biến, giọng hài lòng:

- Ta ra tay như vậy là còn nể mặt lão Akô Nô lắm đó.

Phù thủy Hắc tinh tinh đứng bên trái đưa tay mân mó chiếc mũi lệch, bất bình nói:

- Con nghĩ hình phạt thầy dành cho Bạch kỳ lân chưa tương xứng với những gì tụi con nhận lãnh ở thầy Akô Nô.

- Tại tụi con chưa biết đó thôi. - Lão Ôkô Na an ủi học trò bằng thứ giọng người ta thường dùng để dỗ trẻ con. - Tụi con bị vẹo mũi chỉ là chuyện vặt. Hơn nữa, dù mũi tụi con có thẳng thớm thì ta nghĩ cũng không nhờ thế mà tụi con trở nên đẹp trai hơn.

Lão bật cười hiếm độc:

- Còn bọn Bạch kỳ lân sau khi bị ta dùng thần chú đánh trào máu mũi, tụi nó sẽ mất đi khoảng một phần mười năng lượng pháp thuật. Cái đó mới đáng gọi là trừng phạt.

Lão lại bật cười khan một hồi; nhìn vẻ hoan hỉ của lão Nguyên nghĩ chắc là lão đang tự cho mình điểm mười về cái âm mưu thâm hiểm vừa rồi.

- Nói cho chính xác thì trình độ của tụi con so với Bạch kỳ lân thì ai hơn ai kém? - Lão chột hời, giọng trở lại nghiêm trang.

- Con không biết, thưa thầy. - Phù thủy đứng giữa trầm ngâm đáp.

- Con nghĩ chắc là ngang nhau. - Phù thủy đứng bên phải dè dặt bổ sung.

30. Chương 21 - Phần 2

- Hừm, sao lại có thể như thế được. - Lão Ôkô Na lại đập tay xuống tảng đá và làm mẻ thêm một miếng nữa. - Tài nghệ của tụi con phải cao hơn Bạch kỳ lân chó.

Thấy ba tên học trò không nói gì, lão Ôkô Na có vẻ bực mình:

- Dĩ nhiên là tụi con và Bạch kỳ lân không được phép so tài trực tiếp với nhau. Nhưng như vậy không có nghĩa là không so sánh được. - Cái khung xương của lão lại cựa quậy một cách nóng nảy trong chiếc áo thụng làm phát ra những tiếng răng rắc. - Phe Hắc Ám lúc này như thế nào rồi? Gần đây tụi con có giúp trùm Bastu được chuyện gì đáng kể không? Cứ đem thành tích của tụi con và Bạch kỳ lân ra đo với nhau là biết ngay tụi con cao hơn tụi nó bao nhiêu cái đầu chó.

- Dạ.

Phù thủy đứng giữa mơ hồ đáp. Nguyên có cảm giác hấn cổ tình né tránh những câu trả lời cụ thể, nhất là vụ ba con hắc xà bị tiêu tòng, sợ lão Ôkô Na thêm câu.

Như nhìn xuyên qua đầu học trò, lão Ôkô Na bỗng nói:

- Ta sẽ dạy cho tụi con loại thần chú để đối phó với hai con linh xà ở hồ Ma. Chẳng có gì phức tạp hết. Thậm chí muốn thắng gã tổng quản lâu đài Sêrôpôk cũng không phải là chuyện khó. Nói chung, những gì Bạch kỳ lân không làm được thì tụi con phải làm bằng được.

Trước ánh mắt vui mừng của bọn Hắc tinh tinh, lão Ôkô Na đột ngột tặc lưỡi thay cho dấu chấm hết:

- Bây giờ thì tụi con đi đi. Ta có việc phải làm.

Ở trong bụi cây, Nguyên hồi hộp nhìn theo những bước chân của Tam phù thủy Hắc tinh tinh rồi lại quay về phía tảng đá lão Ôkô Na đang ngồi, cảm thấy trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Suốt cả buổi chiều, Nguyên chờ đợi giây phút này nhưng khi lão Ôkô Na chuẩn bị hóa thành con basilic thì dạ dày nó quặn lại.

Nguyên cuống quýt lôi cặp-kiếng-chống-hóa-đá trong túi ra tròng lên mắt, cảm thấy run sợ hơn nó nghĩ. Thậm chí khi lão Ôkô Na bắt đầu lắc lư trên tảng đá, Nguyên xấu hổ bắt gặp mình đang cố thu nhỏ người lại mặc dù nó thừa hiểu lão biết tổng nó đang nấp trong này.

Trong một thời gian ngắn, Nguyên thấy rõ lão Ôkô Na bắt đầu phình lên và dài ra, chẳng mấy chốc một con rắn lớn thế chỗ của lão che kín cả tảng đá.

Con rắn uốn éo trườn xuống, lừ lừ bò về phía bụi cây. Mặc dù biết con basilic đang đến chỗ cái xác của Kăply để hút nọc độc, Nguyên vẫn dựng tóc gáy khi thấy những khúc mình vàng khè của nó mỗi lúc một quãng đến gần, cứ mỗi lần như thế lại làm phát ra những tiếng lạch bạch như một người đang vỗ tay vào bụng.

Nguyên phải cố hết sức để khỏi ọc ra những gì nó nhét vô bao tử hồi trưa khi ánh mắt nó chạm phải hai cái cánh quái dị trên mình con basilic, cái mào đỏ như máu và dưới đó một chút là cặp mắt hình tam giác đang không ngừng quét tới phía trước những tia sáng trắng như hai chiếc đèn pha.

Con basilic vừa trườn tới chỗ Kăply vừa lúc lắc đầu, ánh mắt nó thỉnh thoảng lại chiếu ngay bụi cây khiến Nguyên khiếp hãi tưởng như cả người đang bị phơi ra trước luồng sáng chói lòa kia. Cuối cùng, Nguyên nhắm nghiền mắt lại, hoàn toàn không tự chủ, rằng trên căn chạt môi dưới để khỏi bắt thần bật ra một tiếng rên, tay nắm chặt tay con khỉ Chacha đang co ro bên cạnh.

Nguyên ngồi rúm người trong bụi cây, không trông thấy con basilic đã hút nọc độc cho Kăply như thế nào, chỉ đến khi nghe tiếng quãng mình của con basilic mỗi lúc một xa, nó mới dám hé hé mắt nhìn.

Không đợi Nguyên nhấc, con Chacha nhào ra khỏi chỗ nấp, ồm ồm Kăply lúc này vẫn chưa động đậy, quay mình vọt đi như tên bắn trên con đường dẫn ra khỏi thung. Vất giơ lên cổ, Nguyên hồi hã chạy theo, nhìn những cây thông lùn lùn vùn vụt lại sau lưng, nó nhớ ra từ bé tới giờ chưa bao giờ nó chạy nhanh đến thế.

Vừa đến chân ngọn đồi trọc, Nguyên tái mặt nghe những tiếng lộp bộp sau lưng, biết con basilic đã tiêu hóa xong chất độc và đang điên cuồng rượt theo.

Người run bắn, Nguyên lao thực mạng về phía trước, chân dẫm bừa lên cánh đồng hoa, cổ bám sát con Chacha đang ôm Kăply phóng như gió trước mặt.

Nguyên chạy và chạy, băng suốt chiều dài cánh đồng, đầu óc gần như mù đi. Tiếng thở phì phì của con basilic càng lúc càng lớn ở sau lưng khiến chân Nguyên đôi lúc như quíu lại, đã mấy lần nó vấp té nhưng gượng dậy được và cầm cổ chạy tiếp, lòng dậy lên ao ước cháy bỏng là được mọc thêm đôi cánh ở dưới chân như mấy con ngựa của Yan Dran.

Từ trong thâm tâm, Nguyên cũng trông chờ sự xuất hiện của thầy Akô Nô, mặc dù nó thừa biết đó là hy vọng hết sức mong manh.

Cho đến khi Nguyên trượt chân té thêm một lần nữa, không biết là lần thứ mấy, người lảo đảo, cặp kiếng của Suku văng đi đâu mất trong khi tiếng khè khè gấp gáp của con basilic đã gần như ở ngay sau gáy thì thiệt tình mà nói, Nguyên đã nghĩ rằng nó không còn sống nữa.

Đúng vào lúc Nguyên không còn nuôi nấng một tia hy vọng nào, thậm chí còn đang nghĩ nên tròng bộ mặt nào để đón nhận cái chết thì nó thấy tay nó bị ai đó nắm chặt và người nó thỉnh thoảng bị nhấc bổng lên.

Thầy Akô Nô? Nguyên reo lên trong đầu và ngược mắt nhìn lên, cảm động muốn khóc khi thấy kẻ đang lôi nó bay trong không là con Chacha. Bây giờ Nguyên mới biết là nó đã té ngay ở nơi bắt đầu cánh đồng hoa và trước mặt nó lúc này là hai con phi mã đang bồn chồn dậm chân thỉnh thoảng trên mặt cỏ ra chiều thúc giục.

Trên lưng một con phi mã, Kăply đang nằm vắt ngang. Bằng một sức mạnh phi thường so với thân hình nhỏ thó của nó, Chacha liệng Nguyên lên lưng con ngựa thứ hai rồi nó tự mình nhảy lên ngồi đằng sau Kăply.

Hai con ngựa lập tức cất mình bay lên không, vừa kịp thoát cú mổ đầy giận dữ của con basilic trong tầm một phân không hơn không kém.

Đêm đó, Nguyên bám lấy cổ ngựa, đánh một giấc mê man, không mộng mị. Thoạt đầu, nó không muốn chớp mắt, với niềm tin nếu hai con phi mã cao hứng bay vòng quanh núi Lưng Chừng như kiểu phi thuyền bay quanh mặt trăng, nó sẽ được tận mắt nhìn thấy một hòn núi nằm lơ lửng giữa trời là như thế nào. Nhưng hoặc là nó quá mệt mỏi sau những gì vừa trải qua, hoặc là có một sức mạnh huyền bí nào đó kéo sụp mí mắt nó, Nguyên đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, hoàn toàn ra ngoài sự nhận thức của nó nhưng phải nói là hết sức thỏa thuê.

Khi Nguyên bị những tia nắng sớm bò trên mặt đánh thức, nó mở mắt ra và sợ đến líu lưỡi khi thấy có người đang nhìn mình mỉm cười.

Thấy nó định nhảy bắn lên, người đó chặn tay lên vai nó, cười hì hì:

- Mà làm gì vậy? Tao đây mà.

Phải một lúc Nguyên mới thôi sững sốt và khi đã hoàn hồn thì đột ngột nó làm một cái chuyện mà không bao giờ nó nghĩ có ngày nó sẽ làm là òa ra khóc. Nó khóc nức nở, khóc ngon lành, vừa khóc vừa rưng rức nói:

- Tiên sư mày, Kăply!

Kăply ôm choàng lấy bạn và đến phiên nó rưng rưng:

Kể tao nghe đi. Tụi mình đang ở đâu? Và tại sao mà tụi mình ở đây?

- Mày... mày... - Nguyên hình hích. - lẽ ra thì mày đã chết rồi... thằng cà chớn...

Kăply đã định trêu bạn, vì thiệt sự thì nó thấy thằng Nguyên bữa nay lạ quá. Đối với Kăply, thằng bạn đại ca của nó mà chịu xì ra nước mắt trông còn hoang đường hơn là con nhỏ trùn sò Păng Tìng chịu xì tiền. Nhưng nghe Nguyên nói vậy, mặt Kăply đỏn ra:

- Mày nói sao? Tao đã chết rồi ư?

Nguyên lấy tay áo quạt nước mắt lẫn nước mũi, trông nó dơ dáy y như thằng K'Tub nhưng vì đang nóng lòng nghe nó trả lời, Kăply cố dìm câu chế nhạo bằng một tiếng khịt mũi âm ỉ.

- Mày còn nhớ lúc tụi mình ở thung lũng Plei Mo không? - Nguyên nhìn bạn bằng cặp mắt đỏ hoe, sứt sịt hỏi.

- À, à, nhớ. - Kăply gãi đầu. - Nhớ chứ. Lúc đó tụi mình nhìn thấy mấy pho tượng bằng đá.

- Rồi con basilic xuất hiện... - Nguyên nhắc.

- Ồ, đúng rồi, con basilic thỉnh linh hiện ra từ phía sau và rượt theo tụi mình. - Kăply vỗ đùi một cái “bốp”, la lên. - A, tao nhớ rồi, nó đã mổ tao một phát đau điếng ngay đùi.

Kăply vén vạt áo lên, ngoái cổ quan sát xem vết cắn nằm ở đâu.

- Đây nè. - Nó xoa xoa tay lên vết thương vẫn còn bầm tím, nhe răng cười. - May mà nọc con basilic không độc...

Nguyên nhìn bạn, thở một hơi dài:

- Nghe đây nè, đồ ngốc. Ở xứ Lang Biang có ba thứ tuyệt độc. Đó là nhựa độc của quả hiến sinh, chất độc trong móng rồng Ouroboros và nọc độc của con basilic. Đó là những loại độc không có thuốc giải. Những ai bị con basilic mổ trúng, chỉ có thể kéo dài mạng sống tối đa là một ngày...

- Cái gì? - Kăply lấp bắp, mặt xám ngoét. - Hồng lè tao sắp chết rồi ư?

- Sắp chết cái con khỉ. - Nguyên mỉm cười. - Từ lúc mày bị con basilic mổ trúng đến nay đã gần ba ngày rồi...

Trước vẻ ngỡ ngàng của Kăply, Nguyên từ từ thuật lại những gì đã xảy đến với tụi nó trong mấy ngày qua.

Xếp bằng trên cỏ, Kăply nghệt mặt hả họng nghe, vẻ đăm đăm như đang nghe một vở kịch truyền thanh với vô số những cung bậc và cao trào: hấp dẫn, căng thẳng và rất nhiều bi lụy, nhất là sau cái chết của chính nó. Kăply cố không ngắt lời bạn, che giấu sự ngứa ngáy bằng cách nóng nẩy bứt những cọng cỏ trong tầm tay và đến khi Nguyên kết thúc câu chuyện thì quanh chỗ Kăply ngồi chỉ còn là mảnh đất trụi.

- Tao không thể hiểu được tại sao trùm Bastu lại tốt với tao như vậy? - Kăply nhăn nhó vò đầu.

- Nghe tao nói đây, Kăply. - Nguyên nghiêm mặt. - Về nguyên tắc, trùm Hắc Ám không bao giờ đối xử tốt với các thành viên của lâu đài K'Rahlan, đặc biệt khi người đó được chọn làm chiến binh giữ đền. Bastu hành động tuy khó hiểu nhưng tất cả đều phục vụ cho những âm mưu thâm kín của hắn thôi.

- Thế mẹ của K'Brêt còn sống à? - Kăply chợt nhớ đến câu chuyện kỳ quái ở hồ Ma.

- Mày cũng biết rồi đó, chim đầu người là một dạng sống dở chết dở. Nếu tụi mình đem về được những quả táo vàng thì lúc đó mới có thể nói tới chuyện bà Ka Lên còn sống hay không.

Kăply quay đầu nhìn quanh:

- Thế đây là núi Lưng Chùng sao? Sao tao hồng thấy một cây táo nào hết vậy?

Nguyên đặt tay lên vai Kăply:

- Ngay bây giờ, tao và mày sẽ đi lòng vòng thăm dò. Dẫu sao, mày sống lại mới là điều quan trọng nhất đối với tao. Còn những quả táo vàng, tao nghĩ sớm muộn gì tụi mình cũng sẽ tìm thấy. Chỉ có điều đáng lo là làm sao vượt qua được sự canh giữ của con rồng Ouroboros, và nhất là đừng chạm trán với lão Ôkô Na thổ tả kia.

Kăply vụt hỏi:

- Mày có nghĩ lão Ôkô Na chính là chủ nhân núi Lưng Chùng không?

- Tao cũng từng nghĩ về điều này. - Nguyên nhún vai. - Nhưng có lẽ là không phải. Chủ nhân núi Lưng Chùng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, có bốn phận trấn áp các thể lực hắc ám. Trong khi đó, lão Ôkô

Na không những cho bọn Hắc tinh tinh đi giúp trùm Bastu mà bản thân lão có thể hóa thành con basilic, một khả năng chỉ có ở các phù thủy hắc ám.

- Hay là thầy Akô Nô? - Kăply cắn môi và trừng trừng nhìn Nguyên, có vẻ sẵn sàng lặn ra xui nếu thằng bạn đại ca của nó gật đầu. - Cũng không phải nốt. - Nguyên thò tay dứt một sợi tóc, lắc đầu nói. - Nếu thầy Akô Nô là chủ nhân núi Lưng Chùng thì với trách nhiệm và trình độ pháp thuật cao tột bậc của thầy không đời nào thầy lại để cho lão Ôkô Na tự tung tự tác như vậy. Có thể thấy thầy cực kỳ căm ghét và ghê tởm lão này nhưng rõ ràng thầy không làm gì được lão. Mà nhớ coi, trong lịch sử xứ Lang Biang, ngoài Tam tiên ra, làm gì có nhân vật nào được coi là ngang ngửa với chủ nhân núi Lưng Chùng. Hoàn toàn không có, đúng không?

- Ồ, đúng... đúng...

Kăply áp ứng đáp, thấy trong những trường hợp cần suy luận rắc rối như thế này, nghĩ ngợi bằng cái đầu của thằng bạn mình vẫn là tốt nhất. Nhưng rồi một thắc mắc chợt chộp lên trong đầu nó:

- Thế chủ nhân núi Lưng Chùng đâu?

- Tại sao bọn người không nghĩ ngài đang đi chơi đâu đó và hiện nay không có mặt ở hòn núi này?

Tiếng thầy Akô Nô vang lên bên trái cánh đồng khiến Nguyên và Kăply quay phắt về phía phát ra tiếng nói, mừng rỡ:

- Chào thầy ạ.

Thầy Akô Nô nhìn Nguyên, cười khì khì:

- Tối hôm qua, ta rất tiếc không làm gì để giúp người được mặc dù biết là người bị con basilic làm cho sợ hãi mất.

Nguyên chớp mắt:

- May mà tụi con đã được hai con phi mã cứu đi, thưa thầy.

- Tốt! Tốt lắm! - Thầy Akô Nô đưa mắt nhìn Kăply, câu nói vừa rồi chính xác là dành cho nó, rồi như thấy chưa đủ, thầy lại gục gặc đầu. - Tốt! Tốt lắm! Rất tốt!

Kăply cúi đầu, giọng xúc động:

- Con không biết phải nói sao để cảm ơn thầy...

- Cảm ơn cái con khỉ! - Thầy Akô Nô sầm mặt. - Nếu người không phải là chiến binh giữ đền đời thứ ba, ta cứu người làm cái cóc gì chứ. Hừm, giả dụ người chỉ là một thằng nhóc bình thường thì ta để người chết ngắc từ lâu rồi, hổng việc gì phải quý lụy lão Ôkô Na cho nhục.

Rõ ràng cứ nhắc đến lão Ôkô Na là thầy nổi xung. Thầy giãy dụa dụa trên hai chân, nói như tát nước vào mặt khiến không chỉ Kăply mà cả Nguyên cũng phát hoảng đến đờ mặt ra.

- Thôi, bỏ qua đi. - Thầy Akô Nô phẩy tay, làm như lão Ôkô Na là một con ruồi đang vo ve đâu đó và thầy đang ra sức đuổi lão đi. - Bây giờ chuyện cần kíp là bọn người phải đi hái mấy quả táo vàng rồi chuồn lẹ khỏi núi Lưng Chùng trước khi chủ nhân hòn núi này kịp tóm cổ bọn người.

Nguyên như người ngủ mê choàng tỉnh:

- Những cây táo đó ở đâu hả thầy? Từ hôm qua đến giờ con hổng thấy chúng đâu hết.

- Bọn người đi theo ta.

Thầy Akô Nô nói và băng băng xông vào giữa cánh đồng hoa.

31. Chương 22 - Phần 1

Chương 22

Rồng Ouroboros

Cuối cánh đồng là những ngọn đồi trọc, nơi Nguyên đã đến rồi. Nhưng thầy Akô Nô không rẽ theo con đường có những cây thông lùn dẫn đến thung lũng hôm qua.

Thầy băng băng quẹo phải, nơi không hề có lối đi. Trong khi Nguyên tò mò chưa biết thầy làm cách nào để vượt qua những bụi rậm toàn loại cây cao ngang ngực với những chiếc lá cứng, dài và nhọn như mũi giáo thì nó bỗng trợn tròn mắt lên: Thầy Akô Nô đi tới đâu, những bụi rậm tự động tách ra tới đó, rất giống với cái cách nhường đường của dãy hàng rào ở công viên Các Thứ Kỵ mà nó và Kăply từng chứng kiến.

Nguyên, Kăply và con Chacha leo đèo bám theo, đến khi những tia nắng mặt trời gần như xuyên thẳng xuống từ trên đỉnh đầu, mọi người đã vòng ra phía sau ngọn đồi. Nguyên ngạc nhiên thấy một vườn cây xanh um đập vào mắt, chưa kịp hỏi, thầy Akô Nô đã quay lại, nói nhỏ:

- Đây là vườn táo.

Về bình tĩnh tuốt khỏi gương mặt Nguyên và Kăply. Hai đứa kiễng chân, căng mắt cố nhìn xem những quả táo vàng nằm ở đâu trên cây nhưng khoảng cách quá xa, tụi nó chẳng nhìn thấy gì.

- Bọn người có thấy bờ đê bao quanh khu vườn không? - Thầy Akô Nô bỗng hỏi.

- Dạ thấy.

- Bọn người có biết đó là cái gì không?

- Dạ không. - Kăply nín thở. - Đó là cái gì hả thầy?

- Rồng Ouroboros đó.

Như bị nhét một đồng cá pha lê vô hòng, Nguyên và Kăply đột nhiên ứ ớ:

- Rồng... Ouro... ro... bo... ros...?

Hai đứa mặt mày xanh lè, kích thích và chiều dài khùng khiếp của con rồng khiến tụi nó thấy tay chân tự nhiên lạnh ngắt như rơi vào một hố băng.

- Một ngàn năm trăm năm trước, con quái này từng canh giữ bộ Long Cừ Vàng ở xứ Mũi Lõ. - Thầy Akô Nô nghiêm trang giải thích. - Nó có hai đầu, khi đầu này ngủ thì đầu kia thức, do đó không ai đột kích hoặc đánh lừa nó được. Chất độc trong móng chân nó lại cực kỳ lợi hại, ai để nó chộp trúng coi như chết chắc.

- Thế làm sao tụi con... tụi con...

Kăply lấp bắp hỏi, vừa nói nó vừa sè sè lùi ra phía sau.

- Người yên tâm, nó chưa phát giác ra chúng ta đâu. - Thầy Akô Nô nhìn Kăply qua khoeo mắt, vẻ chế nhạo.

- Rồng Ouroboros đến nay đã già khom rồi. Trong vòng hai trăm năm trở lại đây, thị lực và thính lực của nó đã không còn bén nhạy nữa. Hiện nay nó chỉ phát hiện được vật lạ trong vòng bán kính năm mươi mét thôi.

Nguyên lo lắng:

- Thầy ơi, ngay cả như vậy tụi con cũng hầu như không có cơ hội nào.

- Người cầm mồi lại đi, đồ thổ đế! Thế mà cũng gọi là chiến binh giữ đền! - Thầy Akô Nô thình lình nổi quạu. - Ta đã nói hết đâu! Nghe cho kỹ nè! Rồng Ouroboros thực ra cũng có nhược điểm. Đây là một trong những bí mật lớn nhất của xứ Lang Biang.

Nguyên và Kăply hồi hộp dán mắt vào mặt thầy Akô Nô, dường như không cả thở. Thậm chí tụi nó tập trung đến mức không biết cả hai đều đưa tay vò đôi tai đến đỏ tấy như muốn sàng lọc lại bộ nghe nhằm chộp bắt vận may mà thầy Akô Nô sắp cung cấp cho tụi nó, dù có thể cái vận may đó nhỏ xíu, không đủ cho một muỗng cà phê.

- Ouroboros là một con rồng bị dị tật bẩm sinh. - Thầy Akô Nô chậm rãi.- Nó chỉ thuận bên trái. Nửa mình bên phải của nó không linh hoạt bằng.

- Con hiểu rồi, thưa thầy. - Nguyên nói, mặt rạn dần ra. - Có phải thầy muốn tụi con xông vào vườn táo lúc cái đầu bên trái của con rồng Ouroboros đã ngủ?

Thầy Akô Nô toét miệng cười:

- Hì hì, ta nghĩ là ta muốn nói vậy đó. Khi bị con quái rượt, bọn người lập tức chạy về bên phải. Và nhớ chạy vòng tròn. Vòng tròn càng nhỏ càng tốt.

- Chi vậy thầy? - Kăply thắc mắc.

- Đừng hỏi nhiều. - Thầy Akô Nô khoát tay. - Nếu bọn người làm đúng theo lời ta, đến một lúc con quái sẽ bất động. Nhưng nó chỉ bất động trong một thời gian ngắn thôi, do đó vừa thấy con quái đứng im, bọn người phải nhanh chóng thoát thân liền.

- Thế còn những quả táo vàng, thưa thầy? - Nguyên chưng hửng. - Tụi con còn phải hái táo nữa chứ!

Thầy Akô Nô bĩu môi:

- Có khoảng hai chục đứa cỡ bọn người cũng dùng hòng rờ vào những quả táo đó được.

Trước ánh mắt dò hỏi của Nguyên và Kăply, thầy chỉ tay vào những tán lá trước mặt, thung thình nói:

- Dĩ nhiên là những quả táo vàng đang ở trên cây. Nhưng chúng dính rất chặt vào cuống lá, chặt đến mức không một ai, cũng không một loại thần chú nào trên thế gian này có thể bứt chúng ra khỏi cây được.

- Sao kỳ vậy thầy? - Kăply lại láu táu hỏi.

Thầy Akô Nô đưa tay xoa xoa chỏm tóc lơ lơ, tặc tặc lưỡi:

- Bọn người không biết đó thôi. Cây táo vàng ở núi Lưng Chùng còn gọi là cây Đời. Số lá cây trong khu vườn này bằng với số người sống ở xứ Lang Biang. Trên mỗi chiếc lá đều có ghi tên một người. Ai chết đi thì dĩ nhiên chiếc lá có ghi tên người đó sẽ rụng xuống. Ai sắp chết thì chiếc lá của họ sẽ khô gần hết, chỉ còn một góc nhỏ còn xanh. Thời gian còn được sống càng ngắn thì phần xanh càng nhỏ.

Nguyên và Kăply há hốc miệng ra nghe, sững sờ và khiếp hãi.

- So với những vận mạng mà vườn táo này nắm giữ, khu rừng tiên tri trên mặt đất chỉ là trò trẻ con. - Thầy Akô Nô vung tay, hào hứng tiếp. - Mỗi cây táo vàng chỉ sinh một quả, được gọi là quả của tri thức, ma thuật và sức mạnh, hạt táo có hình ngôi sao năm cánh, bỏ hạt táo trong túi áo có thể bảo vệ được mạng sống trước mọi hiểm họa.

Lòng Nguyên chùng xuống theo từng câu nói của thầy Akô Nô. Sự thật về vườn táo ở núi Lưng Chùng có lẽ là một bí mật rất ít người biết và dĩ nhiên không ghi trong sách, bằng chứng là nhà thông thái Suku cũng chẳng biết mô tê gì về những điều thầy Akô Nô vừa kể. Và những điều đó khiến Nguyên gần như bị sốc. Nó nhìn thầy Akô Nô, nặng nề hỏi:

- Thế tụi con không có cách gì hái được những quả táo kia hả thầy?

Thầy Akô Nô chưa kịp đáp, Kăply đã ré lên bằng thứ giọng phải nói là xằng hết sức:

- Thầy nói sao ấy chứ. Nếu những quả táo vàng không thể rời khỏi cây thế sao trước đây Đại tiên ông Mackeno đem về được một quả?

- Hối hay lắm! - Thầy Akô Nô nheo mắt nhìn Kăply. - Nhưng ta nhớ ta đâu có nói là không hái được những quả táo đó. Ta chỉ nói là không người nào có khả năng bứt chúng ra khỏi cây thôi. Không một người nào, người hiểu chưa?

- Chưa hiểu! - Khuôn mặt Kăply vẫn khuôn sau chiếc mặt nạ quạu quọ, nó nói như gậy gõ. - Thầy nói vậy hổng lẽ Đại tiên ông Mackeno không phải là người?

- Người cóc biết gì mà cũng làm om sòm. - Kăply quạu khiến thầy Akô Nô đâm quạu theo. - Lão Mackeno đâu có tự tay hái quả táo đó.

- Vậy là ai hử thầy? - Nguyên vội vã cất tiếng, vừa tò mò vừa muốn đập tắt bầu không khí căng thẳng Kăply vừa khuấy lên.

- Đó chính là bầy khỉ Manibum, còn được biết dưới biệt danh những kẻ cướp vui tính. Mỗi ngày, trước khi mặt trời lặn, bao giờ bọn khỉ này cũng kéo đến vườn táo đùa giỡn và hái quả trên cây chơi trò ném nhau. Theo truyền thuyết, bọn khỉ Manibum từng có ơn với phúc thần Kalăm và được ngài ban cho một quyền năng đặc biệt. Đó là trở thành sinh vật duy nhất có thể bắt rơi những quả táo vàng ra khỏi cây Đồi.

Kăply nhần nhó:

- Ngày nào bọn chúng cũng kéo tới quây tung như vậy, chắc vườn táo trụi lủi từ đời tám hoánh rồi...

Thầy Akô Nô nhếch môi:

- Nếu nói như ngươi thì cây Đồi là loại cây tầm thường sao? Ngươi phải biết, cứ mỗi quả táo rụng xuống đất thì ngay ở chỗ cuống cũ một quả táo khác lại mọc ra.

Thầy cười hi hi:

- Trước đây, lão Mackeno lợi dụng lúc nhá nhem hóa thành một con khỉ lẳng lặng chui vào vườn táo, rình bắt được một quả...

Nguyên reo lên:

- Ra là thầy muốn tụi con cầm chân con rồng Ouroboros để con Chacha có thì giờ trà trộn vào bọn khỉ Manibum?

- Chính xác là ta đang nghĩ như vậy đó. - Thầy Akô Nô gật gù, vẻ hài lòng. Chợt thầy trở nên nghiêm trọng, gương mặt trẻ con nhăn lại như làm nũng nhưng nội dung lời dặn dò của thầy khiến Nguyên và Kăply không cảm thấy buồn cười chút nào. - Trước khi bọn ngươi bắt đầu, ta lưu ý một điều tối quan trọng. Đó là bọn ngươi phải kết thúc mọi chuyện trước khi trời sập tối rồi chạy lẹ tới chỗ hai con phi mã, quay về ngay. Nếu bọn ngươi để lão Ôkô Na bắt gặp, mọi chuyện coi như hỏng bét bè be.

Kăply ngó quanh:

- Lão ta hiện đang ở đâu hử thầy?

- Lão là loại người sống về đêm. - Thầy Akô Nô chép miệng. - Cho đến chừng nào trời chưa tối hẳn, lão không đáng sợ với bọn ngươi đâu.

Thầy Akô Nô tự nhiên biến mất trong khi hai đứa trẻ còn bao nhiêu điều chưa kịp hỏi, y như thành linh đột ngột giữa chừng câu chuyện để làm người đối thoại hụt hẫng là thói quen ưa thích của ông thầy trẻ con này.

* * *

Nguyên và Kăply cùng con Chacha giấu mình trong bụi rậm dưới chân đồi, thấp thỏm chong mắt nhìn về phía khu vườn táo. Ở trên cao, mặt trời uể oải nhích xuống từng nấc một như chẳng có việc gì đáng làm hơn là chọc cho bọn trẻ sốt ruột chơi.

- Tao chẳng hiểu tại sao chạy vòng tròn lại làm cho con rồng Ouroboros bất động? - Kăply háng giọng, tin rằng tán gẫu là cách tốt nhất để đốt cháy thời gian.

- Tao cũng hông biết. - Nguyên đăm chiêu, không quên dứt một lút hai, ba sợi tóc. - Nhưng tao nghĩ khi nói như vậy, thầy Akô Nô đã tính toán hết rồi.

Kăply lại băn khoăn:

- Nếu không thuận bên phải, con quái đó có thể không chộp được tụi mình, nhưng nếu nó nổi hứng phun lửa ra thì sao? Chắc tao và mày thành tro quá hà.

- Thầy Akô Nô không nói gì về chuyện này có nghĩa là con rồng Ouroboros sẽ không phun lửa.

- Hổng có con rồng nào là không phun lửa. - Kăply phản đối. - Nhất là với một con rồng có nhiệm vụ canh giữ khu vườn đặc biệt này. Rồng mà không phun lửa chẳng khác nào chó mà không biết sủa.

Nguyên so vai, giọng không tự tin lắm, giống như nó đang thử cắt nghĩa xem tại sao con Ouroboros không xài tới lửa:

- Có thể chính vì vai trò quan trọng của những cây Đời mà rồng Ouroboros không dám phun lửa. Nó sợ sức nóng ảnh hưởng đến đời sống của vườn cây.

Nguyên nói thêm bằng giọng cao hơn:

- Hơn nữa, nó cần quái gì dùng tới lửa khi mà những móng chân cực độc của nó đã là thứ vũ khí hết sức ghê gớm rồi.

Kăply không hỏi nữa, nó thấy sự phân tích của Nguyên không thuyết phục lắm nhưng quả thực thì nó cũng không thấy cách giải thích nào khác hơn.

Kăply ngồi im, lắng nghe gió đi trong bụi cây, mắt nhìn đau đáu vào chỗ con rồng Ouroboros đang nằm bao quanh khu vườn táo, thử hình dung lát nữa con quái vùng dậy và rượt đuổi tụi nó như thế nào. Kăply càng tưởng tượng bụng càng thót lại, bất giác nó nhìn đăm đăm xuống hai cẳng chân mình, như thể nuôi dưỡng một hy vọng mơ hồ về một cặp cánh sẽ bất thần mọc ra ở chỗ nào đó cạnh đầu gối hay nhích xuống một chút về phía dưới, gần gót chân.

“Mọc ra!”, có lúc Kăply bắt gặp mình đang lẩm bẩm như thể đọc thần chú, và dĩ nhiên vì nó chưa học qua một câu thần chú nào như vậy nên chẳng có gì mọc ra ở dưới chân nó hết, và nó lại buồn phiền đưa mắt ngăm ngửa bóng những chiếc lá nhọn in xuống đất thoát dài thoát ngắn do nhánh cây sau lưng nó đóng đưa trong ánh nắng chiều.

- Gần đến giờ rồi!

Kăply giật bắn khi nghe tiếng Nguyên vang lên bên tai. Nó bình tĩnh và lật đật quét mắt về phía khu vườn táo, phát hiện nhiều bóng đen đang nhảy nhót trên các cành cây và nếu nó không nhìn thấy thì những tiếng khọt khẹt văng vẳng trong gió cũng đủ cho nó biết bọn khỉ Manibum đã xuất hiện.

- Tụi mình phải làm gì đây? - Kăply hỏi, cố giữ giọng đừng run.

Nguyên đứng dậy, nói như ra lệnh:

- Phải đến gần con rồng Ouroboros hơn nữa. Con quái đó mà chưa ngóc đầu lên thì tụi mình hổng biết hiện nay cái đầu nào của nó đang thức.

Kăply gần như bị Nguyên lôi về phía trước, mặc dù nếu thẳng bạn đại ca buông tay nó ra thì chắc chắn nó sẽ không bỏ chạy. Nó vẫn đi, chắc thế, nhưng có lẽ là đi từng bước rất ngắn, như kiểu di chuyển của người bị trói chặt hai chân.

Đầu rồng Ouroboros nằm ở mé phải khu vườn, Nguyên và Kăply chỉ nhận ra điều đó khi con quái bất thần ngóc đầu lên. Mặc dù nhận ra cái đầu bên trái đã ngủ, sự mừng rỡ đó vẫn không giúp hai đứa trẻ bớt run khi nhìn thấy vẻ dữ tợn của cái đầu còn lại.

Đó là một cái đầu lân với bờm sư tử. Cặp sừng ngắn, nhọn, cái trán dô, đến đôi mắt tròn quay, to như lục lạc, cái mũi bự chảng, tiếp theo là cái miệng đang há rộng, đỏ lòm viền quanh bởi chòm râu vàng, dài thậm thụt, toàn bộ ngó giống như cái đầu của một quái nhân nghiện rượu, trông càng đáng sợ hơn với một cái đầu khác đang ngáy khò khò ở bên cạnh.

Con Ouroboros đứng vươn mình trên hai chân trước, kéo lên cả một khúc mình dài ở phía sau với những chiếc vẩy trắng lóa như dát bạc và hai đứa trẻ điếng hồn thấy cả khu vực chung quanh kêu âm âm khi nó đứng dậy.

Con rồng quay đầu về phía Nguyên và Kăply, khịt khịt mũi, hơi thở của nó nóng đến mức hai đứa phải liếc mắt xem vật áo trước ngực mình đã cháy thành tro hay chưa.

32. Chương 22 - Phần 2

Kăply cảm thấy sự sợ hãi của mình phản chiếu trong ánh mắt của con rồng Ouroboros và điều đó càng làm nó hãi sợ hơn, đến mức gần như không đứng vững nổi. Nó thêm run vì nghĩ rằng con quái dường như cũng đọc được tâm trạng của nó.

- Nhớ chạy về bên trái...

Kăply nghe tiếng Nguyên thì thảo bên tai. Nó chưa kịp hiểu ra tại sao thầy Akô Nô dặn tụi nó chạy về bên phải mà Nguyên lại kêu nó chạy qua bên trái thì con Ouroboros đã bắt đầu tấn công.

Khúc mình dài ngoằng và to lớn của con Ouroboros không hề là gánh nặng đối với nó. Nó chỉ quăng mình một cái là cái đầu dữ tợn đã ở cách bọn trẻ chừng hơn mười mét.

Hoàn toàn không nhận thức được mình đang làm gì, Kăply quỳnh quáng lao người về phía tay phải và ngay lập tức nó bị Nguyên tóm tay kéo lại.

- Đồ ngu! Bên phải của nó tức là bên trái của mình!

Nguyên gầm gừ và lôi Kăply phóng ngược lại, vừa kịp thoát một cú chụp của con quái, mạnh đến mức đất cỏ bay tứ tung.

Kăply lúc này không biết hồn vía của mình ở đâu. Sự khiếp đảm khiến nó đáng lẽ phải nhanh nhẹn hơn bao giờ hết, lại đột nhiên trở nên mù mịt và chậm chạp như một con gấu vừa thức dậy sau kỳ ngủ đông. Nó máy móc chạy theo Nguyên, như bị cột chặt vào thừng này bằng dây cáp, chuyển động hoàn toàn theo quán tính.

Nguyên kéo Kăply chạy loanh quanh, khổ tâm vì không làm sao thu nhỏ vòng tròn lại trong một thời gian ngắn.

Ở phía sau, con rồng Ouroboros tiếp tục tung ra những cú chụp mãnh liệt bằng chân trước, suýt vồ trúng bọn trẻ mấy lần, trong chốc lát đã cày nát cả một vùng rộng, và khúc mình của nó theo đà rượt đuổi mỗi lúc một dài ra, đến khi Nguyên và Kăply bắt đầu chạy qua vòng thứ hai thì toàn bộ thân mình của con quái đã hiện ra hoàn toàn.

Nguyên và Kăply chạy bán sống bán chết, không dám nhìn thẳng vào con rồng khổng lồ, cũng không đủ thì giờ để quan sát xem con Chacha đã lẫn vào khu vườn táo hay chưa.

Nguyên vừa chạy, vừa né trái né phải, tay vẫn không dám buông Kăply ra. Mồ hôi đầm dề, chảy vô mất cạy xè nó cũng không dám lấy tay lau. Nếu con rồng Ouroboros thuận bên phải, có lẽ mình và Kăply đã bị chụp trúng cả chục lần rồi, Nguyên phập phồng nghĩ và cố thu vòng tròn nhỏ lại, mặc dù cho đến lúc này nó vẫn không hiểu tại sao thầy Akô Nô dặn dò như thế. Vòng tròn càng nhỏ có nghĩa tụi nó càng lúc càng bị con quái vây chặt, đến lúc đó chẳng cần vồ trúng, chỉ cần cuộn tụi nó vào giữa những khúc mình, ép mạnh một cái, con Ouroboros sẽ nghiền tụi nó thành bột một cách dễ dàng.

Đang hoang mang trước viễn ảnh u ám đó, Nguyên bỗng nghe vang lên một tiếng “sực”, cảm thấy bầu không khí chung quanh đột ngột lặng đi, những tiếng động điếc tai do những cú chụp và những cú quất đuôi của con rồng Ouroboros cũng tự nhiên im bật, giống như một cuộn phim thành linh bị mất tiếng.

Nó đánh mắt ra bốn phía, mừng rỡ thấy con rồng Ouroboros đã đứng sững từ hồi nào, móng chân phải đang cắm phập vào khúc đuôi, từ chỗ đó máu đang tuôn ra từng giọt.

- Hay quá! Chạy mau!

Nguyên reo lên, và hấp tấp kéo Kăply len qua những khoảng trống chật hẹp giữa những khoanh mình đồ sộ của con Ouroboros, chạy ra ngoài.

Đến khi cả hai chạy được một đôi xa, đôi môi Kăply mới bắt đầu tìm lại được cảm giác:

- Chuyện gì thế này?

- Con quái đã chụp trúng chính nó. - Nguyên hỏn hỏn giải thích. - Theo như những gì thầy Akô Nô nói thì có lẽ nọc độc của nó đã làm cho nó bị tê liệt trong một lúc.

Kăply ngoái đầu ra sau, lo lắng:

- Thế con Chacha đâu?

- Yên tâm đi! Con khỉ đó còn thông minh, tinh quái gấp mấy lần mình.

Nguyên vừa đáp vừa đánh liều lao vào giữa những bụi cây lá nhọn dưới chân đồi, sung sướng khi thấy chúng tách ra hai bên chừa lối cho tụi nó.

Kăply khâm phục:

- Mày học thần chú này từ hồi nào thế?

- Tao có biết cóc gì đâu. Chắc là thầy Akô Nô đã phù phép sẵn rồi.

Đang nói, Nguyên chợt nghiêm giọng:

- Đứng hờn nữa. Chạy lẹ đi. Trời bắt đầu tối rồi.

Kăply rùng mình một cái rồi nín thinh, lăm lăm chạy. Nó biết Nguyên đang nghĩ đến lão Ôkô Na. Kăply chưa nhìn thấy lão Ôkô Na bao giờ nhưng qua những gì Nguyên kể, nó vẫn có thể hình dung được lão phù thủy đó nham hiểm và độc ác như thế nào. Tối hôm qua, nếu Nguyên không kịp chạy đến chỗ hai con ngựa bay của họa sĩ Yan Dran, bây giờ chắc chiếc lá bốn mạng của thằng K'Brăk trong khu vườn táo đã rụng mất rồi. Chiếc lá ghi tên K'Brăk nhưng người chết lại là Nguyên!

Ý nghĩ đó như một cây gai nhọn ghim vào ngực Kăply, làm ruột gan nó muốn tan ra và nó mím chặt môi, cố rảo bước nhanh hơn.

* * *

Khi Nguyên và Kăply băng hết cánh đồng hoa, trời đã tối mịt, bóng đêm loang ra rất nhanh như có một con bạch tuộc khổng lồ đang nấp đằng sau những đám mây không ngừng phun mực xuống. Dưới ánh sao mờ, tụi nó thở phào thấy con khỉ Chacha đang ngồi thù lù một đồng trên lưng con phi mã.

Không kịp hỏi đến những quả táo vàng, hai đứa vội vàng trèo lên con ngựa thứ hai, lần này thì Nguyên và Kăply ngồi chung với nhau.

Ngay lập tức, hai con phi mã hí lên một tràng dài và cất bồng bốn vó. Nguyên ngoái đầu nhìn xuống, không thấy con rồng Ouroboros đâu, ngay cả thầy Akô Nô và lão Ôkô Na cũng không thấy xuất hiện. Thế còn Bạch kỳ lân và Hắc tinh tinh, bọn họ đang ở đâu há?

Như hôm trước, Nguyên sợ hãi phát hiện con phi mã đang bắt đầu phóng giật cục. Giống như bị một con dê chấn ngang đầu, Nguyên không còn nghĩ ngợi gì được nữa, hai tay bám chặt lấy bờm ngựa trong khi ở phía sau Kăply đang xanh mặt ôm cứng lấy hông nó. Và đến lúc con phi mã chuyển qua kiểu xoay vòng tròn thì cả Nguyên lẫn Kăply đều nhắm tịt mắt.

- Đừng lo. Cứ ôm tao chặt vào!

Nguyên trấn an Kăply bằng giọng lập bập và bị gió đánh bạt đi nên rất khó nghe, nhưng chỉ cần cảm nhận được hơi ấm truyền sang từ tấm lưng rắn chắc của bạn, Kăply vẫn hiểu hết và vòng tay của nó càng siết chặt hơn.

Không biết trải qua bao lâu, tốc độ xoay của con phi mã dần dần chậm lại, như động cơ đến hồi cạn xăng. Kăply hoàn hồn nhận ra nó vẫn chưa rớt khỏi lưng ngựa và nhất là đầu nó vẫn chưa văng khỏi cổ. Nó sung sướng ngúc ngoắc đầu, và nói:

- Ghê quá!

- Lúc đến đây cũng vậy. - Nguyên thở hắt ra. - Đến và đi khỏi núi Lưng Chùng đều phải trải qua những thử thách khủng khiếp này. Có lẽ đó là một kiểu mê lộ...

Kăply xuýt xoa:

- Tao không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu tụi mình không ngồi vững trên lưng ngựa...

Nói chưa dứt câu, Kăply bỗng rú lên thất thanh, và Nguyên điếng hồn, trái tim như ngừng đập khi thấy con Chacha không hiểu nhảy nhót như thế nào mà rớt khỏi lưng con ngựa bay phía trước, lao vùn vụt xuống đất như một mảnh thiên thạch.

Trong khi Nguyên và Kăply còn chưa thoát khỏi nỗi bàng hoàng kinh sợ, con phi mã đã phản ứng rất thần tốc: nó gần như để tự mình rơi xuống và vì con ngựa to gấp mấy chục lần con Chacha nên tốc độ rơi của nó ghê gớm hơn rất nhiều.

Nguyên và Kăply ngoái đầu nhìn xuống nhưng trong thoáng mắt đã không thấy Chacha lẫn con ngựa đâu nữa, cả hai đã hoàn toàn chìm lẫn vào mây mù. Lúc này Nguyên và Kăply không có ao ước nào cháy bỏng hơn là hạ thấp xuống để xem con ngựa kia có cứu được Chacha hay không nhưng con phi mã chở tụi nó dường như chẳng thêm quan tâm đến chuyện vừa xảy ra, vẫn thản nhiên bay tà tà về phía trước.

Đến khi nó luồn qua một, hai rồi năm, sáu đám mây và hạ dần độ cao thì Nguyên và Kăply mới thở ra nhẹ nhõm khi thấy con phi mã khi nãy đang bay lững lờ trước mặt và trên lưng nó con Chacha đang nằm bẹp, hai tay nắm chặt túm lông bờm, và vì Chacha là một con khỉ tinh nghịch nên bộ dạng chết nhất của nó lúc này trông thật là kỳ cục.

Từ trên cao, từng phút một, Nguyên và Kăply trông thấy những ngọn đồi thấp hiện dần ra trong tầm mắt và khi màu tím của hoa sim và những mái nhà tròn như bát úp nổi rõ lên giữa đám lá xanh thì phải nói là hai đứa thấy hồi hộp hết sức.

Êmê, Mua, Păng Ting, Suku, K'Tub, Bolobala, Kan Tô, Tam, Yan Jik và cả lão quản gia Imđi túa hết ra ngoài sân khi hai con phi mã vừa chạm đất.

Trừ lão Imđi và Yan Jik, cả đám lao như bay về phía Nguyên và Kăply và cùng reo lên một tiếng gì đó nghe như tiếng “a” bị kéo dài:

- Aaaaa... aaaa... aaa... aa... a... a... a...

Bây giờ thì bọn trẻ không buồn tò mò xem hai con phi mã chui vào lại trong bức tranh như thế nào nữa, đứa nào đứa nấy tíu tít thi nhau rời chân nắm tay hai nhà thám hiểm, với lo lắng rằng những kẻ vừa trở về từ hòn núi huyền thoại kia nếu không mất miếng thịt nào thì chắc là phải tróc vài miếng da.

Mua lao vào vòng tay Kăply như một hòn đạn, không còn biết mắc cỡ là gì nữa, khóc lên rưng rức:

- Hu hu... K'Brêt, thế là bạn đã sống lại... hu hu...

Kăply đỏ bừng mặt, nhưng nó cũng biết đẩy Mua ra trong lúc này là một hành động cực kỳ ngu ngốc. Hơn nữa, lòng nó cũng đang mềm nhũn, thậm chí nó đang nghĩ giá như mỗi ngày nó có thể chết đi sống lại vài chục lần thì hay biết mấy.

Kăply trân mình chịu trận, bối rối và sung sướng, cùng một lúc.

K'Tub chắc cũng rất muốn ôm lấy Kăply nhưng đã bị Mua nhanh tay giành mất. Nó vòng ra phía sau, đâm thùm thụp vào lưng ông anh, miệng meo xệch:

- Anh K'Brêt! Anh K'Brêt!

Kăply ngượng ngùng khi bao nhiêu cặp mắt đang dồn vào nó, cảm giác như nó nếu không dấn lẹ nổi trên mặt thì cũng mọc thừa ra một cái tai nhưng lạ lùng là nó bắt gặp mình đang muốn trải qua cảm giác đó càng lâu càng tốt.

Ở bên cạnh, như thi đua với Mua, Êmê cũng đang bám cứng lấy Nguyên, chôn sống thẳng này trong vòng tay của nó và ngược chiếc mũi hếch lúc này đang xì nước ra tùm lum vào mặt Nguyên, vừa khóc vừa cười:

- Anh đã trở về rồi... hic hic... may quá... hic hic...

Một lát sau, vừa thở vừa giãy giụa và hỏn hển đáp những câu hỏi không đầu không đuôi của lũ bạn, Nguyên và Kăply đã thấy tụi nó ở trong căn nhà của họa sĩ Yan Dran mà thiệt tình thì hai đứa cũng không nhớ tụi nó đã di chuyển bằng cách nào để vào tới đây.

- Chúc mừng tụi con thắng lợi trở về. - Họa sĩ Yan Dran ngồi trên chiếc ghế quen thuộc, cười nói khi nhìn thấy bộ mặt đỏ ửng đỏ ửng của Nguyên và Kăply. Ông vừa cất tiếng vừa vung cây gươm ngắn như thể giờ tay chào.

- Thắng lợi hả thầy? - Nguyên ngơ ngác, bây giờ nó mới nhớ ra nó chưa kịp kiểm tra xem con Chacha có bắt được quả táo nào không. - Thiệt ra tụi con vẫn chưa nhìn thấy những quả táo vàng, thầy ơi.

Tất cả những người có mặt trong nhà lập tức đứng phắt dậy như chiếc ghế dưới móng thành linh phát hỏa.

- Trời đất ơi! Con vừa nói gì, K'Brăk? - Họa sĩ Yan Dran cào tay lên đầu như muốn làm cho mái tóc bù xù của ông giống tổ quạ hơn nữa. - Tại sao lại như thế được?

Ông rũ người xuống như một miếng cao su, giọng ỉu xìu, hoàn toàn mất hết hơi sức:

- Những con ngựa bay của ta đưa tụi con tới núi Lưng Chùng là để hái táo chứ đâu phải để đi du lịch hả?

Nguyên bối rối đáp, không được tự tin lắm:

- Không phải thế, thưa thầy. Những quả táo vàng có lẽ... đang nằm trong tay con Chacha.

- Chacha, mày trốn đâu rồi, con ranh? - Suku đánh mắt ra cửa, hét ầm. - Có đưa những quả táo ra đây không!

Từ trên mái nhà, một cái đầu thò xuống. Con Chacha kêu khèng khèc, đưa tay gãi đầu sồn sột rồi vung mạnh một cái, hai quả táo vàng bay vù vào trong nhà, rớt ngay dưới chân Nguyên và Kăply.

- Đây rồi, hay quá!

Nguyên reo lên. Nhưng khi nó cúi xuống định nhặt lấy thì một cánh tay khẳng khiu và nhọn nhọn bất thành linh mọc lên từ dưới nền nhà, nhanh nhẹn quơ lấy hai quả táo rồi lặn nhanh như chớp.

- Baltalon!

Cả đồng cái miệng ré lên. Nguyên bất ngờ đến liú cả lưỡi, muốn hét lên nhưng âm thanh không bật ra được, tiếng nói của nó hoàn toàn đã tuột khỏi miệng.

Họa sĩ Yan Dran cũng kinh ngạc đến nhảy dựng. Ông ném cho bọn trẻ một cái nhìn sừng sốt:

- Cái gì thế? Chẳng phải Baltalon đã chết rồi sao?

- Hắn chết rồi, thưa thầy. - Nguyên khó khăn nói, mắt nó tối đi từng giây. - Nhưng một cánh tay của hắn vẫn còn sống.

- Là cánh tay vừa rồi hả con? - Lão Imđi há hốc miệng, khuôn mặt ngựa của lão như vừa bị ai kéo dẫn.

- Ta hiểu rồi. - Yan Dran thở phì một tiếng. - Ta quên là Baltalon đã luyện thành công thần chú Phân thân.

Nguyên sụm người xuống ghế, nhìn bộ dạng của nó tưởng như nó sắp lặn ra xối tới nơi:

- Thế này thì làm sao tụi con dám quay về trường Đămri...

Suku lướt mắt qua những khuôn mặt đưa đám của tụi bạn, tỉnh khô nói:

- Đừng lo, anh K'Brăk. Em sẽ lấy lại những quả táo vàng cho tụi anh.

- Em vừa nói gì? - Kăply quay phắt sang thẳng oắt, kích động tuôn một tràng. - Em sẽ lấy lại giùm tụi anh? Chùng nào hở Suku?

- Ngay bây giờ, anh K'Brê.

Bất chấp ánh mắt nghi ngờ của mọi người đang xoáy vào mình, Suku đáp chắc nịch, y như đó là chuyện quá sức nhỏ nhặt và ngày nào nó cũng làm vài chục lần.

Nói xong, Suku chum môi huyết sáo một tiếng, rất giống cái cách anh em thằng Pôcô Pôca gọi hai con linh xà.

Gần như ngay lập tức, cánh tay góm ghiếc của Baltalon trồi lên ngay chỗ Suku đứng, những ngón quắt queo vẫn đang nắm chặt hai quả táo lúc này.

Trước vẻ mặt thuôn ra của tụi bạn, Suku thần nhiên đón lấy hai quả táo vàng đưa qua cho Nguyên và Kăply, miệng cười hì hì:

- Nhớ cất kỹ à nha.

33. Chương 23

Chương 23

Dì Ka Lên

Lúc bọn trẻ rời khỏi nơi ở của họa sĩ Yan Dran, trời bắt đầu hửng sáng. Không đứa nào cảm thấy mỗi một mặc dù đêm hôm trước tụi nó gần như không chớp mắt phút nào, cả bọn túm tụm lại một chỗ ngồi nghiền cổ nghe Suku kể chuyện nó đã bí mật thu phục và huấn luyện cánh tay của Baltalon như thế nào, và nhất là nghe Nguyên và Kăply thuật lại những gì tụi nó đã trải qua ở núi Lưng Chùng, vừa nghe vừa luôn miệng dậm vào những tiếng hít hà như cái kiêu thêm gia vị vào thức ăn để câu chuyện thêm đậm đà, hấp dẫn.

Sự xuất hiện của thầy Akô Nô và Tam phù thủy ở núi Lưng Chùng khiến bọn trẻ rất ngạc nhiên, nhưng dĩ nhiên không ngạc nhiên bằng mối quan hệ giữa bọn họ với nhau. Đặc biệt, câu chuyện về lão quái Ôkô Na gây cho tụi nó một cảm giác rờn rợn, mặc dù lão đã nhận lời thầy Akô Nô cứu chữa cho Kăply nhưng cứ mừng rỡ đến cảnh lão biến thành con basilic với đôi cánh quái dị và chiếc mào đỏ như máu trên trán, cả bọn như tấm mình trong nỗi sợ hãi, và một cách tự nhiên tụi nó nhớ ngay tới sứ giả Basil ở thung lũng Plei Mo và những hình ảnh ghê rợn đó rõ ràng đã khiến tụi nó thấy người gầy gầy như phát ốm.

Yan Jik dẫn hai con ma nhóc Pôcô, Pôca đi theo bọn Kăply tới tận ngọn đồi nơi hôm trước các vị khách nhìn thấy con sóc có đôi chân vẹt và cái đầu cá nhám.

- Em về đi, Yan Jik. - Nguyên nhìn thẳng oắt, trêu mếu nói. - Em tiễn bọn anh tới đây là được rồi.

- Mai mốt anh sẽ đi học lại chứ, anh K'Brăk? - Yan Jik hỏi, mắt nó đỏ hoe.

- Dĩ nhiên rồi. - Nguyên nói.

- Yan Jik nè. - Êmê nghiêm mặt. - Câu thần chú gì gì đó, em đừng bao giờ đem ra xài nữa nha.

Yan Jik hồn nhiên hỏi lại:

- Câu thần chú gì gì đó là câu thần chú gì hử chị Êmê?

Trong khi Êmê đỏ bừng mặt thì K'Tub cau mặt nạt:

- Mày đừng có giả vờ, Yan Jik. Câu thần chú gì gì đó tức là câu thần chú mà mày dùng để long trọng đón chào tao hôm đầu tiên đó.

- À, đó là thần chú Đứt phứt anh em Pôcô Pôca dạy cho em. - Yan Jik kêu lên, tay vung vẩy cây cọ vẽ. Mặt nó nhăn nhó như thể bị ai đó nắm tai kéo lên. - Không được đâu, chị Êmê. Lão Imdi làm tăng ghê lắm. Em mà không xài câu thần chú đó, lão sẽ đi em sói trán mất.

Nguyên đưa mắt nhìn anh em song sinh Pôcô Pôca đang đứng sau lưng Yan Jik một quãng. Hai con ma nhóc khoảng mười tuổi, mặt mày lầu lỉnh, tay mỗi đứa đều cầm một con rắn, Nguyên nhận ra đó là thanh xà và bạch xà.

- Pôcô, Pôca này. - Nguyên chép miệng nói, không biết đứa nào là Pôcô đứa nào là Pôca. - Tụi em đừng có bày vẽ cho Yan Jik những trò nghịch ngợm nữa nghe chưa. Đừng xúi Yan Jik vẽ những con vật dị dạng nữa. Nếu không, thám tử Eakar sẽ tìm tới đây đó.

Pôcô, Pôca cùng lúc xịu mặt xuống. Và một trong hai đứa nói:

- Tụi em có được ở lại đây nữa đâu. Họa sĩ Yan Dran đuổi tụi em đi rồi.

Păng Ting chớp mắt:

- Thì tụi em quay về hồ Ma.

- Không. - Lần này cả hai đứa đều giãy nảy. - Tụi em sợ lắm. Hồ Ma toàn ma không hà. Tụi em không muốn sống chung với những con ma nữa đâu.

Câu nói của anh em Pôcô Pôca khiến bọn trẻ bất giác đưa mắt ngó nhau. Hồng lê Pôcô, Pôca không biết tụi nó là hai con ma? Kăply cắn môi nghĩ, mắt nhìn chăm chăm hai đứa nhỏ.

- Trời đất! - K'Tub phì cười. - Bộ tụi em tưởng tụi em là...

Nguyên ho một tiếng to như sấm để cắt lời K'Tub, và nói nhanh:

- Không muốn về hồ Ma thì cứ ở lại đây. Nếu tụi em không xúi Yan Jik những chuyện bá láp nữa, thầy Yan Dran sẽ không đuổi tụi em đâu...

- Pôcô Pôca nè. - Bolobala khụt khịt mũi. - Nói thiệt chị hồng biết làm sao phân biệt được đâu là Pôcô, đâu là Pôca...

Thằng bé đứng bên trái huơ con bạch xà một vòng, toét miệng cười:

- Chị nhìn vào con rắn trên tay tụi em ấy. Em là Pôcô, chủ nhân con rắn trắng. Còn đứa cầm con rắn xanh là Pôca, em trai của em...

- Em trai cái đầu mày, Pôcô! - Thằng Pôca ré lên giận dữ. - Tao là em mày hồi nào vậy hả?

Pôcô cười giả lả:

- Không chịu làm em thì thôi, làm gì mày la lối điếc tai vậy!

Pôca dường như chưa hết bực. Mặt nó quạu đeo:

- Lần sau em mà còn xưng hô lung tung như vậy, anh sẽ không bỏ qua đâu đấy.

- Ha ha, buồn cười quá! - Thằng Pôcô hai tay ôm bụng, gập người cười sặc sụa. - Nếu tao không làm anh mày thì mày cũng đừng hòng làm anh tao, Pôca à.

Hai con ma nhóc cãi qua cãi lại sùi bọt mép, đến khi ngược lên đã không thấy bọn Kăply đâu nữa.

- Bọn họ đâu rồi, Yan Jik? - Pôcô ngơ ngác nhìn thẳng oắt.

- Họ đi rồi. - Yan Jik buồn bã đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm con đường mòn lượn quanh chân đồi bây giờ đã vắng hoe, không một bóng người.

Nó chép miệng, cảm khái:

- Không biết bao giờ em mới gặp lại họ.

- Tao biết chỗ họ ở, Yan Jik. - Pôca quay tít con rắn trên tay thành một vệt màu xanh, hãnh diện khoe. - Họ ở trường Đămri. Ngài hiệu trưởng N'Trang Long đã mời tụi tao đến đó một lần.

- Thiệt á? - Yan Jik ngẩn người nhìn Pôca.

Pôca ưỡn ngực ra phía trước:

- Tao xạo mày làm chi. Lần đó nếu tụi tao không ra tay, thằng cha Buriam gì đó đã quậy nát bét cái trường Đămri rồi.

Pôcô hăng hái tiếp lời:

- Mày yên chí đi, Yan Jik. Hôm nào tụi tao sẽ lên dẫn mày đến đó chơi.

Pôcô vừa nói vừa hào hứng vỗ vai Yan Jik và khi nhận ra bàn tay nó bị trượt vào khoảng không, Pôcô mới sực nhớ nếu không có hai con thanh xà bạch xà làm phương tiện, anh em nó không thể chạm vào cơ thể của bất cứ ai và cũng không ai chạm vào người tụi nó được. Còn tại sao lại như vậy thì tụi nó hoàn toàn không hiểu nổi.

* * *

Hồ Ma buổi sáng không đến nỗi quá buồn tẻ như bọn Êmê từng chứng kiến. Nắng dát từng mảnh vàng lên cây cỏ và gió vẫn thổi qua đám lau sậy rậm rạp ven hồ làm phát ra những tiếng sáo vi vu nhưng âm điệu đã không còn nỉ non như chiều mưa hôm trước. Hơn nữa lần này đi ngang hồ Nguyên đã không còn bết cái xác lạnh ngắt của Kăply trên tay, trong túi hai đứa lại có thêm hai quả táo vàng quý giá.

Lúc tụi nó đến nơi, nước hồ Ma vẫn đen kịt và con rùa khổng lồ vẫn kiên trì thi hành nhiệm vụ bằng dáng nằm bất động trên hòn đảo giữa hồ.

Nguyên nói nhỏ vào tai Kăply:

- Lát nữa thế nào tụi mình cũng gặp bà Ka Lên, mẹ của K'Brêt. Mà không được sơ suất đấy...

Nguyên chưa dứt lời, một giọng nói ồm ồm đã mừng rỡ cất lên:

- A, tụi bay đã về rồi đấy à? Có hái được quả táo vàng nào không?

- Có đây.

Nguyên đáp và vui vẻ cho tay vào túi, lấy quả táo của mình ra, vừa nghe tiếng Bolobala thì thào ngay sau gáy:

- Anh K'Brăk... chúng ta chỉ có hai quả...

Nguyên làm như không nghe thấy cô bạn gái, tiếp tục chìa quả táo ra trước mặt:

- Một quả có đủ cho các người không?

Ba con chim đầu người phấn khích đến mức không còn đứng hoài trong bụi cây nữa. Cả ba vội vã liệng ra khỏi chỗ nấp, cánh vỗ rào rào và đáp xuống nhánh cây thấp trước mặt bọn trẻ.

Con chim có cái đầu ông già giương mắt nhìn quả táo trên tay Nguyên, vẻ kích động:

- Đúng là nó rồi. Ta có nghe nói về quả táo này.

Gương mặt người nữ sáng lên:

- Cảm ơn con. Theo ta biết thì một quả táo thừa sức cứu sống tất cả số chim đầu người quanh hồ Ma này.

- Vậy thì các người cầm lấy đi. - Vừa nói Nguyên vừa vươn dài tay ra, giơ quả táo vào sát nhánh cây.

Con chim có gương mặt dữ tợn háo hức vươn cổ ra và há miệng định ngoạm lấy quả táo nhưng đến phút chót không hiểu sao nó lại rụt cổ lại.

- Sao thế? - Nguyên thắc mắc.

- Không được. Bọn ta không thể dùng quả táo này được. - Con chim đưa chân lên gãi gãi bộ râu quai nón, ngập ngừng nói. - Nếu không còn quả táo này, nhóc mày không thể trở thành chiến binh giữ đền thực thụ được đâu.

Nguyên sững người ra, chớp chớp mắt và nhìn sang hai con chim bên cạnh. Bất gặp cái nhìn của Nguyên, cái đầu ông già thổ hất ra, giọng trầm hẳn đi:

- Hẳn nói đúng đấy. Nhóc mày giữ lấy mà dùng.

Ánh mắt người nữ nhìn Nguyên long lanh:

- Bọn ta thiết sự rất cảm kích tấm lòng tốt của con. Nhưng con cũng biết rồi đó, số phận của bọn ta không quan trọng bằng số phận của xứ Lang Biang...

Bolobala lúc đầu có ý ngăn cản Nguyên tặng quả táo vàng cho những con chim đầu người, bây giờ chợt bắt gặp một cảm giác gì đó rất khó tả đang nảy mầm trong lòng mình. Nó nói, hoàn toàn không tự chủ:

- Tụi này còn một quả nữa.

- Ta biết. - Gương mặt dữ tợn cất giọng ồm ồm. - Nhưng trong bọn ngươi có đến hai chiến binh giữ đèn kia mà.

Ông già ngúc ngoắc khuôn mặt đỏ au, Kăply thấy ông làm một động tác gì đó giống như là nhún vai:

- Hồng lẽ bọn ngươi không biết mỗi chiến binh giữ đèn phải ăn trọn một quả táo sao?

Nguyên không ngờ mình lại rơi vào một tình huống khó xử như thế. Nó cứ ngỡ một quả táo là đủ cho cả nó lẫn Kăply. Nó quay sang Êmê, cảm thấy bối rối hơn nó nghĩ:

- Làm sao đây, Êmê?

Êmê trả lời Nguyên bằng cách không trả lời gì cả. Nó nhìn Nguyên nhưng ánh mắt hoang mang của nó dường như trượt đi đâu đó.

Nguyên khẽ liếc K'Tub, tặc lưỡi:

- Nếu không có quả táo này thì những con chim đầu người quanh hồ Ma, cả dì Ka Lên nữa...

- Ai nhắc đến tên ta đó?

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên kèm theo tiếng cánh vỗ phành phạch. Bọn trẻ ngẩng phắt lên, giật mình thấy một con chim đầu người từ xa bay vù tới, đáp mạnh xuống cạnh ba con chim kia làm nhánh cây rung lên bần bật.

Con chim mới đến có gương mặt của một phụ nữ sắc sảo với đôi mắt nhỏ và cặp môi mỏng nhưng những vết hằn trên trán khiến bà trông héo hắt và có vẻ già trước tuổi.

Trong bọn, chỉ có K'Tub và Êmê là biết mặt bà Ka Lên. Khi bà Ka Lên bị sứ giả Badd bắt đi, Êmê mới ba tuổi còn K'Tub vừa chào đời. Nhưng trong phòng bà Êmê có treo những bức chân dung của vợ chồng K'Srêgol và vợ chồng K'Rahlan nên dù bà không lên tiếng, chỉ nhìn thoáng qua, hai đứa nó đã nhận ngay ra bà.

Bà Ka Lên dĩ nhiên không nhận ra bất cứ đứa trẻ nào trong lâu đài K'Rahlan, kể cả K'Brăk và K'Brêt - con trai bà. Bà quét mắt qua những gương mặt, nôn nao lặp lại câu hỏi:

- Ai vừa nhắc đến tên ta, phải không? Ta vừa nghe như thế mà.

Êmê chìa chiếc mũi hếch về phía bà Ka Lên, kêu lên bằng giọng xúc động:

- Dì Ka Lên...

- Dì Ka Lên? - Bà Ka Lên tròn xoe mắt, những chiếc móng bầu chặt lấy cành cây. - Ngươi kêu ta là dì Ka Lên?

Êmê meo máo:

- Con là Êmê đây mà.

- Êmê? - Bà Ka Lên há hốc miệng. - Cha mẹ ơi, con là con gái chị Êmô ư?

- Vâng ạ. - Êmê chỉ tay sang các bạn, giới thiệu bằng giọng nghèn nghẹt. - Đây là K'Tub, con trai cậu K'Tul. Còn đây là K'Brăk, con trai pháp sư K'Rahlan...

- Ô, con đã lớn như thế này rồi sao, K'Brăk. - Bà Ka Lên mừng rỡ reo, đôi cánh vỗ liên hồi như muốn bay bổng lên. - Thiệt là hay quá!

Ngón tay Êmê ngừng lại chỗ Kăply:

- Thưa dì, còn đây là K'Brêt...

Êmê vừa nói vừa hồi hộp quan sát bà Ka Lên, hoảng hồn thấy bà như bị một chứng nhức đầu đột ngột. Bà nhăn mặt một cái, những thớ thịt trên gò má giật giật rồi hoàn toàn không báo trước, bà òa ra khóc như mưa:

- Ôi, con trai ta...

Đôi cánh dang rộng, bà chúi tới trước như muốn ôm lấy Kăply khiến con chim ông già phải xòe cánh cản bà lại để bà khỏi té nhào xuống đất.

Kăply liếc Nguyên, bắt gặp cái trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của thằng này, liền lật đật nhích tới trước một bước và run run mở miệng:

- Mẹ...

- Dì Ka Lên, - Êmê vọt miệng - anh K'Brăk và anh K'Brêt hiện là chiến binh giữ đền đời thứ ba của xứ Lang Biang đó.

Thông tin kịp thời của Êmê ngay lập tức làm dịu đi cơn bão cảm xúc của bà Ka Lên. Bà sụt sịt gơ chân lên tính quẹt nước mắt nhưng sức nhớ bà đang sống trong lồng của một con chim, liền hạ chân xuống, hỏi giọng phấn khích:

- Thật thế sao, Êmê?

- Thật mà, thưa mẹ. - Êmê chưa kịp đáp, Kăply đã vọt miệng, tay hớn hở lôi quả táo trong túi áo chìa ra. - Con đem quả táo này về cho mẹ và...

- Không được ăn quả táo đó, bà Ka Lên. - Con chim ông già cuống quýt nói. - Đó là những quả táo vàng có tác dụng tăng năng lượng pháp thuật cho các chiến binh giữ đền. Chúng ta không thể đụng tới được.

- Ta biết mà. - Bà Ka Lên gật đầu, vui vẻ nói. - Khi nghe Êmê bảo hai đứa nhỏ là chiến binh giữ đền, ta đã biết đây là những quả táo gì rồi...

Bà quay nhìn Kăply, ôn tồn:

- Con không được phung phí như thế, K'Brêt. Ta biết con là đứa con hiếu thảo nhưng đối phó với phe Hắc Ám là chuyện cần thiết hơn.

Bà chớp chớp mắt:

- Con phải ăn quả táo này, rồi sau đó cùng với ba con...

Kăply nói nhanh, làm như thể nói như vậy thì bà Ka Lên sẽ hiểu ngược lại:

- Ba con mất tích mười hai năm nay rồi, thưa mẹ.

- Thế ư? - Trái với sự lo lắng của bọn trẻ, bà Ka Lên lẩm bẩm, vẻ cam chịu, có vẻ như bà đã sẵn sàng đón nhận hung tin này từ lâu. - Ông ấy mất tích à? Mất tích kể như chưa phải là xấu lắm, đúng không con? Dù sao thì mất tích không có nghĩa là đã chết. Ta cũng mất tích mười hai năm nay đó thôi.

Kăply rụt rè chìa quả táo ra lần nữa:

- Vì vậy mà mẹ nên ăn quả táo này. Lúc đó, mẹ sẽ giúp đỡ con và anh K'Brăk...

- Con im đi, K'Brêt! - Rõ ràng là Kăply đã thất bại thảm hại khi cố nhắc lại đề nghị của mình. Bà Ka Lên giận dữ nạt, làm như Kăply vừa xúc phạm bà ghê gớm. - Nếu con thông minh như ta tưởng thì con phải hiểu điều này: Nếu con không ăn quả táo này thì dù có sống lại, ta cũng không giúp được gì cho con đâu. Con và K'Brăk phải trở thành những chiến binh giữ đền thực thụ thì mới có thể báo thù cho ba mẹ, cho vợ chồng K'Rahlan. - Kaming và đem lại thanh bình cho xứ Lang Biang...

Một bầu không khí ngột ngạt kéo dài sau câu nói của bà Ka Lên. Ba con chim đầu người đứng cạnh bà suốt một lúc lâu không tham gia vào cuộc tranh cãi giữa hai mẹ con, bây giờ con chim ông già mới thũng thỉnh lên tiếng:

- Con nên nghe lời mẹ con, K'Brêt à.

Kăply cúi đầu xuống, cố sàng lọc lại những cảm xúc trong lòng. Nó không phải là thằng K'Brêt, vì vậy mẹ của K'Brêt hẳn nhiên không phải là mẹ nó. Nhưng không hiểu sao nó vẫn bắt gặp trong lòng mình một cảm giác là lạ. Có thể vì nó đã ở trong vai thằng K'Brêt quá lâu, đã gắn bó với lâu đài K'Rhalan nói riêng và số phận xứ Lang Biang nói chung chặt chẽ đến mức tự nhiên nó mang trong người một phần tình cảm của thằng K'Brêt. Kăply biết nếu bây giờ bà Ka Lên và những con chim đầu người khác không ăn quả táo này thì có thể họ sẽ không còn cơ hội nào để trở lại thành người được nữa, cũng có nghĩa chẳng bao lâu họ sẽ chết hẳn và trở thành những cư dân của hồ Ma. Ý nghĩ đó khiến Kăply cảm thấy bất nhẫn, lòng nó dâng lên một nỗi xót thương mà từ trước đến giờ nó chưa từng trải qua.

Một cái gì rơi trên vai đánh “bộp” làm Kăply choàng tỉnh. Nó quay đầu nhìn quanh quất, há hốc miệng khi trông thấy một quả táo vàng đang lăn lóc trên mặt đất.

Kăply đánh mắt qua bên cạnh, thấy quả táo trên tay Nguyên vẫn còn đó. Như vậy đây là quả táo khác. Mọi người giương mắt ra nhìn quả táo, sững sốt đến mức không ai nghĩ đến chuyện nhặt lên cho tới khi thằng Suku chợt ré lên một tiếng và ngược mắt lên ngọn cây trên đầu, hét ầm:

- Chacha! Mày lén lút làm trò gì đấy hả?

* * *

Bọn trẻ đi theo đường cũ đến giữa trưa thì tới thung lũng Plei Mo. Vẫn những vách đá xanh đen phủ đầy dây leo và các loại rêu xám bao quanh bước chân khiến tụi nó rùng mình bắt gặp lại cái cảm giác đang rơi vào một thế giới bị ruồng bỏ. Lúc đi qua con đường dẫn ra khỏi thung lũng, mặc dù không muốn, bọn trẻ vẫn hồi hộp đưa mắt nhìn pho tượng mục Basil đứng cheo leo bên vách núi. Trông mục hoàn toàn cô độc, nhưng cái tư thế đứng chồm trên hai chân như gợi lại một thời gieo rắc kinh hoàng khiến mục vẫn toát ra một nét gì đó thật đáng sợ.

Bà Ka Lên không theo Kăply trở về lâu đài K'Rahlan dù bà đã thoát khỏi tay thần chết và trở lại hình dáng bình thường trước sự reo mừng của bọn trẻ. Những con chim đầu người khác cũng vậy. Sống quá lâu trong lồng chim, họ không thể hoạt động giống như người bình thường ngay được. Bọn ta cần ít nhất là một tháng để hồi phục và thích nghi trước khi quay về nhà. Không giấu được vẻ buồn rầu, bà Ka Lên đã thử dài cho biết như vậy lúc bọn trẻ rời khỏi hồ Ma.

Bây giờ nhớ lại, Kăply vẫn cảm thấy lâng lâng sung sướng và thiết tình lúc nhìn sự hân hoan trên mặt từng người sau khi trút bỏ lồng chim, Kăply nghe rất rõ trái tim nó đang từng bừng ca hát. Nó biết ơn vô cùng sự lấu cá của con Chacha mặc dù sau khi ném quả táo vàng xuống đất, con khỉ con đã trốn mất tiêu, mặc cho Suku gào đến toạc cả cổ họng.

Suốt dọc đường đi, bọn trẻ cứ bàn tán mãi về con Chacha, không biết thiết ra thì nó đã hái bao nhiêu quả táo vàng, và lo lắng liệu sự tham lam quá quắt của nó rốt cuộc có sẽ khiến nó bị Hội đồng tối cao Lang Biang treo cổ lên hay không.

Nóng lòng về nhà, bọn trẻ đi rất nhanh, dù vẫn không ngừng trò chuyện. Lúc đi ngang khu rừng tiên tri, Kăply sực nhớ đến chiếc lá màu đỏ hôm nọ, liền cho tay vào túi mò mẫm.

- Hà hà. - Kăply hươu qua hươu lại chiếc lá trên tay trước mặt Suku, cười nhạo. - Suku nè. Em cứ khẳng định đây là khu rừng tiên tri thật nhưng theo anh, khu rừng này chắc cũng là khu rừng giả quá hà.

Suku lúc lắc lông tóc trước trán cho nó chạy qua chạy lại:

- Trộn động đất hôm nọ không thể là giả, anh K'Brêt.

Kăply dài môi ra:

- Uy tín của một khu rừng tiên tri không phải ở chỗ nó động đất hay không động đất mà ở chỗ nó tiên tri có chính xác hay không thôi.

Kăply đưa chiếc lá lên sát mắt, cười khi khi:

- Chắc em quên rồi. Để anh đọc lại cho em nghe nha: “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lưng Chùng... nhưng... nhưng...”.

Như bị một quả táo chẹn ngang họng, Kăply kẹt cứng ở chỗ chữ “nhưng”, không làm sao phun nốt câu nói ra được.

- Gì thế, K’Brêt? - Mua trở mắt nhìn Kăply, tò mò xen lẫn lo âu.

- Lạ quá, Mua à. - Kăply ngần ngợ đáp, vẫn không rời mắt khỏi chiếc lá. - Mua còn giữ chiếc lá của Mua không. Mua lấy ra xem đi.

Không chỉ Mua, cả đồng lứa hấp tấp cho tay vào túi sau câu nói của Kăply. Tất nhiên không phải đứa nào cũng tìm thấy chiếc lá của mình. Chỉ có Nguyên, Êmê, Păng Ting và Bolobala là còn giữ lại chiếc lá hôm nọ. Chiếc lá của Mua đã rơi khỏi tay nó ngay phút đầu tiên, lúc nó sợ hãi nhìn thấy dòng chữ tiên tri u ám. Còn bọn con trai, trừ Nguyên và Kăply, hoặc là đã làm mất hoặc đã ném chiếc lá đi đâu đó và thiệt tình là tụi nó cũng không nhớ đã ném ở đâu.

Cũng như Kăply khi này, Nguyên và tụi Êmê tròn xoe mắt khi nhìn vào chiếc lá trên tay. Những chiếc lá vẫn đỏ tươi như vừa rời khỏi cành, nhưng điều đó không đáng kinh ngạc bằng những gì tụi nó đọc thấy trên mặt lá. Vẫn dòng chữ cũ “Trong bọn người, có kẻ sẽ chết trước khi đến được núi Lưng Chùng” nhưng bây giờ bỗng có thêm một đoạn phía sau “nhưng sẽ sống lại sau khi rời khỏi hòn núi đó”.

- Lạ thiệt đó nha. - Păng Ting sững sốt nói. - Hôm trước đâu có dòng chữ này.

Thằng K’Tub nhảy tung tưng và hấp tấp chìa tay ra:

- Chị Păng Ting! Đưa em mượn xem đi!

Nó giở mắt vào chiếc lá, hét ầm:

- Đúng rồi, hôm trước không hề có câu này.

Một phút sau, tất cả những đứa còn lại đều được xem dòng chữ kỳ lạ trên những chiếc lá tiên tri.

Kan Tô bĩu môi “xì” một tiếng:

- Nếu dòng chữ này hiện ra sau khi K’Brêt sống lại thì đâu có thể gọi là tiên tri.

- Không hẳn thế đâu, anh Kan Tô. - Suku đóng đũa đôi mắt sáng. - Có thể dòng chữ đó hiện ra trước khi anh K’Brăk và anh K’Brêt đặt chân lên núi Lưng Chùng nhưng chúng ta đã không lấy ra xem.

- Trời đất, mày nói gì thế, Suku! - K’Tub ré lên. - Hồng lẽ lâu lâu mình phải lôi chiếc lá ra nghiên cứu, xem nó có nổi hứng thêm thất gì không hay sao?

- Đúng là vậy đó, K’Tub. - Suku gật đầu, thản nhiên. - Mày sẽ không ngạc nhiên nếu mày nhớ ra kẻ cai quản khu rừng tiên tri chính là ác thần Mituyn, một vị thần có tính khí kỳ quặc nhất trong các vị thần...

Đang nói, Suku phải dừng lại để gỡ những sợi tóc vướng ngang miệng. Rồi nó hất mạnh đầu để những lọn tóc trước trán không đâm vào mắt, nhưng ngay lập tức nó cảm thấy hết sức bối rối khi lần đầu tiên trong đời những lọn tóc bỗng nhiên không thềm trượt qua một bên mà cứ đâm thẳng vào mắt nó một cách ngang ngạnh.

K’Tub khoái chí nhìn thằng Suku loay hoay với mớ tóc, chưa kịp mở miệng trêu đã cảm thấy cổ nhột nhạt, liền đưa tay lên mò mẫm và nhặt được một túm tóc.

Ở bên cạnh, tụi Kăply cũng đang luống cuống gỡ những lọn tóc không biết từ đâu bay tới dính đầy đầu, ngực, bụng và cả hai chân.

Nguyên hét lên, hai tay vẫn đang sờ soạng khắp người:

- Balibia.

Bọn trẻ giật mình ngược lên, hãi hùng thấy tóc bay đầy trong không trung. Và khi ánh mắt tụi nó chạm phải những bàn tay máu đỏ tươi, đầy sát khí, được khảm vào những thân cây to bên đường không biết từ bao giờ thì đứa nào đứa nấy cảm thấy trái tim gần như muốn vọt ra ngoài.

Cả bọn đứng tùm vào nhau, nhón nhác dòm quanh. Êmê níu tay Nguyên và Kăply, giọng căng thẳng:

- Hai anh phải cẩn thận với hai quả táo. Hắn sẽ đánh cướp đấy.

Giọng Êmê nhỏ xiu, còn tệ hơn một lời thì thầm nhưng vẫn không lọt khỏi tai Balibia.

- Ta đã đến đây rồi thì bọn người có muốn cẩn thận cũng không được đâu.

Giọng cười hăng hắc của hắn vọng ra từ trong rừng và cùng với tiếng nói, tả hộ pháp Hắc Âm lừ lừ tiến ra, lần này trong hình dáng thật của hắn, với chiếc áo choàng bằng tóc quần bên ngoài áo thụng đen, xâu chuỗi rằng người trên cổ lúc lắc theo từng bước đi.

Bolobala trừng trừng nhìn Balibia:

- Bọn người hồng sợ Đại phù thủy Păng Sur sao mà đón đường bọn ta?

Balibia nhếch mép, chân vẫn không ngừng bước:

- Bọn người đừng có đem Nhị tiên ra dọa ta! Khôn hồn thì đưa hai quả táo vàng ra đây!

Suku rón rén bước tới sau lưng Nguyên và Kăply, nói khẽ:

- Hai anh ăn quách hai quả táo đi. Lúc đó, chẳng sợ gì tên Balibia này nữa.

- Nhưng thầy N'Trang Long bảo hái đem về mà. - Nguyên phân vân đáp. - Thầy có bảo tụi anh ăn dọc đường đâu.

Đằng trước mặt, Balibia lại buông ra một tràng cười ròn rợn:

- Bọn người xì xầm cái gì đó. Hừm, bây giờ có muốn nhét hai quả táo đó vô bụng cũng đã muộn rồi.

Nói xong, Balibia vung tay lên, lập tức một bàn tay máu khổng lồ xuất hiện ngay trên đầu hắn, chồm vờn đầy đe dọa.

Trong khi bọn trẻ chĩa tay ra phía trước chuẩn bị một trận sống mái thì Balibia khẽ rung người một cái. Bàn tay máu thay vì chụp xuống thì lại quạt ngang. Một cơn lốc dậy lên, mạnh đến mức những thân cây quanh đó bị uốn cong đi, lá rụng rào rào, còn bọn trẻ gần như bị lột truồng khi những vạt áo chùng bị cuốn lên kêu phàn phật, và từ trong khung cảnh hỗn loạn đó, hai quả táo vàng trong túi Nguyên và Kăply rơi ra, lăn tròn trên cỏ.

Bọn trẻ chưa kịp nhìn thấy gì thì Balibia đã phẩy tay. Hai quả táo như bị một sức hút vô hình, bay vọt về phía Balibia đang xòe tay đợi sẵn.

- Chết rồi! Hai quả táo!

Thoáng thấy hai chấm màu vàng bay về phía đối phương, Suku hốt hoảng ré lên. Lúc này nó muốn sai cánh tay của Baltalon đi giết lại hai quả táo cũng không còn kịp nữa. Kêu lên một tiếng, nó đứng đực ra, mặt héo đi, cảm thấy rõ rệt trái tim nó đang rơi xuống đâu đó chỗ dạ dày, nhưng cũng có thể là vẫn còn rơi xuống nữa.

34. Chương 24

Chương 24

Thủ lĩnh ánh sáng

Hai tay xòe ra trước ngực, Balibia ngửa mặt lên trời cười sảng sặc. Hắn khoái chí quá. Khoái chí đến mức nhắm tịt hai mắt lại mà cười cho đã. Hắn không nghĩ việc đoạt lấy hai quả táo vàng lại dễ dàng đến thế. Hắn cười, cười mãi, vai rung rung, cái đầu trọc cũng rung rung.

Nhưng rồi đột nhiên hắn ngưng cười. Đang phấn khích, hắn chợt lạnh người nhận ra không có quả táo nào bay vào tay hắn. Cái gì thế nhỉ? Lẽ ra mình đã chụp được hai quả táo trong tay rồi mới phải chứ!

Balibia mở choàng mắt ra, thấy cách đó một quãng có một lão già gầy khẳng gầy kheo, mặt mày nhăn nhoe héo úa như quả táo khô, đang đứng tựa lưng vào gốc cây nhìn hẩn mỉm cười. Tay lão rõ ràng đang cầm hai quả táo vàng.

- Badd! - Balibia ré lên, tức muốn xịt khói lỗ tai. - Trả hai quả táo lại cho ta.

Sứ giả Badd khê cựa quậy cánh tay phải. Lập tức cả chục quả cầu pha lê xuất hiện bay lòng vòng quanh thân hình ốm nhom của lão, vừa bay vừa phát ra những tia sáng lóng lánh.

- Hà hà, đâu có đơn giản thế. - Badd cười khùng khục. - Người hỏi những quả cầu của ta xem chúng có đồng ý không.

- Đồ phản phúc! - Balibia nghiêng răng trèo treo. - Lát nữa thế nào ngài cũng đến đây róc thịt người.

Badd cười hề hề:

- Chẳng ăn thua gì rồi. Ta gầy như cái que thế này, làm gì có thịt mà róc với chả róc!

- Thế thì ta bẻ xương người!

Balibia gầm lên. Tiếng gầm chưa dứt bàn tay máu của hắn đã chụp xuống đầu Badd như một tia chớp đỏ.

- Người chẳng làm gì được ta đâu, Balibia!

Sứ giả thứ nhất của phe Hắc Ám cười khẩy, khinh khỉnh nói, cùng lúc hai trong cả chục quả cầu của lão tách ra, vọt thẳng lên cao, đâm sầm vào bàn tay máu của đối phương.

Bàn tay máu gặp khắc tinh, không sa xuống được, cứ ngúc ngoắc cách đầu Badd vài mét, dùng dằng một lúc rồi bị đẩy dần lên cao.

Bọn Kăply nín thở theo dõi trận quyết đấu giữa hai tay tổ Hắc Ám, trán từ từ dãn ra. Tụi nó đã từng chứng kiến tả hộ pháp Balibia và sứ giả Badd đối đầu cách đây mấy ngày, biết chắc Balibia không thể thắng nổi thần chú Nảy nở tựa lửa của Badd. Nhưng dù kết quả cuối cùng có thế nào đi nữa, khả năng thu hồi hai quả táo vàng của tụi nó cũng rất mong manh. Viễn ảnh đó khiến lòng dạ tụi nó rối bời, niềm vui thoát chết dưới bàn tay máu bỗng chốc nguội ngất.

- Làm sao đây, Suku? - Kăply cụng đầu vào tai thẳng nhóc, lo lắng hỏi.

- Em chưa nghĩ ra cách nào, anh K'Brêt. - Suku tắc lưỡi. - Cánh tay Baltalon không thể lọt qua hàng rào những quả cầu pha lê của sứ giả Badd được.

- Nhưng với lão Badd, chúng ta còn hy vọng thương lượng. Nếu Balibia đoạt được hai quả táo đó thì chúng ta vô phương lấy lại.

Nguyên nói xen vào, mắt vẫn không ngừng theo dõi cuộc quyết đấu trước mặt. Da xám như chì, bộ mặt của Balibia giống như đeo mặt nạ, không lộ cảm xúc gì nhưng hai hàm răng hẩn cứ chốc chốc lại nghiêng vào nhau ken kết cho thấy hẩn đang điên tiết tột độ.

- Hà hà. - Sứ giả Badd thốt lên một tràng cười dài, giọng nhạo báng. - Bàn tay máu của người có vẻ thích hợp với chuyện rửa bát hơn là đánh nhau...

- Chưa chắc!

Có tiếng đáp trả nhưng tiếng nói đó rõ ràng không phải phát ra từ miệng tả hộ pháp Balibia. Cả sứ giả Badd lẫn bọn Kăply hấp tấp quay phắt lại phía bìa rừng, sững sốt khi thấy một Balibia khác đang lững thững bước ra.

Balibia thứ hai vừa đến nơi, phất tay áo một cái làm hiện ra trên đầu một bàn tay đỏ lôm y hệt bàn tay máu của gã Balibia đến trước.

- Sao lại có đến hai Balibia, K'Brăk? - Tam trở mắt. - Hay là trong này có một người do Buriăk hóa ra?

Kan Tô nhìn Nguyên, ngơ ngác:

- Hôm trước chính mày bảo Balibia và Buriăk là một người kia mà!

- Có lẽ là tao nhầm. - Nguyên lẩm bẩm, ánh mắt đi qua đi lại giữa hai gã Balibia, đầu xoay như chong chóng.

- Thế ai mới là Balibia thật hử anh? - K'Tub níu tay Nguyên, giọng háo hức.

Nguyên cắn môi:

- Có lẽ gã Balibia xuất hiện trước là Balibia thật...

Êmê hăng giọng:

- Ánh mắt của Balibia thật lúc bình thường trông không có gì khác lạ, chỉ khi nào giận dữ mới phát ra màu đỏ. Còn ánh mắt của Balibia giả, tức là Buriäk, lúc nào cũng đỏ rực.

- Không đúng đâu, chị Êmê! - Suku tắc lưỡi. - Em đã quan sát kỹ rồi. Từ khi xuất hiện đến giờ, ánh mắt của Balibia không hề có chút sắc đỏ. Nếu em đoán không lầm thì Balibia thật bao giờ cũng xuất hiện với cầm lệnh bàn tay máu và những lọn tóc đi kèm.

Mua há hốc miệng:

- Hồng lẽ đến hôm nay chúng ta mới lần đầu gặp Balibia thật, còn trước giờ chỉ gặp toàn Balibia giả?

Như để xác nhận sự phỏng đoán của bọn trẻ, gã Balibia xuất hiện trước phần nộ hét vang:

- Buriäk! Ta chỉ dẫn người cách tu luyện bàn tay máu đâu phải để người giả dạng ta mọi lúc mọi nơi hử?

- Ủa, - gã Balibia thứ hai, tức Buriäk, cười hềnh hếch - ta tưởng vụ này bọn ta đã thỏa thuận với nhau rồi kia mà. Ngay cả ngài cũng đồng ý là khi nào người bận việc ta sẽ dùng thân phận tả hộ pháp...

- Câm mồm! - Balibia hét sùi bọt mép. - Ta đang ở thù lù trước mặt người đây mà người còn muốn làm Balibia, thế là cái quái gì hử?

- Thôi được rồi. Hừ, ta nghĩ làm Balibia thì có gì là hay kia chứ.

Buriäk đầu cúi và cùng với câu nói, hình dáng hắn từ từ biến đổi, trong chốc lát đã hiện nguyên hình một con người nhỏ thó, da dẻ và quần áo mốc thối, dơ bẩn như một tên ăn xin, nhìn hắn bao giờ bọn trẻ cũng có cảm giác như nhìn qua một tấm kính bẩn. Chỉ có bàn tay máu là vẫn còn chập chờn trên đầu hắn.

Hắn chiếu ánh mắt đỏ rực vào Balibia, đánh giọng nói:

- Để ta giúp người xóa sổ tên phản bội này!

Nhanh như chớp, bàn tay máu của hắn quật mạnh xuống đầu sứ giả Badd. Như đã đề phòng từ trước, hai quả cầu khác của Badd bay vọt lên, chặn bàn tay máu của Buriäk lại. Từ khi Buriäk xuất hiện, Badd không hề mở miệng để tập trung năng lượng cho cuộc tử chiến mà lão biết là rất gay go.

Quả như Badd lo lắng, lần này bốn quả cầu của lão không thể chống nổi hai bàn tay máu của Balibia và Buriäk, mắt lão tròn trĩnh khi thấy bốn quả cầu bị ép xuống từng tắc một.

Lại hai quả cầu nữa bay lên, rồi hai quả nữa, nhưng bọn trẻ thấy rõ Badd vẫn không sao lấy lại được thế cân bằng. Lão chỉ trì hoãn được sự thất bại nhưng không thể ngăn được sức ép càng lúc càng mãnh liệt của hai bàn tay máu lúc này bỗng nặng như hai quả núi.

Và đến khi thấy lão tung nốt hai quả cầu cuối cùng lên không mà vẫn không có vẻ gì sẽ cầm cự nổi với Balibia và Buriäk, vóc người gầy gò hom hem của lão rung bần bật như một cái que sẵn sàng gãy ngang bất cứ lúc nào, bọn Käply bắt đầu cảm thấy hoang mang.

Êmê ném cho Nguyên một cái nhìn u ám:

- Badd có sẽ lật ngược tình thế được không, anh K'Bräk?

Câu hỏi của Êmê như cái kẹp dây phơi, kẹp chặt đôi môi Nguyên lại. Nó lúng túng đánh mắt sang Suku.

Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Nguyên, thẳng oắt thở một hơi dài thượt:

- Badd coi như tiêu tùng rồi. Khi Balibia và Buriăk liên tay, nhất là cùng sử dụng bàn tay máu, ở xứ Lang Biang này chỉ có các đại phù thủy như thầy N'Trang Long hay thầy Akô Nô họa may mới chống cự nổi.

K'Tub nhú mảy:

- Thế sao khi này lão Badd chỉ cần hai quả cầu đã có thể đánh lui được bàn tay máu của Balibia?

Suku nhìn K'Tub bằng ánh mắt của thầy giáo nhìn đứa học trò chậm hiểu:

- Bởi vì lúc đó toàn bộ năng lượng của lão dồn cả vào hai quả cầu. Bây giờ nhìn bề ngoài, chúng ta thấy lão huy động đến mười quả cầu, chia ra chống đỡ mỗi bên năm quả, tưởng là mạnh hơn, trong khi thực ra sức mạnh của năm quả bây giờ chỉ ngang với một quả hồi nãy thôi.

Tràng cười đắc ý của tả hộ pháp Balibia cất lên cất ngang tiếng thì thầm của bọn trẻ:

- Ha ha ha. Đến lúc này mà người còn chưa chịu đưa hai quả táo ra để chuộc mạng mình sao?

Êmê nhìn ra, thấy lão Badd tóc tai rối bù, hơi thở gấp và cạn, như sắp đứt hơi tới nơi. Nó nôn nóng lướt mắt qua tụi bạn:

- Hay chúng ta cùng xông vào giúp lão Badd một tay!

- Việc quái gì phải giúp lão, chị Êmê! - K'Tub phản đối. - Bộ chị quên lão là thủ phạm hãm hại ba mẹ anh K'Brêt rồi sao?

- Bây giờ không phải là lúc nhắc đến chuyện đó, K'Tub. - Êmê tặc lưỡi. - Chúng ta phải nghĩ đến việc đoạt lại hai quả táo vàng đã!

- Đồ ngu! - Bọn trẻ cãi nhau chưa ngã ngũ, đã nghe lão Badd quát ầm. - Tụi bay muốn chết hết cả lũ hay sao mà định xông vào!

Bọn trẻ ngớ ra, không ngờ lão Badd đang chống đỡ cật lực với đối phương mà vẫn nghe thấy những gì tụi nó nói tận đằng xa. Tụi nó chưa hết ngạc nhiên, bỗng nghe Badd quát tiếp:

- Đón lấy này!

Hai chấm màu vàng thành linh vọt ra khỏi tay lão, bay vèo về phía bọn Kăply. Lão Badd nhanh, Balibia còn nhanh hơn. Như đã đoán ra hành động này của Badd từ trước, hấn quơ tay một cái, bàn tay máu trên không đột ngột dài ra, chụp xuống hai quả táo.

Ngay lúc đó, tất cả những người ở hiện trường chợt thấy mắt mình hoa lên. Một tấm lưới bạc không biết từ đâu bay tới, cuộn lấy hai quả táo. Tả hộ pháp Balibia ré lên thẳng thốt khi bàn tay máu của hắn vừa chạm vào tấm lưới bạc đã vắng ngược trở lại như chạm phải vách sắt:

- Thần chú kim cương!

* * *

Một bóng người đứng sững ở bìa rừng không biết từ lúc nào. Căn cứ vào vóc dáng tầm thước, chiếc áo chùng màu mỡ gà khoác bên ngoài và tấm sa mỏng màu xanh ngọc che ngang mặt, bọn trẻ khiếp hãi nhận ra đó là trùm Hắc Ám. Cả bọn bất giác thối lui một bước, cả người tê dại như vừa bị ai đóng một cây cọc xuyên từ đỉnh đầu đến gót chân. Kăply cảm thấy đầu óc mình lúc này rất giống một miếng bọt biển thấm dầm nổi kinh hoàng mà nó không biết làm cách nào để vắt cho khô. Điều duy nhất mà nó có thể làm trong lúc này là bước lui một bước, đứng nép sau lưng thằng bạn đại ca của nó.

- Tiêu rồi, anh K'Brêt. - Tiếng thằng K'Tub sợ hãi xát vào tai Kăply càng làm nó thêm quíu. - Những quả táo này mà rơi vào tay trùm Bastu thì tai họa không biết đâu mà lường.

Như bị thôi miên, Kăply mở to mắt, trừng trừng nhìn trùm Hắc Ám qua khe hở giữa Nguyên và K'Tub, cố nhớ lại câu chuyện Nguyên đã kể cho nó nghe về chiếc mặt nạ thần hộ mệnh. Trùm Bastu đã luyện được thần chú kim cương thì đâu có coi chiến binh giữ đèn ra cái đỉnh gì. Hắn đã từng kéo dài mạng sống cho Kăply, dĩ nhiên hắn cũng chẳng thêm tước đoạt những quả táo vàng này làm gì. Chắc là hắn sẽ trả những quả táo này lại cho nó và Nguyên, đợi hai đứa nó trở thành những chiến binh giữ đèn thực thụ rồi, lúc đó

Như thể một cuộc đấu pháo, Mã sát tinh một mình quần thảo với hai bàn tay máu trên cái nền những tiếng nổ mỗi lúc một kinh hồn. Nếu còn đủ bình tĩnh, Kăp lý sẽ nhận thấy chỉ trong một phút mà nó đã đưa tay chặn ngực tới năm lần. Hai bàn tay nó, và những đứa khác cũng vậy, đi qua đi lại giữa tai và ngực liên tục như đang thực hiện những chuyến bay khứ hồi gấp gáp.

Balibia và Buriăk có vẻ như không chống chọi nổi với Mã sát tinh. Hai bàn tay máu cứ bọt đi sau mỗi cuộc tấn công hung hãn của con ngựa trắng, bây giờ đã bắt đầu nhợt nhạt giống như bàn tay của xác chết.

- Khoan đã!

Thình lình, Balibia hét lên. Và hấn bắn vọt người ra xa, hỏn hển hỏi:

- Thực ra người là ai?

Sứ giả Badd nheo mắt:

- Thế người nghĩ ta là ai?

- Chắc chắn người không phải là Badd.

Buriăk tranh thủ cơ hội hai bên đối đáp cũng thu bàn tay máu lại, lẩn tuốt ra sau một gốc cây to. Hấn thò gương mặt mốc thếch ra khỏi gốc cây, hoang mang nói:

- Trên đời này chỉ có một người duy nhất biết sử dụng thần chú Mã sát tinh. Đó là K'Rahlan.

Balibia hừ giọng:

- Nhưng K'Rahlan đã chết mười ba năm nay rồi.

- Người xem đây, Balibia.

Badd nhếch môi ngạo nghễ nói và lão khê rùng mình. Trước những ánh mắt chăm chú đang đổ dồn vào lão, thân hình Badd từ từ mập ra, cao lên, những nếp nhăn trên mặt biến mất, từ một lão già ho hen như sắp chui vô quan tài, lão bỗng hóa thành một người đàn ông cường tráng, mũi to, mày rậm, cái miệng rộng với đôi môi dày toát ra vẻ quả quyết, cương nghị.

Đôi mắt Balibia như đứng tròng. Hấn hỏi, môi run run:

- Hổng lẽ người... còn... còn sống sao, K'Rahlan?

Đằng xa, bọn Kăp lý hoàn toàn không tin vào mắt mình. Thủ lĩnh phe Ánh Sáng bị trùm Bastu và năm tên phù thủy hắc ám vây đánh và giết chết mười ba năm về trước bây giờ bất thần xuất hiện dưới lốt của sứ giả thứ nhất phe Hắc Ám quả là chuyện không ai tưởng tượng nổi, ngay cả trong những giấc mơ táo tợn nhất.

Êmê và K'Tub sau thoáng ngỡ ngàng, cùng hoan hỉ reo:

- Cậu K'Rahlan!

Tiếng kêu của hai bạn khiến Nguyên sực tỉnh, ngay lập tức nó biết nó phải làm gì.

- Ba. - Nguyên ngoác miệng cổ rống thật to.

K'Rahlan từ từ quay mặt về phía bọn trẻ, giọng cố nén xúc động:

- Con giỏi lắm, con trai ba. Cả các bạn con nữa, các con thật là tuyệt.

Giọng ông chột nghiêm lại:

- Nhưng bây giờ thì các con chạy đi. Nghe lời ta, chạy nhanh đi...

Balibia hét lên, cắt ngang lời K'Rahlan:

- Người đã làm gì Badd rồi, K'Rahlan?

- Badd ư? - K'Rahlan nhún vai. - Hấn đã đến một nơi thật yên tĩnh...

- Người không định nói hấn đã chết đó chứ?

- Rất tiếc là ta định nói như vậy đó, Balibia. - Giọng thủ lĩnh phe Ánh Sáng lạnh lùng. - Badd hiện đang ở cùng một chỗ với Baltalon và Basil.

Balibia quay phắt sang Bastu, mặt xám như tro:

- Thừa ngài...

Trùm Hắc Ám giơ một cánh tay lên:

- Ta biết ta phải làm gì, Balibia.

Hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của mọi người, nói xong Bastu đột ngột quay sang phía bọn trẻ, ánh mắt sáng quắc của hắn chiếu thẳng vào mặt Nguyên và Kăply như hai ngọn đèn khiến hai đứa bất giác bủn rủn cả tay chân.

Chưa kịp nghĩ ra nên làm gì, Nguyên và Kăply đã thấy Bastu phất tay một cái, ngay lập tức hai đứa cảm thấy quái hàm của mình như bị ai kéo mạnh. Hai đứa há hốc miệng ra, hoàn toàn không tự chủ.

- Bastu! Người dám...

K'Rahlan thét lên và Mã sát tinh lao xuống đầu trùm Hắc Ám nhanh như điện xẹt.

Trước cú bổ nhào khủng khiếp của con ngựa trắng, Bastu chỉ ve vẩy mấy ngón tay một cách hờ hững. Như một trò ảo thuật, hai quả táo vàng từ trong tấm lưới lần gọn vào lòng bàn tay hắn, còn tấm lưới thì phình to ra như một bức màn bằng bạc, bay lên chắn ngay trên đầu.

Bọn Kăply quên mất nguy hiểm, hồi hộp căng mắt dòm. Thầy N'Trang Long từng nói cho tụi nó biết thần chú sát tinh là thần chú siêu đẳng nhất của phe Ánh Sáng, phe Hắc Ám và giáo phái Madagui, chỉ lãnh tụ tối cao của mỗi phe phái mới được phép tu luyện. Qua tấm gương lưu trữ, nhiều đứa trong tụi nó đã được chứng kiến sức tàn phá khủng khiếp của Điều sát tinh, thủ phạm biến các siêu phù thủy Krazanh và Kim thành một cặp vợ-chồng-hai-trong-một. Uy lực của Mã sát tinh nếu không hơn thì chắc chắn cũng không kém Điều sát tinh, Kăply hồi hộp nủ bụng, nếu không thần chú này vừa rồi đã chẳng làm cho cả hộ pháp Balibia và sứ giả Buriăk xiểng liểng đến thế. Nhưng lần này, thần chú sát tinh đựng phải thần chú kim cương, xưa nay vẫn được truyền tụng là thần chú vô địch. Hồng lẽ... Kăply không dám nghĩ tiếp, và cũng không có thì giờ để nghĩ tiếp: Ở trước mặt nó, con ngựa trắng đã chạm vào tấm lưới bạc.

Tất cả bọn trẻ đều cuống quýt bùm chặt hai tai, chờ một tiếng nổ kinh thiên động địa để lăn tròn ra đất. Nhưng rốt cuộc chẳng có một âm thanh nào phát ra sau cú va chạm kia. Như trong một cuốn phim câm, Mã sát tinh vừa va phải tấm lưới đã lộn ngược một vòng và văng tuốt ra xa, êm ru như va phải một bức tường bằng bông.

"Thôi rồi!", Kăply vừa than thầm trong bụng đã sững sốt thấy hai quả táo vàng từ tay trùm Bastu bắn tới như hai hòn đạn và chui tọt vào hai cái miệng há rộng từ nãy đến giờ của nó và Nguyên.

Kăply cảm nhận rất rõ quả táo vừa chui vô miệng liền bốc lên một mùi thơm kỳ lạ nhưng nó chưa kịp hít hết mùi thơm đó vào lồng ngực thì quả táo đã lật đật lăn qua cuống họng, chui tọt xuống dạ dày, trơn tuột và nhanh như thể đó không phải là quả táo mà là một con thần lằn đang cuống cuồng chạy trốn.

Cùng lúc đó, Kăply phát hiện ra quái hàm của nó đã cử động được. Nó tính buột ra một tiếng kêu, bỗng thấy có vật gì vương vướng nơi cổ. Nó lo lắng thò hai ngón tay vào mò mẫm và lôi ra thứ gì đó giống như một ngôi sao năm cánh. Nó chưa kịp ngạc nhiên đã nhớ ngay tới lời nói của thầy Akô Nô: Hạt của quả táo vàng có hình ngôi sao năm cánh, bỏ hạt táo trong túi áo có thể bảo vệ được mạng sống trước mọi hiểm họa.

Kăply lập tức nhét hạt táo vào túi áo chùng, quay sang bên cạnh thấy Nguyên cũng vừa rút tay ra khỏi túi.

- Chúc mừng hai anh nha. - Suku toét miệng cười nói. - Như vậy thì thầy N'Trang Long đâu có trách hai anh về vụ này được.

Thằng K'Tub vỗ tay bôm bốp:

- Hay quá! Bây giờ thì hai anh có thể giúp pháp sư K'Rahlan một tay để đối phó với trùm Hắc Ám được rồi.

- Ủa, - Êmê ngúc ngoắc chiếc mũi hếch, giọng như mơ ngủ - tại sao trùm Hắc Ám lại giúp anh K'Brăk và anh K'Brêt nuốt hai quả táo há?

- Chị quên trùm Bastu đã nói gì hôm trước rồi sao, chị Êmê. - Păng Ting nhún vai. - Hắc nói hắc muốn coi thử chiến binh giữ đền là thứ quái vật gì. Hắc bảo Bajaraka và Pô Palay sợ chiến binh giữ đền chứ hắc có sợ.

- Hắc ngạo mạn như vậy có lẽ do hắc ỷ vào thần chú kim cương. - Bolobala rầu rĩ tiếp lời. - Mã sát tinh của thủ lĩnh K'Rahlan còn không làm gì nổi hắc thì K'Brăk và K'Brêt có ăn hai quả táo này vào cũng chẳng ăn thua gì.

Nguyên và Kăply nghe hết những lời bàn luận của tụi bạn nhưng không cách gì mở miệng được. Cơ thể tụi nó thoát nóng thoát lạnh như đang ngâm mình trong một cái bồn tắm mà nhiệt độ thay đổi đột ngột và liên tục từ 00 qua 1000 rồi ngược lại.

Mồ hôi vừa túa ra trên trán, cả hai đã tức khắc run cầm cập. Mặt mày nhăn nhúm và trắng bệch, nom Nguyên và Kăply đau đớn như đang bị một chất độc cực mạnh hành hạ.

Balibia, Buriăk và K'Rahlan thoát đầu không hiểu hành động của trùm Hắc Ám có dụng ý gì, cứ trở mắt ra nhìn Nguyên và Kăply.

Bây giờ thì K'Rahlan đã có vẻ hết kiên nhẫn. Môi ông run run:

- Bastu... người vừa cho bọn trẻ ăn... quả gì vậy?

Buriăk cười hiềm độc:

- Ta thì ta nghĩ đó là quả hiến sinh.

Như bị rần mẩn, K'Rahlan và bọn trẻ gần như nhảy dựng lên.

- Người vừa nói gì, Buriăk? - K'Rahlan cắn môi muốn bật máu, ánh mắt như xuyên thủng gã Buriăk đang thò nửa người ra sau gốc cây.

- Người cũng biết rồi mà, K'Rahlan. - Buriăk cười hê hê. - Chỉ có nhựa độc của quả hiến sinh mới có thể làm lục phủ ngũ tạng của con người ta nát bét và mặt mày thoát xanh thoát đỏ thể thôi. Hà hà, đây là một trong ba thứ độc bất trị...

- Nói láo! - Suku vung nắm tay nhỏ xíu về phía Buriăk, quát lớn. - Người cóc biết gì về các loại độc mà cũng bày đặt nói lung tung.

- Thằng nhãi ngu ngốc kia! - Buriăk trợn đôi mắt đỏ khé nhìn Suku. - Nếu người thiệt sự chưa mắt hết thần trí thì người thử quay nhìn hai đứa bạn của người đi. Có phải là chúng sắp chết rồi không?

Hắc quét mắt qua Nguyên và Kăply, sung sướng kêu lên:

- Đó, nhìn gương mặt chúng kia! Chúng đã... đã...

Buriăk không có cơ hội nói hết câu. Ngay lúc đó, giống như kẻ thành linh ra khỏi một trận ốm, khuôn mặt của Nguyên và Kăply sáng bừng lên, cơ thể cũng thôi co giật. Và đến khi hai đứa mở mắt ra thì mọi người đều nhận thấy ánh mắt của tụi nó hoàn toàn khác hẳn trước đây mấy phút. Êmê mừng rỡ khi thấy đôi mắt của Nguyên và Kăply lúc này sáng lấp lánh, trông oai phong không kém gì đôi mắt của pháp sư K'Tul. Nó lấp lấp, mừng mừng tủi tủi:

- Suku nói đúng... Không phải là quả hiến sinh... không phải...

- Tôi đã biết là Buriăk nói xạo mà.

Bolobala hoan hỉ vọt miệng, vừa nói nó vừa thò tay nắm chặt tay Nguyên như thể mục đích của cuộc đời không có gì khác hơn là chọc cho nhỏ bạn Êmê phát khùng lên chơi. Nhưng con nhỏ Êmê lúc này nguội ngất, nó không quan tâm đến chuyện gì ngoài chuyện chà tay lên chiếc mũi hếch để ém lại những tiếng sụt sịt cứ chực xì ra.

Mua và K'Tub cũng đâm bổ vào người Kăply từ phía bên kia, trông cái cảnh tụi nó giành nhau để được tóm Kăply, thằng này bỗng rất giống một thứ có thể ăn được.

Nhìn cái cảnh nhí nhố trước mặt, Buriăk hoàn toàn không tin vào mắt mình. Hắn ngo ngắc quay sang trùm Hắc Ám:

- Thưa ngài... hồng lẽ... đó là những quả táo ở núi Lưng Chùng thật...

Trùm Bastu lạnh nhạt đáp:

- Người không tin ư?

Đột ngột, hắn gằn giọng:

- Để ta chứng thực cho người thấy.

Quay về phía bọn trẻ, Bastu cất cao giọng:

- K'Brăk, K'Brêt! Hai người thử đánh nhau với Balibia và Buriăk xem nào!

- Đánh nhau với họ? - Kăply hoang mang hỏi lại, lưng bất chợt nổi đầy gai ốc. Chưa bao giờ nó nghĩ sẽ có ngày nó dám đối địch với Balibia hay Buriăk.

Bastu hừ mũi đằng sau tấm khăn che mặt:

- Bọn người đã ăn quả táo tri thức, sức mạnh và ma thuật đó rồi, còn sợ sệt gì nữa.

Nguyên liếc về phía K'Rahlan, bắt gặp cái gật đầu khe khẽ của ông, liền bước tới một bước:

- Thử thì thử.

- Thưa ngài... - Balibia lăm lét liếc trộm trùm Hắc Ám, rụt rè cất tiếng.

- Đánh đi! - Giọng Bastu rảo hoảnh. - Không lẽ bọn người sợ mấy đứa nhóc?

- Nhưng...

Balibia ấp úng, nhưng hắn mới nói được một tiếng, những sợi lông tói từ phía Nguyên đã phóng tới trước mặt. Biết không thể né tránh cuộc đánh nhau vô vị này, đôi mắt Balibia lập tức lóe lên sát khí. Bàn tay máu của hắn xuất hiện, chụp xuống làm những sợi dây đứt phụt.

Bất chước Nguyên, Kăply lật đặt chĩa tay về phía Buriăk, lăm bắm niệm thần chú chiến đấu số 6 “Trói gô”, và nó há hốc miệng khi thấy từ tay mình những sợi dây loằng ngoằng bắn thốc ra, dữ dội đến mức làm phát ra những tiếng veo veo ghê hồn.

35. Chương 25 - Phần 1

Chương 25

Trở về trường

Kăply nhìn xuống, như thể kiểm tra xem bàn tay đánh ra cú đòn vừa rồi có phải là bàn tay của nó hay không. Nhưng Kăply vội ngẩng đầu lên ngay, khi tiếng reo hò của tụi bạn đập mạnh vào tai.

Trước mặt nó, Buriăk đang cuống quýt cố bứt đứt sợi dây đang quấn lấy chân hắn.

- Tuyệt lắm, K'Brêt. - Tam bô bô, mặt mày hớn hở như chính nó vừa tung ra câu thần chú vừa rồi.

- Hắn đang lúng túng. Đánh tiếp đi, K'Brêt. - Kan Tô hồi hả giục, hai tay tóm chặt lấy mái tóc xù, hành động không thể nhầm lẫn của một kẻ đang vô cùng sốt ruột.

Thấy Kăply đứng nghệt mặt ra, Tam đoán bạn mình quên bém bài học, liền nhắc:

- Đánh thần chú số 10 ấy.

Kăply bối rối:

- Thần chú số 10 là thần chú gì?

Bolobala nhanh nhẩu:

- Thần chú Siết cổ ấy mà.

Kăply “à” lên một tiếng rồi láu táu niệm chú. Lần này, Buriăk đã kịp chuẩn bị. Bàn tay máu của hắn nhanh chóng phình to ra gấp đôi, hạ xuống và dừng đứng ngay trước mặt như một bức bình phong, hóa giải câu thần chú số 10 của Kăply một cách dễ dàng.

- Thần chú số 7! - Tam lại nhắc, và nó hấp tấp nói thêm. - Tức thần chú Sụm bà chè.

Kăply tung ra thần chú Sụm bà chè. Nhưng cũng như vừa rồi, Buriăk vẽ như chẳng hề hấn gì. Những câu thần chú của Kăply đụng phải bàn tay máu chỉ phát ra những tiếng nổ lộp bộp, hoàn toàn vô hại.

- Hà hà. - Buriăk cười khàn khạch. - Thì ra chiến binh giữ đền cũng chẳng phải thứ gì ghê gớm lắm!

Cùng với tròng cười, Buriăk bắt đầu phản công. Bàn tay máu của hắn bay vút lên cao và như một con ó lửa khổng lồ, hung hãn chụp xuống đầu Kăply.

Buriăk ra tay nhanh đến mức Tam và Bolobala không kịp mở miệng mách nước. Kăply quỳnh quáng đành tung ra thần chú Sụm bà chè một lần nữa. Và nó thở phào khi thấy câu thần chú của nó lập tức chặn đứng được bàn tay máu của Buriăk. Bàn tay đỏ lòm khựng lại một chỗ, không sa xuống được nhưng cũng không chịu rút về, treo lơ lửng trên đầu bọn trẻ.

Ở bên cạnh, Nguyên và Balibia cũng đang rơi vào thế bất phân thắng bại. Trong khi ai nấy định ninh cuộc quyết đấu giữa hai chiến binh giữ đền và hai siêu phù thủy sừng sỏ của phe Hắc Ám sẽ tiếp tục giằng co thêm một lúc lâu nữa thì bọn Kăply cảm thấy lồng ngực tự nhiên tức nghẹn. Không khí chung quanh như đặc lại khiến tụi nó nghe máu trong người chảy rần rật và hai bên thái dương bắt đầu từng tấc.

K'Rahlan lăm bắm:

- Lời nguyện Tan xác!

Ông hất tay một cái, luồng khói trắng từ tay áo lại vọt ra. Mã sát tinh hiện hình rất nhanh và phóng thẳng vào bàn tay máu của Buriăk. Một tròng sấm rền nổi lên và cũng như khi nãy, Buriăk dạt tuốt ra xa, thân hình nhỏ thó của hắn lắc lư không ngừng như một chiếc thuyền con gặp bão.

Sau khi đẩy lùi Buriăk, Mã sát tinh tiếp tục tấn công Balibia. Tả hộ pháp Hắc Ám đang loay hoay đánh nhau với Nguyên, thấy Mã sát tinh đâm bổ tới, liền kêu lên thất thanh:

- Thủ lĩnh Ánh Sáng đã ra tay rồi, xin ngài hãy...

Dĩ nhiên, bọn trẻ biết Balibia đang cầu cứu trùm Hắc Ám và điều đó khiến tụi nó nhận thức rất rõ hiểm họa đang tới gần. Lúc phát hiện Nguyên và Kăply sau khi ăn quả táo vàng, năng lượng pháp thuật đột nhiên tăng tiến vượt bậc, có thể chống chọi ngang ngửa với các siêu phù thủy phe Hắc Ám, đứa nào đứa nấy như cởi được mối lo. Nhưng bây giờ thì sự sợ hãi nhanh chóng quay trở lại với cả bọn. Tụi nó đã tận mắt chứng kiến uy lực của thần chú kim cương, biết rằng nếu trùm Bastu quyết định tham gia vào trận chiến hôm nay, cả K'Rahlan lẫn tụi nó không một ai có cơ may thoát nạn.

- Vậy thì có lẽ ta không thể đứng yên được nữa rồi.

Trùm Bastu chậm rãi cất tiếng, giọng vẫn ôn tồn như mọi khi nhưng lần này bọn Kăply cảm thấy trong giọng nói nhẹ nhàng của hắn có giấu những cây kim đâm độc và tụi nó không khỏi run lên vì ý nghĩ đó.

Trước vẻ mặt khiếp đảm của bọn trẻ, tấm lưới bạc lại bay lên theo tiếng nói của trùm Hắc Ám, lượn về phía Mã sát tinh đang đánh nhau với tả hộ pháp và sứ giả thứ năm của phe Hắc Ám, êm ái sa xuống.

Chuyện xảy ra lạ lùng đến mức bọn Kăply đứa nào đứa nấy tròn xoe mắt: Trong khi Mã sát tinh không hề hấn gì thì hai bàn tay máu của Balibia và Buriăk tắt phụt, hai tên loạng choạng lùi lại cả chục bước, cuối cùng như không gượng nổi, ngã bệt xuống đất, gương cặp mắt thất thần ra nhìn trùm Bastu.

Trong đấu trường bây giờ chỉ còn lại hai người đối diện nhau. Cả trùm Bastu lẫn K'Rahlan đều không hé môi, cả hai cầm nín nhìn nhau như thể người này cố đọc ý nghĩ trong đầu người kia, không khí căng như sắp phát nổ.

K'Rahlan nhìn chằm chằm vào tấm khăn che mặt của trùm Hắc Ám một hồi lâu, hắng giọng một cái rồi khẽ mấp máy môi:

- Người muốn tự tay giết ta à?

Thật khó mà biết Bastu đang nghĩ gì đằng sau tấm khăn. Hắn không đáp lời thủ lĩnh Ánh Sáng nhưng tấm khăn rung lên dữ dội. Nguyên và Kăply vội vã bước tới vài bước, tay chìa về phía trùm Hắc Ám, vẻ như sẵn sàng liều mạng nếu hắn ra tay lấy mạng K'Rahlan.

- Sau khi thoát chết dưới sự đột kích hèn hạ của bọn người mười ba năm về trước, thiệt tình là ta chưa nghĩ đến chuyện giết Badd. - Thủ lĩnh Ánh Sáng cất giọng trầm trầm. - Nhưng khi hắn điên cuồng tấn công vợ chồng K'Srêgôl. - Ka Lên, ta quyết định không tha cho hắn. Rồi đến cái ngày người đặt ra chức vị sứ giả và chiêu dụ năm sát thủ tham gia cuộc đột kích lâu đài K'Rahlan về với người thì ta lập tức nghĩ đến chuyện hóa ra Badd để tiện bề hành động.

K'Rahlan nhún vai, buông ra một tiếng thở dài đầy tiếc nuối:

- Chỉ tiếc là trong suốt thời gian đó ta vẫn chưa tìm ra cách tiếp cận để hạ sát người được. Đến khi biết người luyện được thần chú kim cương thì ta nhận ra ta không còn hy vọng báo thù được nữa rồi.

Thủ lĩnh Ánh Sáng khẽ phất tay áo:

- Bây giờ thì chúng ta buộc phải sống mái với nhau thôi. Dù sao thì trong những kẻ vậy đánh vợ chồng ta, Badd, Basil, Baltalon đã chết, Buriam thì bị bắt. Chừng đó cũng đủ làm ta thỏa mãn rồi. Còn người, Buriăk, tả hữu hộ pháp Balibia và Balikem, vào một ngày đẹp trời nào đó con ta sẽ thay thế ta để đòi nợ.

K'Rahlan đột ngột bắn tia nhìn vào mặt trùm Bastu, cao giọng:

- Ta chỉ có một đề nghị nhỏ: Nếu người tỏ ra xứng đáng với tư cách lãnh tụ Hắc Ám, hôm nay người phải để cho bọn trẻ rời khỏi nơi đây an toàn.

Trùm Hắc Ám vẫn không nhích môi. Từ nãy đến giờ, mặc cho K'Rahlan nói, hắn không ngắt lời, không hỏi lại, từ đằng sau tấm khăn đôi mắt sáng như sao của hắn vẫn lặng lẽ dán vào mặt thủ lĩnh Ánh Sáng, có vẻ như hắn đang suy tính một âm mưu cực kỳ nham hiểm để trả thù cho thuộc hạ.

- Thế nào? - Thái độ của trùm Bastu khiến K'Rahlan cảm thấy chột dạ. Ông hỏi, giọng bồn chồn. - Người không dám nhận lời à?

- Ngài đừng nghe lời hắn. - Balibia rên lên từ dưới đất, hắn vẫn nằm mọp chưa bò dậy được. - Chúng ta không thể để sống bọn chiến binh giữ đèn được.

Buriăk hòa theo:

- Balibia nói đúng đó. Ngài nên giết sạch bọn chúng. Giết không còn một goe nào hết.

Như không nghe thấy hai tên thuộc hạ, trùm Bastu thu tấm lưới bạc về, nhìn K'Rahlan, khoan thai nói:

- Ta giấu tấm thảm bay mượn của lão Alibaba trong mé rừng bên phải. Lát nữa, người lái tấm thảm đưa bọn trẻ về trường Đămri, càng nhanh càng tốt.

Gần như không ai hiểu trùm Hắc Ám nói gì. Kăply nhìn sững gương mặt bị che khuất của hắn, bắt đầu nghĩ hắn đã không còn tỉnh táo.

- Bastu! Người nói những gì thế? - K'Rahlan kêu lên bằng cái giọng của kẻ đang cố gắng kéo Bastu trở lại với vấn đề thiết thực mà ông vừa đề nghị.

Nhưng trùm Bastu vẫn tiếp tục nói chuyện với vẻ khùng khùng:

- Các người có biết tại sao Baltalon bị tiêu tòng không?

K'Rahlan nhăn mặt nhưng vẫn nhẫn nại trả lời:

- Hắn bị banh ta lông bởi lời nguyên Không tha thứ.

- Nhưng tại sao hắn lại chết dưới lời nguyên của chính hắn?

Lần này không để thủ lĩnh Ánh Sáng kịp đáp, thằng K'Tub láu táu cướp lời:

- Tại hắn nặn tượng theo bức chân dung tự họa của anh K'Brăk nên bị lộn tay trái với tay phải.

- Thế các người có biết hắn lấy bức tranh đó từ đâu không?

Kăply không biết trùm Hắc Ám định dẫn dắt câu chuyện tới đâu nhưng vẫn vọt miệng trả lời:

- Dĩ nhiên là pháp sư K'Tul đã đưa cho hắn để gài hắn vào bẫy.

- Sai rồi. - Trùm Hắc Ám khịt khịt mũi. - Chính ta đã đưa bức tranh đó cho Baltalon.

Tiết lộ của Bastu khiến Balibia và Buriăk hoang mang đưa mắt nhìn nhau, còn bọn Kăply có bao nhiêu cái miệng đều há hốc cả ra.

K'Rahlan nhú đôi mày rậm:

- Ta không tin. Hồng lẽ người lại cố tình hại chết sứ giả của mình?

- Đúng là như vậy đó. - Trùm Bastu thản nhiên. - Tiếc là bọn khốn nạn đó chưa chết sạch như ta muốn.

Lúc nói câu này, giọng Bastu hoàn toàn thay đổi. Và đứa đầu tiên nhận ra điều đó là K'Tub. Nó ré lên như thể gặp người quen:

- A, tôi nhận ra rồi. Ông là người cỡi chổi bay bên cạnh tấm thảm của bọn tôi hôm trước. Giọng ông nghe rất giống giọng anh K'Brăk.

Êmê ngơ ngác:

- Hồng lẽ chính ông là người bảo bọn tôi muốn đến núi Lưng Chùng phải tìm cho bằng được Tam phù thủy?

- Đúng là ổng rồi, Êmê. - Nguyên thở hắt ra. - Hôm đó nhìn ổng phóng chạy trên cây chổi, chúng ta thấy giống như một chấm màu vàng lướt đi trong không trung. Màu vàng đó, chính là chiếc áo ổng đang mặc.

Bọn trẻ rọi mắt vào chiếc áo chùng màu mỡ gà trên người trùm Hắc Ám. Trừ Mua, Bolobala, Kan Tô và Tam, những đứa còn lại đều nhớ lại mồn một trong đầu chuyến bay kinh hoàng hôm nọ. Và khi phát hiện ra Bastu chính là người đã mách nước cho tụi nó về cách hỏi đường đến núi Lưng Chùng, đứa nào đứa nấy choáng váng như bị đá rớt trúng đầu.

- Vậy chính ông là người đã cứu Đam Pao và bắt sống Buriăk ở thung lũng phía sau lâu đài K'Rahlan? Và cũng chính ông dùng chiếc mặt nạ thần hộ mệnh kéo dài mạng sống cho anh K'Brê? - Suku ngẩn ngơ nhìn trùm Hắc Ám.

- Người nói đúng rồi đó.

Mặc dù đoán trước được câu trả lời, bọn Kăply vẫn không tin vào tai mình khi chính Bastu thừa nhận một cách quá đơn giản. Tụi nó sững sờ chìa bộ mặt dần dần vào mắt nhau rồi lại quay nhìn K'Rahlan, xem thủ lĩnh Ánh Sáng phản ứng như thế nào trước sự cố bất ngờ này.

Và cả đồng cặp mắt như hoa lên khi thấy K'Rahlan đang xiêu vẹo bước về phía trùm Hắc Ám, hai tay giơ ra phía trước như muốn ôm chầm lấy kẻ thù, miệng mếu xệch đi.

- Tỉnh lại đi, cậu K'Rahlan! - Êmê hoảng sợ la lên.

Nhưng K'Rahlan hoàn toàn không nghe thấy Êmê, như người mất hết lý trí, ông vẫn lao đảo bước tới, bước tới nữa và đúng như sự lo lắng của bọn trẻ, hai cánh tay đang rộng của ông ôm choàng lấy trùm Bastu, cái hành động mà dưới mắt bọn Kăply cũng nguy hiểm ngang với việc ôm lấy một khối thuốc nổ.

Bọn trẻ nhắm nghiền mắt, chờ một tiếng kêu thét đau đớn của thủ lĩnh Ánh Sáng nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy gì, liền mở choàng mắt ra.

Và tụi nó như đứng trờng khi thấy trong tay K'Rahlan bây giờ là một phụ nữ xinh đẹp nhưng khắc khổ, mái tóc màu xanh lá cây phủ xuống ngang lưng, đặc biệt trông bà giống Nguyên như đúc.

- Dì Ka Ming. - Êmê và K'Tub đồng loạt reo lên, sau đó một chút là tiếng Kăply.

- Mẹ. - Nguyên hét lên và đâm bổ lại, sà vào người phụ nữ.

- Tội nghiệp con tôi. - Ka Ming vuốt tóc Nguyên, âu yếm và thương cảm, nước mắt nhỏ tong tong trên đầu trên cổ nó.

K'Rahlan buông vợ ra, đặt tay lên đầu Nguyên, giọng chưa hết xúc động:

- Lúc ta và mẹ con bị nạn, con mới ba tuổi nên dĩ nhiên con không nhận ra giọng của mẹ con. Nhưng ngay từ câu đầu tiên, khi mẹ con lấy lại giọng nói bình thường, ta đã biết trùm Bastu đang đứng trước mặt ta là ai rồi. Hà hà, đúng là trời cao có mắt.

Bọn trẻ nhanh chóng xúm xít lại quanh vợ chồng K'Rahlan. - Ka Ming, sung sướng chứng kiến niềm hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt của vợ chồng con cái thủ lĩnh phe Ánh Sáng trong ngày đoàn tụ.

- Mẹ. - Nguyên ngược mắt nhìn bà Ka Ming. - Hóa ra cả ba lần mẹ đều còn sống trên đời. Làm sao mà ba mẹ thoát chết trong cuộc tấn công mười ba năm trước được hở mẹ?

- Chuyện đó ta sẽ kể cho tụi con nghe sau, K'Brăk. - Bà Ka Ming vỗ vai con trai, dịu dàng nói. - Còn bây giờ tụi con phải theo ba con rời khỏi chỗ này đã. Trùm Bastu có thể sẽ đến đây ngay đó.

- Mẹ đã luyện được thần chú kim cương hồng lẽ còn sợ hấn?

Bà Ka Ming chép miệng:

- Thần chú kim cương có tất cả bảy câu. Ta luyện được ba câu đầu, Bastu luyện được ba câu sau. Mà so với ba câu đầu thì ba câu sau lợi hại hơn nhiều, con à.

- Dì phải xử lý tả hộ pháp và sứ giả thứ năm của trùm Bastu đã chứ.

K'Tub vội vàng nhắc nhưng khi nó nhìn về phía Balibia và Buriăk thì hoảng hồn không thấy bọn chúng đâu.

- Dì Ka Ming! Cậu K'Rahlan! - K'Tub hét ầm. - Hai tên đó trốn rồi!

Ka Ming nhìn chồng, tặc lưỡi:

- Chỉ có thần chú kim cương mới giải được thần chú kim cương, trùm Hắc Ám đã đến rồi. Anh đưa bọn trẻ đi đi!

- Thế còn em? - K'Rahlan lo âu hỏi.

- Em sẽ cẩn hấn. Anh đừng lo cho em. Em không làm gì được hấn nhưng hấn cũng không dễ gì gây nguy hiểm cho em đâu.

- Người tự tin quá đấy, Ka Ming. - Một giọng nói mượt mà vẳng tới, thoát gần thoát xa. - Hừm, mấy năm qua ta cứ tự hỏi không biết ai đã cả gan giả danh ta, không ngờ là người. Nếu ta không ấn nhẫn để luyện thành công thần chú kim cương, người đã tàn đời từ lâu rồi, Ka Ming.

Ka Ming hừ mũi:

- Nếu chưa luyện xong thần chú kim cương, người tìm ta cũng vô ích thôi.

Giọng trùm Bastu tiếp tục ngân nga trong gió:

- Thiệt tình thì ta không hiểu nổi tại sao vợ chồng người có thể sống sót dưới sự liên thủ của tám người bọn ta. Thực sự thì chỉ cần ta và hai hộ pháp của ta cùng lúc ra tay, không ai ở xứ Lang Biang này có thể thoát chết được. Đẳng này, ta cẩn thận mời thêm năm đại sát thủ nữa, vậy mà vợ chồng người hiện giờ đang đứng sờ sờ ra đây, thiệt quá đần hết sức!

- Người còn không ngờ nhiều chuyện nữa, Bastu à.

Giọng Ka Ming khiêu khích nhưng trùm Hắc Ám vẫn không tỏ vẻ gì tức giận. Giọng hắn vẫn đều đều:

- Lẽ ra, khi có kẻ giả danh ta để tập hợp Badd, Basil, Baltalon và anh em Buriam, Buriäk vào dưới trướng, sau đó bọn họ lần lượt bị tai họa, ta phải

36. Chương 25 - Phần 2

nghĩ ngay đến vợ chồng người. Chỉ kẻ nào hận bọn ta đến tận xương tủy mới nghĩ ra cách trả thù cay độc như vậy. Nhưng tiếc là ta đã quá chủ quan. Ta từng chứng kiến không ít chuyện kỳ quặc trên đời nhưng có lẽ chuyện vợ chồng người thoát chết là chuyện kỳ quặc nhất trong những chuyện kỳ quặc.

Lợi dụng lúc trùm Hắc Ám đang say sưa với câu chuyện trong đầu hắn, K'Rahlan hối hả dẫn bọn trẻ đi men theo bìa rừng. Như để trợ giúp cho sự đào thoát của họ, Ka Ming tìm cách thu hút sự chú ý của Bastu:

- Có phải người đang rất muốn biết vợ chồng ta đã thoát chết bằng cách nào không?

Bastu thở phì phì trong chỗ ẩn mình:

- Đúng vậy, Ka Ming à. Ta nghĩ là bây giờ ước muốn biết được điều bí mật đó ở trong lòng ta còn cao hơn ước muốn giết người hay ngăn cản K'Rahlan và bọn nhóc tì chạy trốn.

- Hắn là một con quỷ. - K'Rahlan nói khẽ vào tai bọn trẻ. - Hắn vẫn đang để ý đến chúng ta đó. Tụi con phải cẩn thận.

Tầm thâm bay cuộn mình đằng sau một bụi cây rậm và đầy gai.

- Đây rồi. - K'Rahlan mừng rỡ lôi nó ra và trải rộng trên mặt cỏ. - Ngồi vào đi, tụi con.

Trong nháy mắt, tất cả chen chúc trong tầm thâm đã trở nên quá chật. Cả buổi, con Chacha biến đâu mất tầm, bây giờ vẫn kịp nhào vào giữa tầm thâm, ngo nguậy tứ tung khiến tầm thâm đã chật càng thêm chật. K'Rahlan ngồi vào chỗ gã tài xế Mustafa thường ngồi, vợ và niệm chú cho tầm thâm bay lên.

Trùm Hắc Ám không thềm truy cản, chỉ có tiếng nói của hắn vang lên lồng lộng:

- K'Rahlan! Hôm nay ta chưa thềm tính sổ với người. Nhưng người và hai tên chiến binh giữ đèn lóc chóc kia đừng hòng mơ đến chuyện thoát khỏi tay ta.

* * *

Tầm thâm do K'Rahlan điều khiển lao vút lên không, êm ái lướt đi trong ánh nắng chiều. Cánh rừng và con đường mòn lùi lại phía sau và càng lúc càng bé đi khi K'Rahlan cho tầm thâm hướng tới những đám mây trên đầu. Lần đầu tiên kể từ lúc rời khỏi trường Đămri, bọn Kăply cảm thấy tâm trạng của tụi nó không bị cột chặt vào nỗi lo lắng. Nhưng khi niềm hân hoan lắng xuống, bọn trẻ bắt đầu cảm thấy ái ngại cho bà Ka Ming.

- Mẹ có sao không hả ba? - Nguyên hỏi, cố hết sức để làm quen với cách xưng hô mà nó cảm thấy vô cùng ngượng ngáp.

- Ta nghĩ trùm Bastu không làm gì được mẹ con đâu. - Thủ lĩnh Ánh Sáng vừa đáp vừa cúi đầu nhìn xuống mặt đất phía dưới như không tự tin vào sự khẳng định của mình lắm.

- Cậu K'Rahlan ơi. - K'Tub vùng vãi. - Cậu kể cho tụi con nghe chuyện cậu thoát chết mười ba năm trước đi!

Mười tám con mắt còn lại đồng loạt xoáy vào tầm lưng của thủ lĩnh K'Rahlan sau câu hỏi của K'Tub, hỏi hớp chờ nghe câu trả lời. Nhưng thủ lĩnh K'Rahlan đã nhanh chóng làm tụi nó thất vọng.

- Chuyện đó hả? - Ông “e hèm” một tiếng, phân vân nói. - Chuyện đó sau này tụi con sẽ biết.

- Thế cậu nói ra bây giờ không được hả cậu? - Êmê khịt khịt mũi, cái động tác mà nó chỉ làm những khi phật ý.

- Không được đâu, tội con à. - K'Rahlan quay đầu lại như muốn dùng ánh mắt làm dịu đi nỗi bất bình của bọn trẻ. - Chuyện tại sao vợ chồng ta thoát chết dưới tay trùm Hắc Ám và đồng bọn của hắn là điều tuyệt mật.

Ông nói thêm, bằng cái giọng mà một đứa tinh tế như Nguyên hiểu ngay là thay cho lời kết thúc:

- Đến một ngày nào đó tội con sẽ biết, nhưng không phải là bây giờ.

Nói xong, ông quay lưng lại, ngồi rất ngay ngắn, cái thế ngồi như muốn bảo bọn trẻ nếu lịch sự thì chớ có hỏi thêm gì về chuyện đó nữa.

Thái độ của K'Rahlan y như một thứ keo thượng hạng. Nguyên cảm thấy miệng mình bị dán lại và nó không thể phủ nhận là ngồi im như vậy thì ngứa ngáy kinh khủng.

- Nhưng chắc chắn là sau khi thoát khỏi tay trùm Bastu và đồng bọn, cậu không biết dì Ka Ming đi đâu phải không cậu? - K'Tub vọt miệng bô bô, rõ ràng nó không giỏi nhin như Nguyên.

- Không, con à. Ta biết là bà ấy cũng thoát chết giống như ta. Nhưng bà ấy lưu lạc chốn nào thì quả tình ta không biết. Ta cất công dò la suốt mười năm nay nhưng vẫn công cốc.

Thủ lĩnh Ánh Sáng đưa tay xoa gáy, làm như tại cái gáy mà ông bắt lực trong việc khám phá ra chân tướng của vợ ông:

- Không ngờ bà ấy lại đội lốt trùm Hắc Ám.

Giọng ông chợt méo đi:

- Thiệt buồn cười. Suốt bao nhiêu năm trời, bà ấy cũng không nhận ra ta. Nếu ta không cảnh giác, ta đã bị bà ấy hại chết mấy lần rồi.

Kăply vọt nói:

- Thế thì ba con cũng có thể đang sống trong diện mạo của một ai đó, phải không cậu?

- K'Srêgol ư? - K'Rahlan nhìn lên những đám mây trôi ngang đầu. - Ta cũng hy vọng là như vậy. Nếu Ka Lên còn sống thì rất có thể chú ấy cũng đang ở đâu đó.

- Ủa, - Êmê ngạc nhiên - cậu biết rõ chuyện dì Ka Lên...

- Hầu như chuyện gì liên quan đến tội con, ta đều biết. Trong thời gian qua, mỗi khi có dịp ta vẫn thường bí mật ở bên cạnh tội con.

Bọn trẻ còn bao nhiêu thứ để hỏi nữa nhưng tấm thảm bay đã đáp xuống khu rừng thưa bên ngoài trường Đămri.

- Tạm biệt tội con nha. - K'Rahlan nói trong khi nhìn bọn trẻ lục tục bước ra khỏi tấm thảm.

- Ba không về nhà hả ba? - Nguyên giương mắt nhìn thủ lĩnh Ánh Sáng.

- Ta còn phải quay lại chỗ mẹ con.

K'Rahlan đáp và tấm thảm vọt lên như một cánh chim khổng lồ, lao nhanh về hướng cũ. Như lúc ra đi, Suku vượt lên trước tội bạn, dẫn đầu. Tội nó chui qua cánh cổng phía bắc rồi rẽ trái để vào đúng cánh cổng phía đông của lớp tường thành bên trong, nơi tội nó đã từ đó ra đi.

Lão Chu đón bọn trẻ ngay sau cổng với chiếc muỗng bự chẳng trên tay, trông lão như nấp sẵn ở đó từ tối hôm qua.

- Tội bay đi theo ta.

Lão nói nhanh khi bọn Kăply vừa dứt đầu qua cổng rồi không đợi tội nhóc hỏi đi hỏi lại, lão quay mình đi về phía ngọn tháp.

Lúc này trời đã tối, ở trên cao những vì sao đã lấp đầy bầu trời và trên đỉnh tháp viên bích ngọc đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh lơ nhàn nhạt.

- Sáu đứa tụi con đã về rồi đấy à?

Thầy N'Trang Long đứng lù lù như một hòn núi ngay chỗ bậc thềm dẫn vô dãy nhà lá nằm quanh chân tháp, vui vẻ hỏi.

- Dạ. - Nguyên lí nhí đáp, nhớ đến hai quả táo mà nó và Kăply đã lỡ nuốt vô bụng, cổ họng nó tự nhiên khô rang.

Đột ngột, Kăply kêu lên:

- Ủa, tụi con tất cả là mười đứa mà thầy.

Thầy N'Trang Long giương đôi mắt to cổ cộ ra nhìn Kăply:

- Vậy là mắt mũi ta kèm nhèm mắt rồi, con ơi. Con nói mười đứa mà hổng biết sao ta đếm đi đếm lại cũng chỉ thấy có sáu đứa hà!

Bọn trẻ ngoảnh phắt lại phía sau, điếng người khi không thấy Tam, Bolobala, Mua và Kan Tô đâu trong khi nãy giờ tụi nó đinh ninh là bốn đứa này vẫn đi sau lưng tụi nó.

- Lạ thiệt đó nha. - K'Tub dáo dác nhìn quanh sân trường, mặt thộn ra. - Lúc leo xuống thăm bay, con vẫn còn nhìn thấy các anh chị đó mà.

- Thôi rồi. - Suku dầm hai tay vào nhau, buột ra một câu nghe rất giống tiếng than. - Bọn họ bị mắc kẹt lại rồi.

- Là sao hở mày? - K'Tub nhìn bạn, mắt nheo lại. - Sao tụi mình không kẹt mà họ lại kẹt?

Suku lúc lắc món tóc trước trán, giọng rầu rĩ:

- Chắc chắn là lúc đuổi theo tụi mình, họ rời khỏi trường không theo cánh cổng phía đông. Tụi mình đi về mất bảy tiếng đồng hồ nhưng Kan Tô, Tam, Bolobala và Mua có lẽ phải bảy ngày sau mới về tới nơi.

Nó ngược đôi mắt sáng nhìn thầy hiệu trưởng:

- Có đúng vậy không hở thầy?

- Ta rất tiếc phải công nhận là con nói đúng chóc, Suku à. - Thầy N'Trang Long nhìn thẳng oắt bằng ánh mắt triu mến, bàn tay thầy đưa lên xoa xoa vầng trán rộng. - Hồi trưa lúc nghe tin tụi con sẽ đi thung lũng Plei Mo, trò Tam liền co giò chạy như bị ma đuổi, kéo theo mấy đứa ngốc nghếch khác, không thèm nghe ta dặn dò lấy một tiếng. Thiệt tình!

Thầy lim dim mắt, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Ngoài lão Boloradam ra, hổng biết ba mẹ mấy trò kia có ai hung dữ không há?

- Con nghĩ...

Nguyên định nói vài lời an ủi thầy hiệu trưởng nhưng nó mới nói được hai tiếng, đã giật mình thấy thầy mở bừng mắt ra và rọi tia nhìn sáng quắc vô mặt nó:

- Ủa, tụi con có hái được quả táo vàng nào không mà nãy giờ hổng nghe con nói gì hết vậy hả?

Trong một thoáng, Nguyên cảm thấy máu trong người đông lại, y như Buriăk đang đứng ở đâu đó trên cao dùng lời nguyên Tan xác đánh xuống.

- Dạ... có, thưa thầy. - Giọng nói của Nguyên nghe bèn bệt như phát ra từ một chiếc ống nhựa.

- Có thì con phải phấn khởi lên mới phải chớ. Sao ta thấy con nói năng như người bị bóp miệng vậy?

Nguyên đỏ bừng mặt, cảm thấy như có ai đang bóp miệng mình thiệt. Khó khăn lắm nó mới tách được cặp môi ra, vất vả rặn từng tiếng:

- Nhưng... nhưng con và Kăply lỡ... lỡ... ăn dọc đường rồi, thưa thầy.

- Hay lắm. - Thầy N'Trang Long bật cười ha hả. - Ta bảo đem về thì tụi con lại ăn mất. Tụi con đã là chiến binh giữ đền rồi thì đâu có coi lão già gần đất xa trời này ra gì nữa!

Nguyên chưa kịp phân trần, thầy đã hất tay ra. Tay áo của thầy phồng lên như một cánh diều và từ trong đó một luồng gió thoang thoảng đưa ra. Luồng gió thổi hiu hiu, nhẹ nhẹ nhưng khi chạm vào nó, Nguyên và Kăply cảm thấy mất hết tự chủ, hai chân từ từ cất rời khỏi mặt đất. Lại nhất là luồng gió trong tay áo thầy N'Trang Long quét tới cả sáu đứa học trò nhưng chỉ có Nguyên và Kăply là bị nhấc bổng lên cao, những đứa còn lại chẳng hề hấn gì, chỉ thấy một làn gió nhẹ mơn man da thịt như ngọn gió mùa hè mát mẻ.

Không nhanh không chậm, Nguyên và Kăply cứ tà tà bay mỗi lúc một cao, có vẻ như trong cơn hoảng loạn, tụi nó sẵn sàng để mình bay tuốt lên mây như những quả bóng bay.

- Đồ ngu! Bộ mấy trò không biết sử dụng thần chú Té xuống hay thần chú Lộn mèo hả?

Tiếng thầy Haifai gầm gừ, vừa nói thầy vừa bước lên mấy bước, đến lúc đó bọn trẻ mới biết nãy giờ thầy vẫn đứng im lìm sau lưng thầy N'Trang Long.

Té xuống và Lộn mèo là hai câu thần chú phổ thông, Nguyên và Kăply vẫn nghĩ loại thần chú sơ đẳng đó chắc chẳng có ích lợi gì trong thực tế. Hơn nữa, hai câu thần chú này thường dùng để đối phó với kẻ địch chứ đâu phải để tác động lên chính mình. Nghe thầy Haifai quát âm, hai đứa vội vã mấp máy môi, ngay cả lúc đó tụi nó vẫn không từ bỏ ý nghĩ rằng tụi nó không thể chống lại luồng gió quái dị của thầy N'Trang Long.

Nhưng sự thật lại diễn ra đúng là không mơ thấy nổi: sau khi niệm chú, Nguyên và Kăply thấy rõ cơ thể mình không còn bay lên nữa. Hai đứa hạ xuống, từ từ, từng giây một, giống như hai quả khinh khí cầu bị xì hơi.

Tụi bạn mặt dãn ra, hân hoan dán mắt vào Nguyên và Kăply, hơi giật mình một chút khi hai đứa này tiếp đất bằng một cú loạng choạng suýt ngã.

- Vậy là tốt rồi.

Thầy N'Trang Long tươi cười nói, tay mân mê chòm râu cằm, có vẻ như thầy muốn xoắn lấy một cọng râu nào đó nhưng chưa tìm thấy cọng râu ưng ý.

Nguyên ngược mắt lên nhìn thầy, giọng vẫn chưa hết sóc:

- Cái gì tốt hả thầy?

- Con chẳng thấy có gì tốt hết! - Kăply xằng giọng, không quan tâm đến việc đang tỏ ra thô lỗ. - Nếu thầy Haifai không kịp nhắc, chắc giờ này tụi con đã bị thầy đẩy tuốt lên mặt trăng rồi.

- Đừng quang quác lên thế, K'Brê! - Thầy N'Trang Long nheo mắt. - Tụi con đã nuốt hai quả táo vàng vô bụng mà vẫn bị ta đẩy lên mặt trăng thì hổng lẽ đó là hai quả táo giả?

- Ủa, - Kăply há hốc miệng - vậy là khi nãy thầy muốn thử sức tụi con hả thầy?

- Ta tưởng là ta đang muốn làm như vậy đó. - Thầy N'Trang Long nói giọng khoái chí, không biết vì Kăply đoán đúng ý thầy hay vì thầy vừa tóm được cọng râu ưa thích. - Hừm, trừng phạt tụi con thì có gì là thích thú chứ!

- Thầy ơi, - Nguyên kêu lên bứt rứt - thiệt ra thì tụi con không cố tình ăn hai quả táo đó. Chẳng qua...

Thầy N'Trang Long giơ một bàn tay lên:

- Ta biết, K'Brăk. Dĩ nhiên là chính mẹ con đã làm chuyện đó.

Nguyên dựng mắt lên:

- Thầy biết hết rồi sao?

Thầy N'Trang Long nhìn đi đâu đó phía trên đầu bọn trẻ, không trả lời thẳng câu hỏi của Nguyên mà đột ngột nói sang chuyện khác:

- Năng lượng pháp thuật của hai đứa con bây giờ đã có thể đương đầu với những phù thủy hạng nhất của phe Hắc Ám. Những ngày sắp tới, ta muốn hai đứa con phải thiết tập trung vào môn Thần chú chiến đấu của thầy Haifai.

Ánh mắt xa vắng của thầy rơi trở xuống mặt lũ học trò:

- Còn bây giờ ta nghĩ tụi con nên lập tức trở về nhà. Tụi con đừng quên tụi con đã đi mất bảy ngày, tức là về trễ một tiếng đồng hồ so với dự tính của ta.

Nguyên thấp thỏm:

- Thế còn các bạn Tam, Bolobala...

- Không có gì đáng lo về tụi nhóc đó. - Thầy N'Trang Long nhún vai. - Nhưng ngay cả ta cũng không có cách nào đưa tụi nó về sớm hơn được, con à.

Bọn trẻ kéo nhau ra cổng, lòng không ngớt lo lắng về tụi bạn còn kẹt lại ở đâu đó giữa cuộc phiêu lưu. Đám trẻ nhà K'Rahlan còn lo thêm chuyện khác: hồng biết lát nữa ông K'Tul và bà Êmô sẽ đón tụi nó bằng bộ mặt như thế nào khi tụi nó đi làm sổ sách suốt bảy tiếng đằng đằng, đến tối mịt mới mò về tới nhà.

Một tiếng thét khủng khiếp thành linh bay ra từ phía sau khiến cả đám giật mình ngoảnh phất lại. Đằng trước thêm, thầy N'Trang Long và thầy Haifai đã biến mất.

Tim đánh lô tô trong ngực, bọn trẻ nhón nhác nhìn quanh, không biết tiếng thét rờn rợn vừa rồi phát ra từ đâu.

Đang sục mắt vào các khoảng tối, một lần nữa tóc gáy của cả bọn lại dựng lên khi tiếng thét khi nãy lại cất lên chói tai, lần này nghe rõ là phát ra từ trong ngọn tháp.

- Gì thế hở mày? - K'Tub nín tay Suku, hỏi bằng giọng lập bập.

- Tao không biết.

Êmô run run nói:

- Hồng lẽ lại có ai đó sa vào thuật Quỷ mộng?

- Quay lại xem!

Nguyên nói và nó lao lên dẫn đầu cả bọn tiến về phía ngọn tháp.

Nhưng bọn trẻ vừa đi được vài ba bước, bốn, năm bóng người đột ngột trôi lên từ dưới đất, đứng chắn trước mặt tụi nó.

Mụ Gian chọc đôi đũa to dùng ngay mặt bọn trẻ:

- Tụi bay định làm loạn hả? Cút!

Lão Chu thở phì phì, tay giơ cao chiếc muỗng trên đầu như định giáng xuống:

- Ngài hiệu trưởng đã kêu tụi bay về sao tụi bay còn lảng vảng ở đây hả?

Nguyên tính niệm chú, nó biết lần này nó sẽ đánh cho đám bảo vệ này lăn lông lốc, nhưng đến phút chót nó kịp thu ý định điên rồ đó lại. Nó liếc mắt qua đám bạn, đưa tay véo môi, xoay chuyển ý nghĩ rồi thở hắt ra một cái:

- Về thôi!

37. Chương 26

Chương 26

Tiếng thét

Cho đến trưa hôm sau, bộ mặt ông K'Tul và bà Êmô vẫn còn chằm dằm. Cả hai lặng lẽ mức đồ ăn vô chén, lặng lẽ nhai, lặng lẽ nuốt, không nói một tiếng. Trông họ lằm lì y chang hai người máy, ngó phát ớn.

Êmê, Nguyên, Kăply và K'Tub ngồi chụm lại ở đầu bàn đối diện, trao đổi với nhau bằng mắt và liên tục đá chân nhau dưới gầm bàn.

Bữa ăn trôi qua trong không khí ngọt ngào khủng khiếp, giống như bữa ăn của các tử tội trước khi ra pháp trường.

Tối hôm qua, suýt chút nữa thằng K'Tub đã làm tung tóe mọi thứ khi nó chìa bộ mặt hớn hở vô bộ mặt quạu quọ của ông K'Tul, định khoe chuyện nó đã gặp bà Ka Lén lẫn vợ chồng K'Rahlan để mong lấy cái tin vui đó dập tắt cơn cáu giận của ba nó. Lúc đó nếu Nguyên không kịp hắt hơi một tiếng to như sấm và kín đáo thúc khuỷu tay vô lưng thằng nhóc, nó đã phun ra tất tần tật về chuyến đi bí mật của tụi nó rồi.

Bây giờ nhớ lại, Nguyên còn thấy lạnh toát sống lưng. Nguyên liếc qua K'Tub, thấy thằng này đang tọng một nùi cá pha lê vô họng nhai ngốn ngấu như muốn dùng thức ăn thay cho cái nút nhét miệng mình lại để khỏi xì ra những lời lẽ mà nó biết chắc là nó không kiểm soát được.

Nhưng K'Tub là đứa không có khả năng kiềm chế được tính khí của mình. Lại một điều là nó ít khi giữ được bình tĩnh khi đối diện với ba nó. Nguyên nghĩ chắc là tại ông K'Tul nuông chiều nó quá, kể từ khi mẹ nó qua đời.

Lần này cũng vậy, K'Tub chỉ bắt mình làm thinh được đến giữa bữa ăn. Sau khi liếc nhìn ông K'Tul rồi nhìn bà Êmô rồi lại nhìn ông K'Tul, thấy hai người cương quyết đeo bộ mặt bằng đá để gây căng thẳng cho tụi nó, K'Tub bắt đầu xì mũi dưng dưng.

Ba đứa Nguyên, Kăply và Êmê đều né người qua một bên, nhắm mắt nhìn thằng nhóc làm trò. K'Tub vốn là đứa ở dơ nổi tiếng, giờ nó cố tình xì mũi văng tùm lum, ngó càng dơ bạo.

Ông K'Tul thoát đầu chủ trương phốt lờ. Ông cầm mặt vô đĩa thịt khoanh, hổng hé môi tiếng nào, làm như ta đây bị điếc đột xuất. Nhưng nhìn quai hàm của ông bạnh ra một cách bất thường khi nhai thức ăn, Nguyên biết là ông đã muốn bóp cổ thằng con lảm rồi.

Nguyên nơm nớp giật tay K'Tub ra hiệu cho nó xì-tốp nhưng ngay lập tức bị thằng nhóc hắt văng ra một cách thô bạo.

- Níu, níu cái gì! - K'Tub rống lên. - Bỏ tay ra, anh K'Brăk!

Bộ mặt của thằng K'Tub trông khùng khùng đến mức thằng Đam Pao và con Chơleng cứ lấp ló mãi chỗ cửa bếp, không dám bưng thức ăn ra.

- Câm mồm đi! - Ông K'Tul hét chịu nổi, quát lên, đôi mắt lấp lánh của ông xoáy vào mặt K'Tub như hai lưỡi gươm. - Mày đi lông không suốt cả ngày hôm qua mà bây giờ bày đặt gây sự hả?

- Lông không? - K'Tub nhìn trừng trừng vào mặt ba nó, chẳng sợ gì hết, ánh mắt của hai cha con đấu nhau như người ta đấu gươm. - Chính thầy hiệu trưởng gửi giấy về nhà, rồi cũng chính ba và dì Êmô cho phép tụi con đi, vậy mà bây giờ ba nói vậy hả?

- Nhưng ta đâu có nghĩ tụi con đi đến tối mịt như thế? - Bà Êmô đứng về phía ông K'Tul. - Đi lang thang ngoài đường vào ban đêm, điều đó thật chẳng hay chút nào với những đứa trẻ nhà K'Rahlan, tụi con à.

- Mẹ sợ gì hả mẹ? - Êmê thận trọng lên tiếng. - Baltalon đã chết, còn Buriam và Buriăk thì bị bắt rồi.

Chỗ này Êmê cố tình giấu nhem chuyện sứ giả thứ năm của phe Hắc Ám đã trốn thoát khỏi Cục an ninh. Nó còn định nói ngay cả sứ giả thứ hai Basil cũng đã tiêu tùng nhưng may mà nó ngậm miệng lại kịp.

Bà Êmô nhún vai:

- Hồng lẽ tụi con không biết Buriăk đã chạy thoát?

Ông K'Tul phụ họa với bà Êmô bằng cách nhặt tờ Tin nhanh N, S & D cạnh cùi tay liệng đánh “xoạch” trước mặt bọn trẻ, bữa nay trông ông cẩu đến mức không thèm điều khiển cho tờ báo lượn từ từ như mọi lần.

Bọn trẻ chụm đầu đọc, sồn gai ốc trước tin tức nhanh nhạy của Ama Đliê:

CHUYỆN GÌ ĐANG ĐƯỢC CHE GIẤU Ở TRƯỜNG ĐĂM RI

Có quá nhiều điều để phụ huynh học sinh trường Đămri lo ngại trong những ngày này. Tin tức về vụ vượt ngục của Buriäk, sứ giả thứ năm của trùm Bastu, chưa kịp lắng xuống, hàng loạt tin chấn động khác đã khiến tất cả những ai quan tâm đến tình hình an ninh của xứ Lang Biang đều cảm thấy vô cùng hoang mang. Đặc biệt những tin xấu nhất đều liên quan đến trường Đămri, đứng đầu là hiệu trưởng N'Trang Long. Theo một nguồn tin thông thạo, tối hôm qua đã có nhiều tiếng thét hãi hùng phát ra từ ngọn tháp trong khuôn viên trường Đămri. Trả lời phỏng vấn của phóng viên bản báo, cô Kemli Trinh, người từng là nạn nhân của thuật Quỷ mộng trước đây, khẳng định tiếng thét đó không phải là của cô. Khi được hỏi tiếp rằng vậy đó là tiếng thét của ai và nguyên nhân nào gây ra tiếng thét đó thì cô Kemli Trinh đã không trả lời. Các giáo viên khác cũng từ chối các câu hỏi tương tự của chúng tôi. Thái độ bất hợp tác của đội ngũ giáo viên trường Đămri với báo chí quanh sự kiện này có lẽ xuất phát từ lệnh cấm của hiệu trưởng N'Trang Long. Đây vốn là cách thức ông thường áp dụng mỗi khi gặp rắc rối.

Những tin tức tệ hại nhất chưa dừng lại ở đó: Sáng nay có ít nhất là bốn học sinh trường Đămri không tới trường. Đó là các học sinh Kan Tô, Mua ở lớp Cao cấp 1 và Tam, Bolobala ở lớp Cao cấp 2. Cho đến trước khi bài báo này lên khuôn, chúng tôi vẫn chưa nghe nhà trường và phụ huynh của bốn học sinh này có phản ứng gì, nhưng bằng linh cảm nghề nghiệp, chúng tôi tin rằng đây là một vụ mất tích tập thể.

Hiện nay Cục an ninh đã vào cuộc, Bộ giáo dục đang lo lắng theo dõi và buộc ông N'Trang Long gửi báo cáo khẩn cấp. Đặc biệt, Hội đồng tối cao Lang Biang cũng đang rất quan tâm đến những gì chúng tôi vừa đề cập. Mời quý độc giả đón đọc các số báo tới để được biết những thông tin nóng, sốt và dẻo nhất quanh những sự kiện bí ẩn này.

- Thế nào hả, tụi con? - Ông K'Tul nói ngay khi bọn trẻ vừa rời mắt khỏi tờ báo, hàng ria mép rung rung một cách đặc ý. - Ta và dì Êmô lo lắng cho tụi con có gọi là thừa không hả?

Lần này thì tụi nhóc im ru. Bốn đứa đưa mắt nhìn nhau, không biết phải trả lời giọng điệu khiêu khích của ông K'Tul như thế nào. Tụi nó tất nhiên không thể nói huých toẹt về sự thật đằng sau chuyện biến mất của tụi thằng Tam, nhưng như vậy có nghĩa là tụi nó buộc phải thừa nhận sự phỏng đoán của tờ Tin nhanh N, S & D mà nói cho cùng thì không phải là không có lý.

Rồi còn tiếng thét tối hôm qua tụi nó nghe thấy trong sân trường nữa. Bây giờ thì Nguyên tin chắc lúc đó thám tử Eakar đang quanh quẩn đâu đó trên mái nhà và chính ông đã xì cái vụ này ra cho Ama Đliê.

- Thiệt là đáng sợ. - Bà Êmô khẽ nhắm mắt lại như không muốn nhìn thẳng vào sự thật mà bà đang nói. - Nguy hiểm vẫn còn trùng trùng ở chung quanh mà tụi con thì như một lũ ngựa non, hồng biết trời cao đất dày là gì hết. Bộ con tưởng sau khi Baltalon và Buriam một tên tiêu từng một tên bị bắt thì phe Hắc Ám không còn ai hỏi thăm sức khỏe của con nữa hả, K'Brăk?

- Dạ, con không nghĩ thế, thưa dì. - Nguyên cúi đầu lên chén canh, lí nhí đáp, tâm trí mãi nghĩ đến tiếng thét tối hôm qua, hồng biết đó là tiếng thét của ai mà nghe rùng rợn quá sức.

Ông K'Tul gườm gườm nhìn bọn trẻ, giọng không giấu vẻ ngờ vực:

- Thiệt tình ta không hiểu tụi con làm cái quái gì trong trường từ hồi chiều tới giờ. Lão N'Trang Long có xúi tụi con làm chuyện bậy bạ gì không hả?

- Tụi con làm sổ sách thiệt mà ba. - K'Tub nói dối, nhưng cổ hét to bằng giọng của người vừa bị tòa kết án oan.

- Hừm. - Ông K'Tub bực dọc giựt phát chiếc khăn rằn ra khỏi cổ, rồi không biết làm gì với nó, ông lại vắt trở lại lên vai, quạu quọ nói. - Ta thì ta chẳng tin lão ta chút xíu nào hết. Ngồi trường của lão cứ xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác...

Kăply ngứa miệng:

- Những chuyện đó là do trùm Bastu và tay chân của hắn gây ra chứ chẳng liên quan gì đến thầy N'Trang Long hết, bố à.

Bà Êmô liếc hàng ria đang cựa quậy dữ dội của ông K'Tul, khéo léo lái câu chuyện qua hướng khác:

- Thế khi còn ở trong trường, tụi con có nghe thấy tiếng thét mà tờ Tin nhanh N, S & D nói không?

- Không, mẹ à. - Êmê nói, làm hết sức để tỏ ra hồn nhiên. - Tụi con chẳng nghe thấy gì hết. Hồng biết đám phóng viên của Ama Đliê lấy những tin tức lôm côm này từ đâu ra.

- Con nói nhăng gì thế, Êmê. - Ông K'Tul hét to, phải khó khăn lắm ông mới không đứng bật lên khỏi ghế.
- Xưa nay, những thông tin trên tờ Tin nhanh N, S & D luôn luôn chính xác. Con hãy cố bắt cái đầu của con ghi nhớ điều đó đi.

Bữa ăn đầy tiếng quát tháo, nhưng bọn trẻ cảm thấy như vậy thì dễ chịu hơn. Ít ra tụi nó cũng được nói, cũng như nghe ông K'Tul và bà Êmô nói và nhờ vậy tụi nó biết được họ đang nghĩ gì.

Tụi nó chỉ không thoải mái lúc bà Êmô đưa ra đề nghị vào cuối bữa ăn:

- Hay là tụi con nghỉ học một vài bữa. Chờ Cục an ninh làm rõ mọi chuyện đã.

- Việc gì phải sợ dữ vậy, dì! - K'Tub nhăn nhó. - Bây giờ anh K'Brăk và anh K'Brêt đâu có giống như...

Đang leo lên, một cú đá muồn gây ông quỵ khiến K'Tub cầm bật. Nó không biết đứa nào vừa đá nó dưới gầm bàn, nhưng nó không quan tâm đến điều đó bằng việc suýt chút nữa nó đã làm vỡ vở mọi chuyện.

Nhưng ông K'Tul đã kịp rọi cặp mắt sáng quắc vào mặt Nguyên và Kăply, theo cái cách nhà thám hiểm rọi đèn pin để thăm dò hang động, và ông bỗng ngỡ ngàng khi thấy đôi mắt của hai thằng nhóc lấp lánh một cách khác thường.

- Con định nói gì về K'Brăk và K'Brêt thế, K'Tub? - Ông nhìn thẳng con qua khoe mắt, giọng căng thẳng.

- À, ờ... - Thằng K'Tub cào tay lên tóc, bụng rửa thăm mình tươi tắn - ý con muốn nói là bây giờ anh K'Brăk và anh K'Brêt đâu có giống như... những con giun nữa.

Nguyên vọt miệng:

- Con nghĩ những câu thần chú chiến đấu mà tụi con đã học dù sao cũng có thể giúp tụi con tự bảo vệ được mà, bố.

- Chẳng ăn thua gì đâu, con. - Bà Êmô khẽ nhún vai, cái nhún vai của bà trông rất điệu so với mọi người. - Nếu gặp Buriăk, Badd hay Basil, thần chú của con không chống lại chúng nổi đâu. Đó là chưa kể nếu chạm trán các hộ pháp Balibia hay Balikem, coi như con không còn đường thoát.

Mặc dù đã no kên, K'Tub vẫn cố tọng thêm một khúc thịt khoanh vô họng, nếu không làm vậy nó biết nó sẽ ảm ức xì ra chuyện Nguyên và Kăply đã từng đánh ngang tay với Balibia và Buriăk như thế nào.

Bữa đó, không chỉ K'Tub tự bịt miệng mình bằng cách đó. Ba đứa còn lại cũng ăn ngạp họng đến mức khi đứng dậy tụi nó có cảm giác tụi nó đang bị neo chặt vào ghế và đến khi nhổ mông lên được, tụi nó cảm thấy như người bị tước hết năng lượng. Chỉ có điều an ủi duy nhất là cho đến khi tụi nó rời khỏi bàn, bà Êmô không nhắc đến chuyện nghỉ học thêm một lần nào nữa.

* * *

Buổi chiều Suku và Păng Ting lao vô lầu đài K'Rahlan với vẻ mặt hốt hải:

- Các anh chị đã đọc báo Tin nhanh N, S & D trưa nay chưa?

- Rồi. - K'Tub sa sầm mặt. - Ba tao là cái loa của tờ báo cà chớn đó mà, Suku.

Păng Ting lo lắng ngo nguậy mái tóc đã kịp nhuộm đỏ hoe từ tối hôm qua:

- Chắc chắn ngày mai ba mẹ của tụi Bolobala sẽ xộc vô trường quây tưng cho coi.

- Cứ nhớ đến ông Boloradam là anh phát rét, Păng Ting à. - Kăply rụt cổ.
- Cứ cho họ quây. - Êmê thần nhiên. - Đẳng nào thì bốn đứa tụi nó cũng sẽ trở về mà. Tới khi tụi nó về tới trường thì mọi chuyện sẽ lập tức êm xuôi.

- Em nói đúng lắm, Êmê. - Nguyên khen Êmê làm cô nàng ứng mặt lên vì sung sướng. - Điều đáng lo hiện nay không phải là sự mất tích của tụi thằng Tam mà chính là bí ẩn quanh tiêng thét trong trường Đămri.

K'Tub liếc Suku:

- Mày có đoán ra đó là chuyện gì không, Suku?

- Không. - Suku thở dài. - Từ hôm qua tới giờ tao nghĩ về chuyện đó hoài nhưng vẫn không lần được chút xú mạnh mỗi nào hết.

- Quỷ mộng? - Nguyên thì thầm như nói với chính mình, đôi mắt nó đột nhiên trở nên xa vắng.

- Người duy nhất biết thuật Quỷ mộng là Buriam đã bị bắt rồi, anh K'Brăk. - Suku phản đối.

- Ồ, - Nguyên mơ màng nói - và thay thế Buriam dạy môn Thần giao cách cảm ở lớp Cao cấp 1 là thầy Akô Nô...

- Nhưng thầy Akô Nô chắc chắn không biết thuật Quỷ mộng. - Suku đưa tay véo môi. - Anh cũng biết mà, anh K'Brăk. Chỉ những phù thủy hắc ám mới luyện tà thuật này.

Đôi mắt Nguyên đột ngột rực lên. Nó chiếu tia nhìn vào Suku làm thằng oắt bất giác thấy hai gò má nóng bỏng:

- Vấn đề là chúng ta làm sao biết được thầy Akô Nô có phải là một phù thủy hắc ám hay không?

- Thầy Akô Nô không thể là phù thủy hắc ám được. - Kăply ré lên. - Một phù thủy hắc ám không bao giờ giúp chúng ta hái những quả táo vàng.

- Anh K'Brêt nói đúng đó. - Păng Ting cao giọng, mái tóc đỏ của nó có vẻ sẵn sàng xù ra bốn phía. - Theo em, không nên đặt ra câu hỏi đó về thầy Akô Nô.

Nguyên ném cho Păng Ting một cái nhìn bối rối, rồi quay sang Suku:

- Em còn giữ những chiếc áo tàng hình...

- Chẳng ăn thua gì đâu, anh K'Brăk. - Suku biết ngay Nguyên đang nghĩ gì trong đầu. - Trước đây nhờ thầy Hailixiro...

- Buriam. - Êmê nhắc.

- Ồ, Buriam. - Suku tắc lưỡi. - Nhờ Buriam vô hiệu hóa bùa Bất khả xâm phạm, tụi mình mới đột nhập vô trường Đămri được...

- Ồ há. - Nguyên dứt một lúc hai, ba sợi tóc, mặt ngẩn ra.

Suốt từ lúc đó cho đến xế chiều, ngay cả khi Suku và Păng Ting đứng dậy ra về, bọn trẻ vẫn chẳng nghĩ được điều gì hay ho, mặt đứa nào đứa nấy héo đi từng phút một và tâm trạng tụi nó đã bắt đầu giống tâm trạng của những kẻ bị nhốt trong hầm mà không biết bao giờ nắp hầm mới mở ra.

Đêm đó, trong khi Kăply ngủ khò, Nguyên mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà, nằm day qua trở lại không sao dỗ giấc được. Lòng rối bời, nó có cảm giác như nó đang nằm trên một miếng sắt nóng. Có quá nhiều sự kiện trọng đại chụp xuống đầu nó trong những ngày qua khiến nó thấy nó giống y chang một con ruồi sa vào tấm lưới nhện bùng bùng khó bề thoát ra. Sự quay về của bà Ka Lên và vợ chồng K'Rahlan. - Kaming dĩ nhiên làm nó vui mừng nhưng đồng thời cũng khiến nó cảm thấy lo lắng hết sức. Cho đến lúc này, mọi người đã mặc nhiên coi nó và Kăply là K'Brăk và K'Brêt. Nhưng với bà Ka Lên và vợ chồng K'Rahlan thì điều đó không có gì là chắc chắn. Tuy không sống gần con nhiều năm nay nhưng với linh cảm của người làm cha làm mẹ, có thể họ sẽ phát hiện ra sự giả mạo của tụi nó, mặc dù tụi nó biết là tụi nó không hề cố ý.

Khi Nguyên mở miệng kêu ông K'Rahlan bằng tiếng ba hay kêu bà Kaming bằng tiếng mẹ, nó đã bộc lộ niềm vui một cách thành thật nhưng xét cho cùng vẫn thiếu một điều gì đó như là sự thiết tha cảm động

của một đứa con thực sự. Nguyên nhận ra thiếu sót đó của mình, thiếu sót mà nó biết có cố đến mấy nó cũng không thể sửa được, vì vậy mà nó rất đổi hoang mang. Nguyên biết chắc sớm muộn gì bà Ka Lén và vợ chồng K'Rahlan cũng sẽ trở về lâu đài và từ nay đến đó nó buộc phải sống trong tâm trạng phập phồng của kẻ đột nhập trái phép chờ bị bắt quả tang.

Thần thờ một hồi, Nguyên lại ái ngại nghĩ đến số phận hiện nay của nó và Kăply. Đã ăn hai quả táo vàng rồi, đã chính thức trở thành chiến binh giữ đền đời thứ ba rồi, những ngày sắp tới hẳn tụi nó phải trực tiếp và công khai đương đầu với trùm Hắc Ám. Như chiến binh giữ đền đời thứ nhất và đời thứ hai đã làm. Nhưng khổ nỗi tụi nó lại không có được trình độ như chủ nhân núi Lưng Chùng hay Đại phù thủy Mackeno. - những chiến binh giữ đền trước đây. Nguyên biết hiện nay năng lượng pháp thuật của nó và Kăply đã tăng tiến vượt bậc, nhưng cũng chỉ đủ để giữ gìn tính mạng trước sự tấn công của các hộ pháp và sứ giả của phe Hắc Ám. Còn nếu để đối phó với trùm Bastu, Nguyên biết tụi nó không có khả năng. Ngay cả thần chú Điều sát tinh, tụi nó cũng không chống nổi, nói gì tới thần chú kim cương.

Rồi còn tiếng thét trong tòa tháp ở trường Đămri? Rồi hành tung mập mờ của ông K'Tul? Rồi báu vật gì đó được giấu ngay trong lâu đài K'Rahlan mà bao nhiêu người tìm kiếm? Rồi con chim vàng quý giá bất ngờ bay lên từ cái xác Kăply? Liệu tất cả những chuyện đó có liên quan gì đến số phận của nó và thằng bạn nó? Rồi còn làng Ke nữa, bao giờ tụi nó mới được trở về quê hương đích thực của mình?

Nguyên nghĩ và nghĩ, càng nghĩ bụng càng thắt lại, phần lớn thời gian trong đêm nó tằm trong lo âu và mệt mỏi. Đến gần sáng, nó mới mơ màng thiếp đi, và trong giấc ngủ chập chờn hình như nó thấy gương mặt thần chết của lão Ôkô Na hiện ra như một viên đạn, bắn xuyên qua đầu nó, nhức buốt.

* * *

- Kỳ này banh ta lông hết cả lũ rồi!

Sáng hôm sau, vừa đặt chân qua cửa lớp, Nguyên và Kăply đã nghe thằng Amara bô bô. Thằng nhãi chia bộ mặt hí hửng vô mặt Nguyên và Kăply, khoái trá một cách độc ác:

- Báo cho hai đứa mày một tin vui là thằng Tam và con nhỏ Bolobala nhiều chuyện đã biến khỏi cuộc đời rồi.

- Tin vui cái đầu mày, Amara! - Kăply nghiêng răng ken két. - Mày đối với bạn bè như thế đấy hả?

- Việc quái gì mày phải tru tréo lên thế, K'Brét! - Amara nhún nhử. - Tao biết hai đứa đó là bạn thân của tụi mày. Nhưng với tao thì hai đứa đó chỉ là đồ cóc nhái. Tao muốn tụi nó biến lâu rồi nhưng tiếc là mãi đến hôm nay ý muốn của tao mới thành sự thật.

- Chính mày mới là đồ cóc nhái!

Kăply gầm lên và vung nắm đấm vào giữa mặt Amara. Thoáng thấy gương mặt bạn mình đổi sang màu tím, Nguyên hoảng hốt chụp tay Kăply nhưng không kịp.

“Bốp” một tiếng, Amara ngã bật ngửa ra sau, bong bóng máu phì ra cùng lúc từ hai lỗ mũi giữa tiếng thét the thé của thằng Y Đê lẫn tiếng hoan hô rầm trời của những đứa lâu nay vốn không ưa thằng Amara.

Trong khi Kăply ngơ ngàng nhìn xuống bàn tay mình, ngạc nhiên về sức mạnh bất ngờ của cú đấm, Amara đã kịp vùng dậy. Mặt xạm đi, nó chìa tay ngay người Kăply, rống lên:

- Trối gô mày lại nè, đồ khốn nạn!

Hàng loạt sợi dây màu trắng bắn ra từ tay Amara bay tua tua về phía Kăply, nhanh đến mức dù đứng sát bên cạnh Nguyên cũng không kịp ra tay can thiệp.

Thằng Hailibato dậm chân lạch bạch, tay hươu tít, quát tướng:

- Ê, ai cho mày dùng thần chú chiến đấu đánh nhau trong lớp hả Amara? Tao sẽ méc thầy Hai...

Chưa nói hết chữ “Haifai”, miệng mồm Hailibato đã há hốc ra như thể thấy ma. Trước mặt nó, những sợi lòi tòi của Amara vừa chạm vào người Kăply đã bay ngược trở lại, nhanh chóng trối nghiêng lấy Amara, thoáng mắt đã biến thằng này thành một đòn bánh khổng lồ.

Cả lớp đực mặt, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì thầy Haifai đã xuống tới.

- Cái quái gì thế này hả? - Thầy gầm lên khi nhìn thấy thằng Amara đứng trơ giữa lớp với mớ dây nhợ chẳng chịt quanh người.

Thằng Y Đê vội vã ton hót:

- Bạn K'Brêt vừa trối bạn Amara, thưa thầy.

Thầy Haifai lập tức quay cái trán đỏ về phía Kăply, mấy chục chiếc răng nhe hết ra ngoài:

- Trò chơi ngon quá há, K'Brêt. - Thầy càng nói càng nổi điên, cái đầu lưa thưa tóc lắc lư dữ dội. - Ta dạy câu thần chú chiến đấu số 6 đầu phải để mấy trò đem ra đánh nhau loạn xạ ngẫu trong lớp như bọn đầu đường xó chợ vậy hả?

- Thưa thầy...

Kăply ấp úng, chưa nói hết câu phân trần, thầy Haifai đã quát:

- Câm mồm! Trò định nói câu thần chú trò vừa sử dụng không phải là thần chú chiến đấu số 6 chứ gì!

- Con không sử dụng bất cứ một câu thần chú nào hết, thưa thầy. - Kăply nói một lèo như gió để thầy Haifai không thể chặn họng nó lần thứ hai.

- Láo toét! - Thầy Haifai động tay lên cánh cửa đánh "rầm" một cái. - Bộ trò cho rằng ta bị đui hả K'Brêt!

- Thưa thầy, bạn K'Brêt nói thật đấy ạ. - Hailibato bênh bạn, vừa nói nó vừa lấy cườm tay chùi mồ hôi đang tươm ra đầy mặt vì hồi hộp.

Thằng Lung cũng nhanh nhẩu hòa theo:

- Bạn K'Brêt chỉ thụ vô mặt Amara thôi ạ. Thế là bạn Amara dùng thần chú chiến đấu số 6 đánh trả nhưng không hiểu sao... không hiểu sao những sợi dây bay ngược trở lại và... và trối chính bạn Amara...

- Có gì đâu mà không hiểu. Đó là hiệu ứng phản nguyên...

Như biết mình lỡ lời, thầy Haifai khịt khịt mũi mấy cái rồi dùng dùng đi thẳng vô chỗ ngồi để khỏi phải nói tiếp câu nói dang dở.

- Hiệu ứng phản nguyên là gì hả thầy? - Bọn học trò nhao nhao.

- Hiệu ứng phản nguyên hả? - Thầy Haifai lúng túng gãi những móng tay sắc sỡ lên trán, rồi không biết làm sao để dập tắt những ánh mắt đau đầu của học trò đang nhìn mình, thầy nổi khùng nạt ngang. - Đó là cái gì thì sau này các trò sẽ được học tới. Còn bây giờ thì lũ ngu ngốc tội bay mau giở tập ra!

Trong lớp, dĩ nhiên chỉ có Nguyên và Kăply biết hiệu ứng phản nguyên là gì. Suku đã từng giải thích cho tụi nó biết nếu dùng thần chú hoặc lời nguyện đối phó với người có năng lượng pháp thuật cao hơn mình nhiều lần, đòn đánh đó sẽ văng ngược lại, đánh vào chính mình. Chính Bolobala đã từng lãnh đủ hiệu ứng phản nguyên khi dùng lời nguyện rửa thềm đánh lén Baltalon và trùm Bastu.

Như vậy là năng lượng pháp thuật của mình bây giờ đã cao ghê gớm! Kăply mừng rỡ nhủ bụng, nhưng liền sau đó nó lại bắt đầu lo lắng nghĩ đến chuyện làm sao dùng để xảy ra đánh nhau với tụi bạn trong lớp.

Hôm nay thầy Haifai dạy đến thần chú chiến đấu số 14 và số 15. Hai câu thần chú này là một cặp, lúc nào cũng đi chung với nhau, thầy bảo thế. Kăply suýt nữa phá ra cười khi nghe tên của hai câu thần chú. Thần chú số 14 là Chụp ếch, thần chú số 15 là Lạng qua lách lại.

Kăply cố dán miệng mình lại nhưng những tiếng rúc rích vẫn vang lên khắp lớp.

- Im lặng! - Thầy Haifai quát lên và đứng phắt dậy, đôi mắt sâu hút như hai đường hầm của thầy lừ lừ quét dọc các dãy bàn khiến bọn học trò rúm lại như bị quát roi. - Chẳng có gì đáng để các trò rúc lên như chuột hết.

Thầy vừa nói vừa vung vẩy hai cánh tay, như thể để cho đỡ mỏi sau khi thụ rầm rầm lên bàn, lên cửa:

- Đây là hai câu thần chú chiến đấu duy nhất nghiêng về phòng thủ. Gặp đối phương quá mạnh, các trò phải dùng hai câu này để té lăn ra và trượt đi.

- Đang đánh nhau mà trượt đi đâu thầy? - Thăng Amara giả bộ ngờ nghệch.

- Trượt đi đâu thì kệ trò! - Thầy Haifai mím môi lại và Kăply nghe tiếng thầy rít qua kẽ răng. - Miễn làm sao cái xác của trò đừng có bị nát bét trước đòn tấn công của đối phương là được rồi.

Nguyên cụng đầu vô đầu Kăply, thì thầm:

- Thầy cố tình dạy hai câu thần chú này là vì tao và mày đó.

- Vì tao và mày? - Kăply ngơ ngác.

- Không phải sao! Hôm qua thầy chứng kiến tụi mình bị trúng đòn của thầy N'Trang Long một cách dễ dàng. Nếu đã học qua hai câu thần chú này có phải tụi mình đã tránh được rồi không?

- Ờ há.

Kăply lại thốt lên câu quen thuộc và đưa mắt nhìn ra sân, hồi hộp chờ phụ huynh của tụi thăng Tam xuất hiện.

Nhưng suốt buổi sáng hôm đó chẳng có tiếng ầm ĩ nào cất lên giữa sân trường, thậm chí không có một người lạ mặt nào bước qua khỏi cổng.

Kăply liếc mắt về phía Amara ngồi, thấy thăng này thấp tha thấp thỏm suốt từ đầu giờ đến cuối giờ, đầu tóc xoắn tít của nó không ngừng ngo nguậy và nó ngồi học mà cặp mắt ti hí cứ đảo lia ra ngoài cửa sổ, và đến khi biết chắc sáng nay chẳng có trò hay nào để xem, nó xịu mặt xuống như thể trường Đămri mà không náo loạn thì đời chẳng có gì vui.

Ở trên bảng, thầy Haifai cứ lần lượt kêu hết cặp này đến cặp khác lên thực hành hai câu thần chú mới học, mặc dù tiếng ngã oanh oách vang lên mỗi lúc một nhiều và đặc biệt là cứ mỗi lần trượt người đi để né câu thần chú của đối phương, hầu hết bọn học trò đều húc đầu rầm rầm vào vách tường hay chân bàn chân ghế vì lố đã, và kết quả của tiết học phòng thủ đầu tiên là đầu đứa nào đứa nấy sưng bốn, năm cục to tổ chẳng.

Nguyên và Kăply cũng bị kêu lên bảng nhưng rõ ràng thầy Haifai chỉ dám cho tụi nó thực hiện các câu thần chú Chụp ếch và Lạng qua lách lại. Có lẽ đánh giá được năng lượng khủng khiếp hiện nay của Nguyên và Kăply nên thầy tuyệt nhiên không sắp xếp hai đứa nó vào vai trò tấn công để tránh xảy ra những tổn thương mà thầy biết chắc là rất nghiêm trọng.

Khi tiếng chuông hết giờ reo lên, Nguyên và Kăply đang phân vân nhìn nhau, chưa biết có nên tìm cách lẩn la lại gần thầy Haifai để hỏi về tiếng thét vang lên đêm đêm trong ngọn tháp hay không thì thầy đã chọc ngón tay khẳng khiu và màu mè vào mặt tụi nó, giọng khô khốc:

- Các trò đi theo ta!

Kăply giương mắt ếch:

- Đi đâu vậy thầy?

- Lên văn phòng hiệu trưởng! - Giọng thầy Haifai vẫn ráo hoảnh. - Ngài N'Trang Long sẽ cho tụi bay biết thể nào là động bạn bè sắc máu mũi ngay trong lớp!

- Thầy thiệt là công minh đó thầy!

Thăng Amara nhìn Nguyên và Kăply lẻo đẻo theo chân thầy Haifai đi về phía ngọn tháp, hét lên khoái chí. Nó còn rống thêm một câu nữa mà Kăply biết chắc là thầy nghe rõ mồn một nhưng không thèm trả lời:

- Càng ngày thầy càng học tập ở cô được nhiều tính tốt rồi đó thầy!

38. Chương 27 - Phần 1

Chương 27

Ly xirô đáng ngờ

Thằng K'Tub nhảy phóc một cái lên hành lang, xáp lại cạnh Nguyên và Kăply:

- Hai anh đi đâu vậy?

Kăply hạ giọng để thầy Haifai đi đằng trước không nghe thấy:

- Lên văn phòng hiệu trưởng.

Mặt K'Tub nở ra:

- Thầy N'Trang Long kêu hai anh lên à?

- Không. - Kăply xui lơ. - Tụi anh lên đó để chịu phạt. Anh vừa đánh thằng Amara học máu mũi.

K'Tub há miệng tính kêu lên nhưng Kăply đã nhanh tay bịt mồm nó, và thì thầm dặn:

- Ba em và dì Êmô có hỏi, em và chị Êmê nhớ nói tụi anh được giữ ở lại trường làm vệ sinh nha.

Kăply chưa kịp dặn thêm câu nào nữa thì đã tới các căn nhà lá kế chân tháp.

Suốt dọc đường từ chân tháp lên tới văn phòng hiệu trưởng, thầy Haifai vẫn nín khe. Có lúc ngứa ngáy quá, Kăply tính thắc mắc về tiếng thét bí ẩn mà nó nghe thấy bữa trước nhưng chợt nhớ thầy chúa ghét cái trò hỏi han lời thôi (y như thể lúc nào thầy cũng đeo sau lưng tấm bảng “CẤM HỎI”), nó đành bắt mình ngậm chặt miệng. Trong khi đó, Nguyên vừa dọ dẫm bước vừa đảo mắt trông ngang liếc dọc cố đoán xem tiếng thét hôm trước phát ra từ tầng tháp nào và cuối cùng Nguyên phát hiện ra việc làm của mình cũng ngu ngốc như là cố tìm kiếm một con kiến lúc nó đang ngủ.

Chiếc cầu thang bằng đá trước cửa văn phòng hiệu trưởng từ từ nhấc lên để lộ ra vầng trán bác học của thầy N'Trang Long đằng sau chiếc bàn bệ bộn y như lần đầu Nguyên và Kăply đặt chân vào đây. Hai đứa trợn mắt lên khi thấy đang ngồi cạnh thầy, trên chiếc ghế nhỏ kê bên trái bàn giấy là thầy Akô Nô với vẻ mặt căng thẳng tụi nó chưa bao giờ trông thấy nơi thầy, và phải nói là vẻ mặt đó hoàn toàn không hợp với một đứa trẻ mười tuổi nên trông rất kỳ cục.

- Hai cục cưng của ông đã tới rồi đây, ông N'Trang Long! - Thầy Haifai lừa hai đứa nhóc vô phòng, lạnh nhạt nói.

Thầy N'Trang Long và thầy Akô Nô ngẩng mặt nhìn ra cửa, không có vẻ gì là ngạc nhiên khi trông thấy Nguyên và Kăply.

- Anh cứ để tụi nó ở lại đây, anh Krazanh! - Thầy N'Trang Long vui vẻ nói.

Thầy Haifai đã bước qua cửa, bỗng ngoái cổ lại nói, lần này là cái giọng eo éo của bà vợ thầy:

- Tôi cần phải báo cho ông biết là sáng nay tụi nó đã gây lộn ì xèo ở trong lớp và thằng bé Amara hết sức dễ thương đã lãnh đủ hiệu ứng phản nguyên.

Cô Haifai vừa nói xong, thầy Haifai đã hấp tấp giành quyền phát ngôn, chỉ để “xì” một tiếng rõ to:

- Thôi đi bà. Thằng đó mà dễ thương thì kiếp này tôi đi đầu xuống đất!

- Ông có muốn đi đầu xuống đất thì phải hỏi qua ý kiến của tôi. - Cô Haifai vặc lại ngay. - Ông muốn đi bằng đầu nhưng tôi cứ muốn đi bằng chân thì sao?

Vợ chồng thầy Haifai đột nhiên như bị chó dại cắn, quên mất trước mắt họ là hai vị giáo sư đáng kính, ngoác miệng cãi qua cãi lại như đang đứng trước lớp học, nước miếng văng tá lả đến mức Nguyên và Kăply phải quỳnh quáng xích sát vô bên trong.

Kăply nhìn thầy N'Trang Long, ngạc nhiên thấy thầy cứ ngồi im tại chỗ, mặt mày tỉnh rụi, thậm chí ánh mắt thoáng nét cười.

- Ô, xin lỗi hai ông. Chà, thiệt chẳng ra làm sao. Tụi tôi đi đây.

Thầy Haifai đột ngột sực tỉnh, thầy nói nhanh và biến còn nhanh hơn.

- Thiệt tình! - Thầy N'Trang Long nhìn Nguyên và Kăply, nói như phân trần giùm cho thầy Haifai. - Hồi chưa nhập lại làm một, họ có như thế đâu. Hai người mà dùng chung một thân xác thì làm sao mà không bực bội, phải không tụi con?

- Một người mà dùng hai thân xác có khi còn bực bội hơn, ông N'Trang Long à. - Thầy Akô Nô cười khi khi.

- Ờ, ờ...

Thầy N'Trang Long lúng túng đáp, Nguyên và Kăply thấy thầy hơi cau mày trước câu bông phèng mà theo tụi nó là không đúng lúc chút nào của thầy Akô Nô và điều đó khiến tụi nó giương mắt lên nhìn ông thầy nhóc con một cách bất bình.

- Ta nói tới đâu rồi, anh Akô Nô há? - Thầy N'Trang Long thở hắt ra, sốt ruột nối lại câu chuyện dang dở.
- Ờ, ờ, tới chỗ phải tiếp tục dè chừng lão già mắc dịch đó.

Thầy vừa nói vừa gõ gõ ngón tay lên trán.

- Dè chừng ư? - Thầy Akô Nô như muốn đứng bật lên khỏi chiếc ghế con. - Không còn là chuyện dè chừng nữa, ông N'Trang Long. Mà tôi nghĩ chúng ta phải nghĩ cách đối phó ngay tức khắc, đối phó thật hiệu quả. Tôi có cảm giác lão bắt đầu rục rịch rồi...

- Anh cho là như thế ư? - Thầy N'Trang Long hỏi lại, giọng suy tư.

- Trước đây thì lão chưa có ý định gì rõ rệt hết. Lão vẫn nằm im. Nhưng từ ngày trùm Bastu luyện thành công thần chú kim cương và chuẩn bị chuồng mặt ra ánh sáng, lão cảm thấy bị kích thích, ông hiểu không? Lúc trước tôi chưa biết chuyện trùm Bastu vớ được thần chú kim cương nên cứ ù ù cạc cạc, hổng biết tại sao lão già này bỗng nhiên trở chứng, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã rõ như ban ngày. Cái ác luôn luôn là một hấp lực đối với lão, ông N'Trang Long à, nhưng lâu nay lão vẫn dè nén được là do chưa có một sự tác động mạnh mẽ nào. - Thầy Akô Nô tuôn một tràng, kích động đến mức những câu cuối giọng thầy lạc hẳn đi.

Nguyên và Kăply nhìn thầy hiệu trưởng và thầy Akô Nô đối đáp, không hiểu gì hết và có vẻ như cả hai ông thầy cũng tin là tụi nó còn lâu mới hiểu nên cứ oang oang như thể tụi nó vừa để ra đã dần dần rồi.

Thầy N'Trang Long xoắn một lọn râu cằm, đôi mắt to cổ cò của thầy thoát lim dim và bên dưới hàng ria đen rậm văng ra những tiếng lẩm bầm:

- Thần chú kim cương...

- Đúng là thần chú kim cương! Thiệt tình! - Thầy Akô Nô thốt lên đầy cảm thán, vừa nói thầy vừa thò tay bứt tai, đã vô tình trở lại cử chỉ của một đứa trẻ con.

Thầy N'Trang Long tặc lưỡi, bàn tay không còn xoắn từng lọn râu nữa mà bắt đầu vò nguyên cả chòm:

- Ở đời vẫn có những chuyện nằm ngoài ý muốn của con người, anh Akô Nô à.

Thầy buông một tiếng thở dài:

- Tôi hiểu rồi. Ka Ming luyện thần chú kim cương thì không sao. Nhưng khi Bastu sử dụng thần chú này, lão ta tất sẽ có cảm ứng. Cái này gọi là ngư tâm ngư, mã tâm mã...

- Ông đã hiểu ra then chốt của vấn đề rồi đó, ông N'Trang Long. - Thầy Akô Nô thở phì phì, rồi thầy xoáy mắt vô thầy N'Trang Long, điệu bộ rất nóng nảy. - Bây giờ ta phải làm gì chứ? Ông đã nghĩ ra biện pháp chu toàn nào chưa? Nói ông đừng giận chứ theo như cách làm hiện nay của ông, tôi thấy chắc chẳng cầm cự được bao lâu quá hà. Hiệu quả thì ít mà tai tiếng thì nhiều. Ông phải thiệt cẩn thận đó, ông N'Trang Long. Lão ta mà tìm được cơ hội ra tay thì cái xứ Lang Biang này nát bét.

Thầy N'Trang Long nheo mắt nhìn thầy Akô Nô:

- Hồng lẽ lão ta ngứa ngáy dữ vậy sao?

- Ông N'Trang Long. - Thầy Akô Nô nhăn nhó. - Có lẽ trên đời này không ai hiểu lão bằng tôi đâu.

- Tôi biết, tôi biết, anh Akô Nô! - Thầy N'Trang Long mỉm cười. - Thiệt ra thì tôi cũng đã nghĩ ra một kế mọn.

Vàng trán rộng của thầy đột nhiên cau lại và giọng thầy trở nên khẩn khoản:

- Có điều tôi phải làm phiền anh một chút. Nghĩa là anh cần phải giúp đỡ tôi.

- Ông cứ yên tâm! - Thầy Akô Nô đáp giọng khẳng khái. - Thiệt sự thì không thể nói là tôi không có trách nhiệm gì trong chuyện này...

- Có lẽ Păng Sur cũng có liên quan một phần. - Thầy N'Trang Long tiếp lời.

Nguyên và Kăply thấy rõ nếu không bám chặt hai tay vào mép bàn thì thầy Akô Nô đã bắn lên trần nhà.

- Sao ông lại nói thế, ông N'Trang Long? - Vẫn bám cứng mép bàn, thầy Akô Nô ré lên, mặt đỏ bừng. - Cô ta chẳng dính dáng gì đến chuyện này hết. Ông... ông...

Thầy Akô Nô kích động đến mức không thể nói tiếp ý nghĩ trong đầu, hai gò má co giật dữ dội. Có vẻ như thầy sẵn sàng lao đầu vào giữa mặt người đối thoại trong khi thầy N'Trang Long đang cố làm hết cách để điều đó không xảy ra. Thầy gơ bàn tay to bè lên:

- Bình tĩnh nào, anh Akô Nô!

Bàn tay kia của thầy vội vã ngoắt vào không trung, lôi ra từ đâu đó ở khoảng giữa mép tai và bức vách bên phải một chiếc lọ cổ cao xanh màu ngọc bích.

- Xirô này là dành cho anh đây. Anh uống một chút cho dịu thần kinh nhé!

Vừa nói thầy vừa nghiêng chiếc lọ. Một chất nước sền sệt màu vàng chảy ra từ chiếc vòi cong như cổ cò, rót thẳng xuống mặt bàn. Nhưng trước khi mở giấy tờ của thầy kịp ướm nhẹp thì một chiếc ly trong suốt đã hiện ra hững hờ trên tay thầy.

Thầy Akô Nô đắm đắm nhìn ly nước trước mặt, trông thầy có vẻ ngỡ ngàng. Kăply nhìn thầy rồi lại nhìn thầy N'Trang Long, không hiểu đang xảy ra chuyện gì giữa hai ông thầy. Nó liếc sang Nguyên, thấy thằng này cũng đang lộ vẻ bồn chồn, vẻ mặt đó cho biết thằng bạn đại ca của nó cũng không hiểu cái quái gì hết.

Thầy Akô Nô ngược lên nhìn thầy N'Trang Long một lúc, ánh mắt lại rớt trở lại xuống ly xirô, ngần ngừ một chút rồi khẽ mấp máy môi:

- Ông có chắc ly nước này sẽ làm dịu thần kinh không đó?

- Chắc mà. Anh cứ uống đi!

Thầy Akô Nô không nói không rằng, chộp lấy ly nước trước mặt, kê vào miệng.

- Đứng, thầy! - Như người ngủ mê choàng tỉnh, Kăply bật kêu lên hoảng hốt, không hiểu tại sao mình lại làm thế.

Nhưng thầy Akô Nô đã dốc trọn ly nước vào miệng. Thầy đặt chiếc ly rộng xuống bàn, quệt mép và quay sang Kăply, ngạc nhiên hỏi:

- Nhóc ngươi nói sao? Ngươi bảo ta đừng uống...

Đang nói, thầy Akô Nô thình lình đổ gục đầu xuống bàn, thiếp đi, như thể bị giấc ngủ bất thần rơi trúng ót.

Nguyên và Kăply mắt tròn xoe, dạ dày thắt lại, tay chân như xụi đi, cảm thấy một nỗi hoang mang to lớn đang lấp đầy tận óc. Rõ ràng hình ảnh trước mặt khiến tận óc họ trở ra như hóa đá.

- Tội con ngồi xuống ghế đi! - Thầy N'Trang Long cất giọng nhẹ nhàng như không có gì xảy ra. - Hồng lẽ tội con khoái đứng hơn khoái ngồi?

Nguyên và Kăply lê đôi chân yếu ớt và nặng chịch lại chỗ chiếc ghế dài đối diện với bàn hiệu trưởng, thả người rơi phịch xuống, mặt vẫn chưa hết sốc. Nỗi thần thờ tê tái đọng lại trong lòng tụi nó sau sự việc vừa rồi như một lớp cặn khó tan.

Kăply tần ngần đưa mắt nhìn thầy Akô Nô lúc này đã rất giống một kẻ vừa tiêm nọc của con macorana vào mạch máu, ngập ngừng hỏi:

- Thầy vừa cho thầy Akô Nô uống thứ gì vậy, thầy?

- Thì tụi con cũng đã nghe rồi đó. Xirô!

Kăply cắn môi:

- Thầy nói thiệt chứ hả, thầy? Sao con nghi không phải xirô quá hà. - Kăply hất mạnh bàn tay Nguyên đang tóm lấy khuỷu tay nó giật giật. - Chắc đó là thuốc mê hay thuốc độc...

- Ủa, ra là con nghi ta đầu độc thầy Akô Nô? - Thầy N'Trang Long nhướn mày. - Con giàu tưởng tượng thiệt đó, K'Brê.

Bàn tay thầy nhảy từ cằm lên trán, xoa xoa, và thầy "e hèm" một tiếng:

- Thiệt sự thì ta có pha một ít thuốc mê vào ly xirô khi nãy. Tụi con cũng thấy rồi đó, cần phải để thầy Akô Nô thiếp đi một chút cho đầu óc được thư giãn.

Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn nhau và đứa này có thể đọc thấy cả chục dấu hỏi hiện lên trong mắt đứa kia.

Thầy N'Trang Long dường như đoán biết hai đứa học trò đang nghi gì nên thầy hắng giọng, lảng sang chuyện khác:

- Thế sáng nay tụi con làm một cái chuyện đại ngu là đánh nhau với tụi bạn trong lớp hả, tụi con?

Kăply nhìn xuống đất, và dù không cố ý giọng nó cũng giống y tiếng dế, nhỏ xíu xìu xìu:

- Dạ.

- Vậy mà ta cứ tưởng tụi con được chọn làm chiến binh giữ đền là để đánh nhau với phe Hắc Ám chứ. Nếu chỉ đánh nhau với thằng nhóc Amara thì đâu cần phải ăn những quả táo ở núi Lưng Chừng làm chi.

Giọng thầy N'Trang Long vẫn êm ái nhưng Kăply nghe như dùi xuyên qua tai. Nó muốn ngẩng đầu lên nhưng cổ nó đột ngột trở nên yếu đuối như làm bằng cao su.

- K'Brê không có ý, thưa thầy. - Nguyên bênh bạn. - Tại thằng Amara ăn nói mất dạy...

- Con mà cũng nói vậy sao, K'Brăk? - Thầy N'Trang Long nghiêm giọng. - Hậu duệ của thủ lĩnh Ánh Sáng mà cũng nghi rằng nhiệm vụ của chiến binh giữ đền là đối phó với những kẻ ăn nói mất dạy sao?

Thầy khề nhún vai:

- Hơn nữa, tụi con phải biết năng lực pháp thuật của tụi con hiện nay đang ở mức nào chứ. Dĩ nhiên những đại phù thủy có trình độ cao, như thầy Akô Nô chẳng hạn, vẫn có thể tự làm biến mất năng lực khi cần, chứ tụi con thì còn lâu.

Hèn gì thầy Akô Nô trình độ siêu đẳng như vậy mà ông vẫn đánh lộn thoải mái với học trò! Kăply gật gù nhủ bụng và vểnh tai nghe tiếp:

- Cho nên ta cần phải nghiêm khắc nói với hai đứa con rằng: từ giờ phút này trở đi, tụi con không được vung tay múa chân với bất cứ đứa bạn nào trong trường, nhớ chưa?

- Dạ nhớ. - Nguyên và Kăply rập ràng đáp.

Bây giờ thì Kăply đã có thể ngược mặt lên và điều đầu tiên nó nhìn thấy là ánh mắt ám áp của thầy hiệu trưởng. Thầy trở lại giọng vui vẻ:

- Hôm nay ta muốn gặp tụi con thiệt ra cũng không phải vì những chuyện nhí nhố đó đâu.

- Chắc là thầy muốn giao nhiệm vụ cho tụi con? - Nguyên vọt miệng.

- Con nói đúng chóc rồi đó, K'Brăk. - Thầy N'Trang Long tươi cười, và thầy bày tỏ sự hài lòng của mình bằng cách vừa nói vừa nhịp tay lên bàn theo thói quen. - Nói thiệt thì trình độ của tụi con hiện nay vẫn chưa đương đầu nổi với trùm Bastu đầu. Nhưng có cái hay là trình độ chiến đấu thì chưa bằng nhưng trình độ bỏ chạy thì có thừa. Tụi con lại có hai hạt tảo hộ mạng nên ta cũng rất yên tâm.

Nguyên và Kăply dán mắt vào chòm râu quai nón của thầy như dán vào cái radiô đang phát tin dự báo thời tiết.

- Sắp tới, vợ chồng K'Rahlan. - Ka Ming và Ka Lên trở về, tụi con sẽ có thêm sự che chở đáng tin cậy. Hừm, vì vậy bắt đầu từ hôm nay...

Nguyên và Kăply như ngừng thở khi biết thầy sắp nói tới chỗ quan trọng. Nhưng thầy N'Trang Long không nói ngay mà xoáy mắt vào mặt hai đứa trẻ, hạ giọng hỏi:

- Chắc tụi con đã nghe nói tới...

- Dạ, có nghe ạ. - Nguyên láu táu. - Có phải thầy muốn nói tới báu vật gì gì đó ở lâu đài K'Rahlan không hả thầy?

- Chà, thằng nhỏ này. - Thầy N'Trang Long thốt lên khoái trá. - Ta nghĩ ta đang định nói tới điều bí mật mà con vừa nói đó, K'Brăk à.

Nguyên liếm đôi môi khô rang:

- Thầy có biết báu vật đó là thứ gì không hả thầy?

- Ta không biết. Vì vậy mà tụi con phải đi tìm.

Hình ảnh ông K'Tul với những hành tung bí mật lập tức hiện ra trong óc Kăply và ý nghĩ phải quay trở lại cái tiệm Những Dấu Hối quỉ quái để thăm dò manh mối khiến nó muốn run lên.

- Vậy nha, tụi con!

Thầy N'Trang Long vui vẻ cất tiếng, không cho hai đứa học trò nghĩ ngợi thêm. Bao giờ tiền khách trông thầy cũng hơn hớ gấp bội lần đón khách, Nguyên và Kăply quá quen thuộc với điều đó nên tụi nó cũng chẳng buồn nấn ná, mặc dù cả đồng thất mặc còn chèn cứng trong đầu.

* * *

Nguyên và Kăply đụng đầu thám tử Eakar ngay tại ngã tư Brabun. - Chifichoreo. Ông đứng nhấp nhòm trước cửa tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet, gây phép kệp vô nách, dáng điệu có vẻ như chờ đợi hai đứa trẻ từ lâu.

- Ê, bọn người theo ta vô đây làm vài cốc bia chơi!

Nguyên và Kăply vừa trở tới, Eakar lật đật đưa tay ngoắt, miệng tía lia.

Nguyên ngược mắt nhìn lên, thấy trời đã ngả chiều, ở phương Đông lác đác vài vì sao mọc sớm, bụng đâm hoảng, không ngờ tụi nó ở trong văn phòng hiệu trưởng lâu như vậy.

- Cảm ơn ông, ông Eakar! - Nguyên lắc đầu quây quây. - Nhưng tụi tôi phải về nhà rồi.

Thám tử Eakar bước ra khỏi mái hiên, đến sát bên bọn trẻ. Ông quét chòm râu dê ra phía trước thay cho cái bắt tay:

- Hé hé, vậy thì chúng ta nói chuyện vài câu chơi.

Không cần biết Nguyên và Kăply có đồng ý hay không, Eakar thản nhiên sánh vai cùng bọn trẻ, vừa đi vừa tò mò hỏi:

- Bọn người vừa ở chỗ lão N'Trang Long ra phải không?

- Vâng. - Nguyên gật đầu, cảm thấy không cần phải giấu giếm.

- Thế lão gặp bọn người để làm gì thế?

Kăply cười khẩy:

- Tộc mạch là thói xấu đó, ông Eakar.

Nhà thám tử nhăn nhó, cằm nhô ra, bộ mặt trông như vừa bị Kăply vót nhọn:

- Sao nhóc người khoái dạy đời thế, K'Brêt?

Mặt Kăply sa sầm:

- Tôi đâu có khoái dạy đời nhưng tại ông cứ khoái chỗ mũi vô chuyện thiên hạ.

- Chẳng có chuyện gì đặc biệt đâu, ông Eakar. - Nguyên nói như xả van, cổ xì bốt bầu không khí căng thẳng.

- Tụi tôi đánh nhau trong lớp nên bị giải lên văn phòng hiệu trưởng thôi.

Rõ ràng thám tử Eakar không tin lời Nguyên mảy may. Ông nhìn thẳng oắt qua khóe mắt:

- Chỉ đơn giản thế thôi à?

- Đơn giản thế thôi.

Eakar nhếch mép:

- Ta không tin.

- Tin hay không là chuyện của ông. - Kăply găm gừ. - Tụi tôi đâu có cần phải làm mọi cách để ông tin.

Eakar thành linh hỏi:

- Thế bọn người có gặp giáo sư Akô Nô ở chỗ lão N'Trang Long không?

- Có. - Kăply máy móc đáp, cầu cho nhà thám tử biến lẹ cho rồi.

- Có à? - Chòm râu Eakar vểnh lên. - Giáo sư Akô Nô làm gì ở đó?

- Tụi tôi không biết. - Nguyên đáp nhanh, sợ Kăply lơ dềnh phun ra những thông tin bất lợi. - Mà thiệt ra tụi tôi cũng không cần biết. Hồng lễ ông cho rằng một giáo sư làm việc với hiệu trưởng là chuyện bất bình thường sao.

39. Chương 27 - Phần 2

Chương 27

Ly xirô đáng ngờ

Thằng K'Tub nhảy phóc một cái lên hành lang, xấp lại cạnh Nguyên và Kăply:

- Hai anh đi đâu vậy?

Kăply hạ giọng để thầy Haifai đi đằng trước không nghe thấy:

- Lên văn phòng hiệu trưởng.

Mặt K'Tub nở ra:

- Thầy N'Trang Long kêu hai anh lên à?

- Không. - Kăply xụi lơ. - Tụi anh lên đó để chịu phạt. Anh vừa đánh thằng Amara học máu mũi.

K'Tub há miệng tính kêu lên nhưng Kăply đã nhanh tay bịt mồm nó, và thì thầm dặn:

- Ba em và dì Êmô có hỏi, em và chị Êmê nhớ nói tụi anh được giữ ở lại trường làm vệ sinh nha.

Kăply chưa kịp dặn thêm câu nào nữa thì đã tới các căn nhà lá kế chân tháp.

Suốt dọc đường từ chân tháp lên tới văn phòng hiệu trưởng, thầy Haifai vẫn nín khe. Có lúc ngứa ngáy quá, Kăply tính thắc mắc về tiếng thét bí ẩn mà nó nghe thấy bữa trước nhưng chợt nhớ thầy chúa ghét cái trò hỏi han lời thôi (y như thể lúc nào thầy cũng đeo sau lưng tấm bảng “CẤM HỎI”), nó đành bắt mình ngậm chặt miệng. Trong khi đó, Nguyên vừa dọ dẫm bước vừa đảo mắt trông ngang liếc dọc cố đoán xem tiếng thét hôm trước phát ra từ tầng tháp nào và cuối cùng Nguyên phát hiện ra việc làm của mình cũng ngu ngốc như là cố tìm kiếm một con kiến lúc nó đang ngủ.

Chiếc cầu thang bằng đá trước cửa văn phòng hiệu trưởng từ từ nhấc lên để lộ ra vầng trán bác học của thầy N’Trang Long đằng sau chiếc bàn bệ bộn y như lần đầu Nguyên và Kăply đặt chân vào đây. Hai đứa trợn mắt lên khi thấy đang ngồi cạnh thầy, trên chiếc ghế nhỏ kê bên trái bàn giấy là thầy Akô Nô với vẻ mặt căng thẳng tụi nó chưa bao giờ trông thấy nơi thầy, và phải nói là vẻ mặt đó hoàn toàn không hợp với một đứa trẻ mười tuổi nên trông rất kỳ cục.

- Hai cục cứng của ông đã tới rồi đây, ông N’Trang Long! - Thầy Haifai lừa hai đứa nhóc vô phòng, lạnh nhạt nói.

Thầy N’Trang Long và thầy Akô Nô ngẩng mặt nhìn ra cửa, không có vẻ gì là ngạc nhiên khi trông thấy Nguyên và Kăply.

- Anh cứ để tụi nó ở lại đây, anh Krazanh! - Thầy N’Trang Long vui vẻ nói.

Thầy Haifai đã bước qua cửa, bỗng ngoái cổ lại nói, lần này là cái giọng eo éo của bà vợ thầy:

- Tôi cần phải báo cho ông biết là sáng nay tụi nó đã gây lộn ì xèo ở trong lớp và thằng bé Amara hết sức dễ thương đã lãnh đủ hiệu ứng phản nguyên.

Cô Haifai vừa nói xong, thầy Haifai đã hấp tấp giành quyền phát ngôn, chỉ để “xì” một tiếng rõ to:

- Thôi đi bà. Thằng đó mà dễ thương thì kiếp này tôi đi đầu xuống đất!

- Ông có muốn đi đầu xuống đất thì phải hỏi qua ý kiến của tôi. - Cô Haifai vặc lại ngay. - Ông muốn đi bằng đầu nhưng tôi cứ muốn đi bằng chân thì sao?

Vợ chồng thầy Haifai đột nhiên như bị chó dại cắn, quên mất trước mắt họ là hai vị giáo sư đáng kính, ngoác miệng cãi qua cãi lại như đang đứng trước lớp học, nước miếng văng tã lả đến mức Nguyên và Kăply phải quỳnh quáng xích sát vô bên trong.

Kăply nhìn thầy N’Trang Long, ngạc nhiên thấy thầy cứ ngồi im tại chỗ, mặt mày tỉnh rụi, thậm chí ánh mắt thoáng nét cười.

- Ô, xin lỗi hai ông. Chà, thiệt chẳng ra làm sao. Tụi tôi đi đây.

Thầy Haifai đột ngột sực tỉnh, thầy nói nhanh và biến còn nhanh hơn.

- Thiệt tình! - Thầy N’Trang Long nhìn Nguyên và Kăply, nói như phân trần giùm cho thầy Haifai. - Hồi chưa nhập lại làm một, họ có như thế đâu. Hai người mà dùng chung một thân xác thì làm sao mà không bực bội, phải không tụi con?

- Một người mà dùng hai thân xác có khi còn bực bội hơn, ông N’Trang Long à. - Thầy Akô Nô cười khi khi.

- Ờ, ờ...

Thầy N’Trang Long lúng túng đáp, Nguyên và Kăply thấy thầy hơi cau mày trước câu bông phèng mà theo tụi nó là không đúng lúc chút nào của thầy Akô Nô và điều đó khiến tụi nó giương mắt lên nhìn ông thầy nhóc con một cách bất bình.

- Ta nói tới đâu rồi, anh Akô Nô há? - Thầy N’Trang Long thở hắt ra, sốt ruột nối lại câu chuyện dang dở.

- Ờ, ờ, tới chỗ phải tiếp tục đề chừng lão già mắc dịch đó.

Thầy vừa nói vừa gõ gõ ngón tay lên trán.

- Dè chừng ư? - Thầy Akô Nô như muốn đứng bật lên khỏi chiếc ghế con. - Không còn là chuyện dè chừng nữa, ông N'Trang Long. Mà tôi nghĩ chúng ta phải nghĩ cách đối phó ngay tức khắc, đối phó thật hiệu quả. Tôi có cảm giác lão bắt đầu rục rịch rồi...

- Anh cho là như thế ư? - Thầy N'Trang Long hỏi lại, giọng suy tư.

- Trước đây thì lão chưa có ý định gì rõ rệt hết. Lão vẫn nằm im. Nhưng từ ngày trùm Bastu luyện thành công thần chú kim cương và chuẩn bị chương mặt ra ánh sáng, lão cảm thấy bị kích thích, ông hiểu không? Lúc trước tôi chưa biết chuyện trùm Bastu vớ được thần chú kim cương nên cứ ù ù cạc cạc, hổng biết tại sao lão già này bỗng nhiên trở chứng, nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã rõ như ban ngày. Cái ác luôn luôn là một hấp lực đối với lão, ông N'Trang Long à, nhưng lâu nay lão vẫn dè nén được là do chưa có một sự tác động mạnh mẽ nào. - Thầy Akô Nô tuôn một tràng, kích động đến mức những câu cuối giọng thầy lạc hẳn đi.

Nguyên và Kăply nhìn thầy hiệu trưởng và thầy Akô Nô đối đáp, không hiểu gì hết và có vẻ như cả hai ông thầy cũng tin là tụi nó còn lâu mới hiểu nên cứ oang oang như thể tụi nó vừa để ra đã dần dộn rồi.

Thầy N'Trang Long xoắn một lọn râu cằm, đôi mắt to cổ cộ của thầy thoát lim dim và bên dưới hàng ria đen rậm văng ra những tiếng lẩm bầm:

- Thần chú kim cương...

- Đúng là thần chú kim cương! Thiệt tình! - Thầy Akô Nô thốt lên đầy cảm thán, vừa nói thầy vừa thò tay bứt tai, đã vô tình trở lại cử chỉ của một đứa trẻ con.

Thầy N'Trang Long tắc lưỡi, bàn tay không còn xoắn từng lọn râu nữa mà bắt đầu vò nguyên cả chòm:

- Ở đời vẫn có những chuyện nằm ngoài ý muốn của con người, anh Akô Nô à.

Thầy buông một tiếng thở dài:

- Tôi hiểu rồi. Ka Ming luyện thần chú kim cương thì không sao. Nhưng khi Bastu sử dụng thần chú này, lão ta tất sẽ có cảm ứng. Cái này gọi là ngư tử tâm ngư, mã tầm mã...

- Ông đã hiểu ra then chốt của vấn đề rồi đó, ông N'Trang Long. - Thầy Akô Nô thở phì phì, rồi thầy xoáy mắt vô thầy N'Trang Long, điệu bộ rất nóng nảy. - Bây giờ ta phải làm gì chứ? Ông đã nghĩ ra biện pháp chu toàn nào chưa? Nói ông đừng giận chứ theo như cách làm hiện nay của ông, tôi thấy chắc chắn cầm cự được bao lâu quá hà. Hiệu quả thì ít mà tai tiếng thì nhiều. Ông phải thiệt cẩn thận đó, ông N'Trang Long. Lão ta mà tìm được cơ hội ra tay thì cái xứ Lang Biang này nát bét.

Thầy N'Trang Long nheo mắt nhìn thầy Akô Nô:

- Hổng lẽ lão ta ngứa ngứa dữ vậy sao?

- Ông N'Trang Long. - Thầy Akô Nô nhăn nhó. - Có lẽ trên đời này không ai hiểu lão bằng tôi đâu.

- Tôi biết, tôi biết, anh Akô Nô! - Thầy N'Trang Long mỉm cười. - Thiệt ra thì tôi cũng đã nghĩ ra một kế mọn.

Vàng trán rộng của thầy đột nhiên cau lại và giọng thầy trở nên băn khoăn:

- Có điều tôi phải làm phiền anh một chút. Nghĩa là anh cần phải giúp đỡ tôi.

- Ông cứ yên tâm! - Thầy Akô Nô đáp giọng khăng khải. - Thiệt sự thì không thể nói là tôi không có trách nhiệm gì trong chuyện này...

- Có lẽ Păng Sur cũng có liên quan một phần. - Thầy N'Trang Long tiếp lời.

Nguyên và Kăply thấy rõ nếu không bám chặt hai tay vào mép bàn thì thầy Akô Nô đã bắn lên trần nhà.

- Sao ông lại nói thế, ông N'Trang Long? - Vẫn bám cứng mép bàn, thầy Akô Nô ré lên, mặt đỏ bừng. - Có ta chẳng dính dáng gì đến chuyện này hết. Ông... ông...

Thầy Akô Nô kích động đến mức không thể nói tiếp ý nghĩ trong đầu, hai gò má co giật dữ dội. Có vẻ như thầy sẵn sàng lao đầu vào giữa mặt người đối thoại trong khi thầy N'Trang Long đang cố làm hết cách để điều đó không xảy ra. Thầy gơ bàn tay to bè lên:

- Bình tĩnh nào, anh Akô Nô!

Bàn tay kia của thầy vội vã ngoắt vào không trung, lôi ra từ đâu đó ở khoảng giữa mép tai và bức vách bên phải một chiếc lọ cổ cao xanh màu ngọc bích.

- Xirô này là dành cho anh đây. Anh uống một chút cho dịu thần kinh nhé!

Vừa nói thầy vừa nghiêng chiếc lọ. Một chất nước sền sệt màu vàng chảy ra từ chiếc vòi cong như cổ cò, rót thẳng xuống mặt bàn. Nhưng trước khi mở giấy tờ của thầy kịp ướt nhẹp thì một chiếc ly trong suốt đã hiện ra hứng trọn lấy vòi xirô.

Thầy Akô Nô đắm đắm nhìn ly nước trước mặt, trông thầy có vẻ ngờ vực. Kăply nhìn thầy rồi lại nhìn thầy N'Trang Long, không hiểu đang xảy ra chuyện gì giữa hai ông thầy. Nó liếc sang Nguyên, thấy thằng này cũng đang lộ vẻ bần thần, vẻ mặt đó cho biết thằng bạn đại ca của nó cũng không hiểu cái quái gì hết.

Thầy Akô Nô ngược lên nhìn thầy N'Trang Long một lúc, ánh mắt lại rớt trở lại xuống ly xirô, ngần ngừ một chút rồi khẽ mấp máy môi:

- Ông có chắc ly nước này sẽ làm dịu thần kinh không đó?

- Chắc mà. Anh cứ uống đi!

Thầy Akô Nô không nói không rằng, chộp lấy ly nước trước mặt, kê vào miệng.

- Đứng, thầy! - Như người ngủ mê choàng tỉnh, Kăply bật kêu lên hoảng hốt, không hiểu tại sao mình lại làm thế.

Nhưng thầy Akô Nô đã dốc trọn ly nước vào miệng. Thầy đặt chiếc ly rộng xuống bàn, quẹt mép và quay sang Kăply, ngạc nhiên hỏi:

- Nhóc ngươi nói sao? Ngươi bảo ta đừng uống...

Đang nói, thầy Akô Nô thành linh đổ gục đầu xuống bàn, thiếp đi, như thể bị giấc ngủ bất thần rơi trúng ột.

Nguyên và Kăply mắt tròn trắng, dạ dày thắt lại, tay chân như xụi đi, cảm thấy một nỗi hoang mang to lớn đang lấp đầy tụi nó. Rõ ràng hình ảnh trước mặt khiến tụi nó trở ra như hóa đá.

- Tụi con ngồi xuống ghế đi! - Thầy N'Trang Long cất giọng nhẹ nhàng như không có gì xảy ra. - Hồng lẽ tụi con khoái đứng hơn khoái ngồi?

Nguyên và Kăply lê đôi chân yếu ớt và nặng chịch lại chỗ chiếc ghế dài đối diện với bàn hiệu trưởng, thả người rơi phịch xuống, mặt vẫn chưa hết sốc. Nỗi thần thờ tê tái đọng lại trong lòng tụi nó sau sự việc vừa rồi như một lớp cặn khó tan.

Kăply tần ngần đưa mắt nhìn thầy Akô Nô lúc này đã rất giống một kẻ vừa tiêm nọc của con macorana vào mạch máu, ngáp ngừng hỏi:

- Thầy vừa cho thầy Akô Nô uống thứ gì vậy, thầy?

- Thì tụi con cũng đã nghe rồi đó. Xirô!

Kăply cắn môi:

- Thầy nói thiệt chứ hả, thầy? Sao con nghi không phải xirô quá hà. - Kăply hất mạnh bàn tay Nguyên đang tóm lấy khuỷu tay nó giật giật. - Chắc đó là thuốc mê hay thuốc độc...

- Ủa, ra là con nghi ta đầu độc thầy Akô Nô? - Thầy N'Trang Long nhướn mày. - Con giàu tưởng tượng thiệt đó, K'Brét.

Bàn tay thầy nhảy từ cằm lên trán, xoa xoa, và thầy “e hèm” một tiếng:

- Thiệt sự thì ta có pha một ít thuốc mê vào ly xirô khi nãy. Tụi con cũng thấy rồi đó, cần phải để thầy Akô Nô thiếp đi một chút cho đầu óc được thư giãn.

Nguyên và Kăply đưa mắt nhìn nhau và đứa này có thể đọc thấy cả chục dấu hỏi hiện lên trong mắt đứa kia.

Thầy N'Trang Long dường như đoán biết hai đứa học trò đang nghĩ gì nên thầy hắng giọng, lảng sang chuyện khác:

- Thế sáng nay tụi con làm một cái chuyện đại ngu là đánh nhau với tụi bạn trong lớp hả, tụi con?

Kăply nhìn xuống đất, và dù không cố ý giọng nó cũng giống y tiếng dế, nhỏ xiu xiu xiu:

- Dạ.

- Vậy mà ta cứ tưởng tụi con được chọn làm chiến binh giữ đền là để đánh nhau với phe Hắc Ám chứ. Nếu chỉ đánh nhau với thằng nhóc Amara thì đầu cần phải ăn những quả táo ở núi Lưng Chừng làm chi.

Giọng thầy N'Trang Long vẫn êm ái nhưng Kăply nghe như dùi xuyên qua tai. Nó muốn ngẩng đầu lên nhưng cổ nó đột ngột trở nên yếu đuối như làm bằng cao su.

- K'Brê không cố ý, thưa thầy. - Nguyên bênh bạn. - Tại thằng Amara ăn nói mất dạy...

- Con mà cũng nói vậy sao, K'Brăk? - Thầy N'Trang Long nghiêm giọng. - Hậu duệ của thủ lĩnh Ánh Sáng mà cũng nghĩ rằng nhiệm vụ của chiến binh giữ đền là đối phó với những kẻ ăn nói mất dạy sao?

Thầy khẽ nhún vai:

- Hơn nữa, tụi con phải biết năng lượng pháp thuật của tụi con hiện nay đang ở mức nào chứ. Dĩ nhiên những đại phù thủy có trình độ cao, như thầy Akô Nô chẳng hạn, vẫn có thể tự làm biến mất năng lượng khi cần, chứ tụi con thì còn lâu.

Hèn gì thầy Akô Nô trình độ siêu đẳng như vậy mà ông vẫn đánh lộn thoải mái với học trò! Kăply gật gù nhủ bụng và vểnh tai nghe tiếp:

- Cho nên ta cần phải nghiêm khắc nói với hai đứa con rằng: từ giờ phút này trở đi, tụi con không được vung tay múa chân với bất cứ đứa bạn nào trong trường, nhớ chưa?

- Dạ nhớ. - Nguyên và Kăply rập ràng đáp.

Bây giờ thì Kăply đã có thể ngước mặt lên và điều đầu tiên nó nhìn thấy là ánh mắt ấm áp của thầy hiệu trưởng. Thầy trở lại giọng vui vẻ:

- Hôm nay ta muốn gặp tụi con thiệt ra cũng không phải vì những chuyện nhí nhố đó đâu.

- Chắc là thầy muốn giao nhiệm vụ cho tụi con? - Nguyên vọt miệng.

- Con nói đúng chóc rồi đó, K'Brăk. - Thầy N'Trang Long tươi cười, và thầy bày tỏ sự hài lòng của mình bằng cách vừa nói vừa nhịp tay lên bàn theo thói quen. - Nói thiệt thì trình độ của tụi con hiện nay vẫn chưa đương đầu nổi với trùm Bastu đâu. Nhưng có cái hay là trình độ chiến đấu thì chưa bằng nhưng trình độ bỏ chạy thì có thừa. Tụi con lại có hai hạt táo hộ mạng nên ta cũng rất yên tâm.

Nguyên và Kăply dán mắt vào chòm râu quai nón của thầy như dán vào cái radiô đang phát tin dự báo thời tiết.

- Sắp tới, vợ chồng K'Rahlan. - Ka Ming và Ka Lên trở về, tụi con sẽ có thêm sự che chở đáng tin cậy. Hừm, vì vậy bắt đầu từ hôm nay...

Nguyên và Kăply như ngừng thở khi biết thầy sắp nói tới chỗ quan trọng. Nhưng thầy N'Trang Long không nói ngay mà xoáy mắt vào mặt hai đứa trẻ, hạ giọng hỏi:

- Chắc tụi con đã nghe nói tới...

- Dạ, có nghe ạ. - Nguyên láu táu. - Có phải thầy muốn nói tới báu vật gì gì đó ở lâu đài K'Rahlan không hả thầy?

- Chà, thằng nhỏ này. - Thầy N'Trang Long thốt lên khoái trá. - Ta nghĩ ta đang định nói tới điều bí mật mà con vừa nói đó, K'Brăk à.

Nguyên liếm đôi môi khô rang:

- Thầy có biết báu vật đó là thứ gì không hả thầy?

- Ta không biết. Vì vậy mà tụi con phải đi tìm.

Hình ảnh ông K'Tul với những hành tung bí mật lập tức hiện ra trong óc Kăply và ý nghĩ phải quay trở lại cái tiệm Những Dấu Hối quỷ quái để thăm dò manh mối khiến nó muốn run lên.

- Vậy nha, tụi con!

Thầy N'Trang Long vui vẻ cất tiếng, không cho hai đứa học trò nghĩ ngợi thêm. Bao giờ tiền khách trông thầy cũng hơn hở gấp bội lần đón khách, Nguyên và Kăply quá quen thuộc với điều đó nên tụi nó cũng chẳng buồn nấn ná, mặc dù cả đồng thắc mắc còn chèn cứng trong đầu.

* * *

Nguyên và Kăply dừng đầu thám tử Eakar ngay tại ngã tư Brabun. - Chifichoreo. Ông đứng nhấp nhòm trước cửa tiệm Cái Cốc Vàng của lão Bebet, gây phép kẹ vô nách, dáng điệu có vẻ như chờ đợi hai đứa trẻ từ lâu.

- Ê, bọn người theo ta vô đây làm vài cốc bia chơi!

Nguyên và Kăply vừa trở tới, Eakar lật đật đưa tay ngoắt, miệng tía lia.

Nguyên ngược mắt nhìn lên, thấy trời đã ngả chiều, ở phương Đông lác đác vài vì sao mọc sớm, bụng đâm hoảng, không ngờ tụi nó ở trong văn phòng hiệu trưởng lâu như vậy.

- Cảm ơn ông, ông Eakar! - Nguyên lắc đầu quây quây. - Nhưng tụi tôi phải về nhà rồi.

Thám tử Eakar bước ra khỏi mái hiên, đến sát bên bọn trẻ. Ông quét chòm râu dê ra phía trước thay cho cái bắt tay:

- Hé hé, vậy thì chúng ta nói chuyện vài câu chơi.

Không cần biết Nguyên và Kăply có đồng ý hay không, Eakar thản nhiên sánh vai cùng bọn trẻ, vừa đi vừa tò mò hỏi:

- Bọn người vừa ở chỗ lão N'Trang Long ra phải không?

- Vâng. - Nguyên gật đầu, cảm thấy không cần phải giấu giếm.

- Thế lão gặp bọn người để làm gì thế?

Kăply cười khẩy:

- Tộc mạch là thói xấu đó, ông Eakar.

Nhà thám tử nhăn nhó, cảm nhô ra, bộ mặt trông như vừa bị Kăply vót nhọn:

- Sao nhóc người khoái dạy đời thế, K'Brêt?

Mặt Kăply sa sầm:

- Tôi đâu có khoái dạy đời nhưng tại ông cứ khoái chõ mũi vô chuyện thiên hạ.

- Chẳng có chuyện gì đặc biệt đâu, ông Eakar. - Nguyên nói như xả van, cổ xì bốt bầu không khí căng thẳng.

- Tụi tôi đánh nhau trong lớp nên bị giải lên văn phòng hiệu trưởng thôi.

Rõ ràng thám tử Eakar không tin lời Nguyên mảy may. Ông nhìn thẳng oắt qua khóe mắt:

- Chỉ đơn giản thế thôi à?

- Đơn giản thế thôi.

Eakar nhếch mép:

- Ta không tin.

- Tin hay không là chuyện của ông. - Kăply gầm gừ. - Tụi tôi đâu có cần phải làm mọi cách để ông tin.

Eakar thành linh hỏi:

- Thế bọn người có gặp giáo sư Akô Nô ở chỗ lão N'Trang Long không?

- Có. - Kăply máy móc đáp, cầu cho nhà thám tử biến lẹ cho rồi.

- Có à? - Chòm râu Eakar vểnh lên. - Giáo sư Akô Nô làm gì ở đó?

- Tụi tôi không biết. - Nguyên đáp nhanh, sợ Kăply lơ dềnh phun ra những thông tin bất lợi. - Mà thiệt ra tụi tôi cũng không cần biết. Hồng lễ ông cho rằng một giáo sư làm việc với hiệu trưởng là chuyện bất bình thường sao.

40. Chương 28

Chương 28

Tù nhân

Păng Ting và bọn trẻ lâu đài K'Rahlan không đứa nào học lớp Cao cấp 1 của thầy Akô Nô. Nguyên và Kăply học với thầy Haifai. K'Tub học lớp Sơ cấp 2 của cô Cafeli Chil. Còn Êmê và Păng Ting học với thầy Đi Pri ở lớp Trung cấp 2. Để có thể mon men lại gần thầy Akô Nô, tụi nó chỉ có cách chờ đến giờ tan học.

Suốt buổi sáng, đứa nào đứa nấy cứ nhấp nha nhấp nhồm trong chỗ ngồi, chỉ mong cho các tiết học qua lẹ lẹ. Bụng dạ để đầu đầu nên bữa đó K'Tub lần đầu tiên trong đời lãnh một con dê rô to tướng trong môn bói toán mà thiệt ra thì nó học không đến nỗi tệ lắm.

Lúc bói bằng cách tung đồng xu, nó mắt tròn mắt dẹt ngắm nghía các đồng sắp ngửa một hồi rồi tuyên bố trong vòng một tuần nữa toàn bộ học sinh trường Đămri sẽ bị sét đánh nát bét như đồng thệch vụn khiến cả lớp nhảy dựng và thét lên be be còn cô Cafeli Chil thì xanh mét mặt, lật đật đưa cho nó một cái mai rùa, hy vọng môn bói này sẽ giúp cho miệng mồm của nó bớt thối đi một chút, nhưng K'Tub sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng những vạch ngang vạch dọc trên chiếc mai rùa liền hờn hờ bỏ sung rằng không chỉ học sinh mà cả các thầy cô trong trường cũng đừng hòng một ai thoát chết dưới lưỡi tầm sét và cũng như học trò, thân thể các thầy cô sẽ nát nhừ như cám là cái chắc.

Có thể nói cô Cafeli Chil là cô giáo có tấm lòng của một người mẹ, xưa nay chỉ cho học trò điểm 1 là thấp hết mức, ngay cả với những đứa dốt đặc cán mai đến mức không phân biệt được cây tầm ma với cây đuôi diều hay lẫn lộn thần chú Lộn mèo với thần chú Té xuống. Nhưng buổi sáng hôm đó, cô giận đến tím bầm mặt. Như một con ngỗng phát khùng, cô quay ngoắt lại, dùng dùng đi thẳng lên bàn giáo viên, rút ngăn kéo đánh rột một tiếng, lôi cuốn sổ điểm ra và khoanh tròn một con số không to tướng ngay cạnh cái tên K'Tub, ngòi bút chạy nhoáng nhoảng, quyết liệt.

Cùng lúc đó, ở lớp Trung cấp 2, Êmê và Păng Ting cũng đang bị thầy Đi Pri chửi te tua vì sau khi trúng phải bùa mê của Êmê, đối thủ của nó không những tỉnh rụi mà còn ngoác miệng cười sằng sặc; còn chiếc đinh ma thuật của Păng Ting trước nay vẫn được thầy Đi Pri khen là hoàn hảo và khéo léo nhất lớp, bữa nay không hiểu sao không chịu bắn vào thằng Đêra theo ý định của Păng Ting mà cứ cầm cúi rượt theo thầy Đi Pri, lại lăm lăm đâm bổ vào mái tóc bóng mượt của thầy khiến thầy phải cuống cuống né trái né phải vì không trở tay kịp.

Chỉ có Nguyên và Kăply là hên nhất. Mãi sa đà vào chuyện thăm dò thầy Akô Nô, tụi nó quên bồng hôm nay không có tiết học Thần chú chiến đấu nên lơ chui vào lớp, tụi nó dành ngồi trơ thổ địa, ngáp ngáp ngáp

dài chờ tiếng chuông tan học vang lên. Nhờ vậy mà tụi nó không phải bị trả bài; nếu không, chắc chắn hai đứa nó, nhất là Kăply, sẽ sa vào tình cảnh của mấy đứa kia là điều hoàn toàn không tránh khỏi.

Thầy Akô Nô vừa bước ra khỏi lớp đã tròn mắt khi thấy bọn Kăply đứng đợi ngay trước cửa. Thầy quét mắt một lượt qua các gương mặt rồi dừng lại ở Păng Ting, toét miệng cười:

- Nhóc người dạo này vui vẻ chứ?

- Dạ vui, thưa thầy.

Thầy Akô Nô xoa tay lên mái tóc trái đào:

- Bộ hôm nay bọn nhóc người định mời ta đi ăn kem hay sao mà cả lũ châu chực ở đây thế?

Câu hỏi của thầy khiến cả bọn ngẩn ngơ đưa mắt ngó nhau. Như vậy đây là thầy Akô Nô thật. Vừa bước ra, thầy không hỏi thăm ai mà hỏi thăm ngay chóc Păng Ting đã khiến tụi nó nghi nghi trong bụng rồi. Bây giờ thầy lại nhắc tới chuyện ăn kem, chứng tỏ là thầy chưa quên vụ thầy bị thằng Y Đê giật kem trên phố hôm nọ, sau đó thầy bắt thằng này phải mua đến sáu que kem cho sáu thầy trò cùng ăn.

Păng Ting mừng rỡ:

- Ra thầy đúng là thầy, hả thầy?

- Ủa, nhóc người bữa nay làm sao thế? - Thầy Akô Nô dòm Păng Ting lom lom. - Bộ thần kinh người bị trục trặc hả, nhóc? Tự nhiên chặn đường ta chỉ để hỏi một câu lãng ờm.

Nguyên vội lên tiếng thay nhỏ bạn:

- Tụi con không dám chặn đường thầy ạ. Tụi con đang đi tìm Y Gok và Dirapo.

Chờ thầy Akô Nô khuất ở cuối hành lang, bọn trẻ mới dám kéo nhau ra cổng.

- Rõ rồi! - K'Tub là đứa đầu tiên reo lên khi cả bọn đặt chân lên đại lộ Brabun. - Thầy Akô Nô là thầy Akô Nô. Hồng có ai giả mạo hết.

- Thấy chưa, anh K'Brăk! - Êmê đập lên tay Nguyên khiến thằng này phải vội nhích ra xa, đề phòng cử chỉ thân mật tiếp theo. - Cái đầu của thám tử Eakar rõ ràng là có vấn đề.

Păng Ting hậm hực:

- Tay này rất đáng nghi. Ông làm thám tử cái quái gì mà hở một tí là phun ra tùm lum trên tờ báo của Ama Đliê. Chắc tờ Tin nhanh N, S & D phải tốn bọn bạc để mua ba thứ tin tức vớ vẩn của ông.

Nguyên không hào hứng lắm với việc lên án thám tử Eakar. Lúc này tâm trí nó đang bị choán bởi cả đồng thắc mắc quan trọng: Vậy có ai bị nhốt trong ngọn tháp hay không? Nếu có thì kẻ đó là ai? Nếu không thì tiếng thét rừng rợn kia cất lên từ đâu? Nó cúi đầu rảo bước, rơi ra ngoài rìa câu chuyện của tụi bạn lúc nào không hay.

Nguyên chỉ sức tỉnh khi Kăply cất tiếng:

- Vậy ly nước mà thầy Akô Nô uống hôm qua đúng là loại xirô làm dịu thần kinh hở mảy?

- Ờ, - Nguyên lờng khờng đáp - nếu xâu chuỗi những sự kiện mà tụi mình nhìn thấy hai ngày nay thì có thể đó chỉ là loại thuốc an thần thông thường.

- Như vậy là không có chuyện thầy Akô Nô bị bắt nhốt? - Kăply lảng nhãng.

- Chuyện sờ sờ ra như vậy mà anh còn không tin sao, anh K'Brê? - K'Tub ré lên, giọng phật ý.

- Chẳng có gì là sờ sờ hết. - Tiếng nói của thám tử Eakar thỉnh thoảng vang lên sau lưng bọn trẻ. - Trong những vụ lắt léo như thế này, bọn nhóc người không thể tin vào con mắt được.

Năm cái đầu ngoảnh phất lại và đáy mắt thằng K'Tub rõ ràng là đang lóe lên thứ ánh sáng diên tiết. Nó nghiêng răng ken két, bộ tịch đã rất muốn lao vào nhà thám tử:

- Ý của ông là tụi tôi không nên tin vào mắt mình mà chỉ nên tin vào lời nói nhăng nhít của ông?

- Đúng như vậy, nhóc con à. - Thám tử Eakar tỉnh khô, tay ve vẩy cây gậy phép. - Nhóc người chỉ nói sai có một điểm thôi: Những gì ta nói không hề nhăng nhít.

Păng Ting bĩu môi về phía Eakar như thể ông là một con cóc:

- Ông chỉ bị được Ama Đliê thôi, ông Eakar. Thực ra thì hẳn cũng không bị ông lừa đâu nhưng hẳn muốn mua ba cái tin giật gân của ông để bị độc giả. Hừ, toàn là một bọn hám tiền như nhau!

- Ê, người ăn nói cẩn thận nha. - Thám tử Eakar vênh râu lên. - Nếu gọi là hám tiền thì không chừng có cả nhóc người trong đó nữa à.

Cú phản đòn của Eakar làm Păng Ting nghẹn họng. Từ lúc chơi thân với đám nhóc lâu đài K'Rahlan, Păng Ting đã bớt so đo tiền bạc đi nhiều, nhưng cái tai tiếng đó thật khó mà gột rửa trong ngày một ngày hai.

Êmê bênh bạn bằng cách bước tới một bước, chìa cái mũi hếch ngay mặt Eakar, đầy hăm dọa:

- Nghe nè, ông Eakar. Dĩ nhiên là Păng Ting cũng khoái kiếm tiền nhưng đồng bạc mà Păng Ting kiếm được là đồng bạc chính đáng và lương thiện. Còn bọn ông thì chuyên tung tin giả để trục lợi. Hai bên tư cách khác nhau xa.

- Thôi được, ta không tranh cãi với bọn người nữa. - Nhà thám tử nhếch mép, chẳng tỏ vẻ gì tức giận trước nhận xét sỗ sàng của Êmê. - Tốt nhất là tối nay bọn người đi theo ta.

- Đi đâu? - K'Tub nhíu mày.

Eakar quất cây gậy vô lòng bàn tay đánh “bếp” một tiếng, hừ mũi:

- Đi vô trường Đămri chứ còn đi đâu. Còn chỗ nào khác để nhốt giáo sư Akô Nô nữa.

K'Tub gầm lên:

- Đến bây giờ mà ông còn nói...

Nhà thám tử đập tay lên vai thẳng nhóc theo cái cách người ta đập tắt một mối lửa:

- Những gì lỗ mãng nhóc người định phun ra tạm thời cứ cất lại đó, đợi sau khi chứng kiến mọi chuyện vào tối nay rồi người hãy vắng ra cũng chưa muộn.

Nói xong, Eakar quay mình bỏ đi. Từ xa, bọn trẻ nghe tiếng ông vọng lại:

- Tối nay ta đợi bọn người ở trước cổng trường.

Từ lúc đó cho tới khi về đến nhà, bọn trẻ không ngớt nguyên rửa nhà thám tử bằng những lời lẽ mà nếu nghe được chắc nui là ông sẽ bóp cổ không sót một đứa.

K'Tub nghiêng răng trèo trẹo:

- Tối nay ông mà không chứng minh được người bị nhốt là thầy Akô Nô thì tội mình sẽ xúm vào xé xác ông, chị Păng Ting à.

- O, - Êmê chột kêu lên - làm sao chúng ta có thể đột nhập vào trường Đămri được?

- Chắc là Eakar có cách. - Nguyên chép miệng nói. - Xưa nay, Eakar và bọn người bên Cục an ninh không bị bùa Bất khả xâm phạm cản trở. Có lẽ đó là quy chế đặc biệt mà Hội đồng tối cao xứ Lang Biang dành cho bọn họ.

Đúng như Nguyên phỏng đoán, tối đó thêm thẳng Suku là sáu đứa, cả bọn dùng áo tàng hình lên ra khỏi nhà, chạy thẳng tới trường và được thám tử Eakar dắt qua hai lớp cổng êm ru.

Khi lọt vào bên trong sân trường, bọn trẻ cởi áo tàng hình ra cầm tay nhưng vẫn không có ai chặn tội nó lại. Đội bảo vệ không thấy chui lên từ dưới đất như mọi lần, ngay cả lão Chu và mục Gian cũng chẳng thấy đâu.

Dưới ánh sáng mờ mờ của viên ngọc bích khảm trên nóc tháp, thám tử Eakar dẫn bọn Kăply đi thẳng vào dãy nhà lá ở góc sân phía Bắc. Bọn trẻ vừa lú lú cất bước vừa hồi hộp vênh tai chờ nghe một tiếng thét bất chợt vang lên nhưng chung quanh tội nó hình như mọi vật đều ngủ say.

Kăply dùng mắt mân mê các xó tối, lạnh người khi nghĩ có thể vì một nguyên nhân bất ngờ nào đó mà đêm nay không một ai trong trường Đămri sống sót cũng nên. Cổ họng đột nhiên khô đắng, Kăply cố chen vào giữa Suku và K'Tub như để giấu cơn sợ hãi.

Nó lập cập lê bước như người bị mộng du, chính xác là giống như trôi một cách máy móc vào trong ruột tháp, hoàn toàn không biết đã leo lên bao nhiêu tầng lầu và chỉ bừng tỉnh khi trán nó đập vào gáy thẳng Nguyên đi trước đánh “cốp” một cú quá mạng.

Ở phía trước, thám tử Eakar đã đứng lại trước một căn phòng kín cửa. Ông nói mà không quay đầu:

- Ở trong này.

Eakar móc trong túi ra một xâu chìa khóa, chọn trúng phóc chiếc chìa khóa thích hợp, nhanh nhẹn mở cửa ra và khẽ hất chòm râu dê ra hiệu cho bọn trẻ bước vào.

Căn phòng tối đen như mực, lạnh tanh, hình như không có ai ở. Bọn trẻ va vào đồ đạc, khua lạch cạch một lúc cho đến khi đầu gậy phép của thám tử Eakar chấy lên một ngọn đèn nhỏ xíu.

Cả bọn vội vã đảo mắt ra chung quanh, nhẹ nhẽ thở ra khi thấy đây chỉ là căn phòng ở bình thường chứ không có dấu hiệu gì của một nơi cất giấu hiểm họa.

Như thể đã từng lòng sục chồn này nhiều lần, thám tử Eakar không thèm trông ngang liếc dọc, cứ xăm xăm đi thẳng lại bức vách phía trong.

Bọn trẻ ngạc nhiên thấy ông áp tay lên vách, càng ngạc nhiên hơn khi thấy ngay chỗ nhà thám tử đặt tay vào, bức vách thình lình thụt vào một ô vuông vức và từ bên trong một chùm ánh sáng chói chang hắt thẳng ra ngoài khiến cả bọn giật bắn mình như thể trước đây tụi nó vẫn mang một tấm khăn bịt mắt và bây giờ tấm khăn đó đột ngột bị rơi xuống.

- Đây là phòng giam bí mật của lão N'Trang Long!

Thám tử Eakar đắc ý nói. Và không thềm nhìn vào ô cửa, ông bước lui qua một bên, quét mắt về phía bọn trẻ, cười hề hề:

- Bọn ngươi thử nhìn xem ai bị nhốt trong đó!

Tim đập bình bình, bọn Kăply dè dặt bước lại chỗ ô vuông, rón rén ghé mắt nhìn vào.

Quả như thám tử Eakar nói, phía trong là căn phòng nhỏ; bốn góc tường treo bốn ngọn đèn hình quả lê. - cũng có thể đó là bốn quả lê được phù phép để phát sáng, chính giữa phòng là một chiếc cũi làm bằng loại gỗ có màu đỏ tươi rất lạ, trên mỗi chấn song đều có dán bùa, mấy chục lá chi chút, không biết là loại bùa gì.

Păng Ting là đứa xông tới trước tiên. Nó căng mắt run rẩy nhìn người đang bị nhốt trong cũi, thấy kẻ bị nhốt hình như đang ngủ say.

Păng Ting chớp mắt lia lịa, như vẫn còn ngờ vực, lại đưa tay lên dụi mắt, và đến khi tin là mình không trông lầm, trán nó từ từ dãn ra và ngực nó bỗng trở nên nhẹ hẫng.

Nó quay về phía thám tử Eakar, chưa kịp mở miệng, K'Tub đã reo lên khoái trá:

- Kỳ này ông tiêu tùng rồi, ông Eakar. Kẻ bị nhốt trong kia đâu có phải là thầy Akô Nô.

Nụ cười đột ngột tuột khỏi gương mặt đắc thắng của Eakar. Ông trừng trừng nhìn Kăply:

- Nhóc ngươi không giỡn chơi đó chứ.

Kăply nhích qua một bên, mặt tươi hơn hớn:

- Không tin thì ông lại mà xem nè. Ông đúng là kẻ bịp bợm nhất trên đời, một kẻ nói dối không hề biết xấu hổ là gì.

Thám tử Eakar nhào lại chỗ ô cửa, như thể bị ai đẩy mạnh từ phía sau. Bọn trẻ nín thở quan sát, thấy ông vừa lia mắt vào bên trong, mặt bỗng ngáy ra như vừa nhìn vào mắt con basilic.

Ông đứng đó, lâu thật lâu, hoàn toàn bất động, ánh mắt như bị cột chặt vào chiếc cũi.

Bọn trẻ không đứa nào lên tiếng, và như vẫn thường xảy ra, không khí bắt đầu ngưng đọng và có vẻ sắp đặc lại tới nơi.

- Không thể nào! Không... thể... nào...

Mãi một hồi, nhà thám tử mới cất giọng thều thào. K'Tub rất muốn ném ra vài câu nhạo báng thật thô lỗ cho sướng miệng nhưng trông bộ mặt Eakar lúc này đã có vẻ dần dần, nó cố mím chặt môi lại, không nỡ làm cho ông bị sốc nặng hơn nữa.

- Cái gì mà không thể nào với có thể nào. - Păng Ting chọc thủng sự nặng nề đang vây bọc quanh phòng. - Ông bảo tụi tôi không nên tin vào mắt mình hồng lệ bấy giờ chính ông cũng không tin vào mắt ông?

Có vẻ phải gắng hết sức Eakar mới quay được người về phía bọn trẻ và từ trong cái miệng như bị ai kéo lệch qua một bên, ông lắp ba lắp bắp:

- Người nói đúng đó, Păng Ting à. Thiệt tình thì... ta không tin được con mắt nào... trong hai con mắt chết tiệt của ta.

Ông lại quay mặt vào ô cửa, rên rỉ:

- Hẳn là ai vậy? Tại sao lão N'Trang Long lại nhốt hẳn ở đây?

- Đừng ca cẩm nữa, ông Eakar. - Nguyên đột nhiên cất tiếng. - Tôi biết người này.

Y như thể Nguyên vừa ném ra một quả bom. Không chỉ Eakar mà cả tụi bạn đều giật bắn người lên trước tiết lộ bất ngờ của nó.

Nhà thám tử nhìn Nguyên, đôi mắt lơ lơ vụt sáng lên:

- Nhóc người nói thiệt đó chứ?

- Thiệt. - Nguyên chậm rãi đáp. - Tôi đã gặp người này rồi. Lão tên là Ôkô Na.

- Ôkô Na? - Thám tử Eakar nhú mày, gân trán nổi vằn và không ngừng giần giật như thể bộ não bên trong đang làm việc quá sức. - Sao ta chưa từng nghe qua cái tên này kìa?

Bọn Êmê dĩ nhiên lập tức nhớ ngay ra Ôkô Na là ai. Cách đây mấy ngày, sau khi trở về từ núi Lưng Chùng, Nguyên đã rùng mình kể cho tụi nó nghe về cuộc đụng đầu với nhân vật quái gở này, người đã hóa ra con basilic để hút nọc độc cho Kăply rồi liền sau đó rượt Nguyên và Kăply chạy trốn chết. Khi này, lúc nhìn vào trong phòng giam, tụi nó cũng lơ mơ nhận ra kẻ bị nhốt có một ngoại hình cực kỳ gớm ghiếc, cái đầu như chỉ có da bọc xương, hai cánh tay chạy dọc hai bên hông trông quắt queo như hai cành cây khô, nhưng lúc đó không đứa nào đủ bình tĩnh để nghĩ đến lão Ôkô Na.

- Người không gạt ta đó chứ, K'Brăk? - Sau khi bắt lực trong việc sàng lọc trí nhớ, thám tử Eakar ngược nhìn Nguyên, giọng bán tín bán nghi. - Thế người có biết lão Ôkô Na này là ai không?

- Ông Eakar, lão chính là sư phụ của Tam phù thủy Hắc tinh tinh.

Nhà thám tử nhảy nhồm như bị rần mỗ.

- Người vừa nói gì? - Ông nói như quát, mặc dù Nguyên nghĩ là ông nghe rất rõ những gì nó nói.

Nguyên thở ra:

- Tôi vừa nói lão Ôkô Na chính là sư phụ của Hắc tinh tinh.

- Trời đất, người nói thiệt đó chứ? - Eakar hươ cây gậy vào không khí. - Xưa nay ta vẫn thắc mắc không biết bọn Hắc tinh tinh xuất thân từ đâu, hóa ra chúng là học trò của lão này sao?

Eakar lơ mắt nhìn Nguyên, chòm râu dưới cằm rung rung một cách hồi hộp:

- Thế người có thể cho ta biết người gặp lão ở đâu không?

- Ở núi Lưng Chùng.

- Cái gì? - Lần này thì nhà thám tử nhảy vọt lên như pháo thăng thiên, trông ánh mắt lão liên của lão thì có vẻ lão đang hoang mang tột độ. - Hồng lẽ lão ta là chủ nhân núi Lưng Chùng?

Nguyên nhún vai:

- Cái đó thì tôi không biết.

Nó dứt một sợi tóc, giọng thần nhiên:

- Nhưng theo tôi, lão Ôkô Na không thể là chủ nhân núi Lưng Chùng được. Nếu thực sự là chủ nhân núi Lưng Chùng, lão không để thầy N'Trang Long khổng chế một cách dễ dàng thế này. Mà thầy N'Trang Long chắc chắn không có lý do cũng như không có đủ can đảm để đối địch với chủ nhân núi Lưng Chùng. Thầy đâu có điên!

Eakar gại gại đầu gậy vào chiếc cằm nhọn, gật gù:

- Ồ, người nói cũng có lý.

- Hơn nữa, lão Ôkô Na là một phù thủy hắc ám. - Nguyên thông thả tiếp. - Lão từng hóa thành con basilic, trong khi chủ nhân núi Lưng Chùng vốn là chiến binh giữ đền đời thứ nhất, chuyện đó theo tôi là quá sức rạch ròi, ông Eakar à.

Nhà thám tử lúc này đã lấy lại thần sắc, ông hào hứng tán thành ngay ý kiến của Nguyên:

- Ta không ngờ người là một đứa bé có đầu óc...

K'Tub vọt miệng:

- Nghĩa là hoàn toàn ngược lại với ông, ông Eakar.

Eakar cụt hứng ngang. Ông quắc mắt nhìn K'Tub nhưng rất nhanh, ông cụp mắt xuống, giọng phân vân:

- Nhưng nếu lão ta không phải là chủ nhân núi Lưng Chùng tại sao lão lại có mặt ở hòn núi huyền bí đó?

- Lão Ôkô Na chính là chủ nhân núi Lưng Chùng, ông Eakar!

Một giọng nói trầm trầm vang lên từ phía sau khiến ai nấy giật mình ngoảnh phất lại. Không biết từ bao giờ, thầy N'Trang Long đã lặng lẽ đứng đó, vóc người cao lớn của thầy sừng sững như một ngọn tháp đột ngột mọc lên chỗ cửa phòng và đôi mắt như hai chiếc lục lạc của thầy đang nheo nheo nhìn mọi người.

- Ngài nói sao, ngài hiệu trưởng? - Thám tử Eakar ngược bộ mặt ngơ ngác về phía thầy N'Trang Long, chiếc gậy trong tay sém chút nữa rớt xuống đất. - Lão Ôkô Na nằm trong kia là chủ nhân núi Lưng Chùng thật ư?

Thầy N'Trang Long chưa trả lời, Nguyên đã ré lên, xúc động:

- Không phải đâu, thầy ơi. Chủ nhân núi Lưng Chùng không thể nào là một phù thủy hắc ám được.

- Thế mà lão già chết tiệt ấy đúng là chủ nhân núi Lưng Chùng đó, con à. - Thầy N'Trang Long xoắn lấy một lọn râu, giọng có vẻ rất ưu phiền.

Thầy ném về phía thám tử Eakar một cái nhìn đe dọa:

- Còn ông, nhà đại thám tử tài ba, ông tưởng tôi không hay biết gì về sự đột nhập của ông mấy ngày nay hay sao?

- Ồ... thưa ngài...

Thầy N'Trang Long cắt ngang:

- Ông rình rập và lén lút theo chân tôi và giáo sư Akô Nô vào đây, mò mẫm đánh chìa khóa giả, nghiên cứu cách hoạt động của bức tường... Hừm, ông tưởng trường Đămri là chốn không người chắc?

- Thưa ngài... - Thám tử Eakar đỏ bừng mặt, ấp úng phân trần - tôi chỉ thi hành nhiệm vụ của Cục an ninh...

Thầy N'Trang Long cười nhạt:

- Tôi không nghĩ trong những nhiệm vụ mà Cục an ninh giao cho ông có cả nhiệm vụ ba hoa chích chòe trên tờ Tin nhanh N, S & D như một gã bán thuốc dạo hạng bét.

Nhà thám tử như bị quai búa vào giữa miệng, lập tức nín khe.

Thầy N'Trang Long lấy lại giọng ôn tồn, ánh mắt đi qua đi lại giữa thám tử Eakar và ô cửa phòng giam:

- Hành nghề lâu năm như ông lẽ ra ông phải biết lúc này ông có thể dắt bọn trẻ vào đây một cách êm ru như thế là có chuyện không bình thường chớ. Hừm, nếu tôi không thực sự có nhã ý muốn ông vào đây đêm nay thì chắc chắn là ông tiêu rồi, ông Eakar.

Khuôn mặt Eakar rung động:

- Ý ngài muốn nói là... là...

- À không, - thầy N'Trang Long khoát tay, nụ cười tinh quái lấp lánh dưới hàng ria rậm - ông yên tâm, có cho vàng tôi cũng không dám đụng đến người của Cục an ninh đâu. Tôi nói tiêu là tiêu sự nghiệp của ông kìa. Nếu tôi không tạo điều kiện cho ông tận mắt chứng kiến sự thật, để ông suốt ngày huênh hoang với Ama Đliê thì chắc có ngày cái nghề thám tử của ông đi đứt mất.

Thám tử Eakar lộ vẻ ngần ngại. Gương mặt ông ngó như thể một lần nữa ông bị quai búa vào giữa miệng. Ông chậm chạp ngược nhìn thầy N'Trang Long nhưng khi bắt gặp thầy đang chăm chăm nhìn mình, ánh mắt của ông lại rớt xuống đầu đó chỗ chiếc giày.

- Lạ thiệt. - Eakar lẩm bẩm. - Nói cho đúng ra tôi đâu phải là người không cẩn thận. Chính mắt tôi nhìn thấy ngài và giáo sư Akô Nô đi vô căn phòng này, sau đó chỉ có một mình ngài đi ra...

K'Tub lại thừa cơ xỏ ngọt:

- Trong những vụ lắt léo như thế này, ông không thể tin vào con mắt được, ông Eakar.

- K'Tub nói đúng đó. - Trong khi nhà thám tử giận tím mặt, thầy N'Trang Long cười hì hì. - Mặt mạnh của ông là bám rất sát sự kiện, ông Eakar à. Điều đó thì không có gì là không tốt. Nhưng cái quan trọng nhất đối với một nhà thám tử là óc suy luận thì ông không có cái quái gì hết. Một mảy cũng không.

Bị chế giễu tới tấp mặt mày, thám tử Eakar bắt đầu đỏ quạch. Lòng tự ái đột ngột bị cùng lúc mấy vết khoét, Eakar hoàn toàn mất bình tĩnh. Ông gầm lên, tung tóe:

- Ta đến đây không phải để đấu khẩu với thầy trò ngươi, K'Tub. Nhiệm vụ cao cả của ta là giữ gìn an ninh tuyệt đối cho mọi cư dân Lang Biang.

Eakar lia mắt qua thầy N'Trang Long, cao giọng hùng hổ:

- Ngài hãy nói cho tôi biết đi, ngài hiệu trưởng! Kẻ bị nhốt là lão Ôkô Na, thế còn giáo sư Akô Nô hiện nay đang ở đâu?

Thầy N'Trang Long không thèm ngó nhà thám tử. Tia nhìn buồn rầu của thầy lướt qua bọn học trò xếp hàng trước mặt và đang giương những cặp mắt xao xuyến lên nhìn mình, lưỡng lự một chút rồi tặc lưỡi nói, cái câu nói khiến căn phòng trong thoáng mắt như bị đánh bom:

- Thiệt ra lão Ôkô Na cũng chính là giáo sư Akô Nô, tui con à!

41. Chương 29 - Phần 1

Chương 29

Chủ nhân núi lưng chừng

- Chủ nhân núi Lưng Chừng có thể coi là đại phù thủy kiệt xuất nhất trong lịch sử xứ Lang Biang. Ngài là một tài năng phi thường, một đầu óc thông minh và uyên bác, đã nhận lãnh trọng trách chiến binh giữ đền

đời thứ nhất để đối phó và diệt trừ trùm Hắc Ám Bajaraka Đầu Bự cách đây gần sáu trăm năm. Thần chú kim cương mà ngài đã sáng tạo ra cho đến nay vẫn xứng đáng được tôn vinh là thần chú vô địch.

Ngồi sau chiếc bàn giấy trong văn phòng hiệu trưởng, thầy N'Trang Long lim dim mắt, nói giọng đều đều và thiết tình bọn Kăply chẳng thấy hứng thú gì lắm với những gì thầy nói vì tất cả điều đó tụi nó đều biết cả rồi.

Nhưng tụi nó, cũng như thám tử Eakar đang ngồi thu lu trên chiếc ghế con kê đó, vẫn hả họng ra nghe, biết rằng những gì kỳ lạ nhất vẫn còn ở phía trước.

Thầy N'Trang Long tiếp tục nói, vẫn không mở mắt, làm như thể không nhìn thấy gì hết thì thầy sẽ nhớ rõ hơn câu chuyện trong đầu:

- So với Tam tiên, chủ nhân núi Lưng Chùng còn xa lánh cõi đời hơn gấp bội phần. Tụi con biết đó, hòn núi ngài ở, tụi nó đã là một sự cách biệt với thế giới còn lại. Điều đó cho thấy ngài tuyệt đối không muốn dính dáng gì đến trần thế. Sau khi hoàn thành sứ mạng của chiến binh giữ đền đời thứ nhất, chủ nhân núi Lưng Chùng quyết định không xuất hiện thêm một lần nào nữa...

Thấy thầy N'Trang Long ngừng bật như quên mất tụi nó đang ngồi vểnh muốn mỏi cả tai, Kăply rụt rè cất tiếng:

- Chỉ đến khi Buriam bị bắt thì thầy Akô Nô mới rời khỏi núi Lưng Chùng hả thầy?

- Giáo sư Akô Nô chỉ là phân nửa con người của chủ nhân núi Lưng Chùng thôi. Nửa kia là lão Ôkô Na. - Thầy N'Trang Long chép miệng nói, có vẻ như thầy đang bị lạc đầu đó giữa trí nhớ ngổn ngang nên lời giải thích của thầy chẳng dính dáng gì đến thắc mắc của Kăply. - Nhưng đó là chuyện sau này. Còn chủ nhân núi Lưng Chùng trước kia tên là gì thì ta không biết. Mà ta cũng không chắc ngài có tên không nữa.

Đến bây giờ thì Nguyên và Kăply mới ngỡ ngàng vỡ lẽ câu nói của thầy Akô Nô mà tụi nó nghe được trong văn phòng hiệu trưởng chiều hôm qua “một người mà dùng hai thân xác có khi còn bực bội hơn” không phải là câu nói cà rồn như tụi nó tưởng.

Đứng trước mặt, thầy N'Trang Long đang lướt những ngón tay bự chẳng quanh vằng trán rộng như muốn tìm chút ký ức nào còn đọng ở chỗ đó. Rồi như sực nhớ ra mình chưa trả lời câu hỏi của học trò, thầy he hé mắt ra:

- Con đoán sai rồi, K'Brê. Không phải đến bây giờ, chủ nhân núi Lưng Chùng mới rời khỏi chỗ ở. Gần ba trăm năm trước, lúc Đại tiên ông Mackeno, tức chiến binh giữ đền đời thứ hai, đến núi Lưng Chùng để tìm hái quả táo vàng, chủ nhân núi Lưng Chùng đã một lần đi theo Đại tiên ông Mackeno xuống núi rồi.

Từ miệng bọn trẻ, những câu hỏi giống hệt nhau bắn ra cùng lúc như từ một nòng súng:

- Tại sao vậy hả thầy?

K'Tub nhú mày:

- Hồng lễ Đại tiên ông Mackeno mời chủ nhân núi Lưng Chùng giúp mình đối phó với trùm Pô Palay Tàn Phế?

- Làm gì có chuyện đó, K'Tub. - Suku nhún vai. - Mày cũng biết chiến binh giữ đền đời này không được quyền can thiệp vào sứ mạng của chiến binh giữ đền đời khác mà.

Thầy N'Trang Long hắng giọng:

- Chủ nhân núi Lưng Chùng lúc đó rời khỏi chỗ ở chỉ với mục đích diện kiến Đại phù thủy Păng Sur thôi.

Cả đồng ánh mắt đổ dồn vô Păng Ting khiến mặt nó lập tức nóng rực như đút trong lò nung. Ngay cả nó, lâu nay nó cũng mơ hồ cảm thấy có nguyên nhân bí ẩn nào đó trong thái độ ân cần của thầy Akô Nô đối với nó và lúc này phải nói là nó đang rất háo hức chờ nghe thầy N'Trang Long tháo gỡ mối nghi ngờ trong lòng, mặc dù cái cách mọi người đang nhìn nó làm nó lúng túng hết sức.

- Làm sao chủ nhân núi Lưng Chùng biết Đại phù thủy Păng Sur khi ngài không hề rời khỏi núi trước đó hở thầy? - Êmê hỏi, cố ý giúp Păng Ting thoát khỏi bối rối.

- Dĩ nhiên là do Đại tiên ông Mackeno xì ra. Tụi con đừng quên Mackeno, Pi Năng Súp và Păng Sur cùng ở trong Tam tiên. Bọn họ gần như là anh em kết nghĩa.

- Thế sao chủ nhân núi Lưng Chùng không đòi gặp Đại tiên ông Pi Năng Súp mà chỉ muốn gặp Păng Sur? - Kăply lắc cổ hỏi.

- Bởi vì Păng Sur là một người vô hình, anh K'Brê. - Suku lên tiếng đáp thay thầy hiệu trưởng. - Em nghĩ điều đó đã kích thích mạnh mẽ óc tò mò của chủ nhân núi Lưng Chùng.

- Con nói đúng đó, Suku. - Thầy N'Trang Long nhìn thẳng bé bằng ánh mắt trù mẩn. - Ông của con thì cũng bình thường như Đại tiên ông Mackeno thôi, chẳng có gì đặc biệt đến mức khiến chủ nhân núi Lưng Chùng phải rời khỏi nơi cư trú đâu.

Thầy “e hèm” một tiếng, bàn tay vừa đặt xuống bàn lại nhảy trở lại lên trán như đột nhiên bị nhức đầu và nhăn nhó nói:

- Cuộc gặp gỡ giữa chủ nhân núi Lưng Chùng và Đại phù thủy Păng Sur không ngờ rốt cuộc lại gây nên tai họa.

Kăply chồm tới trước:

- Họ đánh nhau hả thầy?

- Sợ gì chứ! - K'Tub hào hứng. - Bên Tam tiên có tới ba người lận mà.

- Làm gì có chuyện đánh nhau ở đây! - Thầy N'Trang Long tắc lưỡi, những ngón tay vẫn bầu cứng lấy trán. - Nhưng chuyện xảy ra còn tệ hơn là đánh nhau: Chủ nhân núi Lưng Chùng đột nhiên đâm ra say mê Păng Sur.

Nguyên nhân tò te:

- Trời đất, chủ nhân núi Lưng Chùng lớn hơn Păng Sur đến ba trăm tuổi là ít.

- Đối với các Đại phù thủy, chuyện tuổi tác chẳng có gì quan trọng, con à. Ba trăm tuổi thì cũng giống như ba tuổi thôi. Lúc đó, quả thật chủ nhân núi Lưng Chùng trông cũng già chát giống như ta, nhưng tất nhiên ngài thừa sức tu luyện để trẻ lại thành một chàng trai hai mươi tuổi hoàn toàn xinh đẹp.

Kăply chớp mắt:

- Thế nhưng Đại phù thủy Păng Sur không đồng ý phải không thầy?

- Thực ra vấn đề không phải ở chỗ đó. - Thầy N'Trang Long ngửa mặt nhìn lên trần nhà, miệng nhấm nháp một sợi ria. - Điều rắc rối nằm ở chỗ Păng Sur là người mà không ai trên đời có thể sánh đôi được. Cô ta tâm tính hồn nhiên như trẻ thơ, vì vậy cô ta không lớn nữa. Tụi con cũng biết rồi đó, Păng Sur mãi mãi dừng lại ở tuổi mười tám. Đây là trường hợp thứ hai trong lịch sử xứ Lang Biang. Bảy trăm năm về trước đã xuất hiện một vụ tương tự.

K'Tub láu táu:

- Con thấy thầy Akô Nô cũng hồn nhiên.

Thầy N'Trang Long từ tốn nói tiếp, không thềm để ý đến thằng nhóc phá đám:

- Nhưng điều đó xét cho cùng cũng không phải là trở ngại đáng kể. Chủ nhân núi Lưng Chùng cũng có thể làm cho mình mãi mãi ở tuổi mười tám, đôi mươi. Nhưng kẹt một nỗi, tâm hồn của Păng Sur rất đặc biệt, đó là một tâm hồn vô cùng thánh thiện, ta chưa từng biết có tâm hồn nào thánh thiện như thế. Kết quả là càng ngày cô ta càng trở nên trong suốt, và cuối cùng chỉ hiện ra trong thế giới được phản chiếu mà thôi.

- Con có biết trường hợp này, thưa thầy. - Suku khê kêu lên. - Trong cuốn Huyền thoại về thánh nữ, tác giả Nagar có nhắc đến hiện tượng người vô hình, những người chỉ hiện lên trong tấm gương của các nữ sử giả của phúc thần Kalâm, nhưng ông ta cho rằng đó là truyền thuyết không đáng tin.

- Cuốn sách của Nagar được viết ra cách đây ba trăm năm mươi năm. Lúc đó, ông ta không biết gì về Đại phù thủy Păng Sur, con à.

Bầu không khí bỗng nhiên chùng xuống và có điều gì đó như là sự khắc khoải đang chạy quanh phòng. Mọi người đang cố đoán già đoán non xem chuyện gì xảy ra sau đó với chủ nhân núi Lưng Chùng. Bọn Kăply tin chắc Đại phù thủy kiệt xuất nhất xứ Lang Biang sẽ không chịu bó tay. Và điều đó ắt có liên quan mật thiết đến lão Ôkô Na góm ghiếc đang nằm trong phòng giam dưới kia.

Păng Ting ngồi thừ người ra trước những gì vừa nghe được. Có phải vì vậy mà thầy Akô Nô đã đối xử với nó hết sức tử tế hay không? Nó nhớ lần nó bị Buriăk đánh văng ra khỏi lâu đài K'Rahlan, chính thầy Akô Nô đã cứu nó khỏi nát xương, lúc đó nó đã hỏi “Sao thầy lo cho con dữ vậy hả thầy?”. “Nhóc người con nít hỏi làm gì chuyện đó?” - “Nhưng mà con ầm ức” - “So với nỗi ầm ức trong lòng ta thì sự ầm ức của con của nhóc người đâu có thấm gì!”. Nó nhớ như in cuộc đối thoại hôm đó và dĩ nhiên cũng nhớ là nó đã rất buồn cười khi nhìn thấy nỗi khổ tâm trên gương mặt non choẹt của thầy. Hóa ra nguyên nhân là từ bà mình! Păng Ting thở dài và nhìn sang bên cạnh, thấy tụi bạn cũng đang nghệt mặt nghĩ ngợi.

Dĩ nhiên bọn Kăply không biết gì về cuộc trò chuyện ngắn ngủi giữa thầy Akô Nô và Păng Ting. Lúc này tụi nó đang nhớ lại khung cảnh trong phòng y tế hôm pháp sư Lăk chữa bệnh cho thằng Mom, nhớ lại lúc thầy Akô Nô cao giọng giáo huấn thám tử Eakar: “Ông nên tập yêu một ai đó, ông Eakar, cho dù có thể người ta không thêm để ông vào mắt. Ông từng này tuổi mà chưa từng yêu ai nên khùng khùng là phải rồi”. Hôm đó cái cảnh một thằng nhóc mười tuổi rao giảng về tình yêu cho một lão già đã khiến tụi nó phải khó khăn lắm mới không phá ra cười.

Nhưng bây giờ thì không đứa nào cảm thấy buồn cười nữa. Tụi nó chong mắt nhìn thầy N'Trang Long, đợi thầy kể tiếp mà không cần phải cố tỏ ra nghiêm túc.

Thầy N'Trang Long khề liếc về phía thám tử Eakar rồi quay nhìn bọn trẻ, cất giọng nặng nề:

- Ta nghĩ tụi con chắc cũng đoán ra chủ nhân núi Lưng Chùng không chịu đầu hàng trước nghịch cảnh. Sau nhiều ngày suy nghĩ, cuối cùng ngài đã đi đến một quyết định hết sức kinh khủng, nhưng cũng hết sức là đại dốt: Bằng tài năng pháp thuật phi thường của mình, ngài tự tách mình ra làm hai phần.

Mặc dù đã biết trước điều đó, bọn Kăply vẫn thấy gai ốc nổi khắp người, nhiều cái miệng bật “a” lên một tiếng.

- Tại sao chủ nhân núi Lưng Chùng phải làm thế hả thầy? - Êmê hỏi giọng sững sờ.

- Con cũng biết rồi đó, con người chúng ta ai mà chẳng có mặt tốt lẫn mặt xấu. - Thầy N'Trang Long mỉm cười yếu ớt. - Từ xưa đến nay cuộc sống luôn luôn là như thế mà, là một cuộc đấu tranh không ngừng, mà quan trọng nhất là đấu tranh với chính mình. Người lương thiện sở dĩ trở nên lương thiện là vì họ biết dùng phần tốt để chế ngự phần xấu trong bản thân. Kẻ độc ác thì ngược lại, để cho cái xấu ngự trị...

- Con hiểu rồi, thưa thầy. - Nguyên liêm môi. - Ở đây, chủ nhân núi Lưng Chùng muốn tách biệt hẳn phần xấu ra khỏi phần tốt trong con người mình.

Đôi mắt thầy N'Trang Long vụt trở nên xa xăm:

- Đó là một mơ ước không tưởng. Ta nghĩ chủ nhân núi Lưng Chùng có lẽ cũng thừa hiểu vấn đề này không thể giải quyết bằng pháp thuật. Nhưng vì quá say mê Păng Sur, ngài muốn lọc lấy phần thánh thiện nhất để có thể đến với cô ta.

Thầy thở hắt ra:

- Quá mù quáng, ngài quên rằng Păng Sur là một thánh nữ, số phận đó hoàn toàn không phải do con người định đoạt.

Thám tử Eakar thỉnh linh lên tiếng hỏi:

- Như vậy buổi sáng chủ nhân núi Lưng Chùng là giáo sư Akô Nô, còn buổi tối lại hóa thành lão Ôkô Na hổ ngài hiệu trưởng?

- Ông nói đúng chóc rồi đó, ông Eakar.

Thầy N'Trang Long đáp, giọng không chút hào hứng, có vẻ như nếu có một đề tài nào khác có thể nói vào lúc này thì thầy chẳng buồn nhắc đến câu chuyện bí hiểm này nữa.

Bây giờ thì Nguyên mới hiểu tại sao hồi ở núi Lưng Chùng, thầy Akô Nô bảo với nó lão Ôkô Na là loại người sống về đêm và thầy nghịch với lão đến mức ở đâu có người này thì không có người kia. Hóa ra cả hai đều là hai nửa của một người. Sống như vậy chắc thầy đau khổ lắm, Nguyên bùi ngùi nghĩ, đau khổ gấp trăm lần so với hoàn cảnh của vợ chồng thầy Haifai. Hai người sống chung một thân xác nhưng tâm hồn gần gũi dù sao cũng còn dễ chịu hơn là một người sống bằng hai thân xác mà hai thân xác đó tâm tính tốt xấu hoàn toàn trái ngược nhau. Nguyên nhớ thầy còn quả quyết nếu một ngày nào đó lão Ôkô Na trở thành con người táng tận lương tâm thì thầy sẽ liều chết với lão. Lúc đó Nguyên chưa hiểu rõ lắm ý định của thầy, tưởng thầy sẽ quyết đấu với lão, nhưng bây giờ thì nó rùng mình hiểu rằng nếu không khống chế được hành vi độc ác của lão Ôkô Na thì thầy sẽ chọn biện pháp tự sát để cả hai cùng biến mất khỏi cõi đời.

Nguyên càng nghĩ, mồ hôi càng chảy ròng ròng trên trán, tim thắt lại từng chập.

- Con vẫn có điểm chưa hiểu, thưa thầy. - Tiếng Suku êm ái vang lên giúp Nguyên bớt căng thẳng được một chút. - Rõ ràng chủ nhân núi Lưng Chùng chọn hình ảnh của thầy Akô Nô để đến với Păng Sur, nhưng ngài tu luyện cách sao mà trông hổng giống chàng trai hai mươi tuổi chút nào...

Câu hỏi của Suku như gài vào chỗ nào đó trên người thầy N'Trang Long. Thầy nhòm người như định đứng lên nhưng rồi lại buông phịch người xuống chỗ cũ, thầy nói mà mặt phù ra:

- Thì vậy! Nếu Akô Nô là bộ mặt tốt thì lão Ôkô Na hiển nhiên là bộ mặt xấu của chủ nhân núi Lưng Chùng. Đó là một lão phù thủy độc ác và nham hiểm. Lão có dã tâm quấy tung cả cái thế giới này mà.

Thầy N'Trang Long như quên mất Suku vừa hỏi gì, cứ thao thao đầy kích động:

- Lão đào tạo ra bọn Hắc tinh tinh bẩn thỉu để tiếp tay cho trùm Bastu...

Thám tử Eakar giật nảy trên chỗ ngồi, miệng bật ra một tiếng gì như tiếng “á”:

- Như vậy không lẽ Tam phù thủy Bạch kỳ lân là học trò của giáo sư Akô Nô?

- Còn không lẽ với có lẽ gì nữa. - Giọng thầy N'Trang Long buồn bực. - Dĩ nhiên Akô Nô phải làm thế để bù đắp phần nào thiệt hại do học trò của lão Ôkô Na gây ra chứ.

Đang nói, ánh mắt thầy chợt bắt gặp vẻ mặt chờ đợi của Suku, liền “e hèm” một tiếng, tay tóm lấy chòm râu như để cho khỏi quên:

- Còn cái chuyện mà con hỏi đó là như thế này. Theo chỗ ta biết thì lúc chủ nhân núi Lưng Chùng tự tách ra thành hai con người, Akô Nô ban ngày và Ôkô Na ban đêm đều là hai lão già khom. Sau đó, Akô Nô bắt đầu tu luyện để trẻ lại. Chuyện đó đối với Akô Nô hổng có gì là khó. Nhưng có điều Akô Nô càng trẻ lại bao nhiêu thì đồng thời Ôkô Na càng già đi bấy nhiêu. Vì Akô Nô và Ôkô Na tuy hai mà một nên khi người này giảm tuổi xuống thì người kia tất phải tăng tuổi lên. Rồi đến một ngày Akô Nô hoá thành một chàng trai đôi mươi trẻ trung và xinh đẹp...

Kấply ngứa miệng:

- Hổng lẽ thầy Akô Nô đăng trí đến mức vẫn tiếp tục tu luyện...

Thầy N'Trang Long lườm Kấply một cái, thản nhiên tiếp:

- Còn lão Ôkô Na thì già cốc đế, nhưng dĩ nhiên không đến mức gầy trơ sọ như bây giờ. Tất nhiên lão Ôkô Na không quan tâm đến chuyện tuổi tác. Già hay trẻ đối với lão không có ý nghĩa gì hết. Nhưng lão muốn chơi khăm Akô Nô.

Thầy khề nhún vai và từ chòm râu rậm bay ra một tiếng thở phì:

- Thế là lão cũng cầm đầu đêm đêm tu luyện. Lão luyện ngược lại. Luyện sao cho ngày càng già thêm nữa. Vì lão biết tuổi lão càng tăng thì tuổi của Akô Nô càng rút xuống. Cứ vậy, cho đến khi lão giống y chang một bản sao của thân chết thì chàng trai Akô Nô cũng hóa thành một thằng nhóc chín, mười tuổi.

Trước câu chuyện bi hài của chủ nhân núi Lưng Chùng, bọn trẻ không biết nên cười hay nên khóc. Chúng bồi hồi ngó nhau, bắt gặp một nỗi buồn phẳng phất đầu đó trên khóe mắt của mỗi đứa.

Thám tử Eakar cũng ngồi làm thinh, hai chân co lại, gậy phép nằm im lìm trên đầu gối và trông mặt thì hình như tâm trí của ông cũng đang ở một nơi nào thiết là xa vắng.

- Rốt cuộc chủ nhân núi Lưng Chừng chẳng đạt được cái quái gì hết. - Giọng thầy N'Trang Long vang lên giữa thinh lặng, nghe buồn hiu hắt. - Chuyện tình cảm cũng không toại nguyện mà bây giờ lại sinh ra lão Ôkô Na quỷ quyệt và bất trị. Vì những lẽ đó mà lần này xuống núi, Akô Nô không còn mặt mũi nào giáp mặt với Păng Sur. Hi hi, cùng lắm là chỉ quanh quẩn nịnh nọt con nhỏ Păng Ting bé bỏng này cho đỡ ray rứt thôi.

42. Chương 29 - Phần 2 (hết)

Tiếng cười của thầy N'Trang Long đánh thức nhà thám tử khỏi cơn mê. Eakar sực nhớ đến nhiệm vụ của mình, lập tức tỉnh như sáo, hoàn toàn trở thành con người hằng ngày với giọng nghiêm nghị:

- Nhưng tại sao ngài lại bắt nhốt lão Ôkô Na, ngài hiệu trưởng? Ngài đâu có quyền! Tôi nghĩ lão dù sao cũng từng là chiến binh giữ đền đời thứ nhất...

- Ông ăn nói ngốc lắm, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long nhăn mặt như vừa nuốt phải mớ dưa thối. - Thiết tình tôi không biết phải nói như thế nào để ông biết là tôi chán ông tới tận cổ. Này nhé, - thầy giơ một ngón tay lên như để nhà thám tử có thể tập trung - lão Ôkô Na bây giờ không còn danh phận là chiến binh giữ đền nữa. Lão là một phù thủy hắc ám, thậm chí còn hắc ám hơn cả hắc ám mà giữ đền cái cóc khô gì. Giáo sư Akô Nô mới chính là chiến binh giữ đền thực sự, còn lão già kia thì chẳng liên quan gì vô đây hết. Thứ hai, - thầy giơ thêm một ngón tay nữa - gần đây chắc ông có nghe tin trùm Bastu sắp trở lại?

- Tôi có nghe. - Thám tử Eakar gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm hai ngón tay của thầy hiệu trưởng như thể đó là hai ngọn nến.

- Thế ông có biết tại sao trùm Bastu không quay lại sớm hơn không? Hơn mười năm nay hắn ở đâu, ông có biết không?

Thám tử Eakar bối rối:

- Tôi cũng đang tự hỏi...

- Ông khỏi cần tự hỏi làm gì cho nhức đầu. - Hàng rìa mép thầy N'Trang Long khê cựa quậy. - Cứ hỏi ngay tôi đây nè. Mà dù ông không hỏi thì tôi vẫn cứ muốn nói cho ông biết. Thời gian qua, trùm Bastu trốn vào một chỗ bí mật nào đó để tu luyện thần chú kim cương với sự hộ vệ của Balibia và Balikem.

- Thần chú kim cương? - Eakar kêu lên sững sốt. - Theo tin tuyệt mật của Cục an ninh, trước khi vượt ngục Buriak khai báo hình như hắn bị trúng phải thần chú kim cương trong cuộc đụng độ ở thung lũng phía sau lâu đài K'Rahlan. Hồng lệ kẻ ra tay hôm đó chính là Bastu?

- Kẻ ra tay hôm đó có phải là Bastu hay không sau này rồi ông sẽ biết. - Thầy N'Trang Long hừ mũi. - Còn bây giờ điều quan trọng tôi muốn báo với ông là trùm Hắc Ám đã luyện thành thần chú kim cương và chuẩn bị quay lại thôn tính cái xứ này.

Bộ mặt của nhà thám tử lập tức thẫn ra. Ông mấp má môi nhưng không có âm thanh nào phát ra, hình như đó là cử chỉ để tự trấn an chứ không phải để thông báo điều gì.

- A! - Như sự nghĩ ra một chuyện hay ho, Eakar quay phắt sang Nguyên và Kăply, reo lên. - Ta nghe nói hai nhóc người được chọn làm chiến binh giữ đền đời thứ ba...

- Tụi nó đúng là hai chiến binh giữ đền, ông Eakar à. - Thầy N'Trang Long cướp lời. - Và báo tin mừng cho ông là tụi nó đã nuốt vào bụng hai quả táo vàng ở núi Lưng Chừng rồi. Nhưng cho dù như vậy, tụi nó cũng không thể nào chống chọi nổi thần chú kim cương.

Ánh mắt Eakar thoát trở lại mơ màng. Bọn Kăply nghe ông lắm bầm, đúng ra là than vãn:

- Giáo sư Akô Nô là cha đẻ của thần chú kim cương nhưng ông ta lại không được phép ra tay...

Thầy N'Trang Long nhếch mép:

- Đã vậy, kẻ thứ hai am tường thần chú kim cương là lão Ôkô Na lại có vẻ đang muốn giúp sức cho trùm Bastu.

Câu nói của thầy N'Trang Long khiến Eakar chới với đến mức nếu không có chiếc ghế dưới móng chắc ông đã sụm luôn xuống nền nhà.

Hoàn toàn bị sự lo sợ nhấn chìm, Eakar hai tay ôm mặt, chòm râu dê cụp xuống và từ đầu đó giữa những kẽ tay văng ra một tràng những lời bấn loạn:

- Tôi thật không thể hiểu nổi tại sao thần chú kim cương lại lọt ra ngoài? Làm sao mà trùm Bastu lại luyện được nó kia chứ?

- Chuyện đó phức tạp lắm, và chắc chẳng ai muốn như vậy đâu, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long khẽ nhủu mày. - Theo chỗ suy đoán của tôi thì có lẽ Akô Nô đã đem bí kíp tu luyện thần chú kim cương ra khỏi núi Lưng Chừng từ lâu và trao cho người nào đó cất giữ.

- Ông ta làm vậy để làm gì?

- Đơn giản thôi! Akô Nô không muốn bí kíp quan trọng này rơi vào tay Tam phù thủy Hắc tinh tinh.

- Tôi không hiểu, thưa ngài hiệu trưởng. - Nhà thám tử nhấc đầu ra khỏi hai bàn tay. - Hồng lệ lão Ôkô Na không thể trực tiếp truyền thụ thần chú kim cương cho đệ tử của lão sao?

- Đúng là như vậy đó, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long gật gù. - Thần chú kim cương là loại thần chú vương nguyên, người này không được truyền thụ cho người khác. Sau khi sáng tạo ra thần chú này, chủ nhân núi Lưng Chừng bỗng nhận ra uy lực quá lớn của nó nên đã ếm thêm lời nguyên đó. Thần chú kim cương có nhiều câu, ngài ghi mỗi câu vào một tấm da dê khác nhau và đem cất đi. Lẽ ra ngài đã hủy nó nhưng lại không nỡ, đành để đó chờ nó rơi vào tay người hữu duyên....

Eakar ngán ngẩm:

- Không ngờ rốt cuộc trùm Bastu vớ được.

- Có lẽ đó là chuyện số phận, ông Eakar à. - Thầy N'Trang Long lại thở một hơi dài thượt, chưa lần nào bọn Kăply thấy thầy thở dài nhiều như bữa nay. - Và cũng là số phận nốt, khi ác tính của lão Ôkô Na đột ngột gia tăng khi lão cảm nhận được thần chú kim cương đang ở trong tay trùm Bastu. Nếu không có biện pháp kìm chân lão, chắc chắn sẽ có ngày lão gây ra đại họa.

Thầy chiếu đôi mắt to cổ cộ vào mặt nhà thám tử:

- Bây giờ thì ông hiểu tại sao tôi phải tìm cách khống chế lão Ôkô Na rồi chứ?

Thám tử Eakar gật đầu:

- Tôi hiểu. Và chính giáo sư Akô Nô đã tích cực hợp tác với ngài trong kế hoạch này?

- Thành thật chúc mừng ông, ông Eakar. - Gương mặt rạng ra, thầy N'Trang Long nói giọng vui vẻ, mặc dù mọi người không rõ thầy nói thật hay cố ý trêu ghẹo nhà thám tử. - Rốt cuộc thì ông cũng đã sờ trúng mấu chốt của vấn đề rồi đó.

Lần này thầy không xoa trán hay xoắn lấy râu cằm nữa mà đặt cả hai tay lên xấp giấy tờ bề bộn trước mặt, vẻ rất thoải mái:

- Nói thật với ông, lần này Akô Nô đến trường Đămri chính vì lo lắng về những biểu hiện bất thường của lão Ôkô Na chứ đâu phải để làm một giáo viên quen ở đây.

- Vậy những lần tôi thấy ngài và giáo sư Akô Nô đi vô phòng giam...

- Thì chính giáo sư Akô Nô tự ý chui vô cái cũi chết tiệt đó mà. Tôi chỉ phụ cái việc cón con là kiếm vài lá bùa lẳng nhăng dán lên để lão Ôkô Na không thoát ra được thôi. Ông cũng biết rồi đó, hễ trời sập tối là giáo sư Akô Nô sẽ biến thành lão Ôkô Na.

- Thầy ơi, - Kăply đột ngột kêu lên - vậy thứ xirô hôm qua thầy cho thầy Akô Nô uống cũng là một thứ bùa hả thầy?

Thầy N'Trang Long nhìn thẳng oắt, mỉm cười:

- Gọi là thuốc mê cũng được mà gọi là bùa Ngáy khô khô cũng được, con à. Mấy đêm trước, lão Ôkô Na múa may trong cũi và la hét ghê quá khiến mọi người nghi ta đang làm cái trò quái gở gì trong này nên ta phải chế ra thứ xirô nhăng nhít đó cho lão câm mồm lại. Vậy mà giáo sư Akô Nô vẫn không tin ta, ông tưởng ta là thằng cha dốt nát về sản xuất xirô. Hi, tối hôm qua và tối hôm nay, tụi con đâu có nghe lão Ôkô Na gào thét om sòm nữa phải không?

- Vâng. - Thám tử Eakar giành đáp. - Hai hôm nay đúng là im ru.

- Ông thầy chưa, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long nhíp những ngón lên bàn làm phát ra những tiếng lộc cộc. - Tôi đâu có bắt nhốt giáo sư Akô Nô. Ông thử tưởng tượng đi, nếu đêm nay tôi không cho ông vô đây, có phải ông sẽ bị hổ to rồi không?

Eakar hé môi chưa kịp đáp, K'Tub đã thô lỗ tuôn ào ào:

- Chắc nui là như vậy rồi thầy ơi. Chắc chắn là ông sẽ tiếp tục cung cấp những thông tin sai bét, nói chung là chẳng được trò trống gì ngoài việc giúp cho Ama Đliê bán báo thôi.

Như không muốn nhà thám tử khó xử, thầy N'Trang Long đứng lên, đuổi khách bằng vẻ mặt tươi hơn hớn:

- Bây giờ ra về cũng đã là muộn rồi đó, tụi con.

Lần này, bọn Kăply ngạc nhiên thấy thầy làm một cái chuyện trước nay thầy chưa bao giờ làm là đích thân đưa thám tử Eakar và đám học trò xuống đất.

- Vậy Păng Ting thiệt ra không phải là cháu của Đại phù thủy Păng Sur hả thầy? - Kăply vừa dọ dẫm những bậc cầu thang vừa hỏi.

- Sao con lại nói thế! Păng Ting có tới ba người bà lận. Păng Sur là một trong ba người đó.

Păng Ting rõ ràng không muốn đề cập đến đề tài này. Nó tìm cách dẫn câu chuyện ra xa:

- Thầy ơi, anh K'Brăk bảo tấm gương lưu trữ trong phòng thầy là sản phẩm của chủ nhân núi Lưng Chừng, đúng vậy không hả thầy?

- Cái này thì đúng. - Thầy N'Trang Long vui vẻ. - Từ ngày nhìn thấy Păng Sur trong gương, chủ nhân núi Lưng Chừng đâm ra mê chơi kiếng. Ngài vui đầu nghiên cứu và mày mò chế ra đủ thứ kiếng. Y như con nít vậy. Khi trở thành thằng bé mười tuổi lóc chóc, ngài càng mê chơi dữ. Chơi thôi, chứ chẳng để dùng làm gì. Nhưng mà tấm gương đó cũng làm lắm kẻ khôn đốn đấy.

Sực nhớ hôm trước Suku bảo chính thầy N'Trang Long phải nhờ thầy Akô Nô kiểm tra chất lượng loại kiếng-chống-hóa-đá của nó trước khi cả bọn đi đến thung lũng Plei Mo, Nguyên và Kăply đang tính góp chuyện, chợt nghe thầy N'Trang Long phun ra câu cuối, tụi nó nhột nhạt dán miệng lại luôn, bắn khoản hồng biết có phải thầy cố tình châm chọc tụi nó chuyện xảy ra trong văn phòng hiệu trưởng bữa trước hay không.

- Vô trông coi thử lão Ôkô Na tỉnh dậy chưa, thầy?

Nghe giọng K'Tub háo hức vang lên, Nguyên và Kăply nhận ra tụi nó đang đi ngang phòng giam khi nãy.

Suku hừ giọng:

- Nếu lão thức, nãy giờ lão đã làm um sùm rồi, K'Tub à.

Nhưng thầy N'Trang Long đã mở cửa phòng. Bọn trẻ mặc dù vừa ở đây ra và biết rõ những gì chứa bên trong nhưng khi nhìn thấy hiệu trưởng áp tay lên vách tụi nó vẫn thấy hồi hộp hết sức.

Ô cửa vuông trên bức vách lập tức hiện ra. Căn phòng như bừng sáng và hoàn toàn trái với những gì tụi nó chờ đợi, thầy N'Trang Long đột nhiên bước lui một bước, miệng bật ra tiếng la hoảng:

- Ủa.

- Gì vậy thầy? - Cả đồng cái miệng bật hỏi.

- Lão Ôkô Na không có trong này.

Thầy N'Trang Long ngạc nhiên đáp và quay đầu lại. Không cần đợi lệnh, thám tử Eakar và bọn Kăply hấp tấp nhào lại chỗ ô cửa, chen nhau kê mắt nhìn vô bên trong. Quả nhiên, chiếc cũi trống không, những lá bùa trên các chấn song rõ ràng đã bị gỡ mất.

- Ngài hiệu trưởng. - Thám tử Eakar chìa bộ mặt xanh mét về phía thầy N'Trang Long, run run hỏi. - Hồng lễ thứ xirô của ngài...

- Ông Eakar, - thầy N'Trang Long nhún vai - nếu xirô của tôi là xirô dỏm thì cũng chỉ làm lão Ôkô Na thức dậy hò hét linh tinh như các đêm trước thôi. Lão không thể thoát ra khỏi chiếc cũi này được. Nói chung là không ai trên đời có thể làm được chuyện đó.

Thám tử Eakar nhú mày:

- Ngài tin rằng những lá bùa của ngài...

- Những lá bùa dán trên các chấn song không phải là bùa của tôi, ông Eakar. - Thầy N'Trang Long ngắt lời. - Đó là loại bùa êm vẫn được dán ở đền thờ phúc thần Kalăm.

Nguyên buột miệng:

- Thưa thầy, kẻ bị nhốt không thể thoát ra nhưng nếu kẻ ở ngoài...

- Con nói hay lắm, K'Brăk. - Thầy N'Trang Long chà mạnh hai tay vào nhau, giọng tán thưởng. - Chính là ta đang nghĩ đến khả năng đó...

- Như vậy là vừa rồi có kẻ đột nhập vô đây hả thầy? - Kăply lấp bắp hỏi, chân nó như muốn khụy xuống.

- Chắc chắn là vậy rồi, K'Brêt. - Thầy N'Trang Long thở hắt ra. - Nếu đầu óc ta chưa lú lẫn thì ta đoán vừa rồi chính trùm Hắc Ám đã vô đây.

- Trùm Bastu? - Thám tử Eakar ré lên, chồm râu dưới cằm rung bần bật như có gió thổi. - Ngài dựa vào đâu để khẳng định kẻ đột nhập là hắn?

- Chỉ có thần chú kim cương mới có thể làm mất hiệu lực của bùa Bất khả xâm phạm và không chế giáo sư Haifai lẫn đội bảo vệ của tôi êm ru như thế. Và cũng chỉ có thần chú kim cương mới có khả năng gỡ những lá bùa kia ra khỏi các chấn song, ông Eakar à.

Thầy vuốt đầu:

- Trùm Hắc Ám đã bắt đầu hành động rồi.

- Tôi phải quay về Cục an ninh ngay đây. - Thám tử Eakar lao ra cửa như một viên đạn, chân gần như không chấm đất. - Nếu để trùm Hắc Ám bắt tay với lão Ôkô Na thì cái xứ này tiêu ra nước mất.

Thầy N'Trang Long nhìn theo nhà thám tử, lắc đầu ngán ngẩm:

- Không biết bao giờ nhà đại thám tử hậu đậu này mới tập cho cái đầu của mình chịu suy nghĩ! Thiệt tình!

- Ông nói không đúng sao, thầy? - Êmê hỏi.

- Đã là Eakar thì làm sao mà nói đúng được kia chứ. - Thầy N'Trang Long vừa bước ra cửa vừa tặc tặc lưỡi. - Thứ nhất, trùm Bastu chắc chắn không biết Ôkô Na là ai, thậm chí hắn còn chưa bao giờ nghe nói tới. Hắn nửa đêm vô đây dò xét, tình cờ phát hiện lão này bị nhốt, bèn thuận tay cứu đi vậy thôi. Thứ hai, cho đến khi lão Ôkô Na tỉnh dậy vào sáng mai, lão đã trở lại là giáo sư Akô Nô mất rồi.

K'Tub reo lên:

- Thần chú kim cương huyệt đầu huyệt đuôi của trùm Bastu làm sao địch lại thần chú thứ thiệt của thầy Akô Nô, thầy há?

- K'Tub! - Suku nhắc. - Giáo sư Akô Nô không được phép đối đầu với trùm Bastu.

- Ta cũng chẳng cần giáo sư Akô Nô nhúng tay vào chuyện này. - Thầy N'Trang Long bước xuôi theo các bậc thang, chép miệng nói. - Đó là sứ mạng của K'Brăk và K'Brêt. Bây giờ ta chỉ lo có một điều duy nhất thôi, là hổng biết sáng mai Akô Nô có quay về lẹ lẹ để vô lớp cho kịp giờ dạy không. Cái ông thầy nhóc thì này mà lọt ra bên ngoài rồi thì lần nào cũng nổi máu ham chơi phát sợ.

Khi bọn Kăply chui qua dãy nhà lá dưới chân tháp để bước ra sân, thầy N'Trang Long đứng lại ở bậc thềm, cất giọng trùu mên:

- Đi thông thả nha, tụi con.

Nguyên dáo dác ngó quanh, không thấy bóng người nào trong sân, lo lắng hỏi:

- Thầy Haifai và đội bảo vệ có sao không hả thầy?

- Con yên tâm. Chắc là họ chỉ bất tỉnh thôi. Trùm Bastu không dám khinh suất giết người bừa bãi trong trường Đămri ngay ngày quay lại đầu tiên đâu. - Thầy chột "a" lên một tiếng. - Ủa, cái này hổng biết tụi con đã biết chưa. Trong ba câu thần chú kim cương mà trùm Bastu vừa luyện được, chỉ có câu cuối là có khả năng giết người thôi. Hai câu còn lại là loại thần chú vương đạo, chỉ có tác dụng khống chế và làm phát tán năng lượng của đối phương.

- Thầy ơi, - Kăply bắt thần rên lên - nhờ lát nữa tụi con đụng đầu trùm Bastu ở dọc đường thì sao hả thầy?

- Con là chiến binh giữ đền hay là chiến binh giữ gà vậy hở, K'Brêt? - Thầy N'Trang Long ho lên một tiếng thiệt to. - Đánh không lại hần thì con co giò lên mà chạy đi chớ.

Thầy phác một cử chỉ vào không khí, tươi tỉnh nói tiếp:

- Nhưng giờ này thì trùm Bastu không còn lảng vảng quanh đây nữa đâu. Hắn đã quay lại bên kia thời gian nén rồi. Hừm, ta biết hắn đến và đi theo ngã nào mà.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com/. - gác nhỏ cho người yêu sách]

Bọn trẻ bắt gặp ánh mắt thầy lia về cánh cổng phía Đông, nơi hình vẽ ngoằn ngoèo giống như chiếc đồng hồ cát vẫn còn nhìn thấy lờ mờ trên tường dưới ánh sáng xanh nhạt tỏa ra từ viên bích ngọc trên đỉnh tháp, và thầy cong những ngón tay lại, gõ gõ lên trán:

- Ta thiệt là đãng trí quá! Bây giờ có lẽ phải đợi giáo sư Akô Nô quay về, ta mới xóa lá bùa chết tiệt này đi được.

Bằng thái độ điềm tĩnh của mình, có vẻ như thầy hiệu trưởng vừa đốt lên một ngọn lửa. Kăply thấy trái tim mình ấm lên từng phút một. Cùng với tụi bạn, nó bình tĩnh đi xuyên qua cổng để trở ra đường.

Khi đặt chân lên đại lộ Brabun, Kăply ngược nhìn lên trời, ngạc nhiên thấy đêm nay sao rực rỡ. Dưới bầu trời như nạm ngọc, đường phố lấp lánh như được đánh bóng, Kăply nghe trong gió thoang thoang mùi hoa cải hương từ vườn cây của cô Cafeli Chil đang mơn man thổi tới và trong cảm giác dịu ngọt thư thái đó, tâm trí nó dường như gột sạch hết những ưu phiền, lo nghĩ, kể cả cái chuyện gian nan là truy tìm báu vật đang cất giấu đâu đó ở lâu đài K'Rahlan mà thầy N'Trang Long vừa giao cho Nguyên và nó.

Ồ, mà nói Kăply lúc này chẳng nghĩ ngợi gì hết cũng chưa thiệt là chính xác. Có một chuyện nó không hề nói ra nhưng mấy ngày nay không lúc nào nó không bồn chồn nghĩ tới: Bây giờ Mua đang ở đâu?

HẾT TẬP 3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-xu-lang-biang-tap-3-chu-nhan-nui-lung-chung>